

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Demetrius et M. Antonius

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

διὸ τῶ μὲν ὁδοὺς λόγος ἐκπίπτοντος· ἐφ' ᾧ δὲ ἡ σύγκλητος Ἀ
 ἐδοῦν τε διήλλαξε, καὶ πένθος ἔαγε, καὶ γινώσκων ἕως ὅδε
 νός εἰπεῖν ἐπέσθη πρὸς τὸν ἢ Κικέρωνι καὶ Ἰσοκράτη·
 τὸ μὲν τοῦ Φυλίου δὲ ἡ Κικέρων διώκειεν ἐν Μακεδονίᾳ
 καὶ ἡμῶν· τῶ δὲ Δημοσθένει καὶ ἡ φυγὴ μέγα μέρος τῆς πο-
 λιτείας γέρονε· σωματικῶν ζῶντων γὰρ (ὡς ἄρ' εἴρηται) τοῖς Ἑλ-
 λησι, καὶ τοῖς Μακεδόνων παρὰ τὸν ἑξελαιμῶν, ἐπήρχετο τὰς
 πόλεις, πολὺ βελτίων Θεμιστοκλέους καὶ Ἀλκιβιάδου τῶν
 τὰς αὐτὰς τύχας φανείας πολιτῆς, καὶ μὲν τοῖς κατελθεῖν αὐτῶν
 ἑαυτὸν ἐπέδωκεν εἰς τὸ αὐτῶν τῶν πολιτείαν· καὶ διετέλεθ
 πολεμῶν πρὸς Ἀντιπάτρου καὶ Μακεδόνιας. Κικέρωνα δὲ ὡ-
 νείδισεν ἐν τῇ βασιλῇ Λαίλιος, αἰτῶν μὲν Κασσαργῶν ἑτα-
 πείαν μετέπειτα τῶν ἄνομον οὐ πω γινώσκωντος, σιωπῆ καὶ ἡμῶν.
 ἔγραφε δὲ καὶ Βρόπης, ἐγκραδίαν ὡς μείζονα καὶ βαρυτέραν πε-
 παδοσεβηκῆτι τρεσινίδα τῆς ἑταπείαν καὶ ἀγαυοῦσι.
 ὅτι πᾶσι τὸ τελευτῆς, τὸν μὲν οἰκτεῖται τις, αἰδρα παρὰ τὸ
 τῶν δὲ ἀγῆρεια ἑταπείαν οἰκτεῖται αἰὼν καὶ ἑταπείαν παρὰ τὸν
 καὶ παρὰ τὸν τῶν θάνατον καὶ ἀποκρυπτόμενον τὸν ἐπολὺ
 πρὸς τὸ φύσει ἡκίον ἐπ' αὐτὸν, εἴτ' ἀποσφαγγίται· τῶ δὲ,
 εἰ καὶ μικρὰ πρὸς τὸ ἑταπείαν ἐπέδωκεν, ἀγαθὴ μὲν ἡ τῶν
 σκῆδὴ τῶν φαρμάκων καὶ τήρησις, ἀγαθὴ ἡ ἡ χεῖρσις ὅτι τῶν θεοῦ
 μὴ τῶν ἀγῆρεια αὐτῶν τῶν ἀσουλίας, ὡς ἄρ' ὅτι μείζονα βω-
 μὸν καὶ ἀφυγῶν, ἐκ τῶ ὀπλων καὶ τῶν δόρυ φόρων λαβῶν ἑαυ-
 τὸν ἄγχε, τῆς Ἀντιπάτρου καὶ ἀγαυοῦσι ὡμότητος.

Itaque illius habita ratio in exilium euntis nulla
 est: huius causa vestē tenatus mutavit, in luctu fuit,
 de nulla re agi prius secum quàm de reditu eius ef-
 fet relatum, passus est. At qui exilium desidenti in
 Macedonia Ciceroni fuit segne: Demosthenis
 exilium multum res eius gestas cumulat. Nam
 peragrans vrbes, Græcos, sicut diximus, adiuvit,
 & Macedonū legatos summouit, præbuitq; mul-
 to se ciuem pari in fortuna Themistocle & Alci-
 biade præstantiorem. Iam reuersus domum ad
 pristinas se retulit actiones, neque destitit oppu-
 gnare Antipatrum & Macedonas. Ciceroni in se-
 natu, quum postularer Cæsar contra leges vt pe-
 tere sibi consulatum liceret, imberbis adhuc, ta-
 citum sedisse exprobrauit Lælius. Adhæc, con-
 questus est in literis suis Brutus maiorem eum &
 duriorē atque ipsi sustulissent, aluisse tyrannidē.
 Postremò, quod ad vitæ exitum attinet, miserabi-
 lis hic, qui senex ob timiditatem à seruis sursum ac-
 deorsum circumlatus est ad occultandum se, &
 mortem vnde quaque refugit non admodum im-
 maturam, ac mox obruncatus est: Demosthe-
 nes, etsi hætenus delapsus sit, aliquantum vt sup-
 plicem præbuerit se, commendandus est tamen
 cum quòd præparauerit venenum & seruauerit,
 tum quòd eo sit vsus: qui, postquam securitatem
 ei non præstitit Neptunus, sicut ad maiorem con-
 fugiens aram, ex telis se & satellitibus subduxerit,
 & Antipatri ludificatus sit crudelitatem.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

P L V T A R C H I

Βίοι τῶν Ἑλλήνων

Vitæ comparatæ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

D E M E T R I I

καὶ

&

ΑΝΤΩΝΙΟΥ.

A N T O N I I.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

DEMETRIVS.

Ο ἑταπείαν τῶν τέχνης εἰκέναι τῶν ἀγῆρεια
 ἑταπείαν, οὐχ ἡκίον μοι δοκεῖ τῶν
 τῶν καὶ κρείσσιν αὐτῶν καὶ ἀνοήτων δυνάμιν,
 ἢ τῶν ἐναντίων ὁμοίως ἐκείτην γῆρι πεφύ-
 καμῶν ἀπὸ λαμβάνουσαι. τῶν γὰρ αὐτῶν κρινόν ὅστι, τῶ
 δὲ πρὸς τὰ τέλη τῶν κρινόμενων ἀγαθοῦσι ἀλλάττου-
 σιν. ἢ μὲν γὰρ ἀγῆρεια ὁδοὺν πᾶλλον ὅτι λαβῶν ἢ με-
 λάνων ἀγῆρεια γέρονε, ὁδοὺν γλυκέων, ἢ πικρῶν, ὁδοὺν
 μαλακῶν καὶ εἰχόντων, ἢ σκληρῶν καὶ ἀπὸ τῶν πῶν, ἀλλ' ἔργον
 αὐτῆς, ἐκείτην ἐναντίον λαμβάνουσαι, ἑταπείαν τε κινεῖται,
 καὶ πῶν κινεῖν, πρὸς τὸ φρονεῖν ἀναφέρουσαι, καὶ κινουμένη
 πρὸς τὸ φρονεῖν ἀναφέρειν, ὡς πέπονθεν. αἱ δὲ τέχνηαι μὲν
 λόγου σιωπῆ ὁδοὺν πρὸς ἀγῆρεια καὶ λῆψιν οἰκείου πινός, φυ-
 γῆν τε καὶ ἀγῆρεια ἀλλοθίου, τὰ μὲν, ἀφ' αὐτῶν καὶ ἀνοή-
 τῶν μὲν, τὰ δὲ, ἑταπείαν φυλάττουσαι καὶ συμβεβηκῶς ἐπιτελο-
 οῦσι· καὶ γὰρ ἰατρικῆ ὁδοὺν νοσεῖν, καὶ ἀρμονικῆ ὁδοὺν ἐκμελέει, ὁ-
 πῶς ἔχει, σκοπεῖν συμβεβηκε, πρὸς τὸ τῶν ἐναντίων ἀγῆ-
 ρεῖαν. αἱ τε πασῶν τελεφῶν τεχνῶν, ὁδοὺν φρονεῖν καὶ δικαιο-
 σῶν καὶ φρονεῖν, ἢ κελῶν μόνον καὶ δικαίων καὶ ὁδοὺν φελίμην,

QVI Artes primi censuere sen-
 sibus germanas esse, hi viden-
 tur mihi præcipuè eorum in
 iudicando considerasse facul-
 tatem qua contraria iuxta in
 vtroq; genere solemus com-
 prehendere. Nam hoc est eis
 commune: verum in eis quæ iudicauerunt ad fi-
 nem referendis minimè cōsentiunt. Sensus enim
 etsi in albis & nigris, dulcibus & amaris, mollibus
 cedentibusve & duris siue renitētibus distinguen-
 dis versantur, haud tamen in eo sistunt gradum:
 sed vt horum cuiq; aliquid occurrit, vt ab eo mo-
 uetur & afficitur, sic illud ipsum ad intelligentiam
 refert id enim eius est munus. Artes vero cum
 ratione conspirantes ad eligendum & sumen-
 dum id quod ipsis est familiare, ad declinan-
 dumque & repellendum alienum, illa sua sponte
 præcipuè, hæc ad deuitandum obiter inspectant.
 Quippe medicina morbum, musica absonum,
 quemadmodum se habeat, ad contrariorum spe-
 ctare effectiōnem solet. Atque artium omnium ab-
 solutissima, temperantia & iustitia & prudentia,
 quæ non

quæ non honestorum modò, iustorumq; & vili-
 limum iudicium faciunt, sed & damnosorum, tur-
 pium, iniustorum, venditantem se quòd malo-
 rum sit inexperità non commendant simplicita-
 tem, sed ineptiam eà& & imperitiam existimant
 eorum quæ maximè cognoscere conuenit hone-
 ste victuris. Ac veteres quidem Spartiatæ festis
 diebus Ileras multo mero quàm onerare se coe-
 gissent, in conuiuia introducebant: quòd, quàm
 sit foeda ebrietas, ostenderent iuventuti. Nos ve-
 rò correctionem ex corruptela aliorum, non sa-
 ne humanam ducimus neque ciuilem: at illo-
 rum qui nimium fuerunt impotentes, atque in
 imperio & summo potestatis gradu positi nobi-
 lifuerunt improbitate, non alienum fortasse sit
 vnum aut alterum par vitarum exemplis inte-
 xere, non quo voluptatis me hercle, vel oblectan-
 di causa lectores, varijs imaginibus illustremus
 vt picturam commentationem nostram: sed vt
 Thebanus Ismenias discipulis suis ostendens
 tam eos qui bene quàm qui secus tibia canerent,
 solitus erat dicere, Ita canendum, ac contra, Ita
 canendum non est: Antigenidas vero etiam ma-
 iore oblectamento iuvenes arbitrabatur bonos
 tibicines audituros, si aliquando malorum quo-
 que experimenta egissent: ita mihi videmur nos
 quoque impigriores fore vitarum spectatores
 & æmulos meliorum, si nec peruerfarum & im-
 probatarum fimus rudes. Complectetur autem
 hoc volumen Demetrii Expugnatoris vitam &
 M. Antonij triumviri, hominum qui maximè asti-
 pulati sunt Platoni, vitia item magna, vt virtutes,
 à magna proferri indole. Fuerunt æque iustis vi-
 noque dediti, bellicosi, munifici, sumptuosi, insol-
 entes. Iam fortunæ quoq; habuerunt paritates
 consentaneas. Non solum enim per totam vitam
 reliquam magnas res feliciter gesserunt, magnis
 in rebus cespitauerunt, plurimis potiti sunt, plu-
 rimas amiserunt, inopinatò conciderunt, præter
 spem denuò sunt excitati: verum etiam vitam fi-
 nierunt. captus alter ab hostibus, alter penè in eam
 fortunam delapsus.

Igitur Antigonus duobus susceptis ex Strato-
 nice Corraei filijs, vnum fratris nomine Demet-
 rium, paterno nomine alterum Philippum dixit.
 Ita fere plerique tradunt. Nonnulli verò non fili-
 um Demetrium Antigoni, sed fratris eius memo-
 rant fuisse. Nam quum esset pater admòdum eo
 infante defunctus, mater autem mox Antigono
 nupsisset, pro filio illius habitum. At Philippus
 non multis annis Demetrio minor fortè deceffit.
 Demetrius corporis proceritate, quamuis proce-
 rus, minor parente fuit: forma verò & faciei ve-
 nustate adeo mira atque excellenti, vt plastes vel
 pictor exprimere nullus imaginè eius possit. Ea-
 dem. n. venustatem & grauitatè, terrorè & hilari-
 tatè habebat, confusaq; erat cum iuuenili & fero-
 ci vultus aspectu penè inimitabilis heroica que-
 dam species & maiestas regia. Perinde mores in-
 erant ei pariter formidabiles hominibus & grati. Vt
 enim iucundissimus per otii in familiari consue-
 tudine, atq; inter pocula, in delicijs, in victu regu
 omniū mollissimus: ita vigilatissimus rursus & in-
 tentissimus erat in reb. gerendis assiduitate & stre-
 nuitate. qua in re præ cæteris dijs Liberu patre æ-
 mulabatur, vt qui optime vti bello nosset, cõtraq;
 pacem ex bellis alere, effectq; ad hilaritatè ac voluptates maxime compositus. Iam fuit singulariter patris amans.

A Δλλά καὶ βλαβεράν καὶ ἀσχερὰν καὶ ἀδίκων κρίσεις οὖσαι, τῆ
 ἀπειρία τῶν κακῶν καὶ λωπιδόμων ἀκακίᾳ ὅσον ἐπαί-
 ρουσι, ἀλλ' ἀβελτηρίας ἠγνοῦται, καὶ ἀγνοίαν ὄν μάλιστα
 γνώσκῃν παρρησίᾳ τὸς ὀρθῶς βιωσομῶν. οἱ μὲν οὖν πα-
 λαοὶ Σπαρτιάται τὸς εἰλωτάς ἐν ταῖς ἐορταῖς πολὺν αἰσθ-
 καζόντες πίνον ἄκρατον, εἰς ἧσαν εἰς τὰ συμπόσια, ποῖς νέοις
 οἷον ἐστὶ ὁ μεθύειν ἐπιδικνωότες. ἡμεῖς ὅτι οὐκ ἀφρο-
 φῆς ἐτέρων ἐπιδρόμων, οὐ πόδῳ φιλέειν δεσποῖν ὅσον πο-
 λιτικῶν ἠγροῦμεθα. τῶν δὲ κεχρημένων ἀσκηπτότερον αὐταῖς,
 καὶ γεροντότων ἐν ἐξοισίαις καὶ παρρησίαις μεγάλοις ἐπι-
 φανῶν εἰς κακίαν, οὐ χεῖρον ἴσως ἐστὶ συζυγίας μίαν ἢ δύο
 παρεμβολῆν εἰς τὰ παρρησίαις τῶν βίων, ὅσον ἐφ' ἠδδ-
 νῆ μά Δία καὶ Διὰ γαγγῆ, τῶν ἐντυγχρόνων, ποικίλων-
 τας τῶν γεφυρῶν, ἀλλ' ὡς ἐστὶν Ἰσμιλίας ὁ Θηβαῖος ἐπι-
 δεκνυόμενος τοῖς μαθηταῖς, καὶ τὸς δὲ καὶ τὸς κακῶς αὐλοῦ-
 τας εἰώθῃ λέγειν, Οὕτως αὐλεῖν δεῖ, καὶ πάλιν, Οὕτως αὐ-
 λεῖν οὐ δεῖ. ὁ δὲ Ἀντιγόνης καὶ ἠδῶν ἄετο τῶν ἀγαθῶν
 ἀκροῶσθαι τὸς νέους αὐλοῦται, ἵνα καὶ τῶν φαύλων πεῖραν
 λαμβάνωσι. οὕτω μοὶ δοκεῖ καὶ ἡμεῖς παρρησίαις τῶν
 βελτιότων ἐσεσθαι καὶ δευτέρου καὶ μιμηταῖς βίων, εἰ μὴ δὲ τῶν
 φαύλων καὶ ψευδομένων ἀισορήτως ἐχθροῦ. περὶ ἐξοῖς ὅτι τὸ
 ὁ βιβλίον τῆ Δημητρίου τῆς πολιορκητῆς βίον, καὶ Ἀντι-
 γόνου τῆς ἀδελφῆς, ἀνδρῶν μάλιστα δὴ τῶν Πλάτωνι μὲν-
 τυρησάντων, ὅτι κακίας μεγάλας, ὡς ἐστὶν ἀφροσύνη, ἀμε-
 γάλα φύσος ἐκφέροισι. γυμνοῦσι ὅμοιως ἐρωτικῆ, ποτι-
 κῆς, τραγωδικῆς, μεγαλόδοξοι, πολυτελεῖς, ὑβρισταί, καὶ τας
 καὶ τὴν ὁμοιότητάς ἀκροῦσθαι ἔχον. ἐγὼ μόνον ἐν τῶν
 πῶ βίᾳ μεγάλα μὲν κατὰ φύσιν, μεγάλα δὲ σφαιρόμοιοι,
 πλείων δὲ ἐπικρατιώτες, πλείων δὲ ἀποδιδόντες, ἀποδου-
 δοκῆτος δὲ παλιόντες, ἀλλήλων δὲ πάλιν ἀναφέροντες διετέ-
 λεον. ἀλλὰ καὶ κατέφρονον, ὁ μὲν, δὲ οὖν ὑπὸ τῆς πολέμου, ὅτι
 ἐπίστα ὡς πάλιν τῆς γυμνοῦσι.

Ἀντιγόνης βίῳ δυοῖν ἡδῶν ἐκ Στρατονίκης τῆ Κορράου
 γυμνοῦσι, τῆ μὲν, ὅτι ἀδελφῶν, Δημητρίου, τῆ δὲ ἐπὶ τῶν
 πατρῶν, Φίλιππον ὀνόμασεν. οὗτος ἐστὶν ὁ τῶν πλείων λόγος.
 εἰνοὶ δὲ τῆ Δημητρίου, οὐχ ἕν, ἀλλ' ἀδελφιδου γυμνοῦσι
 τῆ Ἀντιγόνης λέγουσιν. ἐπὶ νηκίᾳ γὰρ αὐτῶν πατρῶν τῆς
 πατρῶν τελευτήσαντος, εἴτα τῆς μητρὸς διδῆς τῶν Ἀντιγόνης
 γαμηθείσης, ἕν ἐκείνου νομοθετοῦσι. ὁ μὲν οὖν Φίλιππον
 οὐ πολλοῖς ἔτεσι τῆ Δημητρίου νεώτερον ὄντα, σιωπῆ τελευ-
 τῆσιν Δημητρίου ὅτι μετέθετο μὲν ἡδῶν ὡς πατρῶν ἐλάττων, καὶ τῶν
 ὡν μέγας ἰδέα ὅτι καὶ καλλὴ παρρησίᾳ, θαυμαστὸς καὶ πε-
 ρειπτός. ὡς τῆ πλεονέκτην καὶ γεφυρῶν μνηστῆς τῆς ὁμοι-
 ότητος ἐφικέσθαι. ὁ γὰρ αὐτὸ χάριν καὶ βάρος καὶ φόβον
 καὶ ὠραν εἶχε, καὶ σιωπῆς ἀπὸ τῶν νεαρῶν καὶ ἱταμῶν δις-
 μίμητος ἠρωικῆς ἐπιφάνεια καὶ βασιλικῆς σεμνότης. οὕτω
 δὲ πῶς καὶ ὁ ἦθος ἐπέφικει παρῶν ἐκπληκτικῶν ἀ-
 μα καὶ χάριν. ἠδῶς γὰρ ὡν συγγενέσθαι γελοῖον πῶς
 πότους καὶ βουφας καὶ διάτας ἀβρογίωτος βασιλέων,
 ἐπεργάτων αὐ πάλιν καὶ σφοδρότατον ὁ πῶς τῶν παρῶν
 ἐξῆς ἀδελφῆς εἶχε καὶ δραστήριον. ἠ καὶ μάλιστα τῶν γεῶν
 ἐξῆς τῆ Διόνυσου, ὡς πολέμου τεχνητῶν δὲ φόνων, εἰρήνην
 τε αὐτῶν ἐκ πολέμου βέβαια, καὶ παρῶν ἀφροσύνην καὶ χά-
 ριν ἐμμελέσθαι. ἡ μὲν οὖν καὶ φιλοπάτωρ ἀφροσύνης.

FFFF

την δ' αει τιω μητέρα σουδην κ' πατέρα υμων εφαι-
 νετο, δι' ονοια δηληλιω μαλλον η θεραπεια της δυνα-
 μεως. και ποτε παρεσεια νι τδ Αντηνονο ρολαζοντος, απο
 θηρας ο Δημητειος επεση και παρθετων τα πατει, και
 φιλησας, ως παρ ειχε τας βολιδας, εκασισε παρ αυτον. ο δ'
 Αντηνος απιοντας ηδη τες παρεσειεις εργιας αποκρισεις,
 "μεγαλη φωνη παρσαρδύσας, Και τδ το ειπεν, ω ανδρες,
 "απαγειλατε παρ ημων, οτι παρς δλληλοι ουτως εχουμν
 ως ισχυρινα παρματων βασιλικων, και δυναμεως επι-
 δειξιν ουσαν, τιω παρς τ' υον ομοιοια και πισιν. ουτως δε
 πορτη δεσχειωνητον η δεχη, και μεσον απισιας και δεσποιας,
 ως τε αλλαεσται τ' μερισον τ' Αλεξάνδρου Δαδοχων
 και παρσεύτατον, οτι μη φοβεται τ' υον, δλλα παρσειεται
 τιω λοχλω εχοντα τδ σωματος πλησιον. ου μηδ δλλα και
 μόνος ως ειπειν, ο οικος οδ' επι πλεισας Δαδοχας τ' οι-
 ουτων κακων εκασταρδύσε μαλλον η εις μόνος τ' Ανω Αντι-
 νου Φιλιππος αιειλεν υον. αι δ' δηλα δεδον απασα Δα-
 δοχα, πολλων μη εχουσι παιδων, πολλων η μητερων φο-
 νοις και γυναικων. ο μηδ γαρ αδελφοις αιμαρην, ως παρ οι
 γεωμετρα τα αιτηματα λαμβαιουσιν, ουτω σιωχερφο
 κρινον η νομιζομενον αιτημα και βασιλικην παρ ασφα-
 λειας. τδ μηδτοι και φιλανθρωπον φύσφ και φιλεταρον γε-
 ρινενα τ' Δημητειον εν δεχη, παρδειγμα τδ επιν βστιν ει-
 πειν. Μιθριδατης ο Αρειοβαρζαις παρς, επαρος υω και β'
 ηλικιδω αυτε κ' σιωηης εθεραπυε η Αντηνονο, ουτε αν
 ετε δοκων πονηρος. εκ η σιωπιδου υνος παρσιαν Αντη-
 να παρραρον. εδοκε μεγα και καλον πεδιον επιων ο Αντη-
 νος, ψηματα χρυσου και παρσειειν δε αυτε η παρστον μηδ
 παρσειε δε παρς χρυσιω, ολιγω η υπερον, επαρελθων, ου-
 δην ιδειν αλλ' η τετμημενιω και λαμνω. λυπουμενος η και
 παρπαθων, ακουσαι υων λεγοντων ως δε ο Μιθριδατης
 ες Ποντον Ευξινον οηχεται, δε χρυσιω παρς δε αμνησαμνος.
 εκ τουτου παρραρδεις, και τ' υον ορκασας σιωπησιν, επα-
 σε τιω οηιν αυτα, και οτι πορτω τ' ανθρωπον εκπο-
 δων πορσεισται και Δαδοχην ενωκεν. ακουσας η ο Δη-
 μητειος ηρθεσθη σφοδρα και τδ νεαισκη, και παρ ειωη,
 ημομενου παρ αυτα, και σιωοντος επι ρολη, φτηνεσσαι
 μηδ εκ επολμησιν, οδδδ τη φωνη καιτειπειν, Δαδ' ορ-
 κων παρραρων η κ' μικρον απο τ' Φιλων, ως εχερνεσαν
 μόνος και αυτες, τα ερα και της λοχης και παρραφεν εις
 "τιω γλω οραντος αυτε, Φωγε Μιθριδατα. σιωεις η εκει-
 "νος, απεδρα νυκτις εις Κατωπαδοκίαν. και ταχυ τιω Αντι-
 νου ημομενου οηιν παρ αυτε σιωετει ο χρυσιω. πολ-
 λης γαρ και αγαθης εκρατησε ρερας, και ο τ' Ποντι-
 κων βασιλεων ημος ογδοη που Δαδοχη παρσαμνον παρ
 Ρωμαων, εκεινος παρραρε. ταυτα μηδ ουν δ' φησας δει-
 γματα τδ Δημητειου παρς επιεικειαν κ' δικαιοσυνω.
 επει κ' ως παρ εν τοις Εμπεδοκλειος σοιχειοις, Δαδ' ο νεικος
 και τιω φιλια ενεσι Δαδοχου παρς δηληλα και πολεμος,
 μαλλον η τοις δλληλων απωμομενοις και πελαζοισιν ουτω τ'
 πασι τοις Αλεξάνδρου Δαδοχου παρς δλληλοις οντα
 σιωχη πολεμον, αι τ' παρραματων και τ' ποτων σιω-
 φη παρς ενιοις επιοιω επιφανεσρον, και μαλλον δε-
 κων, ως παρ Αντηνονο ποτε παρς Πτολεμαον. αυτος μηδ
 Αντηνος εν Φρυγια διεβρε. Πτολεμαον δε ακουσας εν Κυρω Δαδοχαι παρραρδεις Συρια, κ' τας παρδεις απαγην,

A Obseruare vero matrem etiam in patris gratiam videbatur ex sincera potius pietate quam quod potentiam eius captaret obsequijs. Ac quum aliquando audiret Antigonus certos legatos, si peruenit a venatione Demetrius, adiitque parentem, atq; eum osculatus, quum teneret adhuc iacula, apud eum affedit. Ibi Antigonus digredientes iam cum responso legatos alta voce appellans, Et hoc, inquit, de nobis legati renunciate, ita inter nos conuenire. quasi concordia cum filio suo fides quam ei habebat, regni nerui essent & potentiae demonstratio. Nempe vsq; adeo infociabile vnde
 B dequaq; est imperium, diffidentiaq; & maleuolentiae plenum, ut summus inter Alexandri successores & natus maximus gloriaretur quod non timeret filium, sed committeret lancea armato corpus suum. Verumenimvero vnica prope dixerim in multas successiones haec domus eiusmodi vacauit malis. Imo ex Antigoni posteris filium suum solus trucidauit Philippus. Reliquae familiae regum penes omnes frequentes habent liberorum, frequentes etiam matrum necesse & vxorum. Nam fratrum parricidia, ut petitiones geometrae sumunt, sic concedebantur habebanturque communis quaedam petitio ad securitatem & regia. Adhaec humanum natura amicorumq; Demetrium amantem initio fuisse, hoc habeo exemplum commemorare: Mithridates Ariobarzani, amicus erat eius, & propter aetatem familiaris. Hic in comitatu Antigoni erat, nec erat vel habebatur improbus: verum ex somnio quopiam venit Antigono in suspicionem. Visus est sibi Antigonus amplum & pulchrum campum inire, atq; cum auri ramentis conferere: ex eo primum exurgere aurea messis, mox regressus nihil nisi demessum culmum videre. quum anxio & mesto animo esset, audiuisse quosdam dicentes, Mithridatem in Pontum Euxinum fugere, asportantem auream messem defectam. Hinc trepidans, filio, iureiurando adacto taciturnum, visum aperuit, ac se profus de medio tollere eum & interficere statuisse. Quod ut audiuit Demetrius, oppido fuit ei acerbum: adolescentique, quum more suo ipsum adisset, ut otium secum falleret, verbum facere, aut voce id detegere iurifurandi religione dubitauit: sed abduxit eum paulatim ab amicis, atque vbi soli sine arbitris fuerunt, hastili in solo inspiciente illo descripsit, Fuge Mithridate. Eo aduerso profugit nocte in Cappadociam, breuiq; oblatam Antigono de ipso visionem fatum compleuit. Ampla enim & praecleara regione potitus est, regumque Pontii ille stirpem, quae octaua ferme successione a populo Romano est deleta, edidit. Praeclearae indolis haec ad humanitatem & iustitiam specimina extant Demetrii. Quia vero quemadmodum Empedoclis elementis discordiae & concordiae causa mutuuum inest diffidium & bellum, magisque contiguus & vicinis: ita bellum, quod inter omnes Alexandri successores fuit perpetuum, magis patefecerunt, in quosdam, magisque inflammauerunt prouinciarum & locorum confinia, sicuti Antigonum tunc contra Ptolemaum. Ipse id temporis in Phrygia Antigonus agebat. Quum autem Ptolemaum transisse accepisset in Cyprum, & Syriam populati, vrbesq; sollicitare,

almen.

& vi in potestatem suam redigere: filium Demetrium eò misit annos natum duos & viginti, qui tunc primùm per se magnis in bellis exercitū ducere cœpit, atq; vt iuuenis & tyro cum viro confli- gens ex Alexandri paleſtra, qui multa suo ductu & magna prælia obierat, ad urbē Gazam offendit, fufuſq; eſt octo millibus captis & quinq; millibus deſideratis. Amiſit ſimul tabernaculum, ſtipendium, totumq; quo ad corporis cultum utebatur, famulitium. Caterùm remiſit ei hæc cum amicis Ptolemæus, generoſo & humano adiecto dicto, Non de vniuerſis, ſed eſſe de gloria iſtis & imperio decertandum. Quibus receptis, precatus Demetrius deos eſt ne eius beneficij diu maneret debitor, ſed citò paria referret ei. Neque fuit iu- venili more attonitus quum in rerum gerendarū eſſet vestibulo proſtratus, ſed vt conſtans dux re- rum vicibus verſatus, militum delectibus armiſq; parandis intendit, atq; vrbes inſtitit in potestate retinere, conſcriptoſq; exercere. Antigonus pu- gna nuntiata Ptolemæum imberbes ait nunc vi- ciſſe, ſed iteratò dimicaturum cum viris. Ne ani- mum autem infringeret aut perſtringeret filij, pe- tenti de integro per ſe præliari non prohibuit, ſed conceſſit. Mox magnus cum copijs Ptolemæi dux Cilles quòd Demetrium ex priore aduerſo prælio contemneret, adfuit ad eum tota Syria ſummo- uendum. At Demetrius repentino inſultu nō ex- pectantem perculit, atq; caſtra cum ipſo cepit du- ce. Milites ſeptem millia viuos in potestatem re- degit, ac permagna præda potitus eſt. Victor exul- tavit non horū cauſa quæ habiturus, ſed quæ red- diturus eſſet. Atq; ex victoria non ita opes & glo- riam, vt penſitationem munificentix & gratix in Ptolemæum relationē eſt amplexus. Neque hæc tamen exequutus eſt ex ſuo arbitrio, ſed ad patrē ſcripſit. Quo annuente, & mandante omnibus vt ex libitu ſuo vteretur, ipſum Cille & amicos eius magnificè donatos remiſit. Hoc naufragiū exegit Ptolemæum Syria, & Antigonom victoria ouan- tem, filiumq; auentem aſpicere, exciuit Celænis. Inde ad ſubiugandos Arabas quos Nabatzos ap- pellant, Demetrius miſſus, quum incidiſſet in lo- ca arenia, in periculum venit. At eo ipſo quòd nō expaueſceret nec percuſus eſſet, percellens bar- baros, ingenti capta præda & ſeptingentis camelis recepit ſe. Quū verò Seleucus ante ab Antigono Babylonia emotus, recepta inde per ſe ea prouin- cia victor cum exercitu superiores regiones peti- ſet, ad conterminas Indis gentes ac circumiectas Caucaſo ſubigendas nationes: ſperans vacuam ſe Demetrius Meſopotamiā deprehenſurum, tranſ- miſſo repente Euphrate Babyloniam inuaſit. Oc- cupauit etiam altera (nam duæ erant) arce Seleu- ci præſidium ſummouere. qua potitus ſuum ibi ſeptem millium militum impoſuit. Ac quæ- cunque ex illa prouincia rapere poſſent, in præ- dam ſuam vertere militibus iuſſis, ad mare eſt reſſus, firmiter Seleuco relinquens imperi- um. quippe cedere videbatur, dum vaſtat quaſi non iam ſuam. At Halicarnaſſum, quam obſide- bat Ptolemæus, celeriter ſuccurrens eripuit. Hoc

A καὶ βιάζεσθαι κατέπεμψε τὸν Δημήτριον, δύο καὶ εἴκοσι ἔτη ὄντα, καὶ στρατείας τότε πρῶτον ἀβστελάς ἐπὶ πρῶτα μὲν μεγάλοις ἀπὸ μύρων. οἷα δὲ νέος καὶ ἀπείρος, αἰδρὶ συμπεσὼν ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου παλαίστρας ἠθληκῶ- ῶ πολλοὺς καὶ μεγάλους κατ' αὐτὸν ἀγῶνας, ἐσφῶδη πρὸς πόλιν Γάζου ἠτήθει, ὀκτακισχλίων ἀλόντων καὶ πεντακισ- χλίων ἀποθανόντων. ἀπέβη δὲ καὶ σκηνῶν καὶ χημάτων, καὶ ὅλως σύμπασαν τὴν πρὸς τὸν Σάμα στρατείαν. ἀλ- λά τούτα μὲν αὐτῷ Πτολεμαῖος ἀπέπεμψε μὲν τῶν φί- λων, ἀγνώμονα καὶ Φιλάν, θεσπον δυνειτῶν λόγον, ὡς οὐ πρὸς πόρτων ἄμα, πρὸς δὲ δόξης δὲ καὶ δόξης πολεμητικῶν ὄντων αἰδοῖς. Δημήτριος δὲ δὲ δάμνηρος ἤνευτο τοῖς θεοῖς μὴ πο- λὺν χρόνον ὀφειλέτιον ἡμεῖς Πτολεμαῖον χάριτος ἀλ- λά τυχῶς ἀμείψασθαι διὰ τῶν ὁμοίων, καὶ πάθος οὐ μει- ρακίου παθῶν, ἐν δὲ δόξῃ πρῶτον ἀναβραπέντος, ἀλλ' ἐμ- βροῖς στρατηγῶν, κεχρημένου πρῶτον μετὰ βολαῖς, ἀν- δρῶν τε συλλογῆς καὶ κατασκευῆς ὀπλων ἐπεμελεῖτο· καὶ τὰς πόλεις διὰ χάριτος εἶχε, καὶ τὰς ἀδελφικὰς ἐγγύματα- ζεν. Ἀντήρονος δὲ τὴν μάχην πυθόμενος, Πτολεμαῖον μὲν ἀδελφίκοις νενικηκῶτα ἔφηεν, αὐτὸς δὲ ἀγωνιῶν πρὸς ἀν- δρῶν. τῶν δὲ ἡδὲ φρόνημα κατέλεξε καὶ κωλύσαι μὴ βουλό- μνηρος, ὅτι ἐνέση πάλιν ἀπυρμύρα μάχασθαι κατ' αὐτὸν, ἀλλ' ἀφῆκε. καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀφῆκε Κίλλης Πτολεμαῖου στρατηγὸς μὲν λαμωρῶς διωάμεως, ὡς ἐξελάσων Συρίας Δημήτριον ἀπάσης, τῶν πρῶτον ἡσθαι κατὰ φρονούμην. ὁ δὲ ἐξάφνης ἐπιπέσων οὐ πρῶτον ἀπο- μύρα, καὶ φοβήσας, ἔλαβεν αὐτῷ στρατηγῶν δὲ στρατόπεδον· καὶ στρατῶν μὲν ἐπὶ τακτικῶν κίλλης εἶλε, χημάτων δὲ παμπόλων ἐκνεύσων. ἔχαρτο δὲ νικήσας, οὐχ οἷς ἔξειν, ἀλλ' οἷς ἀποδώσῃ ἐμελλε· καὶ τῆς νίκης, οὐτ' ἀποδοῦν οὐ- πωσ ὁ δὲ τὴν δόξαν, ὡς τὴν ἀφῆκε τῶν φίλων θεσ- πύματος ἐκείνου καὶ τὴν χάριν, ἠγάπησεν· οὐ μὲν αὐ- τῶν μόνως ταῦτα ἔπραξε, ἀλλ' ἔπραξε τὰς πατεῖ. δὲν- τος δὲ ἐκείνου καὶ κελύσαντος ὅτι βούλεται πᾶσι χησθαι ἔσπον, αὐτὸν τε τὴν Κίλλην, καὶ φίλους αὐτῶν δυνειτῶν ἀφῆκε, ἀπέπεμψε. τῶν δὲ πάθος Συρίας ἐξήλασε Πτο- λεμαῖον, Ἀντήρονος δὲ κατήγαγε ἐκ Κελαμωνῶν, χησθαι τῆ νίκη, καὶ ποδῶν ταύσασθαι τὸν ἐκ τούτου τῶν Ἀρε- βων τοῖς κελύσαντος Ναβαταῖοις ἔπραξε ἀφῆκε περι- φθῆς ὁ Δημήτριος, ἐκινδυνύσων μὲν, εἰς τόποις αἰνῶντος ἐμπεσὼν· ὅτι δὲ μὴ ἀφῆκε ἀφῆκε μὴδὲ ἐκπλαγῶν κατὰ πηλὴ ἀμνηρος τοῖς βαρβαροῖς, λείαν τε λαβῶν πολ- λῶν, καὶ καμῆλοις ἐπὶ τακτικῶν παρ' αὐτῶν, ἀνεχώρησε. ἐπεὶ δὲ Σελδύκος ἐκπέσων μὲν ὑπὸ Ἀντήρονος τῆς Βαβυλωνίας πρῶτον, ὑστέρων δὲ ἀναλαβῶν τὴν ἀφῆκε δι' αὐτῶν καὶ κατ' αὐτῶν αἰέτη μὲν διωάμεως, τὰς σινοροῦντα τοῖς Ἰνδοῖς ἔδνη καὶ τὰς πρὸς τὴν Καυκάσον ἐπαρχίας πρῶτον ἀφῆκε. ἐλπί- ζων Δημήτριος ἠρημον δῆρσεν τὴν Μεσοποταμίαν, καὶ πρῶ- τος ἀφῆκε, τὴν Εὐφράτιν, εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρὰ πρῶτον, διέφθη, καὶ τῆς ἐτέρας ἀφῆκε (δύο γὰρ ἦσαν) ἐκκρούσας τὴν Σελδύκου φρουρῶν, καὶ κησθαι, ἰδίους ἐγκατέστησεν ἐ- πὶ τακτικῶν κίλλης ἀφῆκε. ἐκ τῆς χώρας ὅσα φέρῃ ἠάφην ἠ-

δύνατο τὰς στρατῶν ἀφῆκε καὶ λαμβάνῃ κελύσαν, ἐπὶ μὴ λθεν ἐπὶ τῶν ἀφῆκε, βεβαγοτέραν Σελδύκου τὴν ἀφῆκε ἀφῆκε γὰρ ἐδόκει ὅτι κακῶν, ὡς μὴ κησθαι πρῶτον ἀφῆκεσαν αἰδοῖς. Πτολεμαῖου μὲντοι πο- λιρκῶντος Ἀλικαρνασσὸν, ὅξῃος βοηθῆσας ἀφῆκεσαν τὴν πόλιν. ἐν δὲ δόξῃ τῆς φιλοτιμίας τῶν ἀφῆκεσαν ἀφῆκεσαν.

ὀλίγων ὅσους τῶν ναυάγια κρημνίζοντων ἀπὸ τῆς μάχης
 ὀφθαλμοῦν, καὶ τῶ δῆμου παρὸς ὄργην καλοῦντος αὐ-
 τὸν, Ἰαμῶς ὑποστὰς τῆ Ἰορυσον, εἶτα (ἔφη) ἴ πεποιθατε
 δφνον, εἰ δύο ἡμέρας ἠδέως γαργαλίσει αὐτὴ μὲν ἡ Στρατο-
 κλέας, θρασύτης. ἡ δὲ ἄρα καὶ πρὸς ἔτερα θερμότερα, καὶ
 τῆ Αἰσοφώη. γράφει γάρ τις δήος, ὑπερβηχόμενος ἀνε-
 λθθεῖα τῆ Στρατοκλέα, διῆχεται Δημήτειον, ὁσάκις αὐ-
 τὸν ἀφῆνται, τοῖς Δῆμῳ καὶ Διονύσῳ ξενισμοῖς. ὡς ὅτε ὑπερ-
 βηχόμενος λαμπαρῆτι καὶ πολυτελείᾳ τῆ ὑποδοχῆ, ἄρ-
 γύειον εἰς ἀνάθημα δημοσίᾳ δίδουσα. τέλος ὅτε τῆ τε μη-
 νῶν τῆ Μουνηχάνα, Δημητειῶνα, καὶ τῆ ἡμερῶν τῆ ἐνέω
 καὶ νέας, Δημητειάδα παρὸς ἠγρόδουσαν, καὶ τῆ ἑορτῆ τῆ Διο-
 νύσια μετωνόμασαν Δημήτεια. ἐπεσήμανε ὅτε πλείστοις
 ὁ θεῶν. ὁ μὲν γὰρ πέπλος, ὡς ἄρ ἔφη φίσαντο, μὲν τῆ Διὸς καὶ τῆ
 Αἰλιάς παρὸς ἐνοφθαλμοῦν Δημήτειον καὶ Ἀντίγονον,
 πεμπόμενος δὲ ἔκ κερραμειχῶν, μέσος ἐρράγη, θυέλης ἐμ-
 πεσῆσης. ὡς ὅτε τῆς βωμοῖς τῆς ἐκείνων, δὲ ἡ δὲ ἡσπεν ἡ γῆ κῶ-
 κλω πολὺ κῶνον, δὴ ὡς μὲν δὲ τῆ ἡμέρας πολλὰ καὶ φύλαξ.
 τῆ ὅ ἡμέρα ἡ τῆ Διονύσια ἐγένετο, τῆ πομπῆ κατέλυσαν,
 ἰαυρῶν παγῶν ἡμοῦν παρ ὡσαν καὶ πάχης βαθείας πε-
 σῆσης, οὐ μόνον ἀμπέλοισι καὶ συκῆς ἀπάσας ἀπέκασε ὁ
 ψύχος, ἀλλὰ καὶ τῆ σίτου ὁ πλείστον κατέφθειρεν ἐν χλόη.
 δὲ καὶ Φιλιππίδης, ἐξ ἧρος ὡν τῆ Στρατοκλέας, ἐν κωμο-
 δία παρὸς αὐτὸν ἐποίησε ταῦτα,

Δι' ὃν ἀπέκασεν ἡ πάχη καὶ ἀμπέλοισι,
 Δι' ὃν ἀσεβουῦντα ὁ πέπλος ἐρράγη μέσος,
 Τὰς τῆ ἡμερῶν ἡμαῖς αἰθερπίνας ποιοῦντα.
 Ταῦτα καὶ ἀλύει δῆμον, οὐ κωμῶδία.

ἡ δὲ ὁ Φιλιππίδης, Λισιμάχου φίλος, καὶ πολλὰ δι' αὐτὸν ὁ
 δῆμος δὲ ἔπαθεν ὑπὸ τῆ βασιλείας. ἐδόκει ὅτι καὶ παρὸς παρ-
 ξιν αὐτὰ καὶ παρὸς στρατείας Διούμβολος ἀπρητήσας ἐπὶ καὶ
 ὀφθαίς. δὴ ὡς ὅτι ἀφῆ ὁ ἦτος διδοκίμει, μὴδὲν ἐνοχλῶν,
 μὴδὲ αὐλικῆς παρῆρας ἀναπιμπλάμνος. φιλοφρονοῦ-
 ἡ μὲν δέποτε τῆ Λισιμάχου παρὸς αὐτὸν, καὶ εἰπόντος, ὡς
 Φιλιππίδης, ἡνος ὅτι τῆ ἐμῶν μεταδῶ, Μόνον (ἔφη) βασιλῶ,
 μὴ τῆ ἀπορρήτων. τῆτον μὲν οἶν ὅτι τῆ δες ἐκείνῳ παρετή-
 καμν, ὡς ἀπὸ τῆ βήματος, τῆ ἀπὸ τῆς θυμέλης. ὅ ὅ μάλιστα
 τῆ ἡμῶν ὑπερφύει καὶ ἀλλόχρον, ἐγρῆσε Δερμοκλείδης
 ὁ Σφήπιος, ὑπερ τῆ ἀαῖδων ἀαδέσσεως εἰς Δελφοῖς παρὸς
 Δημητείου λαβὴν χησιμόν. αὐτῶ ὅτε παρὸς γράψα τῆ λέξιν
 ἐκ τῆ ψήφισματος, οὐταῖς ἐχουσαν, Ἀ γὰρ τῆ τῆ δεδύρω
 ὡ δῆμῳ, χειροτονῆσαι τῆ δῆμον, εἶνα αἰθερα ἔξ Αἰλιάων, ὅστις
 ἀφικόμενος παρὸς τῆ σωτήρα καὶ καλλιερπησάμνος, ἐπαρ-
 τῆσθ Δημήτειον τῆ σωτήρα πῶς δὲ σεβέσασα καὶ κάλλισα
 καὶ τῆ τῆ τῆ ὁ δῆμος πῶς ἀποκατάσασιν ποιήσασιν τῆ ἀα-
 ἡμῶν ὅτι δὲ αἰ χηρήσι, ταῦτα παρὸς τῆ δῆμον. ἔτω κα-
 ταμωκόμενοι τῆ αἰθερῶν, παρὸς δὲ φῆσαν αὐτὸν, ὡς δὲ
 δὴ ὡς ὑγαίνοντα πῶς ἀφῆνοισι, ἀλλ' ἐν γε πῶς Αἰλιάων
 πῶς γοργῶν, ἡ γὰρ γοργῶν χηρῶν Εὐρυδικῆ, ἡ Μιλτιά-
 δου μὲν ἡ δὲ ἀπόρνος τῆ παλαμοῦ, σενοικῆσασα ὅτε Ὀφέλ-
 ἡ δὲ ἡ δὲ τῆ Κυρῆων δὲ ξῆσιν, μετὰ τῆ ἐκείνου περὶ τῆ
 ἀφίκετο πάλιν εἰς τῆ Αἰλιάων. οἱ μὲν οἶν Αἰλιάων τῆ γά-
 μων τῆτον εἰς χῆρην ἔθεντο καὶ ἡμῶν τῆς πόλεως. δὴ ὡς ὅτε ὁ
 Δημήτειος δὲ χηρῆσις ἡ δὲ παρὸς γάμοις, καὶ πολλὰς ἀμα συ-
 νῶ γυναῖξιν, ὡν ἀξίωμα μέγιστον εἶχε καὶ ἡμῶν Φίλλα,

A Mox adfuere qui naufragia pugnae retulerunt. V-
 bi hic ira incensus acciuit eum populus, tumul-
 tum subsistens impudenter, Quid tandem, in-
 quit, iniuriae accepistis si duos dies transegitis
 per latitiam? Ea extitit Stratoclis audacia. Iam fu-
 erunt etiam igne alia feruidiora, ut Aristophanis
 verbis utar. Nam rogationem alius quidam pro-
 mulgavit, impudentia superans Stratoclem: ut
 Demetrium, quotiescunque appelleret, Cereris
 & Liberi patris lautitjis exciperent. qui splendore
 & magnificentia in eo excipiendo excelluisset, ut
 pecunia huic de publico tribueretur ad donum
 B dijs ponendum. Ad postremum, mensem Muni-
 chionam Demetria, & diem mensis trigesimalium
 Demetriadem appellauerunt. Adhaec Bacchana-
 lia mutato nomine vocauerunt Demetria. At in
 plerisque demonstrarunt dii portentis offensio-
 nem suam: quando pepulum, in quo Demetrius & An-
 tigonus ex plebiscito fuerat una cum Ioue & Mi-
 nerua intexti, dum per Ceramicum transfertur,
 irruente procella medium laceratum est. Circa
 aras illorum frequens in ambitu edita cicuta, quae
 nec ea regio passim istam fundat. Quo die agi so-
 lent Bacchanalia, pompa intermiserunt, quod in-
 gens & intempestiuum gelu extitisset. & quia fre-
 quens deciderat pruina, non vineas modo & fi-
 cos omnes aduffit frigus, sed frumentum quoque
 C maxima ex parte in herba perdidit. Quapropter
 Stratoclis inimicus Philippides his versibus per-
 strinxit eum in Comaedia.

Quem propter obfuit pruina vitibus,
 Propter quem agentem non pie scissum est pepulum,
 Laudem deum qui contulit mortalibus:
 Populo hac ferunt noxam, non comedia.

Vtebatur Philippides Lyfimacho familiariter,
 multaque eius gratia populus a rege beneficia ac-
 cepit. Huius videbatur occurus & conspectus
 D bonum omen illi ad res gerendas & expedicio-
 nes adferre. Fuit alioquin ei etiam ob mores pro-
 batus, quod non esset importunus, & aulica vaca-
 ret affectatione. Agente cum eo aliquando comi-
 ter Lyfimacho, ac dicente, Quid tibi Philippide-
 rerum mearum impertiat? Tantum (inquit) ne,
 rex, secreta. Hunc de industria cum illo contem-
 dimus, cum concionali scenicum. Quod vero
 praeter caeteros honores modum excessit & fuit
 E absonum, de consecrandis apud Delphos cly-
 peis, Dromoclidis Sphettius rogationem tulit,
 ut oraculum a Demetrio peterent. Verba ipsa
 ascribam legis, quae sic habent: Quod felix fau-
 stumque sit, velit iubeat populus, unum ut popu-
 lus ciuem Atheniensem designet, qui ad Serua-
 torem profectus, ubi litauerit, consulat Demetri-
 um Seruatorem, quemadmodum religiosissime,
 commodissime, & ocysime dona dedicaturus
 sit. quamcunque dederit dictionem, eam ut po-
 pulus sequatur. Ita hominem deridentes insu-
 per dementauerunt, nec aliam fati sanum. At ille
 Athenis tunc otio indulgens Eurydicen viduam
 matrimonio sibi iunxit. Fuit illa veteris Miltia-
 dis proneptis, & Opheltæ nuptias, Cyrenæorum
 F principis, tenuerat. Quo defuncto remigrauerat
 Athenas. Has nuptias posuerunt in beneficio
 & honore ciuitatis suae Athenienses. Caeterum
 erat aliam ad nuptias Demetrius proclius, mul-
 tafque vno tempore coniuges habebat: qua-
 rum erat maxima in dignatione & honore Phila,

xx. Palmer.

tum propter patrem Antipatrum, tum quod etiam matrimonio iuncta fuisset Cratero, qui summum ex Alexandri successoribus desiderium sui reliquerat Macedonibus. Hanc scilicet Demetrio admodum iuveni suavit pater ut ætate sibi non respondentem, sed maiorem, duceret. Abhorrenti dicitur in aurem hoc Euripideum infufurasse,

Vbi lucrum suadet, reluctetur licet

Natura, ducas coniugem.

Vbi Ducas coniugem, pro Seruias, scite subiecit. Atqui hunc Demetrius Philæ cæterisque coniugibus honorem habuit, impudenter ut consuesceret multis scortis & multis liberis matronis, essetque supra illius æui reges ex hac libidine infamis. Ut pater eum ad bellum Ptolemæo de Cypro mouendum exciuit, habuit necessarium obtemperare ei. Cæterum moleste ferens quod bellum pro Græciæ libertate cogeretur, præclarior & illustrius, ommittere: Ptolemæi ducem Cleonidem, qui Sicyonem & Corinthum tuebatur, pecunia pertentauit certis interpretibus, illas ciuitates ut relinqueret liberatas. Renuente illo, confestim cum copiis conscendit, petiitque Cyprum, & fratrem Ptolemæi Menelaum signis collatis protinus fudit. Mox contulit se eo Ptolemæus ipse cum ingentibus pedestribus simul & naualibus copiis, ac minæ quædam insolentes disputationesque habitæ sunt, Ptolemæo Demetrium ut recederet prius monente quàm à toto coacto exercitu suo obtineretur: Demetrio omisurum se illum ostendente, si Sicyone & Corintho præsidium se deducturum recepisset. Certamen hoc non illis ipsis modo, verum etiam omnibus dynastis grandem mouit impendentis expectationem euentus: quod non Cyprum, non Syriam, sed principatum inter omnes victoria protinus esset palmam referenti præbitura. Igitur Ptolemæus ipse centum quinquaginta nauibus infestus petiit hostem. Menelao ex Salamine imperauit ut sexaginta nauibus in ipso pugnæ ardore inueheret, & Demetrii nauium terga cæderet ordinemque turbaret. His sexaginta Demetrius decem obiecit. Tot enim arctum excludere portus exitum valebant. Ipse pedestres copias instructas per prominentia in pelagus promontoria circumfudit, ac sic centum octoginta nauibus est in altum prouectus. Illatus magna impressione & impetu Ptolemæum vi pepulit. Qui, ut profligatus est, citato cursu cum solis octo nauibus profugit. Neque enim plures ex omnibus euasere. Cæteræ partim in prælio depressæ, septuaginta cum propugnatoribus & sociis naualibus captæ. Ex turba, quæ in nauibus onerariis circa litus stationem habebant, seruitiorum, amicorum Ptolemæi, fœminarumque, adhæc armorum, stipendii, machinarum, nihil prorsus elapsum Demetrio est, sed omnia cepit, atque in castra deportauit. In his nobilis illa fuit Lamia, quæ initio propter artem fuit in pretio habita. Siquidem scienter tibia canebat. Post extitit commercio meretricio celebris. Tunc verò etiam exolescente forma multo se minorem pellexit Demetrium, adeoque lepore deuinxit & cepit eum, ut ab aliis mulieribus amaretur, vnus illius esset amator. Secundum prælium nauale etiam Menelaus manus dedit, Salaminaque Demetrio & naues & pedestres copias tradidit:

χίαν ὅσθ' ὁ Μενέλαος ἀπέχευ, ἀλλὰ τὴν τε Σαλαμῖνα παρέδωκε τῷ Δημητρίῳ, καὶ τὰς ναῦς, καὶ τὸ πεζόν·

Α δι' Ἀντίπατρον τὸν πατέρα, καὶ διὰ τὸ παροικιστικόν Κρατερῶν, τὰς πλείους δυνάμεις αὐτῶν Μακεδόνων τῷ Ἀλεξάνδρῳ διαδόχῳ ἀπολιπόντι. ταύτῃ (ὡς εἶπεν) χυμὸν νέον ὄντα τὸ Δημήτειον ἐπέθεν ὁ πατήρ, ὅτι οὐσαν αὐτῶν καὶ ὄρεαν, ἀλλὰ παροικιστικῶν λαβεῖν ἀποροχῆρας δ' ἔχοντι, λέγεται παρὰ τὸν Εὐεπίδειον εἶπεῖν, ὅπου τὸ κέρδος, τῶν φύσιν γαμητέον· ὁμοίωτόν τι τῷ δουλοπυλῶν ἐπιθυρημονήσας. τοιαύτη μὲν οὖν τις ἡ δ' Ἐδημητρίου τιμὴ παρὰ τὴν Φίλιαν καὶ τὰς ἄλλας γαμητέας, ὡς τε πολλὰς μὲν ἀνάδωξ' ἐτάρας, πολλὰς δ' ἐλθόντας στυγεῖναι γυναιξί, καὶ μάστιγα δὲ πᾶσι τῶν ἡδονῶν ταύτων κακῶς ἀκούσαι τῶν τότε βασιλέων. ἐπεὶ δ' ὁ πατήρ αὐτὸν ἐκάλεσε Πτολεμαίῳ πᾶσι Κύπρου πολέμοισι, πείθεσθαι μὲν ἡ ἀναγκάσει· ἀλλ' ἄλλοι δ' ὅτι τὸν ἑσθ' τῆς Ἑλλάδος πόλεμον, ὄντα καλλίω καὶ λαμπρότερον, ἀπολείπει, παρὰ τὴν Κλεωνίδην τῶν Πτολεμαίων στρατηγῶν φερούσῳ Σικυώνα καὶ Κόρινθον, χημάτια παροικιστικῶν, ὡς τε ἐλθόντας ἀφείναι τὰς πόλεις. οὐ παρὰ δὲ ἀμύμου δ' ἐκείνου, ἀλλὰ τῶν ἀναγκάσει καὶ παρὰ λαβῶν δυνάμιν, ἐπέπλευσε Κύπρῳ καὶ Μενέλαον μὲν ἀδελφὸν Πτολεμαίου, μάχιον σιναίας, ἀθίς C ἐνίκησεν αὐτὸν δ' Πτολεμαίου μὲν δυνάμειος πεζικῆς ἅμα καὶ ναυτικῆς μεγάλης ὅτι φανέντος, ἐξήκοντο μὲν ἀπειλάς τινες χυμῶδες καὶ ἀφ' ὅρων, τὰ μὲν ἀποπλεῖν Δημήτειον κελδόντος, ὅτι τῆς δυνάμειος πάσης ἀδροειδίσσης καὶ ἀπατηθείας· Δημητρίου δ' ἐκείνον ἀφείναι φάσκοντος, ἀν' ὁμολογήσει Σικυώνα καὶ Κόρινθον ἀπαλλάξαι τῆς φερούσας. ὁ δ' ἀγὰν οὐ μόνον αὐτοῖς ἐκείνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν δυνάμειος πολλῶν εἶχε παροικιστικῶν τῆς παροικιστικῆς ἀδελότητος, ὡς οὐ Κύπρον, ὅσθ' ἘΣυρίαν, ἀλλὰ τὸ μέγιστον ἀθίς ἐστὶ) πρώτων, τὰ κεραιῶν τῆς νίκης παροικιστικῆς. αὐτὸς μὲν οὖν Πτολεμαίος ἐπέπλει, πενήκοντα καὶ ἑκατὸν ναῦς ἔχων· ἐκ δ' ἘΣαλαμῖνος ἐκέλευσε Μενέλαον ἐξήκοντα ναυσίν, ὅταν μάστιγα σύσασιν ὁ ἀγὰν ἔχη, παροικιστικῶν, τὰς Δημητρίου χημάτια δ' ὅτι ἀφείναι, καὶ ἀφ' ἀπατηθείας τῶν τῶν. Δημήτειος δ' τῆς μὲν ἐξήκοντα ταύταις ἀπέταξε δέκα ναῦς, (ποσαῦται γὰρ ἤρχιστον ὄντα τῶν λιμῶν ἐκ φερούσας τὸ ἐκπλοῦν) αὐτὸς δ' τὸ πεζὸν ἐκτάσας καὶ πῆς ἀνατείνουσιν εἰς τὴν θάλασσαν ἀκρωτηρίοις παροικιστικῶν, οὕτως ἀπήρη ναυσίν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα. παροικιστικῆς δὲ ῥώμης καὶ βία πολλῆ, καὶ κεραιῶν E ἐτρέψατο τὸ Πτολεμαίων, αὐτὸν μὲν, ὡς ἐνίκησεν, ἀφ' ἀπατηθείας φερούσας ναυσίν ὅκτω μόναις, (ποσαῦται γὰρ ἐκ πασῶν παροικιστικῶν). τῶν δὲ ἄλλων αἰ μὲν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ διεφθάρησαν, ἐξ ὁμολογήσει δ' ἤλωσαν αὐτὸ μὲν. τῶν δ' ἐν ὀλίκοις παροικιστικῶν ὄχλου παροικιστικῶν καὶ Φίλων καὶ γυναικῶν, ἐπὶ δ' ὀπλων καὶ χημῶν καὶ μηχανῶν ἀπλῶς οὐδὲν ἔξέφευγε τὸ Δημήτειον, ἀλλ' ἔλαβε πάντα καὶ κατήγαγε εἰς τὸ στρατόπεδον. ἐν δ' τούτοις ἡ παροικιστικῆς ἡ δ' ἘΣαλαμῖνα Αθήνας, τὴν μὲν ἔρχιστον ἀποδαθεῖσα ἀφ' ἑνὸς τέχνου, (ἐδοκεῖ γὰρ αὐτεῖν ὅτι ἀκαταφρονήτως) ὑπερον δ' ἑστὶς ἐρωτικῆς λαμπρότης ἡρομῆς. τότε γὰρ ἡδὴ λήγουσα τῆς ὄρεας, καὶ πολὺ νεώτερον ἑαυτῆς λαβοῦσα τὸν Δημήτειον, ἐκέραιε τῆν χημῶν καὶ κατέχευ· ὡς τε ἐκείνης ἐστὶ) μόνος ἐραστῆν, τῶν δ' ἄλλων γυναικῶν ἐρώμενον. μετὰ δ' τῶν ναυμαχῶν

Δαμῖνα Αθήνας 557.

ἵππεῖς δὲ χιλίους καὶ ἀφαισίους, καὶ μυρίους καὶ διαχι-
 λίους ὀπλίτας. οὕτω δὲ λαμπαράν καὶ καλιῦ τὴν κλυτὴν ἡρο-
 μήνῳ, ἐπιμᾶλλον ὀπτιχοσμῶν ὁ Δημήτριος διγλωμοσύνη
 καὶ φιλανθρωπία, τὴν νεκροῦ τῆς πολέμιον ἔθαψε μεγα-
 λοφρεπῶς, καὶ τὴν ἀιχμαλώτους ἀφῆκεν. Ἀθωαῖοις δὲ χι-
 λίας καὶ ἀφαισίας ἀπὸ τῆς λαφύρων ἰδωρήσατο πλοιο-
 πλίας. αὐτὰρ ἄλλοι δὲ τῆς νίκης τὰ πατεῖ τὸν Μιλήσιον Ἀ-
 ριστόδημον ἐπεμψεν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς αὐλικῶν ἀ-
 πόδων, καὶ τότε παρεσκόλασμενον (ὡς εἶοικε) τῆς χροακευ-
 μῆς ὁ μέγιστον ἐπενεγκεῖν τοῖς πρῶτοις. ὡς γὰρ ἐφάσατο
 ἀπὸ τῆς Κύπρου, πρὸς εἶναι μὲν οὐκ εἶασε τῆς γῆς πλοῖον, ἀλ-
 λ' ἐκείνου ἀφείναι κελύσας, καὶ κατὰ νῆας ἐκείνου ἀτρέμα πλοῖ-
 οῦ, αὐτὸς ἐμῶς εἰς τὸ ἐφόλκιον, δὲ ἦλθε μόνος καὶ πρὸς τὸ Ἀν-
 τίγονον ἀνέδραμε μετέωρον ὄντα τῆς πρὸς δοκίαν τῆς μάχης, καὶ
 ἀφαισίους ὡς εἰκός ἐστι ἀφαισίδα τοῖς πρῶτοις πρῶτοις ἀ-
 πὸν τῆς ἀντιγόνης ἀγωνισίας. τότε γὰρ μὲν ἀκούσας ἐκείνου
 ἦκεν, ἐπιμᾶλλον ἢ πρῶτον ἐξέπεσε παραχρῆμα, καὶ μόλις μὲν
 αὐτὸν οἶκτι κατεῖχεν, ἄλλους δὲ ἐπεμψεν ἐπὶ ἄλλοις ἑσπ-
 ῆρας καὶ φίλους, πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἀριστοδήμου πρῶτον
 γερονότων. ἀποκρινάμενος δὲ μηδὲν αὐτῷ μηδὲν βιάδην δὲ
 καὶ σιωπῶν τὰ πρὸς ὅτι μὲν πολλῆς σιωπῆς πρὸς ἰόν-
 τος, ἐκπλαγίς χρομῆς, καὶ μηκέτι κατερεῖν ὁ Ἀντίγονος,
 ὅτι τὰς θύρας ἀπλώθησε, πολλοὺς πρὸς ἀπέμποντος ἠδὲ τὸν
 Ἀριστόδημον ὄχλου, καὶ σιωτρήχοντος ὅτι ὁ βασιλεὺς. ὡς
 οὖν ἐχίς ἦλθεν ἐκτείνας τὴν δόξαν, ἀνέδραμε μεγάλη τῆ
 Φωνῆ, Χαῖρε, βασιλεῦ Ἀντίγονε, νικῶν βασιλέα Πτο-
 λεμαῖον ναυμαχία, καὶ Κύπρον ἔχοντα, καὶ στρατῶν
 ἀιχμαλώτους μυρίους ἑξακισχιλίους ὀκτακισίους. ὁ δὲ Ἀν-
 τίγονος, Καὶ σὺ, ἡ Δία, χαῖρε (εἶπεν) οὕτω δὲ ἡμᾶς βασανί-
 στας, δίκην ὑφέξῃς. βράδιον γὰρ ἀπολήψῃ ὁ διαγρηῖον.
 ἐκ τούτου πρῶτον ἀνέφώνησε ὁ πλῆθος Ἀντίγονον καὶ Δη-
 μήτριον βασιλέας. Ἀντίγονον μὲν οὖν οὕτως ἀνέδρασαν οἱ
 φίλοι· Δημήτριον δὲ ὁ πατὴρ ἐπεμψε ἀφαισίους, καὶ γρα-
 φὴν ὀπτιχῶν, βασιλέα πρὸς εἶπεν. οἱ δὲ ἐκ Αἰγύπτου,
 τούτων ἀπαγγελομένων, καὶ αὐτὴν βασιλέα τὸν Πτολεμαῖον
 ἀνιέρχουσαν, ὡς μὴ δοκεῖν τῆς φρονήματος ὑφίεσθαι ἀφαι-
 σίαν ἦται. ἐπεινείματο δὲ οὕτως ὁ πρῶτος τὰς ζήλων
 τοῦ ἀφαισίους. καὶ γὰρ Λυσίμαχος ἤρξατο φορῆναι ἀφαι-
 σίαν, καὶ Σέλευκος ἐντυγχάνων πρὸς Ἕλλησιν. ἐπεὶ τοῖς γὰρ
 βαρβαροῖς πρῶτον, οὕτως ὡς βασιλεὺς ἐξημέριζε.
 Κάσσανδρος δὲ, τῆς ἄλλων αὐτὸν βασιλέα καὶ γραφόντων
 καὶ καλοῦντων, αὐτὸς, ὡς πρῶτον πρῶτον εἶδεν, τὰς ὀπτι-
 χῶν ἐξέλασε. τῆτο δὲ ὁ πρῶτος δὲ κλυτὸν ὄνομα καὶ σχήμα-
 τος ἀελλογῶν εἶχε μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ φρονήματα τῆς
 ἀνδρῶν ἐκίθησε, καὶ τὰς γνώμας ἐπῆρε, καὶ πρὸς βίους καὶ πρὸς
 ὀμιλίαις αὐτῆς ὄγκον ἐποίησε καὶ βαρῆτα, κατὰ τὰς τρα-
 γικῶν ἑσπῆται ἅμα τῆς σκόλης μεταβαλλόντων καὶ βρά-
 διον καὶ φωνῶν, καὶ κατὰ κλισίαν καὶ πρὸς ἀνιέρχουσαν. ἐκ
 τούτων ἐγίνοντο καὶ πρὸς τὰς διχαιώσεις βιαστέροις, πρὸς εἰς
 πολλὰ πρὸς ἄλλους αὐτοῦ ἐλαφροτέρους καὶ μαλακω-
 τέρους τοῖς ἑσπῆταις πρῶτον εἰρωνείαν τῆς ἀελλογῶν ἀ-
 φιλόνητες. πρὸς τὸν ἴσμε καὶ ἀφαισίους Φωνῆ μία, καὶ πρὸς αὐτῆς
 εἰπέπλησε πρὸς οἰκουμένην μετὰ βολῆς. Ἀντίγονος δὲ, τοῖς πρῶτοις ἀφαισίους ἑσπῆταις
 καὶ, οὕτως ἐστράτευσε ὅτι Πτολεμαῖον, αὐτὸς μὲν ἄγων περὶ τὴν δυνάμιν· Δημήτριου δὲ μετὰ τὴν σὺν
 πρῶτον ἀφαισίους. ὅν δὲ ἔσπον ἡμελλε κρῖνεσθαι τὰ πρῶτα. Μήδιος Ἀντιγόου φίλος ὄφιν εἶδε κατὰ τὴν ὑπὸν.

A equites mille ducentos, grauis armaturæ mili-
 tum duodecim millia. Hæc victoriam Deme-
 trius adeo claram & insignem multo magis faci-
 litate & humanitate decorans, hostes qui cecide-
 rant, magnifice funeravit, atque captiuos missos
 fecit. Atheniensibus tantum armorum nume-
 rum dono dedit, quibus mille ducentos milites
 valebant exornare. Victoriæ nuntium patri Mile-
 sium Aristodemum misit, inter omnes aulicos
 primum adulatorem. qui tunc elaborauit, uti de-
 clarauit, maxima adulatione cumulare hanc vi-
 ctoriam. Ut enim ex Cypro transmisit, vetuit
 nauigium terræ appellere: sed ancoras iaci, omni-
 busque conuiescere præcepit in nauis: ipse sca-
 pham conscendens, solus est egressus, atque ad
 suspensum pugnæ expectatione perrexit Anti-
 gonum, itaque affectum ut verisimile est tantis
 de rebus sollicitos. Tunc verò ubi illum accepit
 adesse, multo quàm prius magis trepidauit,
 vixque se tenuit domi, atque alios super alios mi-
 nistros amicosque ad percontandum de pugnæ
 exitu Aristodemum misit. Qui ut nihil cuiquam
 respondit, sed lento gradu vultuque contracto
 accessit admodum tacitus, mire attonitus Anti-
 gonus, neque ultra sui compos, occurrit ei ad ian-
 uam, multa iam Aristodemum prosequente tur-
 ba, atque in regiam concurrente. Ut ergo prope
 venit, protensa dextra exclamauit alta voce, Sal-
 ue rex Antigone, vicinus prælio nauali regem
 Ptolemæum, Cyprum tenemus, militum sexde-
 cim millia octingentos captiuos habemus. Tum
 Antigonus, Et tu quoque hercle, inquit, salue.
 Quia verò ita nos torisisti, lues pœnam. nam tar-
 dius præmium læti nuntii accipies. Hinc pri-
 mum Antigonom & Demetrium vulgus reges
 consalutauit, atque Antigonom confestim dia-
 demate amici euinxere: Demetrio pater diadema
 misit, scriptaque epistola regem appellauit. Ægy-
 ptii quoque his nuntiatis, ne ob cladem abiesset
 viderentur animos, regem Ptolemæum dixerunt.
 Ea res pariter æmulatione omnes successores A-
 lexandri peruasit. Etenim cœpit diadema Lysima-
 chus gestare, & Græcos Seleucus alloquês: quan-
 do barbaris eo ornato ante quoque ut rex respon-
 sa dederat. At Cassander, aliis regem eum scriben-
 tibus & vocantibus, ipse pristino more suo scripsit
 epistolas. Id non additamentum nominis & ha-
 bitus tantum habuit variationem, verum etiam
 illorum inflauit spiritus & animos sustulit, mori-
 busque & congressibus eorum factum addidit &
 supercilium, tragicorum histrionum more vna
 cum persona incessum, vocem, accubitum, salu-
 tationemque versantium. Hinc euaserunt in
 puniendo quoque violentiores: ubi illam, quæ
 ipsos multo faciliores & leniores ante populari-
 bus reddebat, detraxerunt potestati dissimulan-
 tiam. Tantū vox vna valuit adulatoris, tantaq;
 orbē terræ impleuit conuersione. Porro Antigonus,
 rebus gestis Demetrii intumescens, confestim
 mouit in Ptolemæum. Copias terrestres ipse duxit.
 Demetrius magna classe eum litus legens comi-
 tabatur. Res autem quemadmodum decreturæ e-
 rant, Medius vidit in somnis, Antigoni amicus.

Vifus enim ei ipse est Antigonus cum toto exercitu cerrate diavlo, valide & acriter primum, deinde vires eius flaccescere paulatim: deniq; vt flexit cursum, languidus & anhelofus ægre spiritum recipere. Igitur Antigonus, quum in magnas perplexitates terra incurrifset, Demetrius vero tēpestate & ingentibus fluctibus iactatus prope in loca importuosa & aspera esset eiectus, multasq; amisisset naues, re infecta rediit. Erat ille tunc annos natus paulo minus octoginta, mole vero & pōdere corporis magis quā senio ad expeditiones inhabilis, filio vtebatur, ob felicitatē & vsum maxima quæq; iam præclare procurante. Nec delicias vel luxum eius vel potationes moleste ferebat. Pace enim proiectus erat in hæc vitia, atq; per otium profundeabat affatim se in voluptates: bello, vt natura tēperantes, sobrius erat. Fama est, quum Lamia propalam iam omnia apud Demetrium posset, Antigonom, cui reuertens peregre tulit ille osculū, aridentem dixisse, Videris Lamiam, fili, osculari. Alio tempore, quum plures dies perpotasset, & prætexeret fluore se confictatum, Audiui, dixisse Antigonom: sed Thasius an Chius fuit fluor? Rursus quum eū accepisset male habere, perrexit ad eum visendum, ac formoso puero ad fores occurrit. Ingressus, quum apud eum assedisset, tetigit manum eius. Qui quum dixisset febrem modo recessisse, Sane, inquit, fili: & mihi ad ianuam modo digrediens obuiam venit. Hæc ob alia Demetrii præstantia facta tam ferebat leniter. Nempe Scythæ inter pocula & temulentiam arcuum neruos interim pulfant, quasi voluptatibus remissum reuocantes animum. Ille verò partim se luxuriæ totum dedens, partim rebus seriis, tractansque seorsum alteras ab alteris, æque erat in belli apparatu acris. Cæterum dux in exercitu instruendo quàm tractando videbatur melior, quòd omnia ad vsum suppetere vellet affluenter, essetque in classe machinamentisque splendide parandis, atque in iis cum voluptate commentandis, nimium curiosus. Nam solers quum esset atque intelligens, non ad ludicra neque ad studia futilia applicuit ingenii sui præstantiam, aliorum regum more, & tibiis canentium, pingentium, & tornantium. Quippe Aeropos Macedo subtiles mensulas & lucernulas, vbi vacabat, fabricando tempus traducebat. Attalus Philometor herbas venenosas colebat, non tantum hyoscyamum & helleborum, sed & cicutam, aconitum, dorycnion, ipse in hortis regis feminans & plantans: liquoresque & semina & fructus horū elaborabat cognoscere, ac suo quæque tempore colligere. Parthorum reges telorū cuspidibus ipsi formandis & exacuendis sese venditabant. At Demetrii erāt etiam vulgaria opificia regalia, granditatemque ratio fabricæ habebat, vna cum artificio & solertia celsitudinem quandam mentis & magnanimitatem autoris repræsentantibus operibus: vt non ingenio tantum & opulentia, verumetiam manu regia viderentur digna. Quippe mole vel amicos percellebant, venustate retinebant & hostes. Atque hoc quoque verius est quàm lepidius relatum. senumdenum & quinudenum ordinum navigia eius stabant stupentes hostes, quum littora sua præterueherentur.

A εδδκει γδ αυτον Αντιγονον αγωνιζεσθαι μετ' της στρατιας απασης διαυλον, δρωστας και παχυδωροσθον, ειτα χε' μικρον ειθιδδναι πτω δυνάμιν αυτω' και τέλος, ως εκκαμψεν, αδενη ημοδμον και μεσσην αδμασος, ου ραδιδως δυαφεραν. αυτος τε διω ειτυχων χε' γινω πολλας δπορειας, η Δημητριου χειμωνη και κλυδωνι μεγαλω κινδυνωδισατος, εις τοποισ αλιμδμοισ και χαλεποισ εκειφλυαι. πολλας δε τ' ην νεαν δπολεισαστος, επδμηληθεν απωρακτος. ου δε ποτε μικρον δπολεισαστος, γερονως ετη εγδοκησασ, μεγαλει η και βαρυτητι σωματος μαλλον η Διαιδω γηρας οπι τας στρατιας γερονως δυσπαχδμοισ, ερηητο τω παιδι, η δι ευτυχιαν και δι εμπειριαν, ηδη τα μεγαλα και λαδ διοικου π' τρυφας η και πολυτελειας και τοποισ αυτω μη βαριωδμοισ. ειρηνης γδ ουσης αφυβειζεν εις ταυτα, η γρολαζων ερηητο προς τας ηδονας ανδμδως αυτω και καταχδρωσ: ου δε τοισ πολεμοισ, ως οι φυοσι σωφρονης εημφε. λεγεται δε, της Λαμειας αναφανδον ηδη κερπουσης, η Αντιγονον υτω τδ Δημητρεϊσ και φιλοδμοδμον ηκοντος δπο ζειης, ειπειν αμα γελωσασ, Δοκειδ Λαμεια, ω παι, και φιλην: παλιν δε ποτε πλειονας ημερας εν τοποισ ημοδμοισ, και παρφασιν λεγοντος ως ρδμα π διοχλησειεν αυτον (επυθμω φαται η Αντιγονον) αλλα ποτερον Θασιον η Χιον ουδ ρδμα: πυθμδμοισ η αυτισ αδενως εχειν αυτον, εβαδιδζεν οφοδμοισ: η τ' ην και ανη πιω παει ημερας απιωτησιν: εισελθων δε και κελισσας παρ αυτω, η πασ της χειρος. εκεινου η ειποντος, οπι νω ο πυρετος δποκεχαρηκεν, Α μελη παιδιον (εφη) η εμοι παει ημερας απιον νω απηνητηκε. ταυτα δε ουτω παρφαως εφερε, Διαιδω πτω αλλιω παρφασιν τδ Δημητρεϊου. οι μδμη γδ Σκυθα πινοντες η μεθυσκοδμοισ παρφαλοισι τας νδρας τ' ην ποζων, οη εκλυοδμοισ υτω της ηδονης αιακαλουδμοισ τον θυμον: εκηνος δε τα μδμη, ηδονη διδουδ απλωδ εαυτον, τα δε, ασουδη, και πατερα τ' ην επεραν ακρατα μεταχειριζομδνοισ, ουχ ηητον ουδ δεινοδ εν ταις τδ πολεμου παρφασιν. αλλα και παρφασιν δασασαι δυναμιν η χρησασαι βελτηων εδδκει στρατηγδσ η), πομπα μδμη εκ παειοισιας υτω δρχειν βουλοδμοισ οπι τας χρειας, η δε παει τας ναυδ και παμηχανικα μεγαλουργιας, και κελ ηδονη υνα τδ θεωρειν απλησως εχων. διφυησ γδ ων η θεωρητικδσ, ουκ εις παιδιαδ, ουδε εις αγωναδσ αχρηστουδ ετρεφε ο φιλοτεχον, ως παρ βασιλειδσ αλλοι, αυλοωιτεδ και ζωγραφωιτεδ και τερβωοντεδ. Α εεσποδ δε ο Μακεδων τεραπειζα μικρα η λυχιδζα τεκταινοδμοισ, ο ποτε γρολαζοι, διηηη. Αηαλοδσ η ο φιλομητηρω εκηπηδε ταις φαρμακαδωιδσ βοτδμαδσ, ου μονον υοσκυαμον και ελλεσορον, αλλα και κανειον και ακριβου η δορυκχιον αυτος εν τοισ βασιλικηδσ απειρων και φυτδλων, οποιδ τε και καρπον αυτ' ην, εργον πεποιτηδμοισ ειδεναι και χρημιζεσθαι κελ ωρανοι δε Γαρθων βασιληδσ εσημνωοντο τας ακιδασ τ' ην βελων χαρηηοντεδ αυτοι και παρφασηοντεδ. αλλα μω Δημητρεϊου και ο βαυασου ουδ βασιληδν, και μεγδοδσ η μεθοδοδσ ειχε, αμα τω παει τω και φιλοτεχω τ' ην εργων υψοδ π δφανοιαδσ και φρονηματοδ στωκεφρονητων. ωστε μη μονον γωμης και παειοισιαδσ, αλλα και χρεδσ αζια φανεσθαι βασιλικηδσ. μεγαλει

μδμη γδ εζεπληηηη και τοισ φιλοισ, και ληδσ η τοισ πολεμοιοισ ετερπε, τδτο η επι μαλλον αληθωδσ η κρημωδσ ειρηται η τας μδμη εκκαδεκηρειδσ αυτω και πεντεκαδεκηρδσ εδωμαζον εστωτεδ οι πολεμοιοι παρφα τω γινω αυτ' ην πλεισασ

αἱ δὲ ἐλεπόλεις ὡς θέαμα τοῖς πολιορκουμένοις ἦσαν, ὡς αὐτὰ τὰ παρὰ τὴν πόλιν μαρτυρεῖ. Λισίμαχος μὲν γὰρ, ἔχθιστος ὢν Δημήτριον τῶν βασιλέων, καὶ πολιορκουῦντι Σόλοισ τοῖς Κιλικίοις ἀντιπαρταγμένος, ἐπεμψε τῶν βασιλέων ἑπιδείξασθαι μηχανὰς αὐτῶν, καὶ τὰς καὶ πλεούσας. ἑπιδείξαντος δὲ, θαυμάσας ἀπήλθε. Ρόδιοι δὲ πολὺν χρόνον ὑπὸ αὐτῷ πολιορκηθέντες, ἐπεὶ κατελύσατο τὸν πόλεμον, ἠτήσαντο τῶν μηχανῶν εἰσίας, ὅπως ὑπόμνημα τῆς ἐκείνου διωάμεως ἄμα, καὶ τῆς αὐτῶν ἀνδραγαθίας ἔχωσιν. ἐπολέμησε δὲ Ρόδιοις, Πτολεμαίου συμμάχοις οὖσι, καὶ τὴν μετὰ τὴν ἐλεπόλιν τοῖς τεύχεσι παρὰ τὴν πόλιν ἦν ἕδρα μὲν ἡ τετραγώνος. ἐκαστὴν ἔχουσα τὴν κατὰ πλάσις πλάθειν ὀκτὼ καὶ τεσσαρῶν πηχῶν, ἐξ ἧς καὶ ἐξήκοντα πηχῶν ὑψος εἶχεν, εἰς κρυφίῳ σιωνόουσιν αὐτῶν πλάθους, στενωτέραν τῆς βάσεως. ἐνδοθεν μὲν οὖν ἐγγύς διεπέφρακτο καὶ χώρας πολλῆς. τὸ δὲ παρὰ τὴν πόλιν αὐτῆς μέτωπον ἀνέωκτο, καὶ καθ' ἐκαστὴν ἐγγύθους, καὶ ἀπὸ τούτων ἐξέπιπέβελον πορτοδάπα. (μετὰ γὰρ ἡ ἀνδραγαθία μαχομένων πᾶσαι εἰδὲν μάχης) καὶ ὁ μὴ κραδαίνοντο αὐτῆς μηδὲ κινῶντο ἐν ταῖς κινήσειν, ἀλλ' ὄρθον ἐν ἕδρᾳ καὶ ἀσάλατον ἰσορρόπως ἄμα ροῖζω καὶ τὸν πολλὴν παρὰ τὴν πόλιν, ἀμύβος ἄμα τῆ ψυχῆ καὶ χεῖρ ὁμοῦ ἄμα τῆ σφίγγος θεωμάτων παρείχε. παρὰ τὸν πόλεμον αὐτῶν καὶ θύρακες ἐκομίσθησαν ἐκ Κύπρου δύο σπηραῖ, μιν ὀλμῆς ἐκαστέρως τεσσαρῶντα. δυοπάσια δὲ αὐτῶν καὶ ῥώμην ἑπιδεικνύμενος ὁ τεχνίτης Ζωίλος, ἐκέλευσεν ἐξ αὐτῶν εἰκοσιβημῶν ἀφαιναῖ καὶ ἀπελτικὸν βέλος. οὗ παρὰ τὸν πόλεμον, ἀρραγῆς διέμεινε ὁ σπηραῖ, ἀμύχην δὲ μόλις ἔχεν ἀμβλῆσαι, οἴδμ' ἀπὸ γραφείου. τὸν δὲ αὐτὸς ἐφόρει. τὸν δὲ ἕτερον Ἀλκιμος ὁ Ἡπειρώτης, ἀνὴρ πολεμικώτατος τῶν σιων αὐτῶν καὶ ῥωμαλέωτατος, ὅς μόνος ἐχρῆτο διταλαῖτα πηλοπλία, τῶν ἄλλων χρωμάτων θαλαπία. καὶ μαχομένων ἐν Ρόδῳ, παρὰ τὴν πόλιν ἐπέσειν. ἀρώσως δὲ καὶ τῶν Ροδίων ἀμυνομένων, ὅθεν ἄξιον λόγου παρὰ τὴν πόλιν ὁ Δημήτριος, ὅμους ἐθυμομάχει παρὰ αὐτοῖς, ὅπ' Φίλλας τῆς γυναικὸς αὐτῶν γράμματα καὶ ἐρώματα καὶ ἰμάτια πεμψάσης, λαβόντες δὲ πλοῖον, ὡς ἂν εἶχε παρὰ τὸν Πτολεμαῖον ἀπέστειλαν καὶ τὴν Ἀθηνῶν οὐκ ἐμμήσαντο Φίλαρθεον, οἱ, Φιλίππου πολεμοῦτος αὐτοῖς, γράμματα πόρους ἐλόντες, τὰς μὲν ἄλλας ἀέγνωσαν ἑπιστολάς, μόνον δὲ τὴν Ὀλυμπιάδος ἐκέλευσαν, ἀλλ' ὡς ἂν ἡ καὶ ἀσημασμένη, παρὰ τὸν πόλεμον ἀπέστειλαν. οὐ μὲν δὲ καὶ παρὰ τὸν πόλεμον σφόδρα δηρῶς ὁ Δημήτριος, ἀθῆς παρὰ τὴν πόλιν λαβὼν οὐχ ὑπέμεινε ἀπυλοπῆσαι τὴν Ρόδιον. ἔτυχε γὰρ αὐτοῖς ὁ Καύσιος Πρωτογῆνης γράφων τὴν πόλιν τὸν Γάλυσον ἀφῆσαι, καὶ τὸν πίνακα μικρὸν ἀπολείποντα τὸ τέλος ἔχειν, ἐν ἧν τῶν παρὰ τὴν πόλιν ἔλαβεν ὁ Δημήτριος. πεμψάντων δὲ κήρυκα τῶν Ροδίων, καὶ δεομένων φείσασθαι καὶ μὴ ἀφῆσαι τὸ ἔργον, ἀπεκρίνατο, τὰς τὴν πόλιν εἰκόνας ἐμπαρῆσαι μάλλον, ἢ τεχνῆς πόνον τοσοῦτον. ἐπὶ γὰρ ἐτεσι σιωτελέσαι λέγεται τὴν γραφίαν ὁ Πρωτογῆνης. καὶ φησὶν ὁ Ἀπελλῆς οὕτως ἐκπλαγῆσαι θαυμάσιος ὁ ἔργον, ὡς τε καὶ φωνῆν ἑπιλυπεῖν αὐτόν. ὅφ' ἐῖπε, Μέγας ὁ πόσιος, καὶ θαυμαστὸν ὁ ἔργον. οὐ μὲν ἔχειν γε χάριτας, δι' αὐτὸ οὐρανοῦ φαίνειν τὰ ὑπὸ αὐτῶν γραφομένα. τούτων μὲν οὖν τὴν γραφίαν εἰς αὐτὸ ταῖς ἄλλαις σιωθεῖσαι ἐν Ρόδῳ τὸ πῦρ ἐπενεύματο. τῶν δὲ Ροδίων κατὰ τὴν ἀνδραγαθίαν τὸν πόλεμον,

ἀντιπαιρ. x. 22. Πολιτῆς ἐλεπόλιν τοῖς τεύχεσι παρὰ τὴν πόλιν ἦν ἕδρα μὲν ἡ τετραγώνος.

A Iam helepoles velut spectaculum erant obsessis, ut res ipsae astipulantur. Siquidem ex omnibus regibus Lysimachus Demetrio infestissimus, qui ad repellendum eum ab obsidione Solorum in Cilicia venerat, misit ad eum oratum ut machinas suas & classem ostenderet sibi in cursu. Vbi ille ostendit eas, discessit cum admiratione. Rhodii diu ab eo obsessi, bello composito machinas aliquot ab eo petiere: quo & illius potentiae pariter & virtutis suae haberent monumentum. Rhodiis intulit bellum quod Ptolemaei socii forent, maximamque helepolim admouit muro. Huius fuit quadrata basis, habuitque singulae imae quadraturae latera octonum & quadragenum cubitorum. Assurrexit sexaginta cubitos in fastigium subuexa, superioribus lateribus basi contractioribus. Intus contignationibus frequentibusque cameris intersepta fuit. Frons eius hostium ex aduerso aperta, & per quamque contignationem fenestrata. Hinc omnis generis missilia mittebantur. nam referta militibus erat omni genere armorum praeriantibus. Quod verò non vibraret neque nutaret, quum moueretur, verum recta in basi ac nihil fluctuans in aequilibro cum stridore & vi magna promoueretur: id pauorem simul animo & oculis oblectationem exhibebat spectantium. Hoc ad bellum duo ei ex Cypro allati thoraces ferrei fuerunt, pondo uterque quadragenum. quorum firmitatem & robur opifex ostentans Zoilus, intorqueri catapulta ex spatio passuum xxvi. telum iussit. Quo adacto integrum ferrum permansit, ac vix leuiter fuit sicut à stilo perstrictum. Hunc thoracem ipse gestavit, alterum Alcimus Epirota, vir omnium qui in praesidiis eius erant bellicosissimus valentissimusque. qui solus centum viginti pondo armis utebatur, quum caeteri LX. pondo uterentur. Iis pugnans Rhodi secundum theatrum occubuit. Quum defenderent se fortiter Rhodii, quamuis nullum operae pretium Demetrius faceret, oppugnauit eos tamen bile, quod quum vxor sibi Phila literas, vestem stragulam, & pallia curasset, captum nauigium misissent cum omnibus rebus ad Ptolemaeum, nec humanitatem imitati Atheniensium. qui Philippi captis tabellariis, hostis sui, caeteras literas legerunt, solam epistolam Olympiadis non soluerunt, sed bona fide obsignatam ei remisere. Haud tamen, licet non mediocriter stimulatus, quum mox oblata occasio esset sibi, vicem sustinuit illis Demetrius reddere iniuriae. Nam forte pingebat eis Caunius Protogenes Ialyfi figuram, tabulamque ceperat Demetrius in vno ex suburbiis pene absolutam. Mitten tibus caduceatorem & deprecantibus eum Rhodiis picturae ut parceret, neque eam violaret, patris respondit se prius simulacra concrematurum quam tantos artis sudores. septem enim annis expleuisse Protogenes picturam hanc memoratur. Quo Apelles aspecto opere usque adeo refert obstupuisse se, uti vox eum defecerit: ac tandem dixisse, ingentem laborem & inclytum opus esse, defici tamen gratiis, ob quas picturae suae caelum attingerent. Hac tabula vna cum aliis Romanam congesta, atque ibi incendio est absumpta. Porro bellum Rhodiis fortiter sustinentibus,

& quærente velamentum Demetrio, Athenien-
 ses fecerunt inter eos fœdus hac lege, vt focii An-
 tioni & Demetrii Rhodii præterquam contra
 Ptolemæum essent. Accersuerunt Athenienses
 Demetrium, quòd vrbē eorum obsideret Cassan-
 der. Ille nauibus aduectus triginta supra trecentas
 cum magna peditum manu, non Attica terra mo-
 do Cassandrum summouit, sed fugientem tergoti
 inhærēs vsq; ad Thermopylas fudit, Heracleamq;
 vltro se deditē recepit, ac Macedonum sex mil-
 lia ad eū transferunt. In reditu Græcos citra Ther-
 mopylas in libertatem asseruit, Bœotios in socie-
 tatem asciuit, Cenchræis potitus est, Phylenque &
 Panacton, præsidia Atticæ à Cassandro infessa, in
 potestatem redegit, restituitque Atheniensibus.
 Qui quanuis effusi ante in illum fuerant; & omnis
 generis exhauserant honores, excogitauerunt ra-
 tionem tamen vt tunc quoque recentes & noui
 assentionibus apparerent. Siquidem Partheno-
 nis partem posteriorem attribuerunt ei pro diuer-
 forio, ibique agebat, & Minerua dicebatur eum
 hospitio excipere, non nimium castum hospitem,
 neque vt apud virginem diuertentem honeste.
 Atqui fratrem eius Philippum pater, quum ani-
 maduerteret aliquando hospitium habere eum in
 ædibus in quibus tres iuuenulæ erant, nullum
 verbum huic fecit, sed accito illo qui super hospiti-
 a attribuenda positus erat, eo præsentē, Quin tu,
 inquit, filium meum educis ex istis angustis? At
 Demetrius, quum Mineruam debuisset, si nulla
 alia de causa, certe vt maiorem natu sororem (id e-
 nim dici volebat) erubescere, tanta in pueros inge-
 nuos & vrbanas matronas conspurcauit arcem la-
 sciua, tunc vt maxime locus ille videretur mun-
 dus vbi cū Chryside, Lamia, Demo, Anticyra, scortis
 illis in omni lasciuia volutaretur. Ac cetera qui-
 dem nõ decet vrbis nomine aperte in lucem pro-
 ferre: Democlis verò virtutem & pudicitiam o-
 peræpretium est non præterire. Puerille impubes
 adhuc erat, habebatque formæ cognomen dela-
 torem: Democles Formosus vocabatur. Qui
 quum multis propositis muneribus, sollicitationi-
 bus, terroribus, superatus esset à nemine, palæstras
 denique gymnasiumque declinans contulisset se
 lauatum ad priuatum balneum, captata Deme-
 trius opportunitate ad solum est ingressus. Vbi
 in solitudine deprehensum se, & necessitatem
 cognouit, detracto aheni operculo in aquam in-
 filit feruentem, ac semetipse peremit. Ita ille
 indigno quidem modo periit, sed spiritibus præ-
 ditus fuit patria & specie dignis sua, secus at-
 que Cleænetus Cleomedontis. qui quum patri
 suo quinquaginta talentum, quanti ei lis æstima-
 ta fuerat, remissionem confecisset, & literas attu-
 lisset ad populum à demetrio, non se modo fœ-
 dauit, verum etiam concussit ciuitatem. nam
 Cleomedonti quidem remisit mulctam, sed ple-
 biscito cauit nequis ciuium à demetrio afferret
 literas. Quam rem vbi ille delatam non modice
 tulit, sed indignatus est, rursus trepidantes non
 tantum refixerunt plebiscitum illud, sed & eos
 qui tulerant & suaferant id, partim necauerunt,
 partim exterminauerunt. Sciuerūt insuper, videri
 populo Atheniensi, quicquid iussisset rex Deme-
 trius, id & apud deos fas, & ius apud homines esse.

A δρόμῳ πρὸς τὴν Ἀθῆναιον Ἀθῆναιον ὁ δὲ
 ἄλλοι δὲ διήλασαν, ὅτι τὰ συμμαχεῖν Ροδίοις Ἀντι-
 γόνῳ καὶ Δημητρίῳ, πλὴν ὅτι Πτολεμαῖον. ἐκάλουν ὃ
 τὸ Δημητρίῳ οἱ Ἀθῆναιοί, Κασσάνδρου δ' ἄρ' ὑπολιόρ-
 κηῦτος. ὃ ἵνασιν ὅτι πλοῦσας τειχεσίαις τειχεῖα, καὶ
 πολλοῖς ὀπλίταις, οὐ μόνον ἐξήλασε τῆς Ἀττικῆς τὸ Κά-
 σάνδρον, ἀλλὰ φέρει μέρη Θερμοπυλῶν διαώξας καὶ
 τειχεῖα, Ἡρακλεῖα ἔλαβεν, ἐκαστοῖς αὐτῶν πρὸς τε-
 μῆν, καὶ τῶν Μακεδόνων ἐξακισχλίους μετ' ἄλλοις
 πρὸς αὐτὸν. ἐπὶ μὲν δὲ, τοῖς ἐπιπύλων Ἑλλήνας ἠ-
 λώθη, καὶ Βοιωτοῖς ἐποίησεν συμμάχους, καὶ Κεν-
 χρεῖας εἶλε· καὶ Φυλιῶν, καὶ Πανακτῶν, ὅτι περὶ ἰσθμίου
 τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ Κασσάνδρου φρουροῦντα καὶ ἀστυ-
 χείρους, ἀπέδωκε τοῖς Ἀθῆναιοῖς. οἱ δὲ καὶ ἄρ' ἐκκεχυ-
 μῆνοι πρὸς αὐτὸν καὶ κατακεχημένοι πᾶσαν
 φιλοπλίαν, ἐξ ἄρ' ὄμους καὶ τότε πρὸς αὐτὸν καὶ κληρο-
 τῆς χερακείας φαίνονται. τὸ ὅτι ἀποδόδμον τὸ παρθενα-
 νος ἀπέδειξαν αὐτῶν κατὰ λίσαν καὶ ἐκείνῳ εἶχε, τῆς Ἀ-
 θῆναις λεγομένης ὑποδέχασθαι καὶ ἐνέειν αὐτὸν, ὅτι οὐ
 κέρσιον ἐξέον, ὅδε ὡς παρθενα πρὸς ὅτι παρθενα ἔλαβεν, καὶ τοῖς
 C ἀδελφῶν αὐτῶν Φίλιππον, ἀδελφὸς ποτε ὁ πατὴρ καὶ ἄ-
 λουσα ἐνοικία τῆς ἐχρυσήνας γυναικας, πρὸς ἐκείνον
 μὲν ὅδε ἐφθέρησεν· παρθενα δὲ ἐκείνου, τὸ παρθενα
 τῆς μεταπεμφείας, Οὗτος (εἶπεν) ὅτι ἐξ ἄρ' ἐξέον
 τὸ ἵον ἐκ τῆς φειοχρείας; Δημητρίος δὲ τῶν Ἀθῆναιον
 αὐτῶν πρὸς ἔχον εἰ δὲ ἄλλο μὲν, ὡς γὰρ πρὸς αὐτὸν ἀ-
 δελφῶν ἀγνώσθαι, (τῆτο γὰρ ἐβούλετο λέγεσθαι) ὅ-
 σαύτῳ ὑβείν εἰς τὰς εἰλάδας ἐλθόντες καὶ γυναικας κα-
 τὰς κατεπέδασε τῆς ἀκροπόλεως, ὡς τε δοκεῖν τότε
 D Δημοῖ καὶ Ἀνικύρα τῆς πόρνας ἐκείνας σιωπεύουσαι
 τοῖς μὲν οὐκ ἄλλα σαφῶς ἀπαγγέλλειν οὐ φέρει, ἀλλὰ τῶν
 πόλιν τὸ Δημοκλέους ὄρετην καὶ σιωπεύουσαν ἀξίον ὅτι μὴ
 παρελθεῖν. ἐκείνος γὰρ ὡς ἐπὶ τῆς ἀήθους, ὅτι ἔλαβεν τὸν
 Δημητρίον, ἔχον τὸ ἀμορφίας τῶν ἐπὶ τῶν κατηγερῶν,
 (ἐκάλει γὰρ Δημοκλῆς ὁ κελός) ὡς ὅτι πολλοὶ δίδόντων, καὶ
 πειρώντων, καὶ φοβούτων, ὑπὸ ὁδοῦ ἠλίσκετο. τέλος
 ὃ, φέρων τὰς παλαίστρας καὶ τὸ γυμνάσιον, εἰς πβαλα-
 ῖον ἰδίω πῶν ἐφεία λουσοῦντος· ἐπιτηρήσας τὸ κατὸν ὃ
 Δημητρίος ἐπεισῆλθεν αὐτῶν μόνῳ. ὃ ὅτι πᾶς, ὡς σιωπεῖ τὸ
 E πρὸ αὐτὸν ἐρημῶν, καὶ τῶν ἀνάγκη, ἀφελῶν τὸ πᾶμα
 τὸ χαλκῶμαλος, εἰς ζέον ὕδωρ ἐνήλατο, καὶ διέφθειρεν αὐ-
 τὸν, ἀνάξια μὲν παθῶν, ἀξία δὲ τῆς πατείδος καὶ τῆς κἀλ-
 λους φρονησας· οὐχ ὡς Κλεαίνετος ὁ Κλεομέδοντος, ὅς ὡ-
 φληκῆτι τῶν πατεῖ πενήκῆτα ἱαλάντων δίκην ἀφελῆ-
 ναί· ἀφ' ἄρ' ἀδελφός, καὶ γράμματῶν τῶν Δημητρίου
 κημίσας πρὸς τὸ δῆμον, οὐ μόνον ἑαυτὸν κατήγευεν, ἀλλ-
 λά καὶ τῶν πόλιν σιωπεύουσα. τὸ μὲν γὰρ Κλεομέδοντος τὸ
 δίκης ἀφῆκεν, ἐγράφη δὲ ψήφισμα, μηδένα τὸ πολιτῶν ἐπι-
 σολῶν τῶν Δημητρίου κημίσαν. ἐπεὶ δὲ ἀκούσας ἐκεί-
 νος ὅτι ἵον κε μετεῖως, ἀλλ' ἠδράκτισε, δέισαντες αὐτῆς,
 F εἰ μόνον τὸ ψήφισμα καθεῖλον, ἀλλὰ καὶ τῶν εἰσηγηταμέ-
 νων καὶ σιωπεύοντων τοῖς μὲν ἀπέκτειναν, τῶν δὲ ἐφυγάδου-
 σαι. ἐπὶ δὲ πρὸς ἐπὶ φέροντος δέδοσθαι τῶν δῆμον τῶν Ἀθῆ-
 τῆτο καὶ πρὸς θεοῖς ὅσιον, καὶ πρὸς ἀνθρώποις εἶ δίκαιον.

νάων, πρὸ ὃ, πὸ βασιλῆς Δημητρίος κελύση,

είπόντες δέ τινος τῆς καλῶν καὶ θαλῶν ἀνδρῶν, μένεισθαι τὸν
 Στρατοκλέα τῆς αἰῶς γράφοντα, Δημοχάρης ὁ Λακων
 ἄλλος εἶπε, Μαίνοιτο μὲν τ' αὖ, εἰ μὴ μένοιτο. πολλὰ γὰρ ὁ
 Στρατοκλῆς ὠφελεῖτο διὰ τὴν καλακείαν· ὁ δὲ Δημοχά-
 ρης ἐπὶ τούτῳ διαβλήθεις ἐφυγαδύθη. τῆς αἰῶς ἔπειτα
 τὸν Ἀθῆναιῶν φερούσας ἀπηλλάχθη, καὶ τὴν ἐλευθερίαν
 ἔχειν δοκίμωτες. Δημήτριος δὲ παρελθὼν εἰς Πελοπόννησον,
 ὡς ἑσθῆνός ὑφίστατο τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ φερόμενον, καὶ
 περὶ τῶν τῶν πόλεως, περὶ τῆς ἀγορῆς τῆς καλουμένης Ἀκ-
 τῆς καὶ Ἀρκαδίας, πλὴν Μαινακίας καὶ Ἀργείας· καὶ Σικυονίας
 καὶ Κόρινθον ἐλύσατο, τὰ πάντα δὲ εἰς ἑαυτὸν τοῖς φερούσῃσι.
 ἐν Ἀργεῖ μὲν οὖν τῆς Ἡραίων ἑορτῆς καὶ Σπυρῆος ἀγω-
 νοῦ τῆς καὶ συμπόρου γυμνασίου Ἑλλήσιν, ἐγήμετο Ἰακί-
 δου θυγατέρα τῆς Μολοσίων βασιλέως, ἀδελφὴν δὲ Πύρρην,
 Διδάμειαν. Σικυωνίους δὲ φήσας τῆς αἰῶς τὴν πόλιν οἰκεῖν,
 τὴν πόλιν ἔπεισεν οὐκ ἔτι οἰκεῖν μετοικίσασθαι. τῶν δὲ
 τότε καὶ τῶν ἑσθῆν τὴν πόλιν συμμεταβαλῶσαι, ἀπὸ
 Σικυωνίους, Δημητριάδα περὶ τῆς ἀγορῆς. ἐν δὲ Ἰσθμῷ
 κρηνοῦ σκευῶν ἡρμοσμένου, καὶ πολλῶν ἀνδρῶν σκευῶν
 ἰσθμίων, ἡγεμῶν ἀνηγορεύθη τῆς Ἑλλάδος, ὡς περὶ τῆς
 οἱ περὶ Φίλιππον καὶ Ἀλέξανδρον, ὧν ἑκάστος ἐπὶ τῆς μι-
 κροῦ ἐτόμζεν ἑαυτὸν εἰς βελτίονα, τῆς τύχης παρῶσα καὶ
 τῆς δυνάμει τῆς περὶ τῶν ἐπαρῶν. Ἀλέξανδρος
 γὰρ οὖν ἑσθῆν τῆς ἄλλων βασιλέων ἀπεφύλαξε τῆς ἐπινο-
 μίας, ὅσπερ αὐτὸν ἀπὸ βασιλέων βασιλέα, καὶ τοῖς πολλοῖς
 ὁ καλεῖσθαι καὶ εἰς βασιλέα αὐτὸς δεδωκώς· ἑκάστος δὲ
 χλευάζων καὶ ἡρώων τοῖς ἄλλοις τῶν, πλὴν τῆς παρῶσα καὶ
 αὐτῆς, βασιλέα περὶ τῆς ἀγορῆς, ἡ δὲ ἑσθῆν τῆς αἰῶς
 πότον ἐπιτύχει λαμβανόντων, Δημητρίου βασιλέως, Σε-
 λῶκου δὲ, ἐλεφαντάρχου, Γπολεμαίου δὲ, ναυάρχου, Λυ-
 σισμάχου δὲ, γαστρονόμου, Ἀγαθοκλέους δὲ τῆς Σικελιώ-
 του, ἡσπεράρχου. τούτων δὲ περὶ τῆς βασιλέως ἐκφερομένων,
 οἱ μὲν ἄλλοι βασιλέως κατεγγών, Λισιμάχος δὲ ἡγεμῶ-
 κτει μόνος, εἰσπαδόντα νομίζετο Δημήτριος αὐτόν. ὅπως καὶ
 γὰρ εἰώθεισαν θινούχους ἔχειν γαστρονόμους. ἡ δὲ καὶ πρῶ-
 των ἀπεφύλαξε τὸς Ὀλισιμάχους αὐτῶν, καὶ λαιδρῶν εἰς τὸν ἑ-
 ρῶσα τῆς Λαμίας, ἔλεγε, νῦν περὶ τῶν ἐσθῆναι πόρ-
 νῶν περὶ τῆς ἀγορῆς ἐκ τῆς ἀγορῆς σκηπῆς. ὁ δὲ Δη-
 μήτριος ἔφη σφραγίσσειν εἰς τὴν αὐτῆς πόρνον τῆς ἐκεί-
 νου Πρωτοκλήους. τότε δὲ οὖν ἀναζήτησάν τῶν Ἀθῆναιῶν,
 ἔγραψεν ὅτι βούλεται περὶ τῆς ἀγορῆς θινὸς μνηστῆρας, καὶ
 τὴν τελετὴν ἀπασαί διὰ τῆς μικρῶν ἀγῆς τῆς ἐποπτικῶν
 περὶ τῆς ἀγορῆς. τῆς δὲ οὐκ ἔμελλον ἡ, ὅσπερ γερῶν περὶ τῆς
 ἑσθῆν. ἀλλὰ τὰ μικρὰ τῆς Ἀθηναίων ἐτελοῦντο, τὰ δὲ
 μεγάλα τῆς Βοηδρομιῶνος· ἐπὶ τῆς ἀγορῆς δὲ τῆς ἀγορῆς
 τῆς ἀγορῆς ἐπὶ τῆς ἀγορῆς. ἀναγνωσθέντων δὲ
 τῆς ἀγορῆς, μόνος ἐτόλμησεν ἀντιπεῖν Πυρόδοχος
 ὁ δαδύχους· ἔφαρκε δὲ ἑσθῆν, ἀλλὰ Στρατοκλέους γῶ-
 μῶν εἰπόντος, Ἀθηναίων τὸν Μοιουχιῶνα ψηφισα-
 μῶνους καλεῖν καὶ νομίζε, ἐτέλλου τῶν Δημητρίου τὰ
 περὶ τῆς ἀγορῆς. καὶ μὲν ταῦτα πάλιν ὁ Ἀθηναίων ὁ
 Μοιουχιῶν γῶμῶν Βοηδρομιῶν, ἐδέξατο τὴν λοιπὴν
 τελετὴν ἅμα καὶ τὴν ἐποπτικῶν, τῆς Δημητρίου περὶ
 ἐπιλαβόντος. δι' ὅκα Φίλιππίδης τὸν Στρατοκλέα λαιδρῶν ἐποίησεν,
 μῶν ἑνα. καὶ περὶ τῆς ἀγορῆς ἀρτηνῶν κατασκευάσας.

A Ibi quum quidam ex optimatibus insanire dixisset Stratoclem eam qui promulgaret legem, Demochares Laconensis ait, Atqui insaniat, nisi insaniat. Habebat enim admodum quæstuosam Stratocles adulationem. Demochares ob id dictum delatus quum esset, in exilium datus est. Hæc agebant Athenienses quum liberati præsidio, & agere viderentur in libertate. At Demetrius progressus in Peloponnesum, quod nemo subsisteret hostis, fugerentque omnes & oppida desererent: adiunxit sibi Acten, quam vocant, Arcadiamque; dempta Mantinea, Argos, Sicyonem, Corinthum redemit centum talentis, quæ præsidariis numeravit. In-stante apud Argiuos lunonis solenni, ludos faciens & festos dies cū Græcis agitans, Æacidis Molossorum regis filiam, sororem Pyrrhi, Deidamiā duxit. Sicyonios induxit, quum dixisset eos iuxta urbem habitare, ut demigrarent eo vbi nunc sedes habent. Hac ratione mutato etiam urbis nomine pro Sicyone Demetriadem appellavit. Quū in Isthmo conuentus publicus celebraretur, multique mortales eo conuenissent, renuntiatu est dux Græciæ, ut ante Philippus & Alexander. quibus ille non paulo se censebat præstare, præsentī fortuna & potentia inflatus. Alexander quidem certe aliorum neminem nomine regio fraudauit, neq; regem regum pronunciauit se, quanuis eius munere multi essent & dicerentur reges. At hic illudens & irridens siquis alium extra patrem suum & se appellaret regem, libenter audiebat quum inter pocula quis postulato vino propinaret Demetrio regi, Seleuco elephantorum magistro, Ptolemæo classis præfecto, Lyfimacho à thesauris, Agathocli insulæ Siciliae rectori. His apud reges enuntiatu reliqui deriserunt eum, solus stomachatus est Lyfimachus, quod haberet se pro spadone Demetrius. Eunuchos enim ferè præponere solent thesauris. Erat autem omnium ei Lyfimachus infestissimus. qui insectans eum ob Lamiae amores, dictitabat nunc primum scortum se ex tragica prodeuntem scena vidisse. Contra Demetrius castius iactauit illius Penelope suum esse scortum. Porro repetens tunc Athenas, velle scripsit se, vbi eo venisset, ilico initiari, mysteriaque à paruis vsque ad vltima & recondita sacra, quæ epoptica appellant, cuncta percipere. Id nefas erat, neque visum ante fuerat vnquam: verum peragebantur parua mense Anthesterione, magna Boedromione, recondita inspiciebant interiecto à magnis ut minimum anno. Lectis literis eius, vnus sustinuit intercedere tædifer Pythodorus, incassum tamen. Cæterum lata ex Stratoclis sententia lege, ut mensem Munychiona Anthesteriona nuncuparent & haberent, Demetrium initiauerunt cæremoniis quæ publicè fiebant. Mox iterum ab Anthesterione Munychion conuersus in Boedromiona reliquas cæremonias recepit, simulque ad inspectionem quoque admissus Demetrius est sacrorum. Vnde in Stratoclis opprobrium Philippides hos versus fecit,

In mensis arctum traxit anni circulum.
 Iam de diuersorio eius in templo Mineræ,
 Arcem taberna deputauit hic loco,
 ὅ τὸν ἐπὶ αὐτὸν σιωπεμῶν εἰ
 ὅ τὴν ἀκρόπολιν προδουκείον ἀπολαβὼν,
 Καὶ τῆς

Et scorta duxit ad sacra virginis.

Multis admittis id tēporis in vrbe illa delictis & flagitiis, illud momordit, vt fertur, Atheniēses potissimū, quod quū ducenta quinquaginta talēta ipsis p̄pere imperata ab Demetrio fuissent, præcipitata que exactio & acerbe exercita: vbi coactū argentū vidit, Lamia iussit id, cæterisq; meretricib. que circa eam erant, ad smegma præberi. Pupugit enim ciues pudor magis quam iactura, & verba, quibus est vsus, quam exactio. Sunt qui Thessalis hoc, nō Atheniensibus referant accidisse. Præter hæc ipsa seorsum Lamia cœnā regi parans, à multis pecuniā cōciliauit, atq; ob immentos sumptus vsque adeo fuit illa celebrata cœna, vt eam Lynceus Sāmīus mandauerit literis. Quamobrē Lamiam comicus quidā apposite veram Helepolim vocauit. Demochares Solius Demetriū Fabulā appellauit, quod ei Lamia quoq; esset. Huius nō vxorib. modo, sed amicis quoq; Demetrii, gratia apud eū eiufque in hanc amor æmulationē & inuidiam mouit. Venerunt ad Lysimachū aliqui ab Demetrio legati, quibus ille per otium altas in cruribus & brachiis suis leoninorū vnguium cicatrices ostendit, exposuitq; suam cum leone pugnam, quam ab Alexandro rege cum illo conclusus conferuerat. Illi in risum effusi suum quoq; regē prædicauerunt immanis feræ in collo ferre morsus Lamia. Mirum fuit eum qui Philæ deflorescente ætate offensus fuerat initio, succubuisse Lamia, & tandiu iam vergentem annis dilexisse. Ac Demo quidē, cognomento Mania, tibia super cœnam canente Lamia, quum rogaret eam Demetrius, Quid tibi videtur? Anus, inquit, rex. Iterum appositis secundis mensis quum diceret ei ille, Videsne quam multa mihi mittat Lamia? Plura, inquit, à matre mea mittentur tibi, si cum ea quoq; volueris cubare. Memoratur Lamia quoq; celebrati Bocchoris iudicii impugnatio. nam quum quidam meretricem Ægyptiam Thonidem amaret, poposcit illa ingentem pecuniæ summam. Adolescens inde, quum in somnis sibi vitus esset cum illa concumbere, liberatus est libidine. Ob id mercedem ab illo instituit Thonis iudicio exigere. Cognita causa iussit Bocchoris illi, quantum postulauerat Thonis argenti, in vase numeratum huc atque illuc manu iactare, ac meretricē vmbra frui: quod veritatis opinio vmbra sit. Hanc sententiam censuit Lamia iniquam esse. Neque enim, inquit illa, ademit meretrici vmbra pecuniæ cupiditatem, somnium vero amore adolescentem expediuit. Hactenus de Lamia. Porro historiam fortunæ & res gestæ viri, quem describimus, ex comica scena iterum traducunt in tragicam. nam quū cæteri reges in Antigonum omnes conspirarent, viresque conferrent in vnum, soluit Demetrius ex Græcia. Qui postquam se parenti supra ætatem in bellum incumbenti & exultanti coniunxit, multo magis erectus ipse est. Et quidem videtur Antigonus, si paululum de iure suo decessisset atque ex infana ambitione remisisset, retenturus sibi perpetuo & illi fuisse relicturus primatum. verum ingenio ferox & contemptor aliorum, verbisque non secus ac factis insolēs, multos & iuuenes & potentes efferauit exacerbauitque vitos.

λασε, μέγχι πλωτός αὐτῷ Δραφυλάξαι, κάκεινο καταλιπὴν τὸ παρῶν εἶ. φύσει ὅ βαρὺς ὦν ἐπὶ παρῶν, καὶ τοῖς λόγῳ οὐχ ἦτον ἢ τοῖς παρῶν αἰσθητοῖς, πολλοὺς καὶ νέους καὶ δυνατοὺς ἀδρας δὲ πηλείωνε καὶ παρῶν.

A Καὶ τὰς ἐταίρας εἰσάγων τῇ παρθένῳ. πολλὰν δὲ γένομεν ὅτι τῇ πόλει τότε πλημμελημάτων καὶ ἀνομιμάτων, ἐκείνο μάλιστα λέγει) λυπήσαι τὰς Ἀθηναίους, ὅτι Δρακίσα καὶ πενήκοντα τάλαντα πορεύσασα, καὶ δοῦναι προσταχθέν ἀυτοῖς, καὶ τῆς εἰς παρῶν σιωτῶμου καὶ ἀπαραιτήτου γμομῆς, ἰδὼν ἠθεροσμένον ὁ δργυρεῖον, ἐκέλευε Λαμία καὶ τῆς παρῶν ἐταίρας εἰς σμῆγμα δοῦναι. ἢ γὰρ αἰσχυρῆ, τῆς ζημίας, καὶ τὸ ρῆμα τὸ παρῶν μαλλον ἰώχλησε τοὺς ἀθροῦς. ἐνίοι δὲ τοῦτο Θεσσαλοῖς ὅκ Ἀθηναίους ἔσθ' αὐτῶ συμβεβῆαι

B λέγειν, χωρὶς δὲ τούτων, αὐτῇ καθ' ἑαυτὴν ἢ Λαμία τὰ βασιλεῖ παρῶν ἀξουσα δειπνον, ἠργυρολόγησε πολλοὺς. καὶ ὁ δειπνον οὕτως ἰώθησε τῇ δόξῃ Δρακί τῶ πολυτέλειαι, ὥστε ἔσθ' Ἀλυκῆος τὸ Σαμίου συγγεγραφεῖται. δι' ὅ καὶ τῶ καμικῶν πρὸς οὐ φαύλος τῶ Λαμίαν Ἐλέπολιν ἀληθῶς προσεῖπε. Δημάρχης δὲ ὁ Σόλιος τὸν Δημήτριον ἐκέλευε Μύθον. εἶ) γὰρ αὐτῶ καὶ Λαμίαν. οὐ μόνον δὲ τῆς γαμεταῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς φίλοις τῶ Δημητρίου ζῆλον καὶ φθόνον διημεροῦσα καὶ φερῶν παρῶν. ἀφίχοντο γὰρ ἴνες παρ' αὐτῶ κατὰ παρῶν παρῶν Λυσίμαχον, οἷς ἐκείνος ἀγων ἠρώλῳ ἐπέδειξε ἐν τε τοῖς μεροῖς καὶ τοῖς βραχίονσιν ὠτφλας βαθείας ὀνύχων λεοντείων. καὶ διηγεῖτο τῶ γμομῆν αὐτῶ μάχῳ παρῶν τὸ θηρίον, ἔσθ' Ἀλεξάνδρου συγκαθηρχθέν τῶ βασιλέως. οἱ δὲ, γελῶντες ἐφασαν, καὶ τὸν αὐτῶν βασιλέα δεινὸν θηρίον ἠγάματα φέρειν ἐπὶ τῶ τραχίλῳ, Λαμίας. ἰώ δὲ θαυμαστὸν ὅτι τῆς Φίλλας ἐπὶ δργυρῆ τὸ μὲν καθ' ἡλικίαν δυσχεραίνων, ἠήτητο τῆς Λαμίας, καὶ τοσοῦτον ἦρα χρεῖνον ἢ ἡ παρηκμαχίας. Δημῶ γ' οὖν ἢ ἐπιθελομένη Μαρία, παρῶ δειπνον ἀλγούσης τῆς Λαμίας, καὶ τῶ Δημητρίου πυθομένου, Τί σοι δο-

D κεῖ; Γραῖς, (εἶπεν) ὁ βασιλεὺς. πάλιν δὲ τραχημάτων παρῶν ἐπετέντων, κάκεινον παρῶν αὐτῶ εἰπόντος, Οὐραῖ, ὅσα μοι Λαμία πέμπῃ; Γλείονα (εἶπεν) πεμψέσθαι σοι παρῶν τῆς ἐμῆς μητρὸς, εἰ αὐτῆς καὶ μετ' αὐτῆς κατεύδειν ἔσθ' μνημονύεται ὅ τῆς Λαμίας καὶ παρῶν τῶ λεηρομῆν Βοκχῶρεως κείσιν αὐτῶν. ἐπεὶ γὰρ πρὸς ἐράων ἐπὶ Αἰγύπτῳ τῆς ἐταίρας Θωνίδος, ἠτεῖτο συχνὸν χρεῖστον εἶτα καὶ τοῖς ὑπνοῖς δόξας αὐτῆ συγγεῖα, τῶ ἐπιθυμίας ἐπαύσατο δίκην ἔλαχεν ἢ Θωνίς αὐτῶ τῶ μισθώματος. ἀκούσας δὲ τὸν λόγον ὁ Βοκχῶρεως, ἐκέλευσε τὸν ἀθροῦν ὅσον ἠήτην χρεῖστον ἠεθμῆ μῆνον ἐπὶ ἀγείῳ δργυρῶν δεῦρο κακέισε τῆ χρεῖ, τὴν δὲ ἐταίρα ἐχεῖται τῆς σκιάς ὡς τὴν δόξαν τῆς ἀληθείας σκιά οὖσα. ὅκ ἔετο ταύτην εἶ) τὴν κείσιν ἢ Λαμία δικάσαι. ἢ γὰρ ἀπέλυσεν ἢ σκιά τῆς ἐπιθυμίας τῶ δργυρῶν τὴν ἐταίρα, τὸ δὲ ὄν δργυρῶν ἐράωντα τὸν νεανίσκον. ταῦτα μὲν οὖν περὶ Λαμίας, τὴν δὲ διήγησιν, ὡς παρῶ ὅκ καμικῆς σκίωης, πάλιν εἰς τραχηκὴν μεταγερσιν αὐτῶ καὶ αὐτῶ παρῶν τῶ ἀθροῦ ὄν διηγεῖται. τῶ γὰρ δργυρῶν βασιλέων ἀπὸ τῶν σκίω σαμῶν ὅτι τὸν Ἀντί, ὄν, καὶ συμφερόντων εἰς ταῦτο τῶ δυνάμεις, ἀπῆρην ὁ Δημήτριος ὅκ τῶ Ἐλλάδος, καὶ τῶ παρῶν συμμίζας, φιλοπμουμῶ παρῶ ἠλικίαν παρῶν τὸν πόλεμον, ἐπὶ μᾶλλον αὐτὸς ἐπερρώσθη. καίτοι δοκεῖ γὰρ Ἀντίγονος, εἰ μικρῶν πινῶν ὑφείτο, καὶ τῆς ἀγῶν φιλαρχίας ἐχά-

καὶ τὴν γε τότε σύρασιν καὶ κρινώνας αὐτῶν ἔλεγον, ὡς περὶ
 ὀρνίθων σπερμολόγων σινδρομῶν ἐν λίθῳ καὶ ψόφῳ συν-
 δραταρᾶζειν. ἦγε δὲ πεζοὺς μὲν ἑξακισμυρίων πλείους,
 ἵππεὺς δὲ μυρίους, ἐλέφαντας δὲ ἑβδομήκοντα πέντε· τῶν
 ἐλατῶν ἐχόντων πεζοὺς μὲν, ἑξακισμυρίους καὶ τετρα-
 κισχιλίους, ἵππεὺς δὲ, πεντακισμυρίους τῶν ἐκείνου πλείονας,
 ἐλέφαντας δὲ, τετρακισμυρίους, ἄρματα δὲ, ἕκατον εἴκοσι.
 ἡμορμῶν δ' ἐγγὺς αὐτῶν, Ἑσπὴν ἔχει ἢ Διόνοια τῆς ἐλπί-
 δος μάλλον ἢ τῆς γνώμης. ὑψηλὸς γὰρ εἶναι καὶ γὰρ εὖ εἰ-
 θῶς ἐν τοῖς ἀγῶσι, καὶ χρωμῶνος φωνῆ τε μεγάλη καὶ λό-
 γοις σοβαροῖς, πολλὰ καὶ τὰ παρὰ τὸν ἄριστον καὶ γε-
 λοῖον εἰπεῖν, τῶν πολεμίων ἐν χερσὶν οἴτων, ὅτι δὲ κινῆσθαι
 ὁρᾶσθαι καὶ καταφρονῆσαι, τότε συνήκους ἐώρετο καὶ σιω-
 πηλὸς τὰ πολλὰ, καὶ τὸν ὕον ἀπέδειξε τῶ πληθεὶ καὶ σιω-
 πησῆ Διόδορον. ὃ μάλιστα πρῶτος ἐθαύμασται, ἐν τῇ σκη-
 νῆ μόνος διελέχθη πρὸς αὐτὸν, ἕκ εἰρησμένους ἔχειν ἔδρα πρὸς
 ἐκείνον ἀπορρήτους κριολογίας, ἀλλὰ ἰδίως ὡν γνώμη, εἶ-
 τα πρὸς τῶν φανεροῦ καὶ χρωμῶνος οἷς βουλεύσασθαι
 καθ' ἑαυτὸν. λέγεται γὰρ μείζονον ἐπὶ ὄρα τὸν Δημή-
 τριον, αὐτὸν πύθεσθαι πότε μέλλουσιν αἰατῶν γίνεσθαι τὸν δὲ
 εἰπεῖν πρὸς ὄρα, Ἀγωνίᾳς μὴ μόνος σὺ τῆς σάλπιγγος ἐκ
 ἀκρύσεως, τότε μὲν καὶ σημεῖα μαχηθῆσθαι κατεδουλοῦτο
 τὴν γνώμην αὐτῶν. Δημήτριος μὲν γὰρ ἔδοξε κατὰ τοὺς
 ὕπνοισι Ἀλέξανδρον ὀπλισθῆναι λαμπερῶς ἑρῶτα ὁ-
 ποῖον πσιώθημα διδοῖν πρὸς τὴν μάχην μέλλουσιν.
 αὐτὸν δ' ἔφησαντος, Δία καὶ Νίκη, Ἀπειμὶ θίνω (Φάρμα)
 πρὸς τὸς ἐνδύτοις ἐκείνοι γὰρ μετὰ λαμβανούσιν. Ἀν-
 τήριος δ' ἄρα ταπεινομένης ἠδὲ τῆς φάλαγγος, ἔξω πρὸς ἐ-
 πίασιν, ὡς τε περὶ ὄρα ὅτι σῶμα, καὶ Διὰ τὴν ἰσχυρὰ χα-
 λεπῶς. αἰατῶν δ' ἐπὶ χεῖρας αἰατῶν πρὸς τὸν οὐ-
 ρανόν, ἠτήσατο ἰκλῆσθαι τῶν ἰσχυρῶν, ἢ θάνατον αἰατῶν
 πρὸ τῆς ἠτήσεως. ἡμορμῶν δὲ τῆς μάχης ἐν χερσὶ, Δημήτριος
 ἔχων τοὺς πλείους καὶ κρατίστους τῶν ἵππεων, Ἀντοχῶ τῶ
 Σελεύκου συνέπεσε, καὶ μετὰ Ἑσπῆς τῶν πολεμίων λαμ-
 περῶς ἀγωνισάμενος, ἐν τῇ διώξει σοβαρὰ καὶ φιλοτιμῶ
 παρὰ χρομῶν ἡμορμῶν τὴν Νίκην διέφθειρεν. αὐτὸς μὲν γὰρ
 οὐκ ἔσχε πάλιν ἀναστρέφασθαι συμμιξῆσαι τοῖς πεζοῖς, τῶν ἐλε-
 φάντων ἐν μέσω ἡμορμῶν. τὴν δὲ φάλαγγα γυμνῆν ἵπ-
 πέων κατὰ τὸν οὐρανόν, Σελεύκου, οὐκ ἐνεβάλον μὲν, ὡς ὃ
 ἐμβαλεῖν ἐφόβου καὶ πρὸς ἄλλου, μεταβάλλεσθαι
 διδόντες αὐτοῖς. ὃ καὶ συνέβη. πολὸ γὰρ μέγας ἀπορρήτων,
 ἐκείνους μετεχώρησε πρὸς ἐκείνους, τὸ δὲ λοιπὸν ἐτράπη.
 φερομῶν δὲ πολλὰ ὅτι τὸν Ἀντήριον, καὶ πινος τῶν πρὸ
 αὐτὸν εἰπόντος, Ἐπί σε οὗτοι, βασιλεῦ. Τίνα γὰρ (εἶπεν) ἔμοδ
 οὐκ ἔχουσιν; ἀλλὰ Δημήτριος ἀφίξεται βοηθῶν καὶ
 τῶ μὲν πρῶτος ἐλπίσων, καὶ πρὸς ἄλλων τὸν ὕον, ἄμα
 πολλὰν ἀκροπολιτικῶν εἰς αὐτὸν ἀφελόντων ἔπεσε καὶ τῶν
 ἄλλων ἀπολιτικῶν ὀπαδῶν καὶ φίλων. μόνος παρέμεινε τῶ
 κεφῶ θώραξ ὁ Λαερτιάδης. οὕτω δὲ κελθεῖς τῆς μά-
 χης, οἱ μὲν νικηκῆτες βασιλεῖς, τὴν ἑαυτῶ Ἀντήριον καὶ
 Δημήτριον πᾶσαι δεχθῆναι, ὡς περὶ μέγα σῶμα, καταφρον-
 τες. λαμβάνον μερίδας, καὶ πρὸς διειδέσαντο τὰς ἐκεί-
 νων επαρχίας, ἀς εἶχον αὐτοῖς πρὸς τὸν. Δημήτριος δ' μετὰ
 πεντακισχιλίων πεζῶν καὶ τετρακισχιλίων ἵππεων φέρον,
 καὶ σιωπῶς ἐλάσας εἰς Ἐφεσον, οἰομῶν ἀπὸ τῶν ἀπορρήτων
 ἀφελόντων αὐτὸν οὐκ ἀφῆξασθαι πρὸ ἱερῶν,

A Atque coitionem illam regum & societatem i-
 ctavit se, sicut avium pascentium globum, vno la-
 pide & strepitu disturbaturum. Pedites sub signis
 habebat supra lxx. millia, decem equitum, ele-
 phantos quinque & septuaginta. Hostibus pedites
 erant quatuor millia supra lxx. millia, equites
 quam illi plus quingentis, quadringenti elephan-
 ti, currus cxx. Quum illi castra castris eius contu-
 lissent, mutatio tē mens eius spei magis quam cō-
 filii habuit. nam qui esse celsus in praeliis & exulta-
 re consueverat, & magna uti voce verbisque ela-
 tis, subinde etiam commissio iam praelio per ca-
 uillum ridiculum quippiam iacere ad constan-
 tiam suam & contemptum hostium ostendē-
 dum, tunc cogitabundus ferē & taciturnus con-
 spiciebatur, filiumque suum exercitui ostendit
 commendavitque successorem designans. Quod
 vero praeicipue omnes stupuerunt, in tabernacu-
 lo colloquium cum eo solus habuit, haud solitu-
 tus ne cum illo quidem remotis arbitris agere:
 verum consilia sua recta habebat, inde propalam
 dabat imperia, utebaturque consiliis suis arcanis.
 Fama est, quum adolescentulus etiamnum De-
 metrius ex eo quaesisset quando castra essent mo-
 turi, illum respondisse stomacho abundum, Times
 ne solus tubā tu non exaudias? At tunc fœda pra-
 fagia quoque multa animos eorum fregere. Deme-
 trio vivus est Alexander secundum quietem exi-
 micatus ab eo percontari quodnam signum
 pugnae daturi essent: ubi respondit Demetrius, Io-
 ue & Victoriā, A beo ergo, dicere ille, ad hostes
 tuos. illi enim recipient me. Antigonus, quum a-
 cies iam instrueretur, progressus offendit pedem,
 ut totus in faciem caderet, atque affligeret corpus.
 Ut surrexit tensis ad caelum manibus victoriam
 ab diis, vel mortem poposcit antequam vincere-
 tur, subitam. Quum in praelio ad manus esset ven-
 tū. Demetrius, qui plurimos & delectissimos equi-
 tes ducebat, cōcurrat cum Antiocho Seleuci filio.
 atque usque dum profugavit hostē, praeclate certa-
 vit, sed hostium tergis insolenter & ambitiose in-
 stando labefecit victoriam. Neque enim regres-
 sus coniungere se pediatui valuit, elephantis in-
 teriectis. Cernens autem aciem Antigoni Seleu-
 cus nudatam equitatu, non irrupit in eam, sed ir-
 ruptionem minitans circumiectus est, ac pote-
 statem militibus fecit transfundi ad se. quod eue-
 nit. Magna enim pars abrupta transitionem vo-
 luntariam ad illum fecere. reliqui dederunt ter-
 ga. Petente Antigonom ingenti hostium glo-
 bo, quum quidam ex iis qui circa eum erant, di-
 ceret ei, In te hi rex: Quo vero proposito isti, in-
 quit, me petunt? at Demetrius suppetias veniet.
 Idque usque ad extremum expectans, & respectans
 filium, grandine in eum coniecta telorum occu-
 buit, aliisque comitibus & amicis eum relinquen-
 tibus, solus apud cadaver Larissæus Thorax re-
 manfit. Ita praelio decreto victores reges totum
 imperium quod Antigono & Demetrio parebat,
 sicut magnum corpus, discerptum dimiserunt in-
 ter se, illorumque prouincias coniunxerunt suis
 quas ante tenebant. Demetrius quinque millibus
 peditum & quatuor equitum fugam cepit. Qui ci-
 tato cursu delatus Ephesum, omnibus non abste-
 turū, ob pecuniae difficultatē fano existimātibus,

καὶ παρ' αὐτοῦ ἦδη Φίλλας τῆς γυναικὸς αὐτῆς Ὀροσσόν ἀπῆντισε Σέλδου καὶ τὴν ἐντεῦξιν ὁμοῦ ἀδελφὸν καὶ ἀνὸς ποππὸν καὶ βασιλικῶν ἐποιούτων ἑσπέρην μὲν Σέλδου ἐστίασας ἐπὶ οὐρανῷ ἐν τῇ στρατοπέδῳ Δημήτριον, αὐτὸς δὲ Δημήτριος ἐκείνῳ ἐν τῇ τριεκαδέκῃρῳ δεξάμενος. ἦσαν δὲ καὶ σχολαὶ καὶ κρινολογίαι καὶ σιωδιημερῶσις ἀφ' ἑσπέρας καὶ ἀνὸς πλῶν ἄχρῃ οὐ Σέλδου τὴν Στρατονίκεν ἀναλαβὼν λαμπαρῶς εἰς Ἀντιόχειαν ἀνέβη. Δημήτριος ὁ Κιλικίαν κατέσχε, καὶ Φίλλαν τὴν γυναικᾶ κατὰ Κασσάνδρον ἐπέμψεν τὸν ἀδελφόν, ἀπολυσομένην τῆς Πλευράρχου κατηρησίας. ἐν τῇ τούτῳ Δημήδαια πλῆθυσασα παρὰ αὐτὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, καὶ συγγενομένην χρόνον οὐ πολὺν, ἐξ ἀρρώστιας πνός ἐτελεύτησε. ἡμομένη δὲ Φιλίας παρὰ Πτολεμαῖον αὐτῆς ἀφ' ἑσπέρας Σελδου, ὡμολογήθη Πτολεμαῖδα τὴν Πτολεμαῖου θυγατέρα λαβεῖν αὐτὸν γυναικᾶ. καὶ ταῦτα μὲν ἀεὶ τῆς Σελδου. Κιλικίαν ὁ ἀξίων χρόματῳ λαβόντα παρὰ ἀδελφὸν Δημήτριον, ὡς οὐκ ἐπέειπε, Σιδῶνα καὶ Τύρον ἀπαίτησεν παρὰ ὀργῶν, ἐδὲκει βίαιος εἶναι καὶ δεινὰ ποιεῖν, εἰ τὴν ἀπὸ τῶν δῶν ἄχρῃ τῆς Συρίας θαλάσσης ἀπασαν ὑπ' αὐτῷ πεποιημένης, οὕτως ἐδέξῃ ἐστὶν ἐν χερσὶ καὶ πτωχός, ὡς ὑπὸ τῶν πόλεων αἰδρα κηδεσθῆναι καὶ μετὰ βολῆ τῆς χερσὶν ἐλαύνειν λαμπαρᾶν τῆς Πλευράρχου μαρτυρίας διδούς, ἀνακελευσόμενος μὴ τὴν οἰσίαν πλείω, τὴν δὲ ἀπλησίαν ποιεῖν ἐλάσσω, τὸν γε βουλόμενον ὡς ἀληθῶς εἶναι πλούσιον, ὡς ὅγε μὴ τῶν φιλοπλουτίαν, οὐδ' οὔτε πενίας οὔτε ἀπορίας ἀπῆλλακται. οὐ μὲν ἔσπεπνε Δημήτριος, ἀλλὰ φήσας, εἰ μὴ μυριάκις ἠπῆθη μάχας ἄλλας, ἐνθάδε γαμβρὸν ἀγαπήσειν ἐπὶ μισθῷ Σελδου, τῆς μὲν πόλεις ἐκρετιώσατο φρουρῶν αὐτὸν δὲ πυρόμενος Λαχάρη σασιάζοισιν Ἀθηνάοις ἐπιτέμενον τυραννεῖν, ἢ λπισε ῥαδίως ἐπιφανεῖς λήψασθαι τὴν πόλιν καὶ ὁ μὲν πέλαγος ἀσφαλῶς διεφραγῶθη μεγάλῳ στόλῳ. τῶν δὲ τὴν Ἀπικίαν παρὰ πλείων ἐχθρῶν καὶ τῆς πλείστας ἀπέβηγε τῶν νεῶν, καὶ σιωδιηφάρη πλῆθος ἀνθρώπων οὐκ ὀλίγων. αὐτὸς δὲ σωτὴς ἦν αὐτῷ ἵνος πολέμου παρὰ τῆς Ἀθηνάοις, ὡς εἰ ὁ δὲ ἐπέειπε, πέμψας ναυικὸν αὐτὸς ἀθροίσασθαι, αὐτὸς εἰς Πελοπόννησον παρήλθε, καὶ Μεσσηνίαν ἐπολιόρκει. καὶ παρὰ μαχόμενος τοῖς τείχεσιν ἐκινδύνωσε, κατὰ πελπηχὸν βέλους εἰς τὸ πᾶν αὐτῷ καὶ τὸ σῶμα ἀφ' ἑσπέρας ἐμπεσόντος. ἀναληφθεὶς δὲ, καὶ πόλεις ἵνας ἀφ' ἑσπέρας παρὰ μαχόμενος, πάλιν εἰς τὴν Ἀπικίαν ἐπέβη, καὶ κρατήσας Ἑλλάδοιο καὶ Ραμνῆντος, ἐφθάρη τῆς χερσὶ καὶ ναυῶν πᾶσα λαβὼν ἐχρυσᾶ σίτον, καὶ εἰσαγούσαν τοῖς Ἀθηνάοις, ἐκρέμασε τὸν ἔμπορον καὶ τὸν κυβερνήτην ὡς τε τῶν ἄλλων ἀποτρεπομένων ἀφ' ὀβόου, σιῶντον λιμὸν ἐν ἄσφῳ γινέσθαι παρὰ τῶν λιμῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἀπορίας γενέσθαι. ἀλῶν γοῶν μέδιμον ὠνοῦτο τετραρέχοντα δραχμῶν, ὁ δὲ τῶν πυρῶν μόδιος ὠνιος ἑξακισίων. μικρὰ δὲ τοῖς Ἀθηνάοις ἀναπνοῶν παρέσχον ἑκατὸν πεντήκοντα ἡνῆς φάρμακον παρὰ Αἰγίαν, ἀς ἐπέμψεν ἐπιχρῶντος αὐτοῖς Πτολεμαῖος. εἶτα Δημήτριος πολλῶν μὲν ἐκ Πελοποννήσου, πολλῶν δὲ ἀπὸ Κύπρου νεῶν παρὰ ἡμομένων, ὡς τε συμπάσας ἀθροισάμενος τε σκοπίας, ἐφυρῶν ἀρχαίτες οἱ Πτολεμαῖος, καὶ Λαχάρη ὁ τύραννος ἀπέδρα, παρὰ μαχόμενος τὴν πόλιν. οἱ δὲ Ἀθηνάοι, καὶ τῶν ψιφισάμενοι θάνατον, εἰ μνησθῆναι τὴν εἰρήνης καὶ ἀγαλλῆς παρὰ Δημήτριον,

A Quum iam adiunxisset se ei vxor Phila, occurrit ei ad Orosson Seleucus. Congressus fuit eorū simplex, candidus, & regalis. Prior in tabernaculum suum inuitauit in castris Seleucus Demetriū. Inde Demetrius illum in tredecim ordinum naui accepit. Feriati vna colloquutiq; sunt, & tempus traduxerunt incustoditi & inermes. Tandem Seleucus ducta secum Stratonice, magna cum pompa Antiochiam perrexit. At Demetrius Ciliciam occupauit, vxoremq; Philam misit criminum Plistarchi diluendoium gratia ad fratrem Cassandrum. Interea Deidamia ad Demetriū ex Grecia nauigauit. Quū non diu apud eū fuisset, ex morbo est extincta. Amicitia cum Ptolemao Seleuci opera conciliata, nuptias Ptolemaidis Ptolemai fororis pepigit. Atque hæc plena ciuilitatis facta Seleuci sunt. Caterum vbi postulauit à Demetrio vt pro certa pecunia traderet sibi Ciliciam: renuente vero hoc, poposcit cum stomacho Sidonem & Tyrum, habitus est violenter agere & sæue. qui, quum recidisset in potestatem suam quicquid inter Indiam & mare Syriæ interiacet, adeo adhuc esset inops & mendicus, vt duorum causa oppidorum focerum suum, & fortunæ varietate afflictum agitaret: præbuitque illustre testimonium Platoni monenti ne facultates amplificet, sed diminuat is qui vere esse velit diues, cupiditatem insatiabilem. nam auiditatem habendi qui non reprimit, hic nec à paupertate nec inopia est exolutus. Nihil trepidauit tamen Demetrius, sed, Vt sexcentis pugnis aliis, inquit, victus sim, non inducam in animum vt Seleuci affinitatem amplectar mercede. Atque vrbes illas præsidio firmavit. Vt vero accepit dissidentibus Atheniensibus moliari Lacharem tyrannidem, sperauit repentino incurfu vrbe se facile potiturum. Ac pelagus magna classe incolumis transmisit. Atticam præteruehens, tempestate iactatus est, nauesque plerasque amisit, & non exiguus hominum numerus interiit. Ipse sospes quum euasisset, bellum commisit cum Atheniensibus aliquantulum. Vbi nihil profecit, missis certis qui classem denuo cogere, transit in Peloponnesum, & Messenem obsedit. Vbi, dum oppugnat mœnia, in discrimen venit, telo ex catapultâ in faciem eius & os per maxillam adacto. Vt recollegit se, & oppida aliquot quæ defecerant, recepit, incurrit de integro in Atticâ, captaque Eleusine & Ramnūte fines fœdauit. ac naue capta frumento onusta, quod importabatur Athenas, negotiatorem & gubernatorem suspendit. Vnde deterritis aliis pressa est ingenti fame vrbs, præterque famem aliarum rerum laborabat difficultate. Salis medicinum licitabantur quadraginta drachmis, tritici modius trecentis venundabatur. Exiguam populo Atheniensi respirationem centum quinquaginta naues præbuerunt circa Æginam confectæ, quas Ptolemæus eis subsidio misit. Mox quum multas Demetrius ex Peloponneso, multas ex Cypro accepisset naues, atque cunctæ trecentas numero complessent, consciiuit classis Ptolemai fugam, ac tyrannus Lachares deserta profugit vrbe. Athenienses vero licet sanxissent pœnam capitalem in eum qui pacis cum Demetrio & fœderis fecisset mentionē,

protinus proximam portā patefecerunt, legatosq; miserunt, nō quo quicquam ab eo expectarēt clementiæ, sed quia exprimebat inopia. in qua inter multa acerbitalis exēpla hoc refertur accidisse, patrē& filiū vno in domicilio rebus suis deploratis sedisse: quū ex tecto mus mortuus est delapsus, illos, vt viderūt, ambos exilisse atq; de eo inter se decertasse. Tunc etiā Epicurū philosophū eos qui essent ex secta sua memoriæ tradunt sustinuisse, fabasq; cū iis ad numerum partitū. Eo in ciuitatis statu Demetrius vrbē ingressus, imperauit vt omnes in theatrum conuenirēt, sepsitq; scenam armis, & pulpitum stipatoribus cinxit. Ipse tragædorū more superiorib. descendens transitibus, multo iam magis attonitis Atheniēsis, initio orationis metū eorum terminauit. Etenim vocis contentioni & verborum amarulentia parcens, molliter & beneuole castigauit eos, atq; in gratiam cum iis rediit. Donauit iis centum millia medimnum tritici, magistratusque præfecit qui maxime populo forent grati. Hic Dromocles orator populum aduertens præ lætitia varias facere acclamationes, ac præconia ex suggestu certare vt superaret concionatorum, legem promulgauit vt Demetrio regi Piræum & Munychia traderentur. Hac perlata, collocauit Demetrius per se præsidium in Museo quoque, ne si iterum desciuisset ab se populus, ab aliis occupationibus distineret se. Redactis in potestatem Athenis, mox appetiit Lacedæmonem, atq; rege Archidamo, qui apud Mantineam sibi occurrit, signis collatis fuso fugatoque, in Laconiam inuasit, atque in ipsius conspectu Spartæ conflixit iterum cum eo, captisque quingentis, ducentis cæsis, tantum non videbatur vrbem ad illam vsque memoriam nunquam captam cepisse. Enimvero in nullo fortunā rege adeo magnas apparet & volucres vicissitudines fecisse, neq; aliis in negotiis toties ex abiecta denuo celsam, & humilē ex clara, potētemq; rursus ex fracta euasisse. Vnde in sinisterioribus inclinationibus ad fortunā aiunt eū dicere hoc Æschyli solitū,

*Tu me tibi genuisse, tu me perdere
Videris.*

Etenim rebus eius tam splendide ad imperium tunc & potentiam assurgentibus, Lyfimachum nuntiatum vrbes Asianas ei abstulisse, Cyprum Ptolemæum vna excepta vrbe Salamine cepisse: Salamine autem liberos eius matremque occupatos circumfedere. Verum enim vero fortuna, sic ut illa apud Archilochum mulier,

*Vna manu dolosa aquam, ignemque altera
Ferebat,*

tam grauib. eum & tristibus nuntiis ab Lacedæmone auellens, alias de integro nouarum & splendidarum spes rerum ex huiuscemodi causa obtulit: Postquam defuncto Cassandro filius eius stirpis maximus, quum haud diu tenuisset regnum Macedonum, deceffit, reliqui duo inter se discederunt. Quorum quoniam alter matrem trucidauit Theſsalonicam, alter socios euocauit, ex Epiro Pyrrhum, ex Peloponneso Demetrium. Pyrrhus autem maturauit venire. qui magna parte ablata Macedonia, auxilii mercede, formidabilis iam Alexandro erat vicinus.

σαιοτος, ἀπεργς ἐκάλει βοηθούς, ἔκ μὲν Ἡπείρου Πύρρον, ἔκ δὲ Πελοποννήσου Δημήτριον. ἔφθασε ὁ Πύρρος ἐλθὼν, καὶ πολὺ μίερος Μακεδονίας ἀποτεμόμενος, τῆς βοηθείας μιᾶθ' ἄν, φοβερός μὲν ἔην παρὰ τοῖς Ἀλεξάνδρῳ

A Δύως αἰεὶ ἀγνοῦσαι τὰς ἐπίς πύλας. καὶ παρῆσθεις ἔπεμπον, ὁδὸν μὲν ἀπὸ ἐκείνου χερσὶν παρῆσθαι ὁδοῦτες, ἐκβίαζομένης ὅττις ἀπορίας, ὅττι δὲ χερσὶν πολλὰν συνεμπροσόντων, λέγεται πρὸς τοὺς ἄλλους πατέρας καὶ υἱὸν ἐν οἰκίᾳ πικρῆς καὶ πατρὸς ἐαυτοῦ ἀπειγνυκίας, ἔκ ὅττις ὁρῶν μὲν νεκρὸν ἐκπεσῖν, τοῖς δὲ ὡς εἶδον, ἀἀπηδήσαντας ἀμφοτέρους ἀφ' ἑαυτῶν καὶ αὐτῶν. τότε καὶ τὸν φιλόσοφον Ἐπίκουρον ἰσχυρῶς ἀφ' ἑαυτοῦ συνήθης, κυάμους παρῆσθαι ἀειθρὸν μετ' αὐτῶν ἀφ' ἐνεμόμενον. οὕτως ἔν τῆς πόλεως ἐχρῶσης, εἰσελθὼν ὁ Δημήτριος, καὶ κελύσας εἰς τὸ γέφυρον ἀθροισθῆναι πύργους, ὅπλοις μὲν συνέφεραξεν τὴν σκηνὴν, καὶ δορυφόροις τὸ λογεῖον παρῆσθαι, αὐτὸς δὲ καταβάς, ὡς παρ' οἱ τετραγῶδοι, ἀφ' ὅττι δὲ παρῆσθαι, ἐπὶ μᾶλλον ἐκπεπληγμένων τῶν Ἰωνίων, τὴν ἀρχὴν τῆς λόγου, πέρασ ἐποίησατο τῶν δέοις αὐτῶν, καὶ γὰρ τόνου φωνῆς, καὶ ῥημάτων πικρίας φεισάμενος, ἐλαφρῶς ὅττι καὶ φιλικῶς μεμψάμενος αὐτοῦ διηλλάσσετο, καὶ δέκα μυριάδας σίτου μεδίμων ἐπέδωκε, καὶ κατέστησεν ἀρχὰς αἰ μάλιστα τὰς δῆμα παρῆσθαι φιλείσθαι. σκηνῶν δὲ Δεσμολκείδης ὁ ῥήτωρ ὑποχάραξ τὸν δῆμον ἔντα φωνῆσθαι πύργους, καὶ τοῦς ἀπὸ τῆς βῆματος ἐπαίνοισ τῶν δημογῶν ἀμιλλώμενον ὑποβαλέσθαι, γνώμην ἔγραψε, Δημητρίῳ τὰ βασιλεῖ τὸν Πειραῖα παρῆσθαι καὶ τὴν Μουουχίαν. ὅττι φιλοφρονῶν δὲ τούτων, ὁ Δημήτριος αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ παρῆσθαι λαφύρα ἐἰς τὸ Μουπιῖον, ὡς μὴ πάλιν ἀναχατίσθαι τὸν δῆμον, ἀσχολίας αὐτῶν παρῆσθαι ἐτέρων παρῆσθαι. ἐχρῶν δὲ τῶν Ἀθηνῶν, Δύως ἐπεβούλευε τῆς Λακεδαιμόνι. καὶ παρῆσθαι Μαντίνειαν Ἀρχιδάμου τοῦ βασιλέως ἀπορῆσθαι αὐτῶν, νικήσας μάχην καὶ τρεφάμενος, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἐπέβαλε. καὶ παρῆσθαι τῆς Σπάρτη πάλιν

B σθῆναι πύργους, ὅπλοις μὲν συνέφεραξεν τὴν σκηνὴν, καὶ δορυφόροις τὸ λογεῖον παρῆσθαι, αὐτὸς δὲ καταβάς, ὡς παρ' οἱ τετραγῶδοι, ἀφ' ὅττι δὲ παρῆσθαι, ἐπὶ μᾶλλον ἐκπεπληγμένων τῶν Ἰωνίων, τὴν ἀρχὴν τῆς λόγου, πέρασ ἐποίησατο τῶν δέοις αὐτῶν, καὶ γὰρ τόνου φωνῆς, καὶ ῥημάτων πικρίας φεισάμενος, ἐλαφρῶς ὅττι καὶ φιλικῶς μεμψάμενος αὐτοῦ διηλλάσσετο, καὶ δέκα μυριάδας σίτου μεδίμων ἐπέδωκε, καὶ κατέστησεν ἀρχὰς αἰ μάλιστα τὰς δῆμα παρῆσθαι φιλείσθαι. σκηνῶν δὲ Δεσμολκείδης ὁ ῥήτωρ ὑποχάραξ τὸν δῆμον ἔντα φωνῆσθαι πύργους, καὶ τοῦς ἀπὸ τῆς βῆματος ἐπαίνοισ τῶν δημογῶν ἀμιλλώμενον ὑποβαλέσθαι, γνώμην ἔγραψε, Δημητρίῳ τὰ βασιλεῖ τὸν Πειραῖα παρῆσθαι καὶ τὴν Μουουχίαν. ὅττι φιλοφρονῶν δὲ τούτων, ὁ Δημήτριος αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ παρῆσθαι λαφύρα ἐἰς τὸ Μουπιῖον, ὡς μὴ πάλιν ἀναχατίσθαι τὸν δῆμον, ἀσχολίας αὐτῶν παρῆσθαι ἐτέρων παρῆσθαι. ἐχρῶν δὲ τῶν Ἀθηνῶν, Δύως ἐπεβούλευε τῆς Λακεδαιμόνι. καὶ παρῆσθαι Μαντίνειαν Ἀρχιδάμου τοῦ βασιλέως ἀπορῆσθαι αὐτῶν, νικήσας μάχην καὶ τρεφάμενος, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἐπέβαλε. καὶ παρῆσθαι τῆς Σπάρτη πάλιν

C τῶν δὲ τούτων, ὁ Δημήτριος αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ παρῆσθαι λαφύρα ἐἰς τὸ Μουπιῖον, ὡς μὴ πάλιν ἀναχατίσθαι τὸν δῆμον, ἀσχολίας αὐτῶν παρῆσθαι ἐτέρων παρῆσθαι. ἐχρῶν δὲ τῶν Ἀθηνῶν, Δύως ἐπεβούλευε τῆς Λακεδαιμόνι. καὶ παρῆσθαι Μαντίνειαν Ἀρχιδάμου τοῦ βασιλέως ἀπορῆσθαι αὐτῶν, νικήσας μάχην καὶ τρεφάμενος, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἐπέβαλε. καὶ παρῆσθαι τῆς Σπάρτη πάλιν

D ἔκ παρῆσθαι ἐλὼν παρῆσθαι, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ παρῆσθαι, ὅσον ἔπω τὴν πόλιν ἔχειν ἐδοκεῖ, μέγιστον ἔχοντων ἐκείνων ἀλάωπιν οὔσαν. ἀλλ' ἡ τύχη παρῆσθαι ὁδοῦ τῶν βασιλέων ἔοικεν οὕτω ἔσθαι λαβεῖν μεγάλας καὶ παρῆσθαι, οὐδ' ἐν ἐτέροις παρῆσθαι ἔσθαι μικρὰ καὶ πάλιν μεγάλη, καὶ παρῆσθαι ἐκ παρῆσθαι, ἰσχυρῶς ὅττι αὐτῶν ἐκ φαύλης ἡμέρας. δὲ καὶ φασὶν αὐτὸν ἐν ταῖς χείρας μετὰ βολαῖς, παρῆσθαι τὴν τύχην ἀφ' ἑαυτοῦ παρῆσθαι ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ, Σὺ τοῖ μ' ἔφυσας, σὺ με κατατίθει μοι δοκεῖς. καὶ γὰρ τότε τῶν παρῆσθαι οὕτως ἀπὸ τῶν παρῆσθαι παρῆσθαι καὶ

E διὸ μὲν ὅττι δὲ τῶν, ἀγγέλλεται Λισίμαχος μὲν παρῆσθαι ἀφ' ἑαυτοῦ αὐτῶν ἐν Ἀσία πόλεις, Κύπρον ὅττι Πτολεμαῖος ἡρηνῶς, αὐτῶν μίας πόλεως Σαλαμῖνος ἐν ὅττι Σαλαμῖνι πολὺν ῥαῖν τοῖς παῖδας αὐτῶν καὶ τὴν μητέρα κατέλιμμένους. ἔ μὲν διὰ καὶ τὴν τύχην, κατὰ τῶν παρῆσθαι Ἀρχιδάμου, τῆ μὲν ὕδωρ ἐφόρξ διδοφρονέσθαι χεῖρ, τῆ δὲ ἐτέρη πύρ, δὲ τοῖς αὐτῶν ἔτω καὶ φοβερός ἀγγέλλεται ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῆς Λακεδαιμόνι, Δύως ἐτέρας παρῆσθαι καὶ ἰδὼν καὶ μεγάλων ἐπὶ ἐγκνὲν ἐλπίδας, ἐκ παρῆσθαι αἰτίας. ἐπεὶ Κασάδρος τελευτήσθαι παρῆσθαι, ὁ παρῆσθαι αὐτῶν τῶν παρῆσθαι Φίλιππος, οὐ πολλὴν χρονον βασιλεύσθαι Μακεδόνων, ἀπέθανεν, οἱ λοιποὶ δὲ παρῆσθαι ἀλλήλους ἐσαίαζον. πατέρες δὲ αὐτῶν Ἀντιπάτρου, τὴν μητέρα Θεσσαλονίκην φονεύσθαι

F Φίλιππος, οὐ πολλὴν χρονον βασιλεύσθαι Μακεδόνων, ἀπέθανεν, οἱ λοιποὶ δὲ παρῆσθαι ἀλλήλους ἐσαίαζον. πατέρες δὲ αὐτῶν Ἀντιπάτρου, τὴν μητέρα Θεσσαλονίκην φονεύσθαι

in Palmer.

Δημητρίου δὲ, ὡς ἐδίξαστο τὰ γράμματα, μετὰ τῆς δυ-
 νάμεως παροσιόντος, ἐπὶ μᾶλλον ὁ νεώτερος τούτων φοβηθεὶς
 Διὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν δόξαν, ἀπήντησεν αὐτῷ παρὲς Διόνιον,
 ἀσπαζόμενος μὲν καὶ φιλοφρονούμενος, οὐδὲν δὲ φάσκων
 ἐπὶ τῆς ἐκείνου δεῖσθαι τὰ πρῶτα παροσιᾶς. ἦσαν
 οὖν ἐκ τούτων ὑποψία παρὰ δὲ ἀλλήλους αὐτοῖς, καὶ βαδί-
 ζοντι Δημητρίῳ παρὰ δὲ πῶν ὑποψία παρὰ τῶν νεωτέρων παρὰ
 κεκλημένῳ μίμνυει τί ὀπίβουλιώ, ὡς ἐπὶ αὐτῷ τὰ πρῶτα
 μελλόντων αὐτὸν ἀελεῖν ὁ δὲ, μηδὲν Διὰ παραχθῆεις, ἀλλὰ
 μικρὸν ὑφείς τῆς πορείας, ἐκέλευσε τοὺς μὲν ἡγεμόνας ἐν
 τοῖς ὀπλοῖς τὴν στρατιὰν ἔχειν ἀκροατοῦς δὲ καὶ πᾶδας B
 ὅσοι παρὲς αὐτὸν ἦσαν (ἦσαν δὲ πολὺ πλείους τῶν Ἀλεξάν-
 δρου) συνεισελθεῖν εἰς τὸν αἰθρῶνα, καὶ παρὰ μὲν ἀρχῆς
 αὐτῶν ἔδνασθαι τὸ πρῶτον δειψάντες οἱ παρὲς τὸν Ἀλεξάνδρου, οἷον
 ἐτόλμησαν ὀπίχειρῆσαι. καὶ ὁ μὲν Δημήτριος οἷον ἔχειν
 αὐτῷ ὁ σῶμα πομπικῶς σκηφάμενος, ἀπῆλθε Διὰ ταχέων.
 τῇ δὲ ὑπεραία παρὲς ἀναζυγίῳ εἶχε, πρῶτα μὲν ἡγεμόνας
 παρὰ πρῶτα κενά φάμενος αὐτῶν, καὶ παρὰ τῆς συζήσεως
 ἔχον τὸν Ἀλεξάνδρου, εἰ τὰ ἄλλα ἀπαίρει συνέσταται γὰρ αὐ-
 τῷ μᾶλλον ἄλλοτε σχολάζων. ἵσταται οὖν Ἀλεξάνδρος ὡς C
 οὐ παρὰ ἔχθραν ἀλλὰ ἐκείνῳ ἐκ τῆς χάρας ἐπαίρητος
 αὐτῶν, καὶ παρὰ πεμπεν ἄρχαι Θεσσαλίας. ἐπεὶ δὲ εἰς Λα-
 ρισσῶν ἦσαν, αὐτῶν ἀλλήλους ἐπηγγέλλον ἐστάσεις αὐτοῖς πρῶ-
 τουλάοντες ὁ δὲ μάλιστα τὸν Ἀλεξάνδρου ὑποχέριον ἐ-
 ποίησε τὰ Δημητρίῳ. Φυλακίαν δὲ ὀκνῶν, ὡς μὴ κα-
 κείνον ἀνὴρ φυλακίαν διδάξῃ, παθῶν ἔφρασε, δρᾶν μίλ-
 λουτος αὐτῶν, μὴ Διὰ φυγεῖν ἐκείνον ὁ ἐμνησμάτο. κληθεὶς
 γὰρ ὅτι δειπνῶν ἦλθε παρὰ τὸν Δημήτριον. ὡς δὲ ἐκείνος
 ἐξάεσθαι μετὰ δειπνῶν, φοβηθεὶς ὁ Ἀλεξάνδρος συνέστα-
 νῆσαι, καὶ τῶν πόδας αὐτῶν παρὰ τῆς χάρας συνηκροῦσθαι. ἤμο-
 λμος οὖν ὁ Δημήτριος παρὰ τῆς χάρας καὶ πρὸς ἑαυτῶν δό-
 ρουφόρος, καὶ τούτῳ μόνον εἰπὼν, Κόστω τὸν ἐπόλεμον, αὐτὸς
 μὲν ὑπεξῆλθεν ὁ δὲ Ἀλεξάνδρος ὑπερὲς ἐκείνων κατεκί-
 πη, καὶ τῶν φίλων οἱ παρὰ βοήθῳ ὄντες ὡν ἕνα λέγεισι σφατ-
 τόμενον εἰπεῖν ὡς ἐπὶ ἡμέρα μιᾶ φθάσειεν αὐτοῦς ὁ Δημή-
 τριος. ἡ μὲν οὖν νύξ ὅτι εἰχὸς ἴσχυρον ἔσχεν ἄμα δὲ ἡμέρα
 παρὰ οὐρανῶν τοῖς Μακεδόσι, καὶ φοβούμενοι τὴν τῶν Δη-
 μητρίῳ διώσασθαι, ὡς ἐπῆει μὲν ὁ δὲ οὐδὲ φοβερῶν, ὁ δὲ Δη-
 μητρίος ἐπέμπε βασιλέως ἐντυχεῖν, καὶ παρὰ τῶν περὶ πα-
 ραμένων ἀπολογίαν παρὰ τῆς παρὰ τῆς, καὶ δὲ παρὰ τῶν Φι-
 λακῶν αὐτὸν. ὡς δὲ ἦλθεν, ἔμακρῶν ἐδέξασθαι αὐτῶν λό-
 γων, ἀλλὰ τῶν μὲν Ἀντιπάτρου φονέα τῆς μητρὸς οἷον,
 βελτίονος δὲ δόξασθαι, ἐκείνον ἀνηγόρευσε βασιλέα Μακε-
 δονῶν, καὶ παρὰ λαβόντες αὐτὸν κατήγον εἰς Μακεδονίαν.
 ὡς δὲ καὶ τοῖς οἷον Μακεδόσι οἷον ἀκρόστος ἡ μεταβολή,
 μεμνημένοι αἰεὶ καὶ μισοῦσιν ἂν Κάσσανδρος εἰς Ἀλεξάν-
 δρου τῶν ἐπιπέτα παρὰ μὲν πεν. εἰ δὲ τις ἐπὶ μνήμη τῆς Ἀν-
 τιπάτρου τῶν παλαμῶν μετεώρητος ὑπελείπετο, καὶ τῶν
 τῆς Δημητρίος ἐκαρπύτο Φίλασσων καὶ τὸν ἐξ ἐκεί-
 νης ἦν ἔχον Διὰ δόχον τῆς ἀρχῆς, ἡ δὲ τότε μετὰ μὲν ὄντα F
 καὶ τῶν πατρῶν στρατευόμενον. ἔτω δὲ λαμπαρῶν κεκτημέ-
 νος εὐτυχία πωθάνει μὲν παρὰ τῶν τέκνων καὶ τῆς μητρὸς,
 ὡς μετὰ τῶν δῶρα καὶ ἡμᾶς Πτολεμαῖος παρὰ τῆς αὐ-
 τοῖς πωθάνεται δὲ παρὰ τῆς Σελβίκα γαμηθείσης θυγατρὸς, ὡς Ἀντιόχῳ τῶν Σελβίκου συνοικεῖ, καὶ βασιλεῖ-
 σα τῶν αἰῶν βαρβάρων ἀνηγόρευται. συνέστη γὰρ (ὡς εἶοικε) τὸν Ἀντιόχον ἐκείνῳ τῆς Στρατονίκης νεᾶς οὔσης,

A Vbi vero Demetrius literis acceptis cum exercitu
 adfuit, multo hunc magis ex dignitate & autori-
 tate formidans adolescens, processit ei ad Dion
 obuiam: atq; illum quidē salutauit, comiterq; ac-
 cepit, sed res suas negauit iam presentia eius requi-
 rere. Hinc mutua inter eos extitere suspiciones,
 pergentiq; ad coenam quū esset ab adolescēte in-
 uitatus Demetrius, indicat nō nemo insidias, ce-
 dem ei inter pocula parari. Ille nihil attonitus, ve-
 rum iter suum minus maturans, imperauit ducib.
 suis vt copias in armis tenerent, comitibusq; ac
 ministris, quotquot eū sequebantur, (erant hilō-
 ge quā Alexandri plures) vt in triclinium comita-
 rentur se, ibique, dum exurgeret, remanerent.
 Hoc veriti Alexandri ministri, non fuerunt aui
 eum aggredi. Demetrius autem corpus suum si-
 mulans ad compotationem non esse compara-
 tum, cito est digressus. Postridie iussit vasa concla-
 mari, noua negotia sibi ferens oblata, orauitque
 Alexandrum vt de maturiore habitu ignosceret si-
 bi: alias, vbi vacaret, futurum se cum eo diuinius.
 Gausus est Alexander non infensum, sed vltro
 ex ditione sua illum digredi, atque in Thessaliam
 vsque ad eum prosequutus. Vt ventum est La-
 rissam, iterum alter alterum molientes inuicem
 insidias inuitauerunt ad conuiuia. quod Alexan-
 drum maxime fecit Demetrio opportunum.
 Nam quum cauere sibi nollet, ne cauere vicissim
 doceret illum, dum cunctatur efficere, ne ille eua-
 dat insidiis quas machinabatur, est occupatus.
 Quippe ad coenam vocatus, venit ad Demetrium.
 Vt hic media coena surrexit, trepidus Alexander
 vna surrexit, & vestigiis eum ad fores sequutus est.
 Vt ergo peruenit Demetrius ad fores, vbi stipa-
 tores eius stabant, hoc solum loquutus, Caede se-
 quentem, egressus est: Alexander vero ab eis est
 trucidatus, vnaque qui opem ferebant amici e-
 ius, quorum vnum, dum obtruncaretur, referunt
 dixisse, vno die Demetrium ipsos anteuertisse.
 Tumultum nox. qualem verisimile est, habuit.
 Vbi diluxit, consternatis Macedonibus, & De-
 metrii formidantibus copias, quum nullus obla-
 tus est terror, & Demetrius misit ad illos, alloqui
 eos quærens & factum purgare, rediit iis animus,
 statueruntque recipere eum benigne. Vt venit,
 non eguit prolixa oratione, sed quod Antipatrum
 odissent matris patricidam, neque haberent præ-
 manibus meliorem, regem illum Macedonum
 appellauerunt, receptumque deduxerunt in Ma-
 cedoniam. nec abhorruerunt qui domi erant Ma-
 cedones ab hac mutatione, memores sēper Caf-
 sandri scelerum, quæ in Alexandum admiserat
 defunctum, & proinde liberis eius infesti. Quod si
 qua etiam veteris memoria Antipatri superesset,
 fruebatur hac quoque Demetrius, quod Philam
 in matrimonio haberet, atque ex illa filium regni
 successorem iam tunc adultum, qui castra patris
 sequebatur. In rerum cursu tam secundatum nun-
 tium accipit libero suos & vxorē dimissos, additis
 insuper à Ptolemæo muneribus & honorib. Ad-
 fertur etiam filiam eius quam Seleuco collocaue-
 rat, Antiocho Seleuci filio nupsisse, ac superiorū
 prouinciarum renuntiatā reginā. Forte enim An-
 tiochus amore deperiens Stratonices iuuenule,

que puerum iam ex Seleuco ediderat, grauer fuit affectus, multa que ad reluctantum animi motui molitus est. Postremo perpendens dira se libidine teneri, ægritudine affligi deplorata, & consilio esse destitutum: rationem quæ fuit vitæ deponenda, corpusque institit sensim curationis negligentia atq; inedia conficere, morbum simulans. At medicus Erasistratus facile amorem eius apprehendit. verum, vt cuius amore flagraret, quod cōiectu erat arduum, exploraret: agebat assidue apud eum in cubiculo. Siquis formosus adolescens vel fœmina ingrederetur, obseruabat Antiochi vultum, & membra quæ potissimum solent affectibus animi consentire, ac corporis inspiciebat motus. Quum igitur ad cæterorum ingressum nihil moueretur: Stratonice vero & sola & cum Seleuco subinde eum inuisente, illa Sapphus in eo omnia existerent, vocis compressio, rubor vultus igneus, tectus oculorum coniectus, sudores præcipites, confusio & perturbatio pulsus, denique victo animo perplexitas, stupor, & pallor: his verisimilibus coniecturis reputans Erasistratus in nullam aliam exardescentem regis filium in silentio ad mortem vsq; perseuerare, graue hoc putauit enuntiare & detegere: attamen indulgentia fretus in filium Seleuci, tentauit aliquando aperire ei amore adolescentem affligi, sed deplorato amore incurabilique. Obstupefacto & rogante rege quemadmodum incurabili: Quia hercle, inquit Erasistratus, meam amat vxorem. Et tu, inquit, neges, Seleucus, Erasistrate, qui amic⁹ noster es, hæc filio meo nuptias, idq; qui vnum hunc cernis rerum nostrarum sacram ancorã esse? Netu quidem, inquit ille, id facias, pater, si Stratonicen Antiochus adamaret. Vtinam vero (inquit) amice, Deus aliquis vel homo eo traducat morbū. nam equidem vel regnum, modo retineam Antiochū, cupiam dimittere. Ita commote Antiocho multis cum lacrymis fato dexteram Erasistratus iniiciens, nihil eum Erasistrato ait indigere. nam quū pater, vir, & rex esset, ipsum simul medicum domus suæ optimum fore. Hinc Seleucus totius exercitus aduocata concione, declarauit velle se & statuissē omnium superiorum regionum Antiochum regem & Stratonicen declarare reginam connubio iunctos. Arbitrari se filium, qui parere sibi vbique sit solitus & dicto audiens esse, non repugnaturum sibi in hisce nuptiis. Quod si vxor sua ab re inuisitata abhorreat, orare amicos vt doceant & inducant eam, vt omnia quæ regi videantur, & sint ex vsu publico, recta habeat & iusta. Atque Antiochi cū Stratonice ex huiusce modi perhibent occasione conciliatas fuisse nuptias. Porro Demetrius Macedonia cum Thessalia potitus, tenens etiam maiore ex parte Peloponnesum, iam intra Isthmum, Megaram & Athenas, bellum mouit Bœotiis. Ac primo conditionibus pacta pax tolerabilibus fuit. Inde vt Lacon Cleonymus Thebas cum exercitu intrauit, erecti Bœotij, simulque à Piside Thespiensi, qui princeps ciuium dignitate & opibus erat, tunc concitati, desciuere. At vbi Thebas Demetrius machinis admotis obsedit, perterritus autem subduxit se ex vrbe Cleonym⁹,

A ἤδη δὲ παιδίον ἐγένετο ἐκ τῆς Σελδύκου, ἀγακίῳ κακῶς, καὶ πολλὰ ποιεῖν τὰ πάθη ἀφαιμαχίῳ. τέλος δὲ αὐτὸν κατὰ γένεσιν, δεινὰ μὲν ἐπιθυμῶν, ἀνέχετο ὅσοι, κακῶς τῆσδε τῶν λογισμῶν, ἔχον ἀπαλλαγῆς τῆς βίου ζῆτων, καὶ τὸ ἀλύειν ἀξέμα, καὶ θεραπείας ἀμελεία καὶ ἔσθης ἀποχῆ, ὅσῳ νοσεῖν πῖνα νόσον σκηπτοῦ μόνον. Ἐρασίφρατον ὅτι τὸν ἰατρὸν ἀγαθεῖται μὲν οὐ χαλεπῶς ἐράντος αὐτῷ. ὁ δὲ οὐ πῖνος ἐράν δευτόπασον ὄν, ἔθανθρεῖν βουλόμην, αἰεὶ μὲν ἐν τῷ δωματίῳ διημερῶν· εἰ δὲ τις εἰσίοι ἢ ἐν ὧρα μειρακίων ἢ γυναικῶν, ἐγκυθρᾶν τε τῶν παρορῶν τῆς Ἀντιόχου, καὶ τὰ συμπάχειν μέγιστα τῆς ψυχῆς βεπομῶν πεφυκῶτα μέρη καὶ κινήματα τῆς σώματος ἐπισηπεῖν. ὡς οὖν τῶν μὲν ἄλλων εἰσόντων ὁμοίως εἶχε, τῆς δὲ Στρατονίκης, καὶ κατ' ἐαυτῶν καὶ μετὰ τῆς Σελδύκου φοιτώσης πολλάκις, ἐγένετο τὰ τῆς Σαπφῶς ἐκείνα περὶ αὐτὸν πῶντα, φωνῆς ἐπίσχεσις ἐρύθημα πυρῶδες, ὄψων ὑποδείξεις, ἰδρωτὲς ὄξει, ἀπαξία καὶ ἰόρυθος ἐν τοῖς σφυμοῖς· τέλος ὅτι ψυχῆς κατὰ κράτος ἠτρωμένης, ἀποεία καὶ θάμβος, καὶ ὠχρίσις· ἐπὶ πύτοις παρορῶν ζομῶν τὸν Ἐρασίφρατον, κατὰ δὲ εἶκος, ὡς οὖν δὴ ἐπέρας ἐράν βασιλέως ἢ ὅς ἐκαρτέρει τὰ σωπᾶν μέγρι θανάτου, χαλεπὸν μὲν ἠγείσθαι ὁ φράσαι τῶντα καὶ κατεπιπεῖν, οὐ μὲν ἀλλὰ πῖς θύοντα τῆς παρὸς τὴν ὀνοῖα τῆς Σελδύκου, τὸ ἀκινδύλωσαι ποτὲ καὶ εἰπεῖν, ὡς ἔρωσ μὲν εἶη τῆς νεανίσκου ὁ πάθος, ἔρωσ ὅτι ἀδύνατος καὶ ἀίατος. ἐκπλαγῆτος ὅτι ἐκείνῃ ἐπιθυμῶν πῶς αἰάτος. Ὅτιν ἂν Δία (φαίμαι τὸν Ἐρασίφρατον) ἐρά τῆς ἐμῆς γυναικός. Εἶτα οὐκ ἀν (εἰπεῖν τὸν Σελδύκον) ἐπιδοῖς Ἐρασίφρατε τὰ ἐμῶν πατρὸς φίλος ὢν, τὸν γάμον; καὶ τῶντα, ὄραν ἡμᾶς ἐπὶ τῆσδε μόνῃ σαλδύκῃ; Οὐδὲ γὰρ αὐτὸς (φαίμαι) τῆσδε πατρὸς ὢν ἐποίησας, εἰ Στρατονίκης Ἀντιόχου ἐπεθύμησε καὶ τὸν Σελδύκον, εἶθε γὰρ, ὡς ἐπαίρει, (εἶπε) ταχὺ μεταστρέψαι πῖς ἐπὶ τῶντα καὶ μετὰ βάλῃ τῶν ἢ ἀδελφῶν ὁ πάθος. ὡς ἐμοὶ καὶ τῶν βασιλείῃ ἀφείναι καλόν, Ἀντιόχου παρορῶντα. τῶντα ἐμπαθῶς σφοδρὰ τῆς Σελδύκου καὶ μετὰ πολλῶν δακρύων λέγωντος, ἐμβαλόντα τῶν δεξιάων αὐτῶν τὸν Ἐρασίφρατον εἰπεῖν ὡς οὐδὲν Ἐρασίφρατου δεῖσιν· καὶ γὰρ πατὴρ καὶ αἰὴρ ὢν καὶ βασιλεὺς, αὐτὸς ἄμα καὶ ἰατρὸς εἶη τῆς οἰκίας ἀείστος. ἐκ πύτου τὸν Σελδύκον ἐκκλήσας ἀδελφίσαντα πῶν μόνον, εἰπεῖν ὅτι βούλεται καὶ διέγνωκε, τῶν ἄνω πῶντων τόπων Ἀντιόχου ἀποδείξαι βασιλέα καὶ Στρατονίκην βασιλίδαν, ἀλλήλοισι στυγερῶς. οἶεσθαι δὲ τὸν μὲν ἦν, εἰσημένον ἄπορτα πείθεσθαι καὶ κατήκρον ὄντα, μητὴν ἀντερεῖν αὐτῶν παρὸς τὸν γάμον. εἰ δὲ ἡ γυνὴ τὰ μὴ νενομισμένῳ δευτοπασον, τὸ ἀκαλεῖν τῶν φίλων ὅπως διδάσκωσιν αὐτῶν καὶ πείθεσθαι, καλὰ καὶ δίκαια τὰ δευτοπασον βασιλεῖ μετὰ τῆς συμφέροντος ἠγείσθαι. τὸν μὲν οὖν Ἀντιόχου καὶ Στρατονίκης γάμον ἐκ τοιαύτης ἡγείσθαι παρορῶντος λέγουσι. Δημήτριος ὁ Μακεδόνιος καὶ Θεσσαλίας ἡ παρὸς φῶς. ἔχον ὅτι τῆς Πελοποννήσου τὰ πλείστα, καὶ τῶν ἰσθμῶν Ἰσθμοῦ, Μίγασα καὶ Ἀθλεύας, ἐπὶ βοιωτοῖς ἐσφάπτουσε. καὶ παρὸν μὲν ἐγγόντο συμβάσεις μετῶντα περὶ φι-

λίᾳ παρὸς αὐτὸν, ἐπειρᾶ Κλεωνύμου τῆς Σπαρτιάτου τὸ ἀκαλεῖν εἰς Θήβας μετὰ γραπῆς, ἐπαρῆντες οἱ βοιωτοὶ, καὶ Πίσιδος ἄμα τῆς Θεσπίας, ὅς ἐπαρώτετε δόξῃ καὶ δυνάμει, τότε συμπασσῶντος αὐτοῖς, ἀπέστησαν. ὡς δὲ τῆς Θήβας ἐπαρῶν τὰς μηχανὰς ὁ Δημήτριος ἐπολιόρκει, καὶ φουβητῆς ὑποεῖληεν ὁ Κλεωνύμος,

καταπλαγύτες οἱ Βοιωτοὶ παρέδωκαν ἑαυτοὺς. ὁ δὲ ταῖς πόλεσιν ἐμβαλὼν φρουρὰν, καὶ περιζάμμιος πολλὰ χρηματὰ, καὶ καταλιπὼν αὐτοὺς ὀπιμελητικῶν καὶ ἀρμοστικῶν Ἰερώνυμον τὸν ἰσοραχὸν, ἔδωκεν ἠπίως κεχερησθαι, καὶ μάλιστ' ἀφ' αὐτῶν. ἔλθων γὰρ αὐτὸν, ὁσπὲν κακὴν ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀγαθὰ καὶ φιλοφρονητικὰ, πολέμῳ μὲν ἐν Θεσσαλίᾳ ἀπέδειξεν. οὐ πολλῶν δὲ ὑπερὶ ἀλίσκεται Λισιμαχὸς ὑπὸ Δρομηχαίου, καὶ πρὸς τὸ κατὰ τὰχος ἔξορμησάντος ἐπὶ Θράκιῳ τῷ Δημητρίῳ, ὡς ἔφηρμα καταληφομένου, πάλιν ἀπέστησαν οἱ Βοιωτοὶ, καὶ Λισιμαχὸς ἅμα διειμμένος ἀπηγγέμετο. ταχέως οὖν καὶ πρὸς ἑργικῶν αἰαγρέφας ὁ Δημήτριος, ἔβρεν ἠτήληδους ὑπὸ τῷ παιδὸς Ἀντήριου μάχῃ τοῖς Βοιωτοῖς, καὶ τῷ Θήβας αὐτὸς ἐπολιόρκει. Πύρρου δὲ Θεσσαλίας κατατρέχοντος, καὶ μέγχι Θερμοπυλῶν πρὸς Φαιέντος, Ἀντήριον ἐπὶ τῆς πολιορκίας καταλιπὼν, αὐτὸς ὤρμησεν ἐπ' ἑκείνῳ. ὁξείως δὲ φυγόντος, ἐν Θεσσαλίᾳ καταστήσας μυεῖους ὀπλίτας καὶ χιλιῶν ἵππους, αὐτὸς ἐνεκίετο ταῖς Θήβαις, καὶ πρὸς ἡγετῶν λεγόμενων ἐπέπολιν, πολυτόνως καὶ κατὰ μικρὸν ὑπὸ βέλους καὶ μεγάλους μοχλοποιήσας, ὡς μόλις ἐν δυοῖς μηνὶ δύο σταδίους πρὸς εἶναι. τῷ δὲ Βοιωτῶν ἐργασίας ἀμεινωμένων, καὶ τῷ Δημητρίῳ πολλάκις φιλονεικίας ἐνεκα μάλλον ἢ χρείας, μάχεσθαι καὶ κινδυνῶν τοῖς στρατῶσιν αἰαγκάζοντος, ὁρᾶν ὁ Ἀντήριος πίπτοντας ὡς ὀλίγους, καὶ περὶ παθῶν, τί ὧ πατέρ (ἔφη) πρὸς ἀναλισκόμενοις ὅσα αἰαγκάζουσιν τούτους πρὸς ἑοραμένους; ὁ δὲ παρῶξωθεῖς, Σὺ δὲ (ἔφη) τί δὲς χεραίνεις; ἢ ἀφ' ἑμῶν ἰφείλεις ταῖς ἀποθήσασιν; οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ βουλόμενός γε μὴ δοκεῖν ἐπαύρων ἀφειδεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ συγκινδυνῶν τοῖς μαχομένοις, διελώνεται τὸν τρέχοντα ὅξει βέλει. καὶ δεινῶς μὲν ἔχεν, οὐ μὲν ὀρῆκεν, ἀλλὰ εἶλε τῷ Θήβας πάλιν. καὶ παρῶξωθῶν, αἰατάσιν μὲν καὶ φόβον ὡς τὰ δεινότατα πεισσομένοις παρίσταν' ἀνελών δὲ τρεῖς χίλια καὶ μεταστήσας πέντας, ἀφῆκε τῶς ἄλλοις. ταῖς μὲν οὖν Θήβαις οὐπω δὲ κατὸν οἰκουμένησιν ἔτος ἀλόναι δις ἐν τῷ χρόνῳ τῶτω σιωπέσει. τῷ δὲ Πυθίων καὶ ἰκέντων, πρὸς ἡγεμῶνα καὶ νότατον ἐπέβρεψεν αὐτῶν ποιεῖν ὁ Δημήτριος. ἐπεὶ γὰρ Αἰτωλοὶ τὰ πρὸς Δελφοὺς γενὰ κατεῖχον, ἐν Ἀθῶναις αὐτὸς ἦγε τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν πρῶτην, ὡς δὴ πρὸς ἦκον αὐτόθι μάλιστ' ἀφ' αὐτῶν τὸν θεόν, ὅς δὴ καὶ παρῶξωθῶν ἐπὶ λέγεται τῷ ἡμίονοις ἀρχηγός. ἐπὶ τῷ ἐπὶ μελῶν εἰς Μακεδονίαν, καὶ μήτε αὐτὸς ἀγειν ἠσυχίας πεφυκῶς, τοῖς τε ἄλλοις ὁρᾶν ἐν ταῖς στρατείαις μάλλον αὐτῶν πρὸς ἔχοντας, οἱ καὶ δὲ παραχῶδεις καὶ πολυπράγμονας ὄντας, ἐστράτευσεν ἐπὶ Αἰτωλοῖς, καὶ τὴν χεραὶν κακώσας, καὶ Πανταύχον ἐν αὐτῇ, μέγχι ἔχοντα τῆς διωάμεως ὅσα ὀλίγους, ἀπολιπὼν, ἐπὶ Πύρρον αὐτὸς ἐχάρει, καὶ Πύρρος ἐπὶ ἑκείνῳ. ἀλλήλων δὲ ἀφ' ἀμαρτῶντες, ὁ μὲν ἐπορθεῖ τὴν ἠπειρον, ὁ δὲ, Πανταύχῳ πρὸς ἑσπῶν καὶ μάχῃ σιωάφας, αὐτὸν μὲν ἀγχει τῶ δουῶναι καὶ λαβεῖν πληγῶν ἐν χερσὶ ἡμιόμου, ἐβρίφατο, τῷ δὲ ἄλλων πολλοὺς μὲν ἀπεκτείνεν, ἐξώρησε καὶ πεντακισχιλίους καὶ τῶτο μάλιστ' ἀπὸ Δημητρίου ἐκείνων. οὐ γὰρ οὐτω μισητῆς ὁ Πύρρος ἀφ' ὧν ἔσπεραξεν, ὡς θαυμαστῶς ἀφ' ὧ πλῆστα τῆ χειρὶ κατέργατασθαι, μέγχα τε καὶ λαμπερῶν ἔχεν ἀπὸ τῆς μάχης ἐκείνης ὄνομα πρὸς τοῖς Μακεδόσι καὶ πολλοῖς ἐπὶ ἡγεμῶν τῷ Μακεδόνῳ,

A trepidi Bœotii deditiōnem fecere. Demetrius imposito oppidis præsidio, magnaquæ exacta pecuniæ summa, relicto etiam eis procuratore præsidēq; Hieronymo historiographo, clementer cum iis visus est egisse Pisidis potissimum causa: Hunc enim captum nulla affecit iniuria, imo comiter appellavit, ac polemarchum Thespiis creavit. Breui post capitur à Dromichæte Lyfimachus. Quapropter properante in Thraciam Demetrio, & sperante vacuam se occupaturum, defecerunt iterum Bœotii, simulque Lyfimachum nuntiatum dimissum esse. Igitur confestim ita flagrans Demetrius retro recepit se, Bœotiosque offendit iam acie à filio suo Antigono cætos, ac Thebas iterum obsedit. Depopulante autem Thessaliam Pyrrho, & vsque ad Thermopylas excurrente, relinquens ad cōtinuandam obsidionem Antigonom, contendit in illum. Qui quum propere fugisset, decem millibus peditum & mille equitibus ad præsidium Thessaliæ relictis, rursus pressit Thebanos, machinamque helepolim dictam instituit vrbi admouere. Eam ingenti labore pondēis & amplitudinis causa moliebantur pedetentim, vix vt duobus mensibus duo stadia promoueretur. Quum Bœotii fortiter defenderent se, Demetrius vero frequenter, ex pernicacia magis quam ex vtilitate, oppugnare urbem milites & periculo se cogeret obicere: videns Antigonus non paucos cadere, & magno percitus dolore, Quid, pater, inquit, perire hos nequicquam nulla subigente necessitate floccipendimus? Tum ille ira percitus, Quid tu, inquit, cruciaris, ane admenurus frumentum occumbentibus sis? Atqui dum ostendit non aliorum modo leuem se iacturam facere, sed & seipsum vna cum militibus capessere periculum, collum eius acuto telo traicitur. Qui quanquam grauiter afflictus fuit, non remisit obsidionem tamen: verum Thebis iterum potitus est. Urbem ingressus, minas & terrorem vt sauisime in eos consulturus præ se tulit, sed tredecim interfecit & nonnullis in exilium pulsus liberauit noxa cæteros. Ita vrbi Thebanæ accidit, vt quum fuisset haud dum decem annos instaurata, bis hoc spatio caperetur. Instantibus Pythiis, rem plane nouam Demetrius animum induxit facere. Quū enim angustias apud Delphos insedissent Ætoli, ludum & festum egit apud Athenienses, quasi illic potius colere deceret Deum, qui scilicet præses vrbis esset, & originis eorum perhiberetur autor. Hinc in Macedoniam regressus, & neque ipse ad quietem natus, atq; Macedonas considerans magis sibi in expeditionibus audientes, domi vero seditiones & nouarum rerum esse cupidos, mouit in Ætolos. Vastatis eorum finibus, relictoq; ibi cū magna exercitus parte Pantauchō, in Pyrrhum contendit, & in hunc Pyrrhus. Cæterum quia diuersis itineribus profecti non occurrerūt inter se, Epirum Demetrius vastauit, alter in Pantauchum incurrens, signis collatis hæcenus secū congressū, vt inferret & acciperet in manu vulnus, fudit. ex aliis multos peremit, & quinque millia cepit. Ea potissimū res afflixit Demetriū. Neq; n. ita factis suis inuisus Pyrrhus, vt suspiciendus ob insignē strenuitatē, magnū q̄siuit ex illo cōflictu & illustre apud Macedonas nomē: multiq; subiit Macedonū dicere,

in vno se hoc omnium regum, imaginem con-
templari Alexandri audaciæ: cæteros, & Deme-
trium imprimis, velut in scena grauitatem simu-
lare & supercilium illius. Et erat reuera ingens
circa Demetrium tragœdia. qui non solum ami-
ciebat se & caput ornabat nullo exemplo dimi-
tris causis atque auro intertextis purpuris: ve-
rum etiam pedibus adhibuit auratas ex pura pur-
pura compacta soleas. Chlamys ei longo tempo-
re texebatur superbum opus, ad simulacrum mun-
di & siderum. quam rudem in rerum conuersio-
ne reliquit. Neque ista sustinuit quisquam vti,
quamuis successerint ei non pauci in Macedo-
niam fastuosi reges. Neque vero his tantum spe-
ctaculis in homines incurrit eorum insolentes,
sed luxum eius etiam & vitæ institutum moleste
ferebant, maxime alloqui & aditus difficultatem.
Aut enim locum non dabat sui conueniendi, aut
acerbus & asper erat ipsum conuenientibus. Quip-
pe Atheniensem, quorum erat supra cæteros
Græcos studiosus, duos annos detinuit legatos.
Ab Lacedæmoniis quum legatus missus vnus ef-
fer, despici ratur se, stomachatus est. Urbane ta-
men & Laconice ille, quum hic diceret, Quid tu
ais, vnum miserunt Lacedæmonii legatum? Sane
vero, inquit, rex, ad vnum. Quum aliquando
magis populariter exire videretur, nec aditum
difficilem præbiturus: concurrerunt aliqui ad
libellos supplices ei porrigendos. Quos quum
omnes accepisset, & chlamyde collegisset, læti af-
fectabantur eum homines. Vt venit ad Axii pon-
tem, explicata chlamyde proiecit omnes in flu-
men. Id vero maiorem in modum pupugit Mace-
donas. qui ludibrio haberi se, non regem arbitra-
bantur habere, atque Philippum commemora-
bant, vel audiebant de commemorantibus, quam
ciuilis in his & communis fuisset. Obtundente a-
liquando eum anu in transitu & crebrius flagitan-
te audientiam, ait sibi non vacare. quæ quum ex-
clamaret, & diceret, Noli ergo rex esse: grauitèr
stimulatus, ac dictum animo versans, rediit do-
mum, omniaque postmittens, conuenire se vo-
lentibus exortus ab illa anu per multos dies vacauit.
Nempe nullum æque conuenit regi ac iusti-
tiæ munus. Mars enim est, vt ait Timotheus, ty-
rannus: lex vero omnium, vt apud Pindarum est,
regina. Et reges Homerus autor est, non hepole-
les ab Ioue, neque æratas naues, sed legum oracu-
la accipere in depositum & custodiam: Iouisque
non bellacissimum nec violentissimum & cru-
entissimum regem, sed iustissimum alumnum
& discipulum vocauit. Enimvero gaudebat De-
metrius dissimillimum superiorum regis inscribi
sibi cognomen. Hic enim, *πολιεύς & πολιάρχος*: id est
urbium tutor & præses: ille, *πολιορκητής*, id est expu-
gnator, cognomine dictus est. Ita in honesti lo-
cum turpitudine per imperitam potentiam succe-
dens adscripsit gloriæ iniustitiam. Porro Deme-
trius quum Pellæ in ancipitem morbum incidisset,
amisit tunc pene totam Macedoniam, incur-
rente subito Pyrrho, qui vsq; ad Edeffam est pro-
gressus. Verum simulatq; paululum alleuatus est,
sane quam facile expulit eum, fecitque cum eo
certum foedus. nolebat enim cum hoste assidue
conflictando finitimo, leuibusque præliis & ex-
cursionibus digladiando, distrahi ab institutis
consiliis. Instituerat autem rem non exiguam.

A ως εν μόνω τέτω τ βασιλέων είδωλον ενεώρων τ Αλεξάν-
δρου τολμης οί τ άλλοι (κυ μάλισα Δημήτριος) ως βτί σκη-
νής τ βάρος υποκρίναιτο κη τον όγκον τς αδρός. Ιω δέ ως α-
ληθώς βαζω λφ μέγαλη πει τον Δημήτριον, ου μόνον αμ-
πεχούδμον κη Δραδούδμον πει τως καυσίαις διμύθεις, κη
χρυσοπαρύφοις αλεργήσιν, αλλά κη πει τοίς ποσίν εκ πορφύ-
ρας ακράτε συμπεπιλημένης χρυσοβαφείς πεποιτημένον
εμβάδας. Ιω δέ τις υφανομένη χλαμύς αυτώ πολύν χρονον
εργον υπορήφαλον, είκασμα τς χρομης κη τ κατ ερανον φαι-
νομένην. ο κατελείφη μδ ημιτελής εν τη μεταβολη τ τ
B πει φημάτων, οσδέεις τ επόλησεν αυτη χρησαομαι, κη πει
οδκ ολίγων υστερον εν Μακεδονία σβαρων γμουδών βασι-
λέων. ε μόνον τ τέτοις τοίς λαμασιν ελύπει τς δύ θεσποις
αήθης οντας, αλλά κη συφίω κη διατημ εβαρύνοντο, κη μά-
λισα δη τ δυσόμιλον αυτς κη διεσπεσοδον. η γδ ε παρείχε
καρδον εντυχειν, η χαλεπος κη τραχύς Ιω τοίς εντυγχύσ-
σιν. Α δλωαίων μδ γδ, πει οίς εσπουδάκει μάλισα τ Ελ-
λιώνων, ετη δύο παρεσείαι κη τεν. εκ Λακεδαίμονος τ
είος παρεσβευτς πει γμουδών, κη παφρονήσ δδκων, η γδ μα-
κτησεν. ασειως μδ τοι κη Λακωνικώς εκείνος, είπόντος αυτς,
C Τί σύ λέγεις: ένα Λακεδαμόνιοι παρεσβυτιώ επεμψαν:
Ναι (είπεν) ω βασιλδ, πει εννα. δδξαιτος τ αυτς ποτε
δημοτικώτερον δελαύνειν, κη πει εν τδξιν έχην εκ απ-
δώς, στωδραμόν πινες εγχεσφοις αξιόσις αιαδιδόντες. δε-
ξαμένε τ πάσας κη τη χλαμύδι συλλαδόντος, ηδησεν οί αυ-
θεσποι κη παρηκρουθου. ως τ ηλθεν οπι τ τς Αξίς γερυ-
σαν, αιαπύξας τω χλαμύδα, πάσας εις τον ποταμόν
εξέρριψε. κη τςπο δη δεινώς Ιωίασε τοίς Μακεδονας,
υβείξασ δδκωνώτας, ε βασιλδ εσσαι κη Φιλίππου μνημο-
νδώντας, η τ τ μνημονδόντων ακυόντας, ως μίτειος Ιω πε-
D ει ταυτα κη κρινός. κη ποτε παρεσβυτερου γωαίου κς ποιοίς
αυτον εν παρδω πιν, κη δεομδς πολλάκις ακυοατώαι, φη-
σας μη χρολαξεν, εγχεσροντος εκείνου, κη Μη βασιλδσε,
είπόντος, δηηθείς σφόδρα, κη πεις τέτω γμουδμος, αείρε-
ψεν εις τω οικίαν κη πδύπη ποιησάμδρος υστερα, τοίς εντυ-
χειν βουλομδμοις, ερξάμδρος εσπο τ παρεσβυτιδς εκείνης,
δπι πολλας ημέρας εχόλασεν. οσδεν γδ ούτως τα βασιλεί
πρεσηκον ως τ της δίκης εργον. Αρης μδ γδ τυρανος,
ως φησι Τιμόθεος νόμοτ, πδύτων βασιλδς κη Πινδαρον
δσιν. κη τοίς βασιλείς Ομηρός φησιν, ουχ ελεπόλεις, οσδδ
E ναύς χαλκήρεις, αλλά θεμισας πει τς Διός λαμβανούτας,
ρύεσσαι κη φυλάσσειν. κη τς Διός ου τον πολεμικώτατον,
οσδδ τον αδικώτατον κη φονικώτατον τ τ βασιλέων, αλλά
τον δικαστήτον, οαρισην κη μαθητιώ πρεσηγρόδκην. αλλά
Δημήτριος έχαιρε. τα βασιλεί τ τ αν ανομοιοτατίω βπι-
γραφομδμος πρεσωνυμία. ο μδ γδ, Πολιθής κη Πολιοδ-
γος: ο δδ, Πολιορκητής βπίκλησιν εχεν. ούτως δπι τω τς
καλυδ χόσαν τ αιχρον υπο δυνάμειως αμαθοδς επελθον,
στωφείωσε τη δδξη τω αδίκια. ο δδ ούω Δημήτριος βπι-
F σφαλέσασα νοσήσας εν Πέλλη, μικροδ τότε Μακεδονία α-
πέβαλε, κη παδραμόντος οξείως Πύρρου, κη μέχρεις Εδέσσης
πρεσθλόντος: αμα δδ τα χυφότερος γηέσσαι, πδύμ
ράδώς δελαξας αυτον, εποίησασο τινας όμολογιας: ου βου-
λόμενος εμποδών οντι στωεχώς πρεστωταίων κη τοπομα-
χών, η ττων είναι πεις οίς διανοείτο. διανοείτο, τ εχεν ολίγη,

ἀλλὰ πᾶσαν αἰα λαμβάειν τὴν ὑπὸ τῶν πατρῶν ἡγομένην
 ἀρχὴν. καὶ τῆς ἐλπίδος ταύτης καὶ τῆς ἐπιβολῆς οὐκ ἀπέ-
 λείπετο τὰ τῆς ἀσπίδος, ἀλλὰ στρατίας μὴ ἢ δὴ σπουδαι-
 οῦτα περὶ τῆς μυριάδας δέκα, διαλίτων ἀνδρῶν ἀποδεύ-
 σαι, καὶ χεῖρας, ἰσχυρῶς ὀλίγω διαλίτων καὶ μυρίων ἐλάτ-
 ται. ἄλλοι δὲ νεῶν ἅμα πεντακισίων καβαλλομήδους, τὰς
 μὲν ἐν Πειραιεὶ ἔσπει ἔτετο, τὰς δὲ ἐν Κορίνθῳ, τὰς δὲ ἐν
 Χαλκίδι, πᾶς δὲ ἐπὶ Πέλλα. αὐτὸς ἐπιὼν ἐκαστὰ ἔχουσε, καὶ
 διδάσκων ἀρχὴν, καὶ σπουδαιότητος ἐκπληττομένων ἀ-
 πόρτων οὐ τὰ πλήρη μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ μετέρη τῶν ἔργων.
 ὁ δὲ οὐδὲν ἀνδρῶν οὔτε πεντακισίων οὔτε πεντακισίων οὔτε
 τεσσάρων, ἕτε ἐκκακισίων ἀλλ' ὑπερὸν τεσσαρακιστῆρη Ππλε-
 μάχος ὁ Φιλοπάτωρ ἐναυπηγήσατο, μήκρος Διακισίων ὁ-
 γδοήκοντα πηχῶν, ὕψος δὲ ἕως ἀκροστολίου, πεντήκοντα, δυοῖν
 δεόντων ναύταις καὶ χεῖρας ἐρετῶν ἑξηρτυμῶν τετρακισίοις,
 ἐρετῶν δὲ τετρακισίοις. χεῖρας δὲ τῶν ὀπλιτῶν δεκαμέ-
 νων ἐπὶ τῶν παρῶν καὶ τῶν καβαλλομήδων, ὀλίγω τρι-
 κισίων ἀποδεύσας. ἀλλὰ ἴσως μόνον ἐκείνη παρέχε. καὶ
 μικρὸν ὅσον Διαφέρουσα τῶν μόνιμων οἰκηδμημάτων Φα-
 νῶναι πρὸς ἐπίδειξιν οὐ χεῖρας, ἐπισφαλαῖς καὶ δυεῖρας
 ἐκλήθη. τῶν δὲ Δημητρίου νεῶν οὐκ ἴσως καλὸν αἰα γῶ-
 νισον, ὁ δὲ τῶν πατρῶν τῆς καβαλλομήδων ἀπερεμῶτο τὴν
 χεῖρας, ἀλλὰ ὁ πάχος καὶ ὁ ἔργον ἀξιοθατότερον τῶ με-
 γέλοις παρέχον. ἀρεμῶν οὐκ οὐσαύτης δυνάμεως ἐπὶ τῶ
 Αἰαίαν ὅσην μετ' Ἀλέξανδρον ὁ δὲ οὐκ ἔχε πρῶτον, αἱ βρεῖς
 σπουδῆσαν ἐπὶ Δημητρίον. Σέλευκος, Πτολεμαῖος, Λισί-
 μαχος ἐπέβη καὶ πρὸς Πύρρον ἀποστράξαντες, ἐκέλευον
 δεῦρθε Μακεδονίας, καὶ μνημονίζον σπονδῶν, ἀς Δημη-
 τριος οὐκ ἐκείνῳ τῶν πολέμων δέδωκεν, ἀλλ' εἴληφεν
 ἑαυτῶν, τῶν πολέμων οἷς βούλεται πρῶτον. δεῦρθε οὐδὲν
 Πύρρου πόλις ἐβίβη πόλεμος ἐπὶ μέλλοντα Δημητρίον. ἀ-
 μα γὰρ τὴν μὴ Ἑλλάδα πλῆσας ἄλλω μεγάλῳ Πτο-
 λεμαῖος ἀφίστη, Μακεδονίαν δὲ Λισίμαχος ἐκ Θράκης, ἐκ
 τῶν ὁμοῦ, Πύρρος, ἐμβαλόντες ἐλεηλατοῦ. ὁ δὲ τὸν μὴ ἔχον
 ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατέλιπεν, αὐτὸς δὲ βοηθῶν Μακεδονίαν,
 πρῶτον ὤρμησεν ἐπὶ Λισίμαχον. ἀγγέλλεται δὲ αὐτῶ Πύρ-
 ρος ἠρηκῶς πόλιν Βέρροια. καὶ τῶ λόγου ταχέως εἰς τοὺς
 Μακεδονίας ἐμπεσόντος, ὁ δὲ ἐπὶ τῶ Δημητρίῳ καὶ χέσμον
 εἶχεν, ἀλλὰ καὶ ὀδυρῶν καὶ δακρύων καὶ πρὸς ἐκείνον ὀρ-
 γῆς καὶ βλασφημιῶν μετὸν ἰσὺν ἔφραττομα. καὶ συμμένειν
 οὐκ ἠθέλον, ἀλλ' ἀπιέναι, ὅ μὴ λόγῳ πρὸς τὰ εἰχρή, τῆ δὲ ἀ-
 ληθείαν, πρὸς τὸ Λισίμαχον. ἔδδξεν οὖν ἐπὶ Δημητρίῳ, Λισί-
 μάχῳ μὴ ἀποστῆναι πρῶτον, πρὸς δὲ Πύρρον βαπτέσθαι.
 τὸν μὴ γὰρ, ὁμοφυλὸν εἶναι καὶ πολλοῖς σιωπῆσι δι' Ἀλέξαν-
 δρον ἐπηλῶν καὶ ζένον ἀνδρα, τὸ Πύρρον, οὐκ ἀνδρῶ πρῶ-
 τῆσιν Μακεδονίας. τῶν μὴ μὲν πολὺ διεφύεθη τὸ λογι-
 σμῶν. ὡς γὰρ ἐγγύς ἐλθὼν ἐπὶ Πύρρῳ παρεστρατοπέδωσεν, αἰ-
 μὲν αὐτῶ τὸν οὐκ ὀπλοῖς λαμπερῆσιν ἰσχυρῶν, ἐκ-
 τε τῶ παλαιότατου βασιλικῶτατον εἰθισμένοι νομίζον τὸ ἐπὶ
 τοῖς ὀπλοῖς κερπίσον, τότε δὲ καὶ πρῶτος κερπίσας τοῖς ἀλι-
 σκισμῶν πωθανόμενοι, πόρτες δὲ καὶ πρῶτος ἐπερὶν καὶ πρῶτος
 ἔτοι ἀπαλλαγῆναι τὸ Δημητρίῳ ζῆσιώπτες, ἀπεχάρων λαδρα
 καὶ κατ' ὀλίγω τὸ γὰρ πρῶτον, εἴτα φαιρῶς ἀπὸ μὲν εἶχε κίνη-
 σιν καὶ παρὰ τὸν ἔφρατόπεδον. τέλος δὲ τῶ Δημητρίῳ πολμη-
 σαιτες πίνες πρῶτον ἐλθῶν, ἐκέλευον ἀπιέναι καὶ σῶζειν αὐτόν.

A sed totum imperium, quod obtinuerat pater suus, repeteret. Huic spei & molimini respondebat apparatus. Siquidem exercitum habebat iam conscriptum peditum centum millium duobus millibus minus, adhæc equitum paulo minus duodecim millia. Classem navium ad quingentarum numerum moliens; alias ædificabat in portu Piræi, alias Corinthi, alias Chalcide, alias circa Pellam. Ipse assidue accurrebat, docebatq; quæ essent ex usu, & consilio fabros adiuuabat. Obstupescabant omnes non numerum modo, verum molem quoque operum. Nemo enim conspexerat ante mortalium nec quindecim ordinum nec sexdecim nauem. Verum post quadraginta ordinum nauem Ptolemæus Philopator fabricatus est, ducentorū octoginta cubitorum longitudine, altitudine autem vsq; ad summitatem puppis duodequingenta: nautis extra remiges quadringentis instructam, remigum quatuor millibus. adhæc milites armatos capiebat in foris & tabulato paulo minus tria millia. Verum spectaculum tantum exhibuit illa, atque perparum ab immobilibus edificiis specie differens, ad ostentationem, non ad usum, magno periculo & labore mota fuit. Demetrii vero navium haud erat decor ignauus, neque ob eximium opificium deficiebantur usu, sed agilitatem & actum mole conspectius edebant. Tantis viribus Asiæ imminentibus, quantas secundum Alexandrum habuit nemo quisquam, tres in Demetrium conspirauere, Seleucus, Ptolemæus, Lyfimachus. Inde communi nomine missis ad Pyrrhum legatis, hortati eum sunt Macedoniam vt assereret, neque duceret inducias, quas Demetrius non ipsi, ne bello lacefferetur, dederat, sed sibi sumpserat, quo bellum prius, quibus vellet, posset mouere. Id vbi probauit Pyrrhus, multiplex Demetrium morantem adhuc bellum circumstetit. Eodem enim tempore Græciam Ptolemæus ingenti aduectus classe sollicitauit; Macedoniam Lyfimachus ex Thracia, ex vicino Pyrrhus incursionibus populati sunt. Ille filium in Græcia reliquit, ipse ad tuendam Macedoniam primum petiit Lyfimachum. Ibi nuntium accepit Pyrrhum vrbe Berrhæa potitum. Quo rumore cito ad Macedonas delato, nihil Demetrio iam ordine gerebatur: sed lamentationibus, lacrymis, & indignatione in illum atque maledictis personabat exercitus: neque cohærere vltra, sed volebant discedere, verbo domum ad consulendum rebus suis, re ipsa ad Lyfimachum. Itaque visum Demetrio est quam longissime ab Lyfimacho deflectere, & vertere in Pyrrhum. Illum enim popularem esse perpexit, & compluribus ex Alexandri militia familiarem: aduenam vero & hospitem non prælaturos Macedonas sibi Pyrrhum. Cæterum hæc eum multum fefellerent rationes. Nam vt ex propinquo castra Pyrrho contulit, quum semper eius fuissent in armis mirati strenuitatē, & plane iam inde antiquitus regno dignissimū essent soliti habere eum, armis qui foret præstantissimus, & vero tunc eius in captiuos lenitatem accepissent: omnes autem & ad alium, præcipue ad hunc, ab Demetrio quærentes deficere: clam & exiguis agminibus primū descinere, deinde aperte totus in motu & seditione exercitus. Postremo non dubitauerunt nonnulli adire Demetriū, & monere abiret sibiq; cōsuleret.

καθωμολογημένω εκείνω παρέπερον δὲ Σελύκου. Τά-
 τω γαμεί Δημήτριος, Εὐρυδικῆς ἐκδιδύσης. καὶ μετὰ
 τὸν γάμον δὴ τότε τὰς πόλεις βέβηται, πολλῶν μὲν ἐξου-
 σίας παρθενημένων, πολλὰς δὲ καὶ βιαζόμενος. ἔλαβεν ἢ καὶ
 Σαρδεῖς καὶ τινες τῶν Λισιμάχου στρατιωτῶν ἀπεχώρησαν
 πρὸς αὐτὸν, χεῖμαθα καὶ στρατῶν κερμαίζοντες. ἐπαρχομένου
 ἢ Ἀγαθοκλέους τῷ Λισιμάχου, μετὰ διωάμεως, ἀνέβαινεν
 εἰς Φρυγίαν, ἐγνωκῶς, ἀνὰ Ἀρμενίας ἐπιλαβήται, Μή-
 δειαν κινεῖν, καὶ τῶν ἀνω παραγμάτων ἔχειν, πολλὰς δὲ ἔξω-
 θουμένω περιφυγὰς καὶ ἀναχωρήσεις ἐχόντων. ἐπορεύθη ἢ
 Ἀγαθοκλέους, ἐν ταῖς συμπλοκαῖς περὶ τὴν ἑπὶ τοῖς ἰσχυροῦς δὲ
 καὶ παρνομιῶν οἰρηθόμενος, ἠπορεύθη, καὶ τοῖς στρατιώταις δι' ὑ-
 ποψίας ἡὼς ἐπὶ Ἀρμενίας καὶ Μήδειαν ἐκποπίζων. ἄμα
 ἢ μάλλον ὁ λιμὸς ἐπέτεινε, καὶ ἀναμύρτια πῆς θροομένη πε-
 εἰτὴν Λύκου δὲ βίασιν πλῆθος ἀνθρώπων ἀρπαδὴν ἔπει-
 τῶν ῥόδατος ἀπώλεσιν. ὁμοῦ δὲ τῶν σκώτων οὐκ ἀπέχρη-
 πον. παργραφὴ δὲ πῆς αὐτῶν πρὸς τῆς σκίως τὴν τῶν Οἰδί-
 πωδος ἀρχῶν, μικρὸν παρμαλάσας, Τέκνον Τυφλοδ γέ-
 ροντος Ἀντηγίου, πῆνας Χώρης ἀφίγημα; τέλος ἢ τῶν νό-
 σου τὰ λιμῶν σιωπετημένης, ὡς παρ εἰδέν, ὅτι βρώσεις
 αἰαγκῆας βεπομένων, τῶς πῆνας οὐκ ἐλάσσονας οὐκα-
 κισχλίων ἀποβαλῶν, ἀπὴν ὅτισιν τοῖς λοιποῖς; καὶ κατα-
 βὰς εἰς Ταρσὸν, ἐβούλετο μὲν ἀπέχεσθαι τῆς χώρας, οὐσης
 ἔπειτα Σελύκου τότε, καὶ παρῶσιν ἐκείνω μηδεμίαν πα-
 ραχεῖν. ὡς δὲ ἡ ἀμύρτιον, ἐν ταῖς ἐράταις ὄντων ἀπο-
 εἰαῖς τῶν στρατιωτῶν, καὶ τῶν Τάουρος τῶν παρβολῶν Ἀ-
 γαθοκλέους ἀπετείχεσε, γράφει πρὸς Σελύκον ἐπιτολίω,
 μακρὸν πῆνα τῆς αὐτοῦ τύχης ὄδυρμόν, εἶτα πολλὰ ἰκεσία
 καὶ δέσπον ἔχουσαν, ἀδρὸς οἰκείου λαβεῖν οἶκτον, ἄξια καὶ πο-
 λεμίοις σιωδηθῆσαι πεπονητός. ὅτι κλαδέντος δὲ πῆς Σε-
 λύκου, καὶ γράφαντος τοῖς ἐκεί στρατηγῶν. ὅπως αὐτῶν τε
 τὰ Δημητρίω προηῖαν βασιλικῶν καὶ τῆ διωάμει Ἐρ-
 φιλῶ ἀφθονον παρέχουσαν, ἐπελθῶν Πατρύκῆς, αἷρ σιω-
 τὸς εἶ) δοκῶν καὶ Σελύκου φίλος πῆτος, οὐδὲ τῆς δαπῆνης
 ἐφῆ πλείστον εἶναι τῶν Δημητρίου στρατιωτῶν βεπομένων,
 ἀλλ' ἐν ἀφαιτέοντα τῆ χώρα Δημητρίων, οὐκαλῶς πε-
 ειροῦν αὐτὸν, ὅς αἰ βιασάτος ὦν καὶ μεγαλοπαραγμονέσα-
 τος βασιλέων, νῦν ἐν τύχης γέρονεν, αἰ καὶ τῶν φύσει μετείοις
 δὲ ἀρῆσι πολμῶν καὶ ἀδικεῖν. ἐκ τούτου παρῶσιν οὐ Σέ-
 λύκος ἐξώρησεν εἰς Κιλικίαν μὲν πολλῆς διωάμεως. ὁ
 δὲ Δημήτριος, ἐκπλαγῆς τῆ δι' ὀλίγου μεταβολῆ τῶ Σε-
 λύκου, καὶ φοβητῆς, ἔπειτα πῆς οὐχεστάτοις τῶ Τάουρος,
 καὶ ἀφαιπέπομένος, ἠξίου μάλιστα μὲν αὐτὸν παρῶσιν τῶ
 αὐτοῦ μὲν πῆνα βαρβάρων κτησάμενον ἀρχῆν, ἐν ἢ κατα-
 βίωσεται, πλάτης καὶ φυγῆς παυσάμενος. εἰ ἢ μὴ, τῶ χιμῶ-
 να ἀφαιβίφα τῶ διωάμει αὐτόν, καὶ μὴ πῆτων ἐν δεῖα καὶ
 γυμνῶν ἐξελαύνειν, καὶ παρβάλλειν τοῖς πολεμίοις. ἐπεὶ ἢ Σέ-
 λύκος τῶτα πῆνα ἔπειτα πῆτων, ἐκέλευσεν αὐτὸν, εἰ βέλε-
 ται, δύο μιλῶν ἐν τῆ Καταονία χεῖμασιν, δόντα τοῖς παρ-
 πῆς τῶ φίλων ὁμήροις, ἄμα ἢ τῶ εἰς Συείαν ἀπετείχεζεν
 ἐκβολῆς ἐγκλειόμενος ὡς παρ θηεῖον ὁ Δημήτριος κύκλω
 καὶ παρβελόμενος, ἔπειτα ἀνάγκης βέβηται πρὸς ἀλκῆν,
 καὶ πῆ τε χώραν κατέβηκε, καὶ τῶ Σελύκου παρῶσιν ἀλλ-
 λον π συμπλεόμενος, αἰ πλέον εἶχε. καὶ ποτε τῶ δρε-
 πτονηφόρων εἰς αὐτὸν ἀφαιέντων, ὡς παρῶσιν ἔπειτα ἔπειτα,

Antea ei interprete pactam Seleuco. Hanc Deme-
 trius collocante Eurydice ducit, ac protinus à nu-
 ptiis in vrbes se conuertit. Earum multæ vltro ve-
 nerunt in potestatem eius, multas vi subegit. Ce-
 pit etiam Sardeis, defeceruntque ad eum nonnul-
 li Lyfimachi milites: qui ei pecuniam & copias se-
 cum adduxerunt. At superueniente cum exerci-
 citu Lyfimachi filio Agathocle, Phrygiam petiit,
 statuitque si occupasset Armeniam, Mediam mo-
 uere, & superiores tentare prouincias: quæ, si
 repelleretur, multa præberent effugia & receptus.
 Premente eum Agathocle, fuit in procurfationis
 bus leuibufq; præliis superior, sed frumentatione
 & pabulatione prohibitus conflictabatur, militi-
 busq; in suspicionem venit Armeniam & Mediam
 petere. Simul fames magis intendebatur, atq; ex
 errore quodam in transitu Lyci multi milites vn-
 dis rapti interierunt, nec à dicteriis abstinuit ta-
 men. Præscripsit tabernaculo eius quidam Oedi-
 pi exordium paululum immutatum,

*Quo gentium ceci Antigoni filii senis
 Deuenimus?*

C Morbus quoque demum vbi eum super pestilen-
 tiam, vt solet quum quibusuis cibariis vescuntur
 necessario, infestaret: amissis non minus in sum-
 ma octo millibus militum, reliquos retro reduxit.
 Vt Tharsum descendit, cupiuit quidem abstinere
 à prædando, quia ea regio tunc in ditione erat Se-
 leuci, neque antam illi præbere vllam: verū quod
 fieri id non posset in vltima militum inopia, &
 Tauri iuga Agathocles muro clausisset, dedit ad
 Seleucum literas, quibus prolixè sortem lamenta-
 batur suam, inde supplex obsecrabat miseraretur
 hominis necessarii, ita afflictū vt commouere pos-
 set vel hostes. Quum esset nonnihil factus Se-
 leucus, atque illius regionis præsidibus scripsisset
 vt ipsi Demetrio sumptum regalem, copiisque
 eius abunde præberent commeatum: interue-
 niens Patrocles, vir prudentia celebris ac fidus
 Seleuci amicus, negauit sumptum in militum De-
 metrii necessaria tantū faciendum: sed consulere
 eum parum recte, quod Demetrium, qui regum
 semper fuisset violentissimus, atque ad res magni-
 ficas gerendas acerrimus, nunc vero fluctibus ia-
 ctatus esset fortunæ, quæ etiam sua sponte mode-
 ratos ad audendum atque ad iniuriam impellat,
 permitteret in finibus suis morari. His verbis sti-
 mulatus Seleucus magno exercitu contendit in
 Ciliciam. Attonitus Demetrius mutatione tam
 celeri Seleuci, pavidusque, ad loca Tauri muni-
 tissima recepit se, missisque ad eum legatis orauit
 maxime vt concederet sibi liberorum barbaro-
 rum aliquod regnum quærere, vbi explicatus er-
 roribus & fuga reliquum vitæ traduceret: sin mi-
 nus, copias suas vt ibi aleret per hyemem, neque
 omnium rerum egenum nudumque summouer-
 ret, & obiiceret hostibus. Vbi Seleucus, qui hæc
 omnia habebat suspecta, præscripsit ei vt duos
 menses, si videretur ei, in Cataonia hibernaret, da-
 tis sibi amicis primariis obsidibus, simulque fau-
 ces, qua patet iter in Syriam obstruxit: inclusus
 vndique instar feræ Demetrius & circumuentus,
 vertit se necessario ad vim, finesque Seleuci depo-
 pulatus est, ac cum ad orientem conficiens Seleuco
 semper fuit superior. Currus falcatos aliquando in
 se emissos superauit, atque hostes fudit fugauitq;.

Adhæc

Adhuc claustra Syriæ deiectis munitiorib. in suam redegit potestatem. Iamque plane animo erectus, cernensque milites suos alacres, institit cum Seleuco de summa dimicare. Erathic iam perplexus, quippe rececerat Lyfimachi auxilia, quæ ei diffideret & metueret. Dubitabat vero solus cum Demetrio signa conferre, desperatione eius formidans, perpetuamque vicissitudinem eius fortunæ: quæ ex nouissimis difficultatibus summam afferebat felicitates. At grauis morbus interea Demetrium occupans, cum corpus eius debilitauit vehementer, tum rationes eius semel conuulsi, quando alii milites eius ad hostes transire, pars dilapsi sunt. Tandem diebus quadraginta est recreatus, trahensque secum reliquias exercitus, specie præbuit, & mouit hostibus suspicionem, petere se Ciliciam: mox nocte sine tuba in alteram partem motis signis, superatoque Amano, incurrit in subiectam regionem usque ad Cyrresticam. Quum superuenisset Seleucus, essetque metatus in propinquo, excitauit Demetrius exercitum suum, mouitque in eum noctu, diu nihil sentientem & sopitum. Verum à per fugis quibusdam, qui ad ipsam concesserunt, de periculo edoctus, cohorrui, exiliensque ex lecto signa iussit canere: ac dum crepidas induit, clamauit ad amicos commissum se cum immani fera. At Demetrius ex hostium trepidatione consilium suum animaduertens detectum, recepit se propere. Orta luce quum instaret Seleucus, certum de suis in alterum cornu misit, ipse hostem partim in cornu sibi opposito in fugam egit. Mox tamen ipse Seleucus dimisso equo, galeaque detracta, & parma sumpta, processit in primam aciem, monstrans se mercenariis: hortatusque est eos ad se ut transirent, tandemque intelligerent hoc tandiu egisse se ut illis parceret, non Demetrio. Ibi omnes salutantes eum & regem appellantes transitionem fecere. Demetrius, qui multarum conuersionum extremam illam premere intelligebat se, deflectens de via ad portas Amanidas refugit: assequutusque cum amicis quibusdam & ministris admodum paucis densam syluam, expectauit ibi noctem, certus, si qua fieri posset, viam Caunum versus arripere, atque ad propinquum illic mare, ubi classem sperabat se inuenturum, euadere. Ut vero comperit ne in illum quidem diem habere eos viaticum, applicuit ad alia consilia animam. Postquam tamen aduenit amicus eius Sosigenes quadringentis aureis succinctus, his toleraturos se usque ad mare sperantes, contenderunt per tenebras ad iuga montium superanda. Cæterum quia hostium frequentes ignes apud ea lucebant, illo deplorato itinere retro se, unde digressi erant, receperunt, neque omnes tamen, (aliqui enim profugerunt) neque perinde, qui remanserunt, alacres. Quum dicere quidam sustinisset, Seleuco ut se traderet, admouit manum gladio ad se interficiendum. Verum circumfusi amici, consolantesque induxerunt eum ut id consilii sequeretur. Ita missis certis Seleuci fidei salutem suam permittit. Ea re nuntiata, negauit Seleucus ipsius fortuna incolumem esse Demetrium, sed sua: quæ cum reliqua felicitate humanitatis sibi & clementiæ materiam ostendendam præberet. ac vocatis procuratoribus tabernaculum statui regale præcepit

A καὶ τῶν εἰς Συρίαν ὑποβόλων τοὺς ἀποτειχίζοντας ἐξέλασας ἐκράτησε, καὶ ὅλως ἐπέηρτο τῇ γνώμῃ, καὶ τοῖς στρατιώταις ἀνατεταρρήκτως ὄραν, παρεσιδύαζτο ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποβλέπων τὸν Σελύκου ὅτι τοῖς μεγίστοις ἀθλοῖς, ἠπορημένων ἤδη καὶ αὐτὸν ἀπέσπρεψε μὴ γὰρ τὴν πρὸς Λισιμάχου βοήθειαν, ἀπὸ τῶν καὶ φοβούμενος· αὐτὸς δὲ καθ' ἑαυτὸν ἠγείρει τὸν Δημήτριον σιωπῶν, δέδωκε τὴν ἀπόνοιαν αὐτῷ, καὶ τὴν αἰεὶ μεταβολὴν, ἐκ τῶν ἐσχάτων ἀποβλεπόντων τῶν μεγίστων διτυχίας ὅτι φέρουσαν. νόσος μὲντοι βαρεῖα τὸν Δημήτριον ἐν τούτῳ καταλαβούσα, τό τε σῶμα δεινῶς ἐκάνωσεν, καὶ τὰ πνεύματα ἀπορῶντα διέφθαρεν. οἱ μὲν γὰρ ἀπεχώρησαν πρὸς τοὺς πολεμίους, οἱ δὲ διεφύθησαν αὐτῷ τῶν στρατιωτῶν. μόλις δὲ ἐν ἡμέραις τεσσαρῶντα ῥαίστας, καὶ τοὺς ὑπολοίπους ἀναλαβὼν, καὶ ὄρησας ὅσον ἰδεῖν καὶ δόξασαι τοὺς πολεμίους, ὅτι Κιλικίας, εἴτα νυκτὸς ἀπὸ σάλπιγγος ἄρχας ὅτι γάτερον, καὶ τὸν Ἀμανὸν ὑποβόλων, ἐπόρθει τὴν κάτω χεῖρα ἀχέει τῆς Κυρρηστικῆς. ἐπιφανέντος δὲ τῷ Σελύκου, καὶ ποιουμένης τῆς κατὰ λύσεις ἐγγύς, ἀναστῆσας ὁ Δημήτριος τὸ εὐαγεῖν, νυκτὸς ἐβάδιζεν ἐπ' αὐτὸν, ἀγνοοῦντα μέχρι πολλοῦ καὶ χιμαῖον αὐτομόλων δέλων παρὰ γρομμῶν καὶ φρασαίων τὸν κίνδυνον, ἐκπλαγίως καὶ ἀναπηδήσας, ἐκέλευσε σημαίνειν, ἅμα τὰς κρηπίδας ὑποδύμενος, καὶ βοῶν πρὸς τοὺς ἐταίρους ὡς θεία δεινὰ συμπλέκεται. Δημήτριος δὲ τῷ θορυβῶ τῶν πολεμίων ἀδοξόμενος ὅτι μεμίνυται, καὶ πάρος ἀπήχη. ἅμα δὲ ἡμέρας πρὸς χειμῶν τῷ Σελύκου, πέμψας πινὰ τῶν πρὸ αὐτὸν ὅτι γάτερον κέρας, ἐποίησε ἵνα ἔσθην τῶν ἐσπίων. εἴτα μὲντοι Σελύκος αὐτὸς, ἀφείλε τὸν ἵππον, καὶ ὁ κείνος ἀποθήμενος, καὶ λαβὼν πέλιτον, ἀπήνηται τοῖς μαροφόροις, ὅτι δεικνύμενος αὐτὸν, καὶ μεταβάλλεσθαι παρακαλῶν, ἠδὴ ποτὲ συμφρονήσας ὅτι φειδόμενος ἐκείνων, οὐ Δημήτριου, χεῖρον πολὺν ἀφ' ἑαυτοῦ ἐτετέλεκεν. ἐκ τούτου πρῶτες ἀσπασόμενοι, καὶ βασιλεὺς πρὸς ἀσπασθόντες, μετῴσαντο. Δημήτριος δὲ, πολλῶν μεταβολῶν ἀδοξόμενος, ἐσχάτως ἐκείνῳ ἠκούσαν ἐπ' αὐτὸν ἐκκλίνας, ὅτι τῶν Ἀμυρῶν ἐφύλαγε πύλας, καὶ κατὰ λαβὼν ὕλην ἵνα σιωπῆσθαι, μετὰ φίλων πινῶν καὶ ἀκούων ὀλίγων ἀπορῶντων ὄντων, πρὸς ἑμείνε τὴν νύκτα, βουλόμενος (εἰ δύνατο) τῆς ὅτι Κανόν ὁδὸν λαβέσθαι, καὶ διεκπεσεῖν ὅτι τὴν ἐκεί γάλασαν, οὐ τὸν ναύσταθμον διήρσειν ἠλπίζεν. ὡς δὲ ἔγνω μὴ δὲ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐφ' ἑαυτὸν ἐγγύς αὐτοῖς, ἐπ' ἄλλων ἐγένετο λογιζομένων· εἴτα μὲντοι Σωσιγῆνης ἐπήληθεν ἐταίρους αὐτῷ χρυσὸς τετρακιστοῖς ὑπεζώσμενος, καὶ ἀπὸ τούτων ἐλπίζοντες ἀχέει θαλάσσης ἀφ' ἑαυτοῦ ἀποβλέπων πρὸς τοὺς ὑποβόλους ἐχθροῦ σκοπῶν. πρῶτον δὲ χιμαῖον πρὸς αὐτῶν πολεμίων, ἀπογνόντες ἐκείνῳ τὴν ὁδὸν, αὐτὸς ἀπεχώρησεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, οὐτε πρῶτες (ἐνοιο γὰρ ἀπέδρασαν) ἔτε ὁμοίως οἱ παρεμύοντες πρὸς ἡμῶν. τελημισάντος δὲ πινος εἰπεῖν τι, ὡς Σελύκου καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἀδουῖαν, Δημήτριος ὄρησεν μὴ τὸ ξίφος ἀσπασόμενος ἀνελεῖν ἑαυτὸν· οἱ δὲ φίλοι πρὸς πάντες καὶ πρὸς ἀμυρῶν, συνέπεισαν οὕτω πειῖσθαι. καὶ πέμπει πρὸς Σελύκου, ὅτι τρέπων ἐκείνῳ τὰ καθ' ἑαυτὸν. ἀκούσας δὲ Σελύκος, ὅτι

ἔφη τῇ Δημητρίου τύχῃ σάζεσθαι Δημήτριον, ἀλλὰ τῇ αὐτῷ, μετὰ τῶν ἄλλων καλῶν αὐτῷ, φιλαδέφφου καὶ χριστότητος ὅτι δειξὶν διδούσης. καλέσας δὲ τοὺς ὅτι μελητῶν, σκίωλῳ τε πηγυῖα βασιλικῶν ἐκέλευσεν,

καὶ πόλιν ἄλλα ποιεῖν καὶ παρὰ σκλάβους εἰς ὑποδοχὴν
καὶ προεπίαια μεγαλοπρεπῶς. ἡ δὲ τις Ἀπολλωνίδης πα-
ρα τῶν Σελδίκων τῷ Δημητρίῳ γερνῶς σιωπῆτος· τὸν
δὲ οὗτος ἐξέπεμψε πρὸς αὐτὸν, ὅπως ἠδίων γένηται, καὶ παρῶν
ὡς πρὸς οἰκεῖον ἀνδρα καὶ κηδεσθῆναι ἀπολύτῃ. φθασεὶς ὁ τῆς
γνάμης αὐτῆς ἡμοδύτης, ὀλίγοι δὲ πρὸς τοὺς εἴτα οἱ πλείστοι τῶν
φίλων ἐξεπῆδων πρὸς τὸν Δημήτριον, ἀμιλλώμενοι καὶ
φθάνοντες ἀλλήλους. ἠλπίζετο γὰρ διὸς πρὸς τῶν Σελδίκων
μέγιστος ἔσοσθαι. τὸν δὲ οὐκ εἶπε μὴ εἰς φθόνον μετέδωκε τὸν
ἔλεον, τοῖς δὲ κακῶτεροι καὶ βασικῶν παρῶσθεν ἄποτρέψαι
καὶ ἐξεφθῆραι τὴν φιλαδέλφειαν τῶ βασιλέως, οὐ φο-
βήσασιν αὐτὸν, ὡς οὐκ εἰς διάδοχας, ἀλλ' ἄμα πρὸς πρὸς
εὐθιῶσαι τὸν ἀνδρα, μεγάλων ἐσομένων ἐν τῷ στρατοπέδῳ
ἰοατρεῖσμάων. ἀρτι δὲ τῷ Ἀπολλωνίδου πρὸς τὸν Δημήτριον
ἀφιγμένου πρὸς χαρούς, καὶ τῶν ἄλλων ἐφῆρξάντων καὶ λόγους
θυμασσοῦ ἀπαγγελλόντων πρὸς τῶν Σελδίκων, καὶ τῷ Δημη-
τρίῳ τὴν κούρην δυστυχίαν καὶ κακῶσθεν (εἰ καὶ
πρὸς τὸν δόκει τὴν πρὸς ἀδελφῶν τῶ σώματος ἀσχερῶν πε-
ποιτῶσθαι) τότε μετῴκιστος ἀφῆκε τὸν παρῶν καὶ πεισθεῖν ταῖς
ἐλπίσιν, ἠλθε Παυσανίας ἔχων στρατιῶτας ὁμοῦ πεζοὺς καὶ
ἵππους πρὸς χίλιους. καὶ τοῖς πρὸς τὸν Δημήτριον ἀ-
φῆκε, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀποστήσας, Σελδίκων μὴ αὐτὸν εἰς ὄψιν
εἰ κατέστησεν, εἰς τὸν Χερρόνησον τὴν Συριακὴν ἀπήγαγε, ὅ-
που ὁ λοιπὸν ἰσχυρῶς φυλακῆς ὄπισθε τῆς πρὸς πρὸς μὴ
ἦκεν ἰκανὴ πρὸς Σελδίκων, καὶ χεῖρα καὶ δίατα παρῶ-
σκλάβους καὶ ἡμέρας οὐ μεμπτή, δρόμοι δὲ καὶ πρὸς πατοι
βασιλικῶν, καὶ πρὸς δεισοῖς θήρας ἔχοντες ἀπεδείχθησαν. ἡ δὲ
καὶ τῶν φίλων τῶν συμφορῶντων τῶν Βουλομένων σιωπῆσαι
καὶ παρ' αὐτὸν τινὲς ὁμοῦ ὄπισθοιτῶντες ἀπὸ τῶν Σελδίκων,
ἦκεν κομίζοντες ὄπισθε καὶ λόγους, καὶ παρῶν πρὸς καλοῦ-
τες, ὡς ὅταν πρὸς Ἀντίοχος ἀφίκηται σὺν Στρατονίκη,
ἐξελθούμενον. ὁ δὲ Δημήτριος ἐν ταύτῃ τύχῃ γερνῶς ἐπέ-
σθε πρὸς τὸν ἦον καὶ πρὸς πρὸς Ἀθίνας καὶ Κόρινθον ἡγε-
μόνας καὶ φίλους, μήτε γράμμασιν αὐτῶν μήτε σφραγίδι
πεισθεῖν, ἀλλ' ὡς πρὸς τεθνηκότος, Ἀντιόχου τῶν πόλεις καὶ τὰ
λοιπὰ πρὸς ἡμέρας ἐξελθούμενον. Ἀντιόχου δὲ τὴν τῶ πα-
ρῶσθαι σύλληψιν πυλομένων, καὶ βαρέως ἐσελθόντων, καὶ πειθίμην
αἰαλασθῶν ἐδῆται, πρὸς τε τοῖς ἄλλοις βασιλεῖς ἐξελθε
καὶ πρὸς αὐτὸν Σελδίκων, δεόμενος, καὶ πρὸς ὅ, πρὸς πρὸς αὐ-
τοῖς πρὸς διδοῖς, καὶ πρὸς πρὸς ὁμηροῦ ἐπιμοσ ὡν αὐτὸς
ὑπὸ τῶ πρὸς καὶ σιωπῆσαν τῶν πόλεις τε πολλὰ, καὶ
δινασθαι πρὸς Διομήχου. Διομήχος ὁ καὶ χεῖρα καὶ
πολλὰ πέμπων πρὸς εἶπε Σελδίκων κτείναντι Δημή-
τριον. ὁ δὲ οὐκ εἶπον μὴ καὶ ἄλλως πρὸς ἀμύμονος, ἐπὶ μὴ
δὸν ὄπισθε πρὸς μαρὸν ἡγεῖτο καὶ βάρβαρον. Ἀντιόχου δὲ τῶ
παρῶν καὶ Στρατονίκη πρὸς φυλακῶν Δημήτριον, ὡς ἐκεί-
νον ἡ χάρις ἡμοῖτο, παρήγαγε τὸν χρόνον. ὁ δὲ Δημήτριος, ὡς
ἐν ἀρχῇ τὴν τύχην πρὸς πρὸς σιωπῆσαν ὑπὸ ἐμεινε, καὶ ῥῶσθαι ἡ-
δη φέρει εἰσῆζετο τὰ παρῶντα, πρὸς πρὸς μὴ ἀμύμονος ἐ-
κίνοι τὸ σῶμα, θήρας ἐφ' ὅσων ἡ καὶ δρόμον ἀποτόμενος, ἐ-
πειτα καὶ μικρὸν ὄκνου πρὸς αὐτὰ καὶ νωθίας ὄπισθε πρὸς
το, καὶ φέρων ἑαυτὸν εἰς πότους καὶ κύβους κατέβαλλε, καὶ
τῶ χρόνον ὁ πλείστον ἐν τούτοις διῆκεν· εἶτε τῶσθαι ἐν τῶ ἡφῆν
πρὸς ἀναλυτοῦ μὴ τῆ μῆθη τῶν ἀφῆσθαι· εἶτε συγγροῖς ἑαυτῶν τῶσθαι
καὶ τὸν βίον ὃν ἐκπαλαί ποθῶν καὶ διώ-
κων, ἄλλως ὑπὸ ἀφῆσθαι καὶ κείης δόξης ἐπλάζετο, καὶ πολλὰ μὴ
ἑαυτῶν, πολλὰ δὲ ἐτέροις πρὸς ἡμέρας παρῶσθεν,

A omniaq; alia fieri & parari ad eū excipiēdum & co-
lendū splēdide. Erat in comitatu Seleuci quidā A-
pollonides, cui familiaritas intercesserat cū Demo-
trio. Hunc, quo animo esset erectiore, & citra vllū
metū tanquā ad necessarium & generum veniret,
cōfestim misit ad eū. Vulgata Seleuci sentētia, pati
ci primo, mox pleriq; amici eius, p se quisq; magno
studio pcesserūt certatim Demetrio obuiā. Spera-
batur n. statim apud Seleucū maximus fore. Cete-
rū vertit id ei ex misericordia in inuidiā, malignif-
que atq; inuidis diuertēde & deprauandē regis hu-
manitatis prēbuit occasionē, terrentib. regē, sine
mora simul atq; cōspectus ille esset multas inno-
uationes extituras in exercitu. Quū modo autem
Apollonides ad Demetrium latus venisset, sequu-
tiq; essent alii, & mirificos sermones nuntiarent à
Seleuco, ac Demetrius ex tam dira fortuna & in-
festo casu, quanuis ante corporis deditioem se
fecisse scēdam censuerat, tunc ex fiducia & spe o-
stentata fretus sententiam mutauisset: venit cum
peditibus simul & equitibus ad mille Pausanias,
atque his repente Demetrium circumfusum, a-
liis remotis, in Seleuci non adduxit cōspectum,
sed in Chersonesum Syriæ remouit. Vbi per re-
liquum tempus valida adhibita custodia cultus
sufficiens Seleuci iussu prēbitus ei fuit, pecunia-
que, & ad victum necessaria quotidie submini-
strata prolixē. Curriculi praterea assignati & am-
bulationes regiæ, & instructa feris viuaria. Adhęc
amicis, qui fuerant fugam eius comitati, quicun-
que vellent, potestas facta cum eouiendi. Aliqui
etiam quotidie ad eum à Seleuco vētitabant cum
benignis mandatis, bono animo esset hortantes,
atque vt primum Antiochus cum Stratonice ad-
esset, conuenturum ostendentes inter ipsos de pa-
ctis. Demetrius vero, postquam in eam decidit
fortunam, mandauit filio ducibusq; & amicis qui
Athenis & Corinthi erant, ne literis vel anulo suo
fidem adhiberent, sed vt si mortuus sit, reserua-
rent oppida & reliquias regni Antigono. At An-
tigonus allatam patris captiuitatem grauitēferēs,
sumpta veste lugubri cum ad alios reges tum ad
Seleucum supplex scribit, & quicquid reliq; umi-
pns fuerat, ante omnia pro parente offert se obli-
dem. Eadem orauerunt multæ ciuitates & dynastę
extra Lyfimachum. Hic etiam pecuniam per lega-
tos Seleuco, si necasset Demetrium, obtulit. Seleu-
cus autē vel alias eū execratus, lōge impēsius hinc
duxit detestabilem & barbarum. Antiocho vero &
Stratonicę reseruans Demetrium, vt illorū bene-
ficiam foret, protrahēbat tempus. At Demetrius
vt initio fortunę casum tulit, facilius iam præsē-
tem sortem assueuit tolerare. Primo corpus quo-
uis modo exercuit, venatione, quatenus licebat,
& cursibus vtens. Hinc paulatim ab iis ad pigritiā
& ignauiam delapsus, pręcipitauit se in pocula &
aleam: atque his tempus ferē traduxit: vel quo cō-
ditionis suę præsētis cogitationes, quibus ageba-
tur sobrius, deuitaret, & obtegeret crapula mentē
suam: vel, quo perspiceret iam hanc esse vitam
quā iam pridem affectasset & captasset, temere ve-
ro ex vecordia & inani ambitione errasset, multum
que sibi ipse, multum negotii exhibuisset aliis,

κεκτημένος γὰρ οὐ πολλὰ, καὶ ἀφ' ἧς τῆς τῆς φιλαδέφφειας
 χρεῖσται κωλυόμενος ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἐπεὶ τις ἀφίκετο
 τῷ σκυθῶν πατρὸς αὐτὸν ἀργυρίου δέουτος, ἀργυρίου μὲν
 οὐκ εἶχε, παρδαίῳ δ' ἠρξάμενος εἰς ἀργυρίου σκύφον ὑ-
 δωρ ἐμβαλόντι κομίσει καὶ κομισάντος, ὡς ξύρεσθαι μέλλον,
 κατέφερε καὶ ἡμίαια. τῷ δ' ἠρξάμενος καὶ ἑτέραν παρδα-
 σιν ἐκ ποδῶν ἡμορμού, τὸν μὲν σκύφον ἔδωκε τῷ φίλῳ,
 χρεῖσται κελύσας ζητήσεως δὲ πολλῆς ἐν τοῖς οἰκέταις οὐ-
 σης, ὅταν χαλεπαίνουσαι τὴν γυναικὰ καὶ βουλομένη
 καὶ ἕκαστον ἐξετάζειν, ὡμολόγησε, συγγνώμην ἔχειν δευθεῖς.
 ἡ δ' αὐτῆς γυνή, Γουλία, τῶν Καισάρων οἴκου τῆς ἀρίστης
 τότε καὶ σωφροσύνης ἐνάμιλλος. ὑπὸ ταύτης ὁ υἱὸς Ἀν-
 τώνιος ἐτραφῆ μετὰ τὴν πατρὸς τελευτήν, Κορηλίῳ
 Λέντιῳ γαμηπίστῳ, ὃν Κικέρων ἀπέκτεινε, τῷ Καπιλίῳ
 στωμοτῷ ἡμορμόν. αὐτὸς δὲ τῆς σφοδρᾶς ἔχθεος Ἀν-
 τώνιος πατρὸς Κικέρωνος παρδασι καὶ ἀρχὴν ἡμέρας. φησὶ
 γὰρ Ἀντώνιος ὅτι τὸν νεκρὸν αὐτοῦ ἀποδοθῆναι τῷ Λέν-
 τῳ πατρὸς, ἢ τῆς γυναικὸς τῶν Κικέρωνος τὴν μητέρα
 δευθεῖναι τοῦτο μὲν οἷον ὁμολογουμένως ψευδὸς ἔστιν. ὁ δὲ
 γὰρ εἰρηχθῆ ταφῆς τῷ τότε χρεῖσται ὑπὸ τῶν Κικέρωνος.
 Ἀντώνιος δὲ λαμπρῶς καὶ ὡραῖον ἡμορμόν, τὴν Κουρίωνος
 φιλίαν καὶ συνήθεον, ὡς παρ' ἠνακῆρα, παρδασι δὲ λέγου-
 σιν αὐτὴν τελευτῆς ἡδονᾶς ἀπαγορεύου ἡμορμού, καὶ τὸν
 Ἀντώνιον, ὡς μάλλον εἴη χειροῦ, εἰς πότι καὶ γυναικὰ καὶ
 δαπνῆρας πολυτελεῖς καὶ ἀκράτους ἐμβαλόντος. ἔξ ὧν
 ὄφληκε βαρὺ καὶ παρ' ἡλικίαν αὐτῆς συνήχθη, πενήτην
 καὶ ἀφροσύνην ταλαίτων τῆς τῶν ἡμορμού του Κου-
 ρίωνος, ὁ πατὴρ ἀγαθός ἐξήλασε τὸν Ἀντώνιον ἐκ τῆς
 οἰκίας. ὃ βραχὺ μὲν πῖνα χρόνον τῆ Κλωδίᾳ τῶν δρα-
 τῆ του καὶ βδελυρωτάτου τῷ τότε δημαγωγῶν φορᾶ πύματα
 τῶν παρδασι ταραχούση παρδασι εἰς αὐτὸν ταχὺ δὲ τῆ
 μύθας ἐκείνου μετὰ ἡμορμόν, καὶ φοβηθεῖς τοὺς συστα-
 μένους ἐπὶ τὸν Κλωδίον, ἀπῆρεν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν
 Ἑλλάδα, καὶ διέτριβε, τό, τε σῶμα γυμνάζων παρδασι τοὺς
 στρατιωτῆς ἀγωνίας, καὶ λέγειν μελετῶν. ἐχρηστο δ' ἠρξά-
 μενος μὲν Ἀσιαῶν ζῆλον τῶν λόγων, αἰδοῦντι μάλιστα
 κατ' ἐκείνους τὸν χρόνον, ἔχοντι δὲ πολλὰ ὁμοιότητα παρδασι
 τὸν βίον αὐτῆ, κομπῶδη καὶ φρουραγματείδου ὄντα, καὶ κενὸν
 γαυριάματος καὶ φιλομυίας ἀνομάλου μετῶν. ἐπεὶ δ' Ἰτα-
 λίας αἰὲρ ὑπαίχθης εἰς Συρίαν πλέων ἀπέπειθεν αὐτὸν
 ὁρμήσθαι παρδασι τῶν στρατείας, ἰδιώτης μὲν οὐκ ἀφῆσιν
 εἰσέλθῃν ἀποδειχθεῖς ἰππέων ἀρχῶν, συνεβράτευε καὶ παρ-
 τον μὲν ἐπὶ Ἀριστοβουλον Ἰουδαίους ἀφιστάσθαι πεμφθεῖς,
 αὐτὸς μὲν ἐπέβη τῶν μεγίστων τῶν ἐρυμῶν παρδασι, ἐκείνους δὲ
 πύματων ἐξήλασε εἴτα μάχῃ συνάψας, καὶ τρεφάμενος
 ὀλίγους τοῖς σὺ αὐτῆ πύς ἐκείνου πολλαπλασίους ὄντας,
 ἀπέκτεινε πλεὺς ὀλίγων ἀπομύσας αὐτὸς δὲ μὲν τῶν παρδασι
 Ἀριστοβουλος ἦλθ. μετὰ ταῦτα Γαβίνιον ἐπὶ μυρίους ἑκα-
 τὰς Πτολεμαῖος πείθοντος εἰς Αἴγυπτον ἅμα συνε-
 βάλλειν αὐτῆ, καὶ τὴν βασιλείαν αἰαλαβεῖν, οἱ μὲν πλεί-
 στοι τῶν ἡγεμόνων ἠκούσαν, καὶ Γαβίνιον δὲ ὄκνος τις εἶχε τῶν
 πολέμων, καὶ παρ' ἔξι δραποδισμένον κομίδῃ τοῖς μυρίοις
 ἑκατάτοις. Ἀντώνιος δὲ, παρδασι μεγάλων ἐφίε-
 μένος, καὶ τῶν Πτολεμαῖου χρεῖσται δέουτος, συνέπεισε μὲν καὶ συνέξωρμησεν ἐπὶ τὴν στρατείαν τὸν Γα-
 βίνιον. ἐπεὶ δὲ τῶν πολέμων μάλαν ἐφοβουῖτο τὴν ἐπὶ τῶν Πηλοῦσιον ὁδὸν, ἀπεδὴ ἀφῆσθαι βαθείας καὶ αἰὸν

A Nam quum ei angustū patrimonium esset, atque
 ideo, ne declararet munificentia suam, contineretur
 ab vxore: familiaris autē eius quispiā difficulta
 tepecuniaria laborans eum adisset pecuniam ro-
 gatum: quia deficiebatur argēto, imperavit puero
 ut scyphū argenteum aqua impleret, & ad se fer-
 ret. quo allato, quasi barbam rasurus rigauit men-
 tum: ac puero ad aliud negotiū ablegato, dedit scy-
 phum amico suo ut eo vteretur. Quum esset autē
 magna inter seruos inuestigatio, vidēs exardescē-
 tē vxorē, atq; de singulis parantem querere, petita
 venia id quod erat cōfessus est. Vxor eius Iulia fuit
 ex Cēsariū familia, cum prāstantissimis & pudicissi-
 mis illius memoriæ matronis cōparanda. In huius
 contubernio filius Antonius eductus est, quum
 post patris eius fata nupisset Cornelio Lētulo, quē
 Cicero, vnum ex Catilinæ coniuratione, necauit.
 Hinc apparet acris illius cū Cicerone Antonio si-
 multatis occasio & fons exitisse. Iactat Antonius
 ne exanime quidē corpus Lētuli prius quam exo-
 rata à matre sua Ciceronis vxore, redditum. verū
 id apertum est mendacium. Nemo n. quisquam
 eorum in quos tunc fuit à Cicerone animadu-
 sum, fuit sepultura phibitus. Antonio forma infi-
 gni quasi pestem aliquam adhæsisse amicitiam &
 consuetudinem ferunt Curionis: qui sese effrāni-
 bus dederat voluptatibus: & Antonium, quo
 magis sibi foret obnoxius, in vinum, lustra, & gra-
 ues profusosque sumptus immerfit. Vnde hic æs
 alienum grande, & plus quam ætati suæ conuenie-
 bat, contraxit, sexagies II-S. Id omne intercessit
 pro eo Curio. Quod vbi rescivit pater eius, in-
 terdixit Antonio domo sua. Ita hic paulisper
 Clodii audacissimi & teterrimi illius seculi tri-
 bunorum furori rempublicam perturbanti ap-
 plicuit se. Cæterum cito insaniam Clodii per-
 tæsus, & timens illorum qui conspirabant in il-
 lum, nauigauit ex Italia in Græciam. Illic corpus
 ad labores militares exercuit, & dicendi faculta-
 tem excoluit. Sequutus est Asiaticum, quod vo-
 cant, dicendi genus, quod ea tempestate maximo
 florebat, oppidò moribus suis congruens inso-
 lentibus, elatis, inanisque iactantiæ & inconstan-
 tis ambitionis plenis. Quum autem Gabinius
 proconsul in Syriam nauigans inuitaret eum ad
 capeffendum militiam, abnuit priuatum sequu-
 turum se: sed delata sibi equitum præfectura, se-
 quutus est illum ad bellum. Primum in Aristobu-
 lum, qui ludæos ad rebellandum sollicitauerat,
 missus, princeps amplissimæ arcis muros tran-
 scendit, præfidiisq; illum omnibus exuit reliquis.
 Inde signis collatis ingentes copias eius parua ma-
 nu fudit, paucisque demptis has occidione oc-
 cidit. Ipse vna cum filio Aristobulus captus est.
 Hic quum Gabinium Ptolemæus decem milli-
 um talentum mercede impelleret ad reducen-
 dum se in Ægyptum, & regnum suum recipien-
 dum, plerique duces refragati sunt, & Gabinius
 bellum hoc dubitauit suscipere, quamuis vehemē-
 ter decem illis millib. talētum mancipatus. Anto-
 nius vero rerum auidus magnificari, & Ptolemæo
 cupiēs gratificari rogati, præsto ei fuit ad inducen-
 dum atq; incendendum ad suscipiendū hoc bellū
 Gabinium. Sed quia supra bellum iter ad Pelusiū
 formidabant, quod per altum & sitiens fabulum

B
 C
 D
 E
 F

faciendū ipſis erat circa eluviū & Serbonidis paludes, quas Typhonis quidem exhalationes vocant Aegyptii: videtur vero reſtagnatio ſub terram & procolatio eſſe maris rubri, q̄ arctiſſima ceruice à mari interno dirimitur: miſſus cū equitatu Antonius nō modo anguſtias occupauit, ſed Peluſium quoque cepit, amplā urbē: redactoq; in poteſtatē præſidio eius, ſimul iter præſtitit exercitui ſecurum, & ſp̄ imperatoris victoriæ firmavit. Huius cupiditas gloriæ fuit hoſtib. quoq; ſalutaris. Nam quū Ptolemæus, ſimulatq; Peluſiū iniit, ira & odio inflammatus inſtituiſſet Aegyptios trucidare, interceſſit & prohibuit id. In præliis & certaminibus, quæ magna & crebra cōmiſſa fuerunt, multa virtutis & cōfilii imperatoris facta edidit: liquidiffime autem, quū circumdedit & circumuenit à tergo hoſtes. quare victoriam in frontē incurrentib. parauit. Horū cauſa eximiis donis honoratus eſt. Nec vero obſcura ad vulgus humanitas eius aduerſus Archelam defunctū extitit. Nā quū familiaritas ei cū illo & iuſhoſpiti interceſſiſſet, bellū cum viuente geſſit neceſſario, corpus interfecti requiſitū regio cultu funeravit. Hinc magnam ſui memoriā Alexandrinis reliquit, & apud milites Romanos habitus eſt fortiffimus. Formæ quoq; ei ingenua dignitas fuit & barba p̄miſſa: frontisq; amplitudo & naſus ad uncus faciē virilē repreſentare pictis & ſculptis Herculis ſimulacris germanam videbatur. Fuit etiam vetus fama ducere ab Hercule Antonius genus, atq; eſſe ab Antone Herculis filio prognatos. Quæ tumorē corporis ſpecie, vti diximus, & veſtitu confirmare exiſtimabatur. quippe quum p̄diturus in multorum conſpectum eſſet, ſemper tunicam ad coxam incinctam habebat, grandem gladium ſuſpēdebat ex cingulo, & rigido cilicio amiciebat ſe. At quæ etiam importuna aliis videbantur, iactantia, dicacitas, perpotatio, in publico federe interveſcendum, & cibū ſumere aſſiſtentē ex militari menſa: incredibile dictū quanti beneuolentiam ei & deſideriū conciliauit militū. Iam nec amores eius veneribus carebant: verum & his allexit multos, dum amantes adiuuit, neq; ægre tulit in amores ſuos dicta. Liberalitas vero, & quod nihil pauca manu neq; aſtricta militib; & amicis largiretur, aditum præbuit ei ad potentiam amplum, eiufq; quum iam magnus euaiſſet, maiore in modū amplificauit opes: quas infinita alia euertebant vitia. Vnum munificentie eius exemplum cōmemorabo. Amico cui piam decies II. ſi uſſerat dari. Obſtupeſcente diſpenſatore, & quo ſummæ magnitudinē ei oſtenderet, argentum in medio p̄ponente, tranſiens, quid hoc eſſet, rogauit. Vbi reſpondit diſpenſator, id quod donari iuſſerat: liuorem eius coniciens Antonius, Ego vero maiorem ſummam, inquit, eſſe decies putauit. hoc exiguum eſt. Itaq; alterum ei tantum adiuice. Cæterum hæc poſtea. In diſcordia Romanorū ciuili quum optimates præſentem Pompeium ſequerentur, populares armatum ex Gallia excirent Cæſarem: Antonii amicus Curio mutata ſententia à Cæſare ſtans, adiunxit Antoniū, ac quum multū faciētia ad plebem poſſet, multaq; profunderet præbente Cæſare, tribunū plebis Antonium, mox augurē creauit.

A πάλιν τὸ ἐκρηγμα καὶ τὰ τῆς Σερβωνίδος ἔλη γινόμενης αὐτοῖς τῆς πορείας, ἀπὸ Τυφώνος μὲν ἐκ πνοῆς Αἰγύπτιοι καλοῦσι, τῆς δὲ ἐρυθρᾶς θαλάσσης ὑποπόσησις ἐστὶ δοκεῖ καὶ διήγησις, ἢ βραχυτάτω διορίζεται πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἰσθμῶ, πεμφθὲς μετὰ τῆς ἰππέων Ἀντωνίου, ἕμνοι τὰ γενὰ κατέσχεν, ἀλλὰ καὶ Πηλῶπιον ἑλὼν, πόλιν μεγάλην, καὶ τῆς αὐτῆς φρουρᾶν κερτήσας, ἀμα καὶ τὴν ὁδὸν ἀσφαλῆ ὡς ἑρατειμαπι, καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἐποίησε τῶν στρατηγῶν βέλβαιον. ἀπέλαυσαν ὅ τῆς φιλοτιμίας αὐτῶν καὶ οἱ πολέμιοι. Πολεμαίης γὰρ, ἀμα τῶν παρελθόντων εἰς τὸ Πηλῶπιον, ὑπὸ ὀργῆς καὶ μίσους ὤρμη μῆδους φοιτῶν τὸν Αἰγύπτιον, ἐπέστη καὶ διεκώλυεν. οὗ ὅ τῆς μάχης καὶ τοῖς ἀγῶσι μεγάλοις καὶ συχνοῖς ἡμιόμοις πολλὰ καὶ τόλμης ἔργα καὶ παρρησίας ἡγεμονικῆς ἀποδείξαι μῆδους, ἐμφανέστατα δὲ τῶν κυκλώσασθαι καὶ ἀεὶ βαλεῖν κατόπι τὸν πολέμιον, τὴν νίκην τοῖς κατὰ σῶμα πρὸς ἀσπῶν, ὄρεται καὶ τιμὰς ἔλαβε ἀρετῶν. οὐδέλαθε δὲ τοὺς πολλοὺς οὐδὲ ἡ πρὸς Ἀρχέλαον αὐτῶν τεθνηκότα φιλανθρωπία, γερωνῶς γὰρ αὐτῶν συνήθης καὶ ξείνος, ἐπολέμει μὲν ἀναγκάως ζῆντι, τὸ δὲ σῶμα πεσόντος ἐξελθὼν, καὶ χρυσήσας βασιλικῶς, ἐκδέδουεν. ὅπτι τούτοις Ἀλεξάνδρῳ σὶ τε πλεῖστον αὐτῶν λόγον κατέλιπε, καὶ Ρωμαίων τοῖς στρατομαχοῦσι ἀπὸ ἐδοξε λαμπεροῦ ἔργου. πρὸς αὐτὸν ὅ τῆς μορφῆς ἐλθὼν ἄξιωμα, καὶ πῶγων τις οὐκ ἀγνήτης, καὶ πλατύς μετώπου, καὶ χρυσοῦς μυκτῆρος, ἐδόκει τοῖς στρατομαχοῦσι καὶ πλατῶμοις Ἡρακλέους πρὸς ὁμοίους ἐμφερὲς ἔχειν τὸ ἀρρενωπὸν. αὐτῶν καὶ λόγος παλαιός, Ἡρακλίδας ἐστὶ τὸν Ἀντωνίου, ἀπὸ Ἀντωνίου παιδὸς Ἡρακλέους γερωνῶς, καὶ τῶν ὄντων τὸν λόγον τῆς μορφῆς τῶν σώματος (ὡς ἀπὸ εἰρηται) καὶ τῆς πολλῆς βεβαίου. αἰεὶ γὰρ ὅτε μέλλοι πλεῖστον ἔσθαι, χιτῶνα εἰς μηρὸν ἔζωσεν, καὶ μάχῃ

B ἀμα μεγάλη παρήρητο, καὶ σάργος ἀεὶ ἐκείτο τῆς φρεσῶν. ἕμνην ἀλλὰ καὶ τὰ τοῖς ἄλλοις φορικῶς δοκῶντα, μεγαλαυχία, καὶ οὐκ ἀμα, καὶ κῶθον ἐμφανῆς, καὶ καλίσαν πρὸς τὸν ἐδόντα, καὶ φαγεῖν ὅπτι πάντα βραπέτῃ φραγίωτικῇ, θαυμασὸν ὅσοι βουλοῖας καὶ πόθου πρὸς αὐτὸν ἐνεποιεῖ τοῖς στρατιώταις. αὐτῶν δὲ που καὶ ὁ ἔρωτικὸν οὐκ ἀναφροδῖτον, ἀλλὰ καὶ πύττω πολλοὺς ἐδημαγῶγει, συμπερῶν τῶν τοῖς ἐρωσὶ, καὶ οὐκ ἀπὸ μῆδους οὐκ ἀνδρῶς εἰς τοὺς ἰδίους ἔρωτας. ἡ δὲ ἐλθὼν θεοῦ, καὶ τὸ μὴ δὲν οὐκ ἔχει μὴ δὲ φειδομένη χαιρῆσαι στρατιώταις καὶ φίλοις, ὄρχιμῶ τε λαμπερῶν ὅπτι τῆ

C ἰσχυρῶ αὐτῶν παρέσχε, καὶ μεγάλου ἡμιόμοις, τῆς δυνάμει ὅπτι πλεῖστον ἐπὶ ἔργον, ἐκ μυεῖων ἄλλων ἀμαρτημῶν ἀνατρεπομένῳ. ἐν δὲ τῆς μεγαλοδωρῆς παρὰ δειγμα διηγήσασθαι. τῆς φίλων πη μυσίαδας ἐκείδουσε πέντε καὶ εἴκοσι δοθῆναι (ὅσοι Ρωμαῖοι δεκίης καλοῦσι) τῆς δὲ ὅπτι ὅπου θαυμασάντος, καὶ ἵνα δείξῃ ὁ πλεῖστος αὐτῶν, καταβαλόντος ἐν μέσῳ τῶν ὄρχιμῶν, ἠρώτησε παλαιῶν, ὅ, πῶς τὸ εἶναι. τῆς δὲ ὅπτι ὅπου φησαντος, ὡς ὁ κελύσειε δοθῆναι, συμβολῶν αὐτῶν τῆς κακῆθῆσαι ὁ Ἀντωνίου, Ἐγὼ πλεῖστον ἄμμι (ἔφη) τὸ δεκίης ἐστὶ. ὅ τῶν μικρῶν ἐστὶν ὡς ἄλλοι πρὸς αὐτῶν ὅσοι. ταῦτα μὲν ἐν

F ὑπερῶν ἐπέτῃ τῶν Ρωμαίων πρὸς ἄλλα διεσῆ, τῆς μὲν ὄρχιστο καὶ πικῶν Πομπηῖω παρὸν τῶν προαδεμῶν, τῆς δὲ δημοσι-

κῶν Καίσαρα πρὸς ἀλλήλων ἐκ Γαλατίας ἐν τοῖς ὄρεσι οἶτα, Κερῶν ὁ Ἀντωνίου φίλος ἐκ μεταβολῆς θεοπιδίων τὰ Καίσαρος, Ἀντωνίου πρὸς ἄλλοις, καὶ μεγάλην μὲν ἀπὸ τῆς λέγῃ ἐν τοῖς πολλοῖς ἔχον ἰσχὺν, χρωμαίης ὅ τῆς διαπύμας ἀφῆδως, ἀπὸ ὧν Καίσαρ ἐχορήγη, δὴ μαρχον ἀπέδξεν τῶν Ἀντωνίου. εἶτα, τῆς ἐπὶ οἰωνοῖς ἱερῶν, οὐς αὐγούρας καλοῦσιν

ὁ δὲ δῖος εἰς τὴν δρεχίω παρελθὼν, οὐ μακρὸν ἰὼ ὄφελος
 πῖς πολιτενομήοις ὑπὸ Καίσαρος· ἀλλὰ πρῶτον μὲν
 Μαρκέλλου τῆς ὑπάτου Πομπηίου τοῖς τε σωμαφλεγμένοις
 ἤδη στρατιώταις παρεγγυῶντος καὶ κατὰ λέγειν ἑτέροις δι-
 δόντος, ἐμποδῶν ἔση, ἐξέταγμα γράψας, ἵπως ἢ μὲν ἡθρο-
 σμένη δυνάμεις εἰς Συρίαν πλέη, καὶ Βίβλου βοήθῃ πολε-
 μοῦντι Γάρθοις, οὐδὲ Πομπηίος καταλέγειν, μὴ πρὸς ἐ-
 χωσὶν αὐτῶν δόξωσιν, καὶ τὰς Καίσαρος ὀπισθοκῆς οὐ πρὸς
 σιμένων, ὅσδε ἐόντων ἀναγινώσκουσαι τὴ συγκλητικῶν, αὐ-
 τὸ ἰσχύων ἀπὸ τῶν ἀρχῶν, ἀέγνω, καὶ πολλοὺς μετέστησε τῆ
 γνώμῃ, δίκαια καὶ μέγιστα Καίσαρος ἀξιοῦν ἀφ' ὧν ἐγρα-
 ψε δόξαντος. τέλος δὲ, δυοῖν ἐρωτήσεων ἐν τῇ βελή ἡρο-
 μένῳ, τὸ μὲν, εἰ δοκεῖ Πομπηίον ἀφεῖναι τὰ στρατῶματῶν, τὸ
 δὲ, εἰ Καίσαρος καὶ Πομπηίον μὲν ὀλίγων τὰ ὄπλα κατα-
 λαῖμα, Καίσαρος δὲ παρ' ὀλίγου πλῆτων κελθόντων, ἀίσατος
 Ἀντωνίου ἠρώτησεν εἰ δοκεῖ καὶ Πομπηίον ὁμοῦ καὶ Καίσα-
 ρα τὰ ὄπλα καταλαῖμα καὶ τὰς δυνάμεις ἀφῆναι. ταῦτ' αὖ
 ἐδέξαντο λαμπρῶς τὴν γνώμην ἀπόλυτες, καὶ μὲν βοῆς ἐ-
 παγοῦντες τὸ Ἀντωνίου, ἡξίουσαν ἵνα φέρεται, μὴ βελο-
 μένων δὲ τῶν ὑπῆρχοντων, αὐτῶν ἑτέρας οἱ Καίσαρος φίλοι
 πρὸς τὴν ἀποφασίαν ἐπιπέσειν εἰ δούσαν ἀξιώσεις, αἷς ὅ, τε Κάτων
 αὐτέπιπτε, καὶ Λείτλος ὑπατεύων δὲ βεβαλε τὴ βελή τὸν
 Ἀντωνίου, ὃ ἵ πολλὰ μὲν αὐτοῖς ἐξίων ἐπηρεάσατο, λαβὼν δὲ
 θεράποντος ἐδῆται, καὶ μιῶσα μὲν μετὰ Κασίου Κοίντου
 Ζήνωνος, ἐξώρμησε πρὸς Καίσαρα. καὶ κατεβόων δῖος ὄ-
 φθόντες, ὡς ὁδοῖα χόσμον ἐπὶ τῶν ἐν Ρώμῃ στρατηγῶν
 ἐχόντων, ὅτε μὴ δὲ δημαρχοῖς παρρησίας μέτεσιν, ἀλλ' ἐλαύ-
 νεται καὶ κινδυνώδῃ πᾶς ὁ φηγεῖσά μὲν ὑπὸ τῶν δικασίων. ἐκ
 τούτου λαβὼν τὴν στρατείαν ὁ Καίσαρ, εἰς Ἰταλίαν ἐβέβαλε.
 διὸ καὶ Κικέρων ἐν τοῖς Φιλιππηϊκῶν ἐγράψε, τὸ μὲν Τρωί-
 κῶν πολέμου τὸν Ἐλένῳ, τὸ δὲ ἐμφυλίῃ τὸν Ἀντωνίου δρ-
 χίω ἡμέσῳ παρῆται ἰσοδύναμος. οὐ γὰρ οὕτως ὄφθοντος
 ἰὼ ὅσδε ῥαδίας ὑπὸ ὀργῆς ἐκπεσεῖν τῶν λογισμῶν Γάιος
 Καίσαρ, ὥστε, εἰ μὴ ταῦτα πάλαι ἐγνώστο πρὸς τὴν, οὕτως
 αὐτὸν κερσὸν τὸν ἕξ τῆς κατείδος ἐξενεγκεῖν πόλεμον· ὅτι
 φανερῶς ἡμφισμῶν εἶδεν Ἀντωνίου καὶ Κασίου ὅτι ζεύ-
 γους μαθίου πεφθόρῳ πρὸς αὐτὸν· ἀλλὰ ταῦτα πάλαι
 δεομένη πρὸς φάσεως, γῆμα καὶ λόγον ὄφθοντος τὸ πολέ-
 μου παρῆσεν. ἦγε δὲ αὐτὸν ὅτι πρὸς αὐτὸν ἀποφασίαι, αὐτὸν
 πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ πάλαι Κόρην, ἔρωσ ἀπαρη-
 γόρητος δρεχίης, καὶ πρὸς μαρῆς ὅτι θυμῶν τὸ πρῶτον εἶ
 καὶ μέγιστον ὧν τυχεῖν οὐκ ἰὼ, μὴ Πομπηίος καταλυθέντος.
 ὡς δὲ οὐκ ἐπελθὼν ἐκέρχισσε τῆς Ρώμης, καὶ Πομπηίον
 ἐξῆλασε τῆς Ἰταλίας, καὶ πρὸς τὰς ἐν Ἰβηρίᾳ Πομπηίος
 δυνάμεις ὅτι πρὸς ἐγνώ πρὸς τὸν· εἴτα ἕτως πρὸς σκευ-
 ασαμῶντος ὅσον ὅτι Πομπηίον ἀφῆναι, Λεπίδῳ μὲν
 στρατηγῶντι τὴν Ρώμην, Ἀντωνίῳ δὲ δημαρχοῦντι, τὰ
 στρατῶματῶν καὶ τὴν Ἰταλίαν ἐπέτρεψεν. ὁ δὲ τοῖς μὲν στρα-
 τῶνταις δῖος πρὸς φίλης ἰὼ, συγυμναζόμενος καὶ στω-
 διατῶντος τὰ πολλὰ, καὶ δωροῦντος ἐκ τῶν παρόντων· F
 τοῖς δὲ ἄλλοις ἐπαχθῆς καὶ γὰρ ἀδικουμένων ὑπὸ ῥαθυμίας
 ὀλιγώρει, καὶ πρὸς ἰργλῶν ἡκροῦσιν τῶν ἐπιτυχημένων, καὶ
 κακῶς ὅτι γυναικῶν ἀλλοτριότητας ἡκούε, καὶ ὅλως τὴν Καίσαρος δρεχίω,
 πρὸς τὰ μάλλον ἢ τυραννίδα δι' αὐτὸν
 ἐκείνοι φαιέσασιν, οἱ φίλοι διέβαλλον ὧν Ἀντωνίου, ἀπ' ἐξοσίας
 μεγίστης ἀμαρτάνειν μίγισα δόξας, τὴν πλείστην
 αἰτίαι ἔλαβεν. οὐ μὲν δὲ ἐπὸ μελθῶν ὁ Καίσαρ ἐκ τῆς Ἰβηρίας,
 τὰ μὲν ἐγκλήματα παρῆσεν αὐτῶν πρὸς δὲ τὸν

A Hic statim inito magistratu nō leue p̄sidium fuit
 partib. Iulianis. Primū cōsule Marcello Pōpeio ve-
 teres legiones mādante, & novos delect^o p̄mittē-
 te, intercessit, p̄mulgationē ferens vt cōscript^o ex-
 ercitus in Syriā mitteretur, & Bibulo subueniret
 bellū cū Parthis gerēti, ac ne quis delectū habēti
 Pōpeio nomē daret. Iterū Cēsaris literas nō recipi
 entib. patribus neq; recitari permittētibus, hic pro
 tribunitia potestate recitauit, multoq; a priore sē-
 tentia deduxit, quod viderētur equa & moderata
 Cēsaris postulata. Postremo duab. in senatu p̄po-
 fitis quēstionib^o: vna, an videretur vt exercitū di-
 mitteret Pōpeius: altera, an Cēsar: quū pauci, vt Pō-
 peius arma poneret, vt Cēsar, exceptis paucis o-
 mnes censerēt: exurgens Antonius rogauit place-
 retne vtrumq; Pōpeium & Cēsarē, arma ponere
 & exercitus dimittere: omnes hanc sententiā citra
 controuersīā cōprobauerunt, Antoniumq; cum
 assensione laudantes, postulauerunt vt discessiōnē
 faceret. Repugnantib. consulibus, p̄posuerunt de
 integro alias Cēsaris amici in speciē leues postula-
 tiones. quibus Cato obstrepuit, & consul Lentulus
 eiecit Antoniū curia. Ille dira iis inter exeundum
 imprecatus, sumptaueste famulari, curruq; cōdu-
 cto, cum Q. Cassio profectus ad Cēsarē est. Simul
 vt in conspectum exercitus venere, clamauerunt
 nihil iā Romæ recte vel ordine geri, quū ne tribu-
 nis plebis quidem libera vox permittatur, sed qui-
 cunque a quietate tueatur, hic exagitetur atque
 in periculum vocetur. Inde Cēsar cum exercitu
 irrupit in Italiam. Quare scripsit in Philippi-
 cis Cicero, vt bello Troiano Helenam, ita An-
 tonium causam ciuili dedisse. Sed aperte menti-
 tur. Neque enim tam prompte vel facile ira Cēs-
 ar a consilio esset ablatas, vt, nisi hęc iam pridem
 habuisset deliberata exequi, ita repēte bellum pa-
 triæ inferret, quod fordidatos vidisset Antonium
 & Cassium, atq; in vehiculo meritorio ad se re-
 fugientes. Verum hęc iam dudum occasionem
 quærenti, colorē & p̄textum p̄buerunt bel-
 lum faciendi speciosum: imo impulerunt illum
 ad laceffendos omnes mortales eadem quæ Ale-
 xandrium ante, & olim Cyrum, inexplebilis im-
 perandi amor atq; insana principatus summa-
 que potestatis cupiditas: quæ assequi nisi concul-
 cato non valebat Pompeio. Vt igitur repentino
 aduentu Roma potitus est, & Pompeium exegit
 Italia, atque Pompeii legiones Hispanienses pri-
 mum petere decreuit, ita inde parata classe perse-
 qui trans mare Pompeium: Lepidum p̄torem
 vrbi, Antonium tribunum plebis legionibus &
 Italia p̄fecit. Fuit hic mox militibus acceptus,
 quod vna cum iis plerunque exerceret se, vna ci-
 bum sumeret, atq; pro p̄sentibus facultatibus
 iis largiretur: aliis odio venit: siquidem lesorum
 p̄socordia nullam habebat rationem, cum sto-
 macho audiebat adeuntes, ob adulteria infamis
 erat. denique Cēsaris imperium, quod nihil mi-
 nus quam tyrannis ipsius quidem causa erat, red-
 debant inuisum amici eius. quorum in Antonium
 ex maxima potestate maxime peccare habitum,
 cōferebatur potissimum causa. Attamen reuerfus
 ex Hispania Cēsar conuiuit criminibus eius, &

quo ad bellum impigri, fortis, atque rei militaris periti opera utens haudquaquam est falsus. Ac quum paucis copiis ex Brundisio mare Ionium transmisisset, remisit naues retro, mandavitque per literas Gabinio & Antonio, ut imponerent exercitum, eumque quam ocyssime transportarent in Macedoniam. Quum esset autem a nauigando Gabinius hyemis metu alienus, ac pedestri longinquo itinere exercitum circumduceret, Antonius versanti inter multos hostes timens Caesari, Libonem, qui pro faucibus portus stationem habens imminabat transituris, reiecit. cuius naues circumiecit multis paruis acatiis, impositisque classi viginti millibus octingentis peditibus vela fecit. Postquam est ab hostibus conspectus, insequuti sunt illi eum: verum imminens ab his discrimen effugit, quod vis acrior austri magnis vndis & fluctuante mari naues eorum inuoluerit. Caeterum quod coniceretur classis eius in abruptos scopulos atque altos sinus maris, omnem spem salutis abiecit. Ut vero ex sinu increbuit Africus, & fluctus a terra expulsus in pelagus est, repetens altum, ac feliciter nauigans, cernit plenum naufragiorum litus. Eo enim confectantes eum naues eiecit ventus, & afflictæ sunt non pauca, multisque captiuis & præda potitus est Antonius, Lissum cepit, magnosque Caesari animos addidit opportunus eius tantis cum copiis aduentus. Commissæ fuerunt crebræ & assidua velitationes: in quibus ubique enituit eximia eius virtus. Bis effusum in fugam Caesaris exercitum occurrens conuertit, fugamque repressit & repetere cogens suos pugnam, instantes profligauit. Maximum igitur eius erat secundum Caesarem in exercitu nomen. Quanti autem eum faceret, demonstrauit Caesar. nam quum postremam, qua de summa rerum decreuit, esset pugnam Pharsalicam initurus, dextrum cornu ipse tenuit, Antonium sinistro, ut omnium suorum bellicosissimum, præposuit. Post victoriam dictator dictus, mox insequutus est Pompeium: Antonium tribunum plebis fecit, misitque eum Romam. Hic magistratus præsentem dictatore secundum obtinet locum: quo absente primus & pene est solus. Manet enim tribunatus, quum alios magistratus dictatore dicto omnes abrogent. At Dolabella id temporis tribunus plebis, iuuenis & rerum nouarum cupidus, legem de nouis tabulis promulgabat, Antoniumque impellebat amicum suum, qui semper gratificari auebat plebi, ut adiutor & socius sibi in hac actione esset. Contra suadebant Asinius & Trebellius. Ibi forte grauis suspicio allata est Antonio, violasse nuptias suas Dolabellam. Quod factum iniquo animo ferens, nuntium remisit vxori, quæ patruelis sua erat, C. Antonii Ciceronis collegæ filia. Igitur Asinii partes sequutus, Dolabellam oppugnauit. nam forum occupauerat ille, legem intendens vi perferre. Antonius vero, quum etiam arma fenatus decreuisset in Dolabellam, irrumpens in forum prælio commisso nonnullos illius gregales occidit, & aliquot amisit de suis. Hinc in multitudinem incurrit. Bonis & sanis ob vitam reliquam (ut Cicero ait) non placebat, sed erat iis inuisus, execrantibus intempetiuas eius perrotationes & odiosos sumptus, volutationesque in iustis,

A πόλεμον ὡς ἐνεργῶν καὶ ἀδραγῶν καὶ ἡγεμονικῶν χροῖσιν, οὐδαμῆ διήμαρτεν. αὐτὸς μὲν οὖν μετ' ὀλίγων ἀπὸ Βρεντησίου Ἀφροασίας τὸν Ἴόνιον, ἐπέμψεν ὀπίσω τὰ πλοῖα, Γαβινίῳ καὶ Ἀντωνίῳ τὰς δυνάμεις ἐμβιβάζειν καὶ φρασινοῦ καὶ τὰς εἰς Μακεδονίαν ὀπίσειλας. Γαβινίου δ' ἄρως τὸν πλοῦν χαλεπὸν ἔντα, χειμῶνος ὄρα καταδειλιάσαντος, καὶ περὶ τὴν μακρὰν ὁδὸν ἀειάζοντος τὸν στρατὸν, Ἀντωνίου ὑπερκαίσεως ἐν πολλοῖς ἀπειλημμένοις πολεμίοις φοβηθείς, Λίβωνα μὲν ἐφορμωῖσα τῶν σώματι τῶν λιμῶνος ἀπεκρούσατο, πολλὰ τῶν λεπτῶν ἀκατίων δ' ἵκνησεν αὐτῷ ἀειστήτας. B ἐμβιβάζοντας δ' αὖτις ναυσὶν ἰπποῦσι ὀκτακροῖσι καὶ διεμυρίοις ὀπλίταις, ἀνήστη. καὶ χροῖσιν καὶ φρασινοῦ τοῖς πολεμίοις καὶ διωκόμενος, τὸ μὲν ἐκ τούτων κίνδυνον διέφυγε, λαμπροῦ νότου κύμα μέγα καὶ κίλιον θαλάσσης τὰς τεύχεσιν αὐτῶν ἀειστήσαντος. ἐκφερόμενος δ' αὖτις ναυσὶ φρασινοῦ καὶ φαρασίου ἀνχέσθαι, ὁδομῆσαι ἐλπίδα σωτηρίας εἶχεν. ἀφ' ὧν δ' ἔκλυον πολλῶν ἐκπνέσαντες λίβα, καὶ τὸ κλύδωνος ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸ πέλαγος Ἀφροασίας, μεταβαλλόμενος ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ πλέων σφοδρῶς, ὄρα ναυαγίων ἀειπλέον τ' ἀιγαλόν. ἐν ταῦτα γὰρ ἔξεβαλε τὸ πνέμα τὰς διωκόμενους αὐτὸν τεύχεσιν καὶ διεφθάρησαν ὅσα ὀλίγα καὶ σωμάτων πολλῶν καὶ χροῖσιν ἐκράτησεν Ἀντωνίου καὶ Λίβωνος εἶλε, καὶ μέγα Καίσαρι παρέχε θάρσος, ἐν καίρῳ μετὰ τηλικαύτης ἀφικόμενος δυνάμεως. πολλῶν δὲ γινόμενων καὶ σιωπῶν ἀγώνων, ἐν πᾶσι μὲν ἴσως Ἀφροασίας: δις δὲ φάσιν τὰς φρασινοῦ τοῖς Καίσαρος ἀπρητίσας ἀειστήσει, καὶ σῆσαι καὶ συμβαλεῖν αὐτῶν τοῖς διωκτοῖσι ἀναγκάσας, ἐκίχησεν. ἴσως οὖν αὐτῷ μὲν Καίσαρι πλείους ἐν τῷ στρατοπέδῳ λόγος, ἐδήλωσε δὲ Καίσαρ ἴσως ἐστὶν ἀειπλέον δόξαν. ἐπεὶ γὰρ ἐμελλετὶ τελευτᾶν καὶ τὰ ὄρα κρίνασαν ἐν Φαρσάλῳ μάχῃ. D χίλιον μάχασιν, ὁ μὲν δεξιὸν αὐτὸς εἶχε κέρας, τὸ δὲ ἄνω μὲν τῆς ἡγεμονίας Ἀντωνίῳ τὸν ἀριστερὸν ἔδωκεν, ὡς πολεμικωτέρῳ τῷ ὄφ' ἑαυτῶν. μὲν δ' ἴσως νίκην δικαίωτα ἀισθησάμενος, αὐτὸς μὲν ἔδωκε Πομπηίῳ. Ἀντωνίου δ' ἡμῶν ἐλόμενος εἰς Ρώμην ἐπέμψεν. ἐστὶ δὲ ἡ δόξα, ὅτι δικαίωτα παρ' ἑαυτοῦ αὐτῷ μὴ παρῆ, φρασινοῦ καὶ μόνῃ φρασινοῦ. ἡ γὰρ δημῶν χροῖσιν, τὰς δ' ἄλλας καταλύοισι πᾶσας δικαίωτα ἀειστήσαντος. οὐ μὲν ἀλλὰ τότε δημῶν Δολοβέλλας, νέος αἰὲρ καὶ νέων φρασινοῦ ὀρεζόμενος, εἰσηγήτο χροῖσιν ἀποκρίσας, καὶ τῷ Ἀντωνίῳ αὐτῷ τε φίλον ὄντα καὶ βουλόμενον ἀειπλέον τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν, ἐπειθε συμφρασινοῦ καὶ κοινωνεῖν τῷ πολιτεύματι. Ἀσίνου δ' καὶ Τρεβελίου πᾶσαι τὰ φρασινοῦ λουῶτων, ἡσπῶν δεινὴ καὶ τὸ χίλιον τῶν Ἀντωνίῳ φρασινοῦ πεισεν ὡς ἀδικουμένῳ ἀειπλέον τῷ γάμον ἡσπῶν τῷ Δολοβέλλῃ. καὶ τὸ φρασινοῦ βαρέως ἐνεγκῶν, πῶν τε γυναικῶν τῆς οἰκίας ἐδήλωσεν, ἀνεψιμὸν οὖσαν αὐτῷ, (θυγάτηρ γὰρ ἴσως Γάμου Ἀντωνίου τῷ Κικέρωνι σιωπῶν ἀειπλέοντος) καὶ τοῖς ἀειπλέον Ἀσίνου δεξάμενος, ἐπολέμει τῷ Δολοβέλλῃ. κατέλαβε γὰρ τὴν ἀρετὴν ἐκείνος, ὡς βία κυρώσων τὸν νόμον. Ἀντωνίου δὲ, καὶ τῆς βουλῆς ψηφισαμένης ὄπλων δεῖν ὅτι τὸν Δολοβέλλαν, ἐπελθῶν, καὶ μὲν χίλιον σιωπῶν, ἀπεκτεινέ τε πᾶσι τῶν ἐκείνου, καὶ τῶν ἰδίων ἀπέβαλε. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ἐκ τούτων ἀπηρῶντο. τοῖς δὲ χροῖσιν καὶ σιωπῶν Ἀφροασίας τὸν ἄλλον βίον ὅσα ἴσως φρασινοῦ, (ὡς Κικέρων φρασινοῦ) ἀλλ' ἐμοῦ, βδελυτομένων αὐτῷ μέγας ἀώρεσι, καὶ δαπνῶν ἐπαρῶν, καὶ κυλινδῶν ἐν γυναικῶν.

καὶ μεθ' ἡμέραν μὲν ὕπνοις καὶ παρὰ πύλας ἀλύοντες καὶ κραπα-
 λάντες, νύκτωρ δὲ καίμοις, καὶ θεάτρα καὶ ἀγροτείας ἐν γάμοις
 μίμων καὶ γελωτοποιῶν. λέγεται γὰρ ὡς ἐν Ἰππίου ποτὲ τῷ
 μίμου γάμοις ἐστάθης, καὶ πῶν ἀγροτείας, εἶτα παρὰ τὸ δῆ-
 μου καλουῦντες εἰς ἀγορὰν, παρελθὼν ἐπὶ τῷ φῆσι μίμω, ἐμέ-
 σαιε, τὸ Φίλων πινὸς ὑποχρῶντος δὲ ἰμάτιον. ἡ δὲ καὶ Σέργιος ὁ
 μίμος τὸ μέγιστον παρ' αὐτῶν διωκόμενος, καὶ Κύθηρας ἀπὸ τῶν
 αὐτῶν παλαίστρας γυμνασίου ἀγαγόμενος. ὁ δὲ καὶ τὰς πόλεις
 ἔπιπνεν, ἐν Φορείῳ παρὰ τὸν ἄλκιον, καὶ τὸ Φορεῖον οὐκ ἐλάττω. ἡ δὲ τῆς
 μητρὸς αὐτοῦ παρὰ τὸν ἄλκιον. ἐλύπτο καὶ τὸν χερσῶν
 ἐκπωμαίων, ὡς παρ' ἐν πομπαῖς, ταῖς ἀποδημίαις ἀγαγε-
 μένων ὕψις, καὶ γὰρ οἱ ἐνόδοι σκηνῶν, καὶ παρὰ τὸν ἄλκιον καὶ πο-
 ταμῶν ἀρίστων πολυτελεῶν ἀγαγεῖς, καὶ λέοντες ὄρμασιν ὑ-
 πεζυγμένοι, καὶ σωφρονῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν οἰκίαι χα-
 μαιτύπαις καὶ σαμβουκίαις ἐπιταθρονοῦμαι. δεινὸν γὰρ ἐ-
 ποιούτω, Καίσαρα μὲν αὐτὸν ἔξω τῆς Ἰταλίας θυραυλεῖν, τὰ
 παρὰ τὸν μέγιστον πολέμου μεγάλοις πόνοις καὶ κινδύνοις
 ἀνακαταβύμενον, ἑτέροις δὲ ἐκείνων βυβάντις πολίταις
 εἰς εὐδαιμονίαν. ταῦτα καὶ τὸ γὰρ οἱ αὐξήσαι δοκεῖ, καὶ τὸ γραπτοπι-
 κῶν εἰς ὕψος δεινὰς καὶ πλεονεξίας ἀεινῶν ἀπὸ καὶ τὸ ἐπανε-
 λθὼν Δολοβέλλα τε συγγνώμῃ ἔδωκε, καὶ τὸ τρεῖς ἀφρητῆς
 ὑπαῖος, οὐκ Ἀντωνίου ἀλλὰ Λεπίδου εἴλετο σωμαρχῆντα. τὸ
 δὲ Πομπηίου παλαστῶν οἰκίαι ἀνήσαστο μὲν Ἀντωνίου, ἀ-
 παιτῶν δὲ τῶν πᾶσι πᾶσι ἀνακαταβύμενον καὶ φησὶν αὐτὸς ἀπὸ
 τῆς μὴ μεταχεῖν Καίσαρι τῆς εἰς Λιβύην στρατείας, ὅτι τοῖς
 παρὰ τὸν ἄλκιον καὶ τὸν ἄλκιον μὴ τυχὼν ἀμοιβῆς. εἶπε μὲν τοῖς
 ὁ πολὺ τῆς ἀβελτηρίας αὐτοῦ καὶ ἀσωτείας ἀφελεῖν ὁ Καίσαρ,
 οὐκ ἀνασθέντος τὰ πλημμελήματα δεξάμενος. ἀπαλλα-
 γῆς γὰρ ἐκείνου τῆς βίου, γάμω παρὰ τὸν ἄλκιον, Φουλβία ἀ-
 γάμενος τῆς Κλωδίας τῆς δημαγωγῶν σιωοικήσασαν, οὐ
 παλαστῶν, ὅσπερ οἰκίαι Φορονῶν γυμνασίου, ὅσπερ ἀνδρῶν
 ἰδιώτης καὶ τῆς ἀξιοῦ, ἀλλὰ ἀρχόντος ἀρχεῖν, καὶ στρατηγῶν
 στρατηγῶν βεβλήμενον. ὡς τε Κλεοπάτρα διδασκαλία
 Φουλβία τῆς Ἀντωνίου γυναικὸς καὶ οὐκ ἐν, πόρῃ χει-
 ρήθη καὶ πεπαδαγωγῆμενον ἀπὸ τῆς ἀκροῦσθαι γυ-
 ναικῶν, ὅσα λαβοῦσαν αὐτὸν. οὐ μὲν ἀλλὰ κακίαν ἐ-
 πιεῖσθαι παρὰ τὸν ἄλκιον καὶ μετὰ τὸν ἄλκιον ἰλαρωτέρῃ ποι-
 εῖν ὁ Ἀντωνίου. ὅτι ὅτε Καίσαρ πολλὰ ἀπορριπτικῶν με-
 τὰ τῆς ἐν Ἰσθμῷ νίκῃ, καὶ αὐτὸς δὲ τῆς. εἶτα ἀφῆκε
 φήμης εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐμπεσοῦσης, ὡς ὅτι αἰσάνοι πολέμοι
 Καίσαρος τεθνηκότος, ἀνέσφραξεν εἰς Ρώμην. λαβὼν δὲ
 θεράποντος ἐσθῆτα, νύκτωρ ὅτι τῆς οἰκίαις ἦλθε, καὶ φήσας
 ὅτι τὸν Φουλβία ἀπὸ Ἀντωνίου χαμίζειν, εἰς τὴν παρὰ
 αὐτὴν ἐγκεκαλυμμένος. εἶτα ἡ μὲν ἐκπαθῆς οὐσα, παρὶν ἡ
 νὰ γράμματα λαβὼν, ἠρώτησεν εἰς τὴν Ἀντωνίου. ὁ δὲ τῆς ὅτι
 τὸν σιωπῆ παρὰ τὸν ἄλκιον, ἀρξάμενος λυεῖν καὶ ἀναγνώ-
 σκειν παρὰ τὸν ἄλκιον κατεφίλησεν. ταῦτα μὲν οὖν ὀλίγα, πολλῶν
 ὄντων, ἐνεκεν δείγματος ἀξενίως χαμίζει. ἐκ τῆς Ἰσθμῶν ἐπα-
 νιόντι Καίσαρ πρῶτος μὲν οἱ παρὰ τὸν ἄλκιον πολλῶν ἡμερῶν ὀ-
 δὸν ἀπῆντων. ἐπιμῆθη δὲ Ἀντωνίου ἐκπαθῆς ὡς αὐτὸς.
 χαμίζομενος γὰρ ὅτι τῆς ἀρχῆς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας Ἀντωνίου
 εἶχε μεθ' ἑαυτὸν σιωοχούμενον, ὅτι δὲν δὲ Βερότον Ἀλβί-
 νον καὶ τὴν ἀδελφίδος τὸν Οὐκατουσίαν, ὅς μετὰ ταῦτα
 Καίσαρ ἀναμείσθη, καὶ Ρωμαίων ἤρξε πλείστον χρόνον.

A fomnos diurnos, ambulationes nauseantis & vi-
 no merfi, comestationes nocturnas, ludos &
 commorations in mimorum & scurrarum nu-
 ptiis. Ac fertur, quum ad Hippia mimi nuptias
 inuitatus totam noctem perpotasset, mane autem
 à populo accitus in forum esset, adhuc cibo ple-
 nus progressus, vomuisse, excipiente amico quo-
 dam toga sua. Iam erat Sergius mimus vnus ex iis
 qui plurimum apud eum poterant, & Cytheris ex
 eadem palæstra, quam mulierculam adamabat.
 Hanc vrbes peragrans circumducebat lectica.
 Lecticam eius non minor comitatus quam ma-
 tris ipsius sequebatur. Mordebant etiam homi-
 nes poculorum aureorum in peregrinationibus
 eius tanquam in triumphali pompa translatorum
 spectacula, erectiones in itinere tentoriorum,
 prandiorum apud lucos & flumina exquisitorum
 apparatus, leonibus iuncti currus, pudicorum vi-
 rorum & matronarum domicilia scortis & sambu-
 cist- iis ad diuertendum attributa. Intolerandum
 enim videbatur, Cæsarem extra Italiam perno-
 ctare sub dio, dum magni illius belli magnis sudo-
 ribus & periculis reliquias persequitur, alios vero
 per illius auctoritatem luxu diffluere ciuibus insul-
 tantes. Hæc etiam intendisse videntur seditionem,
 militibusque frænum ad fœdissima fligitia
 atque rapinas relaxasse. Quapropter reuersus
 Cæsar ignouit Dolabellæ: ac creatus tertium
 consul, non Antonium, sed Lepidum cooptauit
 collegam. Pompeii domum subhastaram emit
 Antonius. At indignabatur quum exigeretur pre-
 tium. qua quidem de causa noluisse all. gat ipse
 se comitari Cæsarem ad bellum Africanum, quod
 præclaris factis suis prioribus non fuisset honos
 habitus. Apparet tamen multum de Antonii a-
 mentia & intemperantia Cæsarem, peccata eius
 non dissimulando, detraxisse. Siquidem expli-
 cuit se illa vita, animoque ad nuptias applicato
 Fuluiam Clodii, plebis concitatoris, viduam vxo-
 rem duxit, mulierem non ad lanificium aut ad rei
 familiaris administrationem factam, neque in vi-
 rum contentam dominari priuatim, sed quæ im-
 peranti imperare & ducem volebat ducere. vt
 mercedem Fuluiæ, quod ancillari Antonium do-
 cuisset fœminis, daberit Cleoparra, quæ plane
 cicurem atque à tyrocinio institutum ad obtem-
 perandum mulieribus accepit. Atqui illam quo-
 que alludendo & lasciuendo enitebatur Anto-
 nius reddere hilariorum. vt quum inter frequen-
 tiam Cæsari à victoria Hispaniensi obuiam pro-
 cedentem, ipse quoque prodiit ei obuiam. Mox
 allato in Italiam rumore hostes Cæsare facto fun-
 cto aduentare, Romam recurrit, sumptaq; veste
 famulari nocte domum venit. ac Fuluiæ ferens li-
 teras se ab Antonio portare, obuoluto capite est
 ad eam introductus, Tum illa magno percita mo-
 tu, ante quam acciperet literas, percunctata est vi-
 ueretne Antonius: Antonius vero epistolam ei ta-
 citus reddidit, soluere & legere aggressam com-
 plexus est & osculatus. Hæc nos ex multis pauca
 exempli causa retulimus. At regredienti ex Hispa-
 nia Cæsari quum omnes principes multorum die-
 rum itinere occurrerent, Antonius honoratus ab
 eo eximie est. Quippe rheda per Italiam vehens
 assidentem habuit Antonium, à tergo Brutum Al-
 binum & sororis suæ nepotem Octavianum, qui
 post Cæsar d.atus est, longoque tempore Romanum tenuit imperium.

συναγαγόν δὲ βελίω, αὐτὸς μὲν ὑπὸ ἀμνηστίας εἶπε καὶ
 διαφομῆς ἐπαρχῶν τοῖς πατρὶ Κασίον καὶ Βερούτον. ἡ δὲ σύγ-
 κλητος ἐκύρωσε ταῦτα, καὶ τὸ ὑπο Κασίος γεγενηθέν ἐ-
 ψήφισατο μηδὲν ἀλλάττειν. ἔξῃ δὲ τὸ βελίω λαμπερῶτατος
 ἀνδρῶτων ὁ Ἀντώνιος, ἀνήρηκεν αἰδομένων ἐμφύλιον πόλεμον,
 καὶ παρὰ μασι δυσκολίας ἔχουσι καὶ παρὰ οὐδὲς τυ-
 χούσας, ἐμφανέστατα κεχρησάται καὶ πολιτικώτατα. πύτων
 μὲντοι παχὺ τῷ λογισμῶν ἐξέσφεν αὐτὸν ἢ τῷ ὄχλων
 δόξαι, παρὰ τὸν ἐλπίσαντα βεβαίως ἐσεσθαι Βερούτου κατα-
 λυθέντος. ἔτυχε μὲν οὖν, ἐκκεκμησμένους Κασίος, ὡς παρ' ἔθος
 ἦν, ἐν ἀγρῶν διεξιῶν ἐγκώμιον ὄραν ἢ τὸ δῆμον ὑπερφύσας
 ἀγροῦν καὶ κηλοῦδρον, ἐπέμιξε τοῖς ἐπαίνοις οἶκτον ἄμα
 καὶ δὲ ἰωσὶν ἐπὶ τῷ πατρὶ καὶ τῷ λόγῳ. τελευτῶν τε τὸς χι-
 τανίσους τῶ τεθνηκότος ἡμαρτημένους καὶ διαφοκεκμημένους
 τοῖς ξίφουσιν αἰασίων, καὶ τὸς εἰργασμένους ταῦτα καλῶν
 παλαμνίους καὶ ἀιδροφόνους, ποσούτων ὀργῆς ἐπέβαλε τοῖς
 ἀνδρῶσι, ὥστε τὸ μὲν σῶμα τῶ Κασίος ἐν ἀγρῶν κα-
 θάρηται, σπυρενεγκμημένους τὰ βάρη καὶ τὰς ἰσχυρὰς ἀρ-
 παζόντας ἢ τοῖς ἀπὸ τῆς πυρῆς δαλοῖς, ἐπὶ τῶ οἰκίας τῶν
 τῶ ἀπεκτόντων, καὶ παρὰ μασι κεχρησάται. ἀφ' ἑαυτῶν τῶ πατρὶ
 Βερούτον ἐκ τῆς πόλεως ἀπελθόντων, οἱ τε φίλοι δὲ Κασίος
 σπυρενεγκμημένους τὸν Ἀντώνιον, ἢ τε γυνὴ Καλποῦρνια πιπεύ-
 σατα τῶν χρημάτων τὰ πλείστα κατέτετο παρὰ αὐτὸν ἐκ τῆ
 οἰκίας, εἰς λόγον τὰ συμπόσια τετρακισχίλων ταλάντων.
 ἔλαβε δὲ καὶ τὰ βιβλία τῶ Κασίος, ἐν οἷς ὑπομνήματα
 τῶν κεκμημένων καὶ δεδωμένων ἦν ἀναγεγραμμένα. καὶ
 πύτοις παρεγγράφουσι ἐβούλετο, πολλοὺς μὲν, ἀρχόντας ἀ-
 πεδείκνυε, πολλοὺς δὲ, βουλομένους, οἰοῖσιν καὶ κατῆγε τεφυ-
 ραδευμένοις, καὶ κηλοῦδρους ἔλυσεν, ὡς δὲ τῶν τῶ Κασί-
 οσας δόξαιτα. δὲ πύτοις ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ὄντων οἱ
 Ῥωμαῖοι, Χαρώντας ἐκάλεσε, ἐλεγχοῦντο γὰρ εἰς τὸς ἔνε-
 κροῦ κατέφθον ὑπομνηματισμοῖς. καὶ τὰλλα δὲ ἔπειτα
 τεν ἀνδραπερικῶς ὁ Ἀντώνιος, αὐτὸς μὲν ὑπατεύων, τὸς
 ἢ ἀδελφοῖς ἔχων συναρχόντας. Γάον μὲν, στρατηγὸν, Λόκιον
 δὲ, δῆμοῦρον. ἐν ταῦτα δὲ τῶν παρὰ μασι ὄντων, ὁ νέος
 ἀφικνεῖται Κασίος εἰς Ῥώμην, ἀδελφῆς μὲν ἂν τῶ τεθνη-
 κῶτος υἱός, (ὡς εἶρηται) κληρονόμος ἢ τῶ οἰκίας ἀπολελειμ-
 μένος. ἐν Ἀπολλωνία δὲ διαφοτείδων ὑφ' ὃν χρόνον αἰρηρεῖ-
 το Κασίος. ἐπὶ δὲ τῶ Ἀντωνιον, ὡς δὲ παρὰ φίλον, ἀ-
 σπασάμενος, τῶ πατρὶ κατὰ τῶν ἐμνήμητο. καὶ γὰρ ἀφει-
 λε Ῥωμαίων εἰς τὸ δραχμῶν ἑβδομήκοντα πέντε δοῦναι,
 Κασίος ἐν ταῖς διαφοθῆσιν γεγενημένος. Ἀντώνιος δὲ, τὸ
 μὲν παρὰ τὸν ὡς μισοῦσιν καταφρονῶν, ἐλεγε μὲν οὐχ ὑμῶν
 αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ φρονῶν ἀγαθῶν καὶ φίλων ἔρημον ὄντα,
 φορτίον ἀβάστακτον ἀρεῖσθαι τῶ Κασίος διαφοδχίω.
 μὴ πειθομένου δὲ πύτοις, ἀλλ' ἀπαμύωτος τὰ χρημα-
 τα, πολλὰ καὶ λέγων παρὰ ὑβριν αὐτῶ καὶ παρὰ τῶν διε-
 τέλει. δῆμοῦρον τε γὰρ ἐπέστη μετόπισθι, καὶ δῖφρον χροσσιῶ
 τῶ πατρὸς, ὡς περὲ ψήφισο, θέντος, ἢ πείλησιν εἰς φυλακῶν
 ἀπάξειν, εἰ μὴ παύσασθαι δημαγωγῶν. ἐπεὶ μὲντοι Κασίος
 νιδος ἑαυτὸν ὁ νεαίας, καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσοι τὸν Ἀντώνιον ἐ-
 μίσουσι, δὲ ἐκείνων μὲν ὡκείουδ τῆ βουλή, αὐτὸς δὲ τὸν δῆμον ἀελεῖμβασε, καὶ τοῖς στρατιώταις ἀπὸ τῶν κατε-
 κίων σπυρενε, δεήσας ὁ Ἀντώνιος εἰς λόγους αὐτῶ σπυρενε ἐν Καπιτωλίῳ, καὶ διπλάγησαν. εἶτα κηλοῦδρος
 ἐκείνης τῆς νυκτὸς ὅταν εἶδεν ἄστρον ὁ Ἀντώνιος. ἐδόκει γὰρ αὐτῶ τῶν δεξιῶν χεῖρα βεβλησθαι κεραυνῶ. καὶ
 μεθ' ἡμέρας ὀλίγας ἐπέπεσε λόγος ὡς ἐπιβουλόιοι Κασίος αὐτῶ. Κασίος δὲ ἀπελοχεῖτο μὲν, ὡς ἐπέπεσε δὲ,

A senatuque coacto retulit de præteritorum obli-
 uione & prouinciis Cassio & Bruto decernendis,
 Antonius. Hæc comprobauerunt patres, decreue-
 runtq; vt acta Cæsaris rata essent. Ita egressus curia
 est omnium hominum Antonius clarissim⁹, quod
 sustulisse bellum ciuile, magnaq; tenebras & tur-
 bationes putaretur prudentissime & peritissime
 composuisse. Cæterum hæc consilia ei breui po-
 pularis gloria excussit, speranti oppresso Bruto
 principatum se citra controuersiam assequuturū.
 Atq; elatum Cæsarem in foro de more laudauit,
 populumq; cernens mirifice duci & mulceri ora-
 tione sua, laudibus commiserationem pariter &
 exaggerationem intexuit cædis, atque in perora-
 tione vestes interfecti sanguinolentas gladiisque
 traiectas explicans, patratoreq; sicarios vocans &
 homicidas, vsque adeo inflammauit populum vt
 corpus Cæsaris in foro cremauerint scalis & men-
 sis congestis, raptisq; ex rogo titionibus currerent
 ad ædes interfectorum, easque oppugnarent. Ita-
 que coniuratis vim relinquentibus, Cæsaris a-
 mici coniunxerunt se Antonio, vxorque eius Cal-
 purnia huic fidens pecuniam magna ex parte, cu-
 ius fuit summa milles II-S, domo sua exportauit,
 deposuitq; apud eum. Accepit etiam commenta-
 rios Cæsaris in quibus perscripta acta eius erant.
 His interferens quos ei visum est multis magistra-
 tus dedit, multos in senatum allegit, aliquos etiam
 reduxit exules, & custodias soluit, tanquam ea de-
 creuisset Cæsar. Vnde omnes hos populus Roma-
 nus per ludibrium Charonitas appellabat: quan-
 doquidem vbi arguebantur, ad mortui confugie-
 bant commentarios. Iam cætera quoq; pro domi-
 no agebat Antonius, ipse consul & fratres habens
 in magistratibus positos, Caium prætorem, tribu-
 num plebis Lucium. Hoc rerum statu Octavius
 Cæsar appulit Romam, defuncti sororis, vt dixi-
 mus, filius, & hæres patrimonii relictus, qui Apol-
 loniæ sub tempus cædis Cæsaris agebat. Is statim
 vt paternum amicum salutans Antonium, fecit
 depositi mentionem: siquidem populo Romano
 ex testamento Cæsaris trecentos sestertios viritum
 debebat. Antonius primum, vt adolescentem de-
 spiciens, insanire dixit eum, bonoque consilio &
 amicis catere, qui onus importabile subiret Cæ-
 saris hæreditatem. His verbis quum non fedaretur
 adolescens, sed repeteret argentum, multa
 in contumeliam eius assidue dixit & egit. nam
 ambienti tribunatum obstetit, & sellam auream
 patris ex plebiscito ponenti minitatus est, nisi
 populum desisteret sollicitare, in carcerem se eum
 ducturum. Vt vero Ciceroni se adolescens &
 aliis, qui oderant Antonium, dedit, illorum o-
 pera commendatus senatui est, gratiam popula-
 rem ipse institit colligere, & veteranos ex coloniis
 cogere. Tum pauefactus Antonius, venit cum
 eo in colloquium in Capitolio, vbi reconeiliati
 sunt. Illa nocte somnium oblatum Antonio di-
 rû est. Dextera manus ei fulmine visa est icta, pau-
 cisq; diebus delatum ad eum est Cæsarem infidias
 sibi parare. Purganti se non credidit Cæsari.

F

Unde simulas exarsit de integro inter eos vehemens, percurſitauitq; uterq; Italiam ad veteranos ex coloniis magnis propositis præmiis excitandos, milites vero qui adhuc sub signis erant, certatim ſolicitauere. In vrbē Cicero plurimum pollens, omneſq; homines concitans in Antonium, tandem ſenatum perpulit vt hoſtem illum iudicaret, Cæſari liſtores & inſignia prætoria decerneret, Panſamq; & Hirſium, qui tunc conſules erant, mitteret ad pellendum Italia Antonium. Hi commiſſo ad Mutinam oppidum cum Antonio prælio, Cæſar præſente & loco, fuderunt Antonium, ſed ipſi occubuere. Fugientem multæ exceperunt Antonium difficultates, difficillima vero fames. Sed natura erat aſperis in rebus longe ſolito præſtantior, ac fortuna improſpera preſſus germaniſſimus reddebatur bono viro. Eſt quidem commune virtutem intelligere illis qui anguſtiis preſſi ſunt: non omnes tamen quæ laudant & mirantur, exprimere & fugere à quibus abhorrent, & quæ improbant, valent in rerum viciffitudinibus: ſed quidam magis etiam ex inertia concedunt moribus priſtinis, & rationes agitatæ repudiant. Erat igitur tunc notabile militibus exemplum Antonius. qui ex tantis deliciis & luxu facile aquam putridam potabat, fructibusque agreſtibus & radicibus veſcebatur. Vorauerunt etiam, vt fama eſt, corticem, nec ab animalibus nunquam antea guſtatis in ſuperandis Alpibus abſtinuere. Contendebat ad legiones tranſalpinas, quibus præerat Lepidus. Hunc numerabat Antonius amicum, qui multa putabatur eius opera conſequutus à Cæſare. Eo profectus, caſtris prope locatis, vbi nihil ei benigne oblatum eſt, ſtatuit vltimam aleam ſubire. Coma eius incompta erat, & barba prolixa, quam mox ab aduerſo prælio habebat promiſſam: ſumptaque toga pulla ſub vallum Lepidi acceſſit; atque orationem exorſus eſt habere. Multi ad eam ſpeciem infringebantur & ducebantur oratione eius. Quare timens Lepidus, ad interpellandum Antonii orationem tubas iuſſit canere. At milites inde miſericordiam maiorem eius ceperunt, & colloquia ſecreta cum Antonio habuerunt per Lælium & Clodium, quos veſtitu meretricio miſerunt ad eum. Hi Antonium hortati ſunt vt vallum adouitetur audacter: multos eſſe qui eum recepturi, & Lepidum, ſi vellent, eſſent interfecturi. verum non permiſit Antonius manus vt Lepido inferrent. Poſtero die tentauit cum exercitu flumen, ac primus ingreſſus ad vltiorem ripam contendit, frequentesque iam Lepidi milites conſpexit manus ſibi porrigentes & vallum diſſipantes. Ingreſſus caſtra, & potitus omnium, egit cum Lepido humaniſſime. nam in ſalutando appellauit eum patrem. æquamuis reuera omnia in poteſtate ſua haberet, nomen illi tamen & honorem non deſtitit conſeruare imperatoris. Eares adiunxit ei quoque Munatium Plancum, qui non procul cum magnis copiis conſidebat. Iam præpotens iterum redditus, Alpes traiecit, duxitque in Italiam ſecum peditum ſeptemdecim integras legiones, & decem millia equitum. Præter hos reliquit ad præſidium Galliarum ſex legiones ſub Vario quodam familiari & compotore ſuo, quem Corylonem appellabant. At Cæſar Ciceroni iam, quem inhxerere videbat libertati,

A καὶ πάλιν ἰὼ ἐνεργῆς ἢ ἔθρα, καὶ παρῆκτοντες ἀμφοτέρω τῶν Ἰταλίας, ὃ μὴ ἰδρυμένον ἐν ταῖς καπικίαις ἢ ἢ τῆς γραπωτικῆς μεγάλοις αἰετασαν μοδοῖς, ὃ ὃ ἐν ὄπλοις ἐπιτεταγμένον, ὑποφθάνοντες ἀλλήλους, πρὸς ἡγήγητο. τῶν δὲ ἐν τῇ πόλει Κικέρων μέγιστον δυνάμειος, καὶ παρῆκτων ὄπλι τὸν Ἀντωνίου ἀπώλετας ἀδελφοῖς, τέλος ἐπέισε τῶν βουλιῶν ἐκείνων μὴ πολέμιον ψηφίσασθαι, Καίσαρι δὲ ῥαβδὸς χάριος πέμψαι, καὶ γραπητικὰ χόσμια, Πάσαν ὃ καὶ ἱρπτον ἀποπελλειν, ὄξελευῶτας Ἀντωνίου τῆς Ἰταλίας. οὗτοι δὲ ἦσαν ὕπατοι τότε, καὶ συμβαλόντες Ἀντωνίῳ παρὶ πόλιν

B Μυτίνιω, Καίσαρος παρὸντες καὶ συμμαχουμένου, τοῖς μὲν πολέμοις ἐνίκων, αὐτοὶ δὲ ἀπέθανον. Φύθρητι δὲ Ἀντωνίῳ πολλὰ σωῦπέπρωτε τῶν ἀπορῶν· ὁ δὲ λιμός, ἀπορῶντων. ἀλλὰ φύσει πῶρῳ καὶ κακοπραγίας ἐγήρητο βελπίστος ἐαυτῷ, καὶ δις τυχῶν, ομοιοπατος ἰὼ ἀγαθῶ, κρινουδ μὴ ὄντος τῆς ἀγαθὰν ἐπιτῆς πῶς δι ἀπορῶντων πινὰ σφαλλομύοις, οὐ μὲν ἀπόμυτων ἀζηλοδομιμείσθαι, καὶ φύθρητι ἀδυσχεραίνουσι, ἐρρωμύων ἐν ταῖς μετὰ βολαῖς. ἀλλὰ καὶ μάλλον ἐκείνων πῶς ἔθεσιν ἐκιδδόντων ὑπο ἀδυνείας καὶ δραουμύων τὸν λογομῶν. ὁ δὲ οὖν Ἀντωνίος ποτε γαμμοσὸν ἰὼ

C πῶρῳ ἀδειγμα τοῖς γραπῶταις ἀπὸ βυφῆς ποσαυτῆ καὶ πολυτελείας, ὕδαρ τε πινῶν διεφθαρμένον δὲ κελῶς, καὶ κερποῖς ἀρῆοις καὶ ρίζας πρὸς φερῶμυος. ἐβρωῆθι δὲ καὶ φλοῖος (ὡς λεγεται) καὶ ζῶων ἀγθῶτων πρὸς τερον ἦσαντο, τῶς Ἀλπεῖς ὑποβάλλοντες. ἰὼ ὃ ὄρη πῶς ἐπέκεινα γρατευμασιν ἐτυχεῖν, ὡν Λέπιδος ἦρχε, φίλος εἶναι δοκῶν Ἀντωνίου καὶ πολλὰ τῆς Καίσαρος φιλίας ἀπολελαίκεναι δι' αὐτόν. ἐλθῶν δὲ καὶ γραποπεδύσας πλησίον, ὡς οὐδὲν ἀπῆντα φιλιαν δροπον, ἐγὼ πῶρῳ ἀβάλλεσθαι. καὶ κόμη μὲν ἀτημελής, καὶ βαθὺς πωγων μὲ τῶν ἦπαι ἀθῆς ἰὼ αὐτῷ καθεμελής.

D μύος· λαβῶν δὲ φαιὸν ἰμάτιον, ἐγῆς πρὸς ἡγή τῶν χάρακι τῆς Λεπίδου, καὶ λέγειν ἦρξατο. πολλῶν ὃ καὶ πρὸς τῶν ὄπλι ὄπικλωμύων καὶ τοῖς λόγους ἀρῶμένων, δέισας ὃ Λέπιδος, τῶς σάλπιγγας ἐκέλευε συνηγῶσας ἀφαιρεῖσθαι ὃ καπακούεσθαι τὸν Ἀντωνίου. οἱ δὲ γραπῶται μάλλον ὄκτειρον καὶ διελέγοντο κρύφα, Λαίλιον καὶ Κλωδίον ἀποτείλαντες πρὸς αὐτόν, ἐαθῆτας λαβῶντας ἐπαρῶμυων γυωακῶν, οἱ τὸν Ἀντωνίου ἐκέλευον ὄπι χειρεῖν γαρρῶν ἰσθαι τῶν χάρακι. πολλοὶ γὰρ ἐπὶ δέξομύοις, καὶ τὸν Λέπιδον, εἰ βουλοῖτο, κτινωῶτας. Ἀντωνίος ὃ Λεπίδου μὲν οὐκ εἶασεν ἀφασθαι, μεθ' ἡμέραν

E δὲ τὸν γραπῶν ἔγρων, ἀπεπειρῶτο τῆς πῶρῳ μῶδ. καὶ πρὸς αὐτὸς ἐμβας ἐπρῶβέτο πρὸς τῶν ἀντιπέρους ὄπλι, ὄραν ἢ ἢ πολλοὶς τῶν Λεπίδου γραπῶτων τῶς τε χεῖρας ὄρῶντας αὐτῶν καὶ τὸν χάρακα ἀφασθῶντας. εἰσελθῶν δὲ καὶ κροτήσας ἀπῆρῶτων, ἡμερῶτα τῶ Λεπίδῳ πρὸς ἐκείνη. πατέρα γὰρ πρὸς ἡγήρῶσεν αὐτὸν ἀπασάμυος· καὶ τῶ μὲν ἔργῳ, πῶρῳ αὐτὸς ἰὼ κύριος, ἐκείνῳ δὲ ὄνομα καὶ πῶ μὲν ἀδὲ κρῶτος διετέλει φυλάτῶν· πῶρῳ καὶ φλάκκων αὐτῶ Μουνάτιον ἐπέπρωσε πρὸς ἡγήσθαι, καὶ τῶ μῶν οὐ πρὸς

F σω μετὰ συγῆς δυνάμειος. οὕτω ὃ μερῶς ἀρῶντας, αὐτῶς ὑποβέβαλε τῶς Ἀλπεῖς εἰς τῶν Ἰταλίας, ἀγρων ἐπῶσθαι καὶ δέκα τέλη πῶρῳ σὺ αὐτῶ, καὶ μυεῖοις ἰπῶσῶς χεῖς δὲ, φερουῶν Γαλατίας, ἐξ ταγματῶ λελοῖπει μὲ Οὐαρίου πῶς τῶν σιμῆτων καὶ συμποτῶν ὄν Κοτυλωνῶ πρὸς ἡγήρῶν. Καίσαρ δὲ Κικέρωνι μὲ οὐκ ἐπὶ πρὸς ἡγήσθαι,

της ελθούσας ορών παρ'ερχόμενον, Αντώνιον δὲ παρ'ερχόμενον
 λέγειτο ἄλλο τῶν φίλων εἰς ἀγαλύσεις, καὶ στωελοῦντες οἱ
 βεῖς εἰς ἡσάδα ποταμῶ παρ'ερχόμενον, ὅτι βεῖς ἡμέρας
 στωελοῦσαν. καὶ πάλλα μὲν ὅτι κεικῶς ἀμολογείτο, καὶ διε-
 νείμαντο πῶ συμπασαν δὲ χλῶ, ὡς παρ' οἰσῖαι παρ'ερχόμενον
 ἀλλήλοισ. ἢ ὅτι παρ'ερχόμενον ἀπολουμένων ἀμολογείτο, καὶ ἀμολογῆ-
 σις αὐτοῖς πλείστα παρ'ερχόμενα παρέχε, τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἀε-
 λείν ἐκείνου, πῶσα δὲ τοῖς παρ'ερχόμενοις ἀξιοῦτος. τέλος
 ὅτι παρ'ερχόμενοις μισουμένοις ὀργῆ, καὶ συχένων πῶ μὲν καὶ φίλων
 ὄνοισ παρ'ερχόμενοι, Κικέρωνος μὲν Ἀντωνίου Καίσαρ δὲ ἐξέτη,
 τέτω δὲ Ἀντωνίος Λόκιου Καίσαρος, ὅς ἡ δὲ θεῖος αὐτοῦ
 παρ'ερχόμενος ἐδόθη δὲ καὶ Λεπίδω Γαῦλον ἀειλεῖν τὸν
 ἀδελφόν. οἱ δὲ φασιν ἐκείνην τῆ Παύλου τὸν Λεπίδον
 ἐκείνοισ, ἀποθανεῖν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀμολογῶν. ὅθεν ἀμολογῶν
 ὅθεν ἀμολογῶν τῆς ἀμολογῶν τῆς ἀμολογῶν τῆς ἀμολογῶν.
 φόνων γὰρ ἀπὸ τῶν ἀμολογῶν φόνων, ὁμοίως μὲν οἱς ἐλάμ-
 βανον, ἀπὸ τῶν οἱς ἐδόθησαν. ἀδικώτεροι ὅτι τοῖς φίλοις
 ἦσαν, οὐς ἀπεκτίνυσαν μηδὲ μισοῦντες. ὅτι δὲ οὐ τῶν
 ἀμολογῶν τῆς ἀμολογῶν οἱ φραπῶν παρ'ερχόμενοις ἡξίω καὶ
 γάμω πῶ πῶ φίλοις στωελοῦσαν Καίσαρα λαβόντα πῶ
 Φουλβίας τῆς Ἀντωνίου γυναῖκος θυγατέρα Κλαδίας. ὁ-
 μολογηθέντος δὲ καὶ πύτου, τεικῶσοι μὲν ἐκ παρ'ερχόμε-
 φῆς ἐθανάτωθησαν παρ' αὐτῶν. Κικέρωνος δὲ σφαγῆ-
 τος, ἐκέλευσεν Ἀντωνίος πῶ τε κεφαλῶ ἀποκτείνω καὶ
 πῶ χεῖρα πῶ δεξιά, ἢ τοῖς κατ' αὐτῆς λόγους ἐξέταξε.
 καὶ κρομυδέντων, ἐθέτω γενηθῶς, καὶ ἀπὸ τῶν γὰρ ἡξίω
 χεῖρας πολλαῖς. εἶτα ἐμπληθεῖς, ἐκέλευσεν παρ' τῆ
 βήματος ἐκ ἀγρῶν τελεῶν, κατὰ παρ' εἰς τὸν νεκρὸν ὑβεί-
 ζον, οὐχ αὐτὸν ἐνυβείζοντα τῆ τύχη καὶ καταμαχρόντα
 πῶ ἐξοισῖαι ὅτι δεικνύμενος. ὁ δὲ θεῖος αὐτοῦ Καίσαρ, ζῆτῆ-
 μους καὶ διωκόμενος, κατέφυγε παρ'ερχόμενος πῶ ἀδελφῶ. ἢ δὲ,
 τῶν σφαγῶν ὅτι τῶν καὶ βιαζομένων εἰς τὸ δωματίον
 αὐτῆς, ἐκ τῶν θυεῖς πῶσα καὶ ἀμολογῶν τῶν χεῖρας, ἐ-
 βῶσα πολλαῖς, Οὐκ ἀποκτενεῖτε Καίσαρα Λόκιον, εἰ μὴ
 παρ'ερχόμενος ἐμὲ ἀποκτενεῖτε, πῶ τὸν αὐτοκράτορα τεκνύσαν.
 ἐκείνη μὲν οὐ τῶν τοιαύτη γλυκομένη, διέκλεψε καὶ διέσωσε τὸν
 ἀδελφόν. ἡ δὲ καὶ τὰ πολλὰ Ρωμαῖοις ἐπαρῆς ἢ τῶν
 τεικῶν δὲ χεῖρ. καὶ ὁ πλείστον ὁ Ἀντωνίος τῆς αἰτίας εἶχε,
 παρ'ερχόμενος μὲν ὡν Καίσαρος, Λεπίδου δὲ διωκόμενος
 εἰς δὲ τὸ βίον ἐκείνου αὐτῆς τὸ ἡδύπαθῆ καὶ ἀκράσων ὡς παρ'ε-
 χόμενος ἀνεχάτησε τῶν παρ'ερχόμενων ἐκκεχυμένους παρ'ε-
 χόμενος δὲ τῆ κρομῆ κακῶς δὲ τῶν οἰκίας οὐ μικρὸν μί-
 σος, ἡ δὲ φῆκε, Πομπηίου τῆ Μεγάλου γλυκομένη, αἰδρὸς
 οὐχ ἡτῶν ὅτι στωελοῦν, καὶ τῶν τεταγμένων καὶ δημοι-
 κῶς διατῶσαι, θαυμαδέντος, ἢ δὲ τῶν βεῖς θριαμβοῖς.
 ἡτῶντο γὰρ οἰσῖαι αὐτῶν τὰ πολλὰ κεκλεισμένῳ μὲν ἡγε-
 μόσι καὶ φραπῶν, καὶ παρ'ερχόμενοις, ὡς τοῖς μὲν παρ'ερχόμενοις ἀπὸ
 τῶν θυεῖς, μετ' ἡξίω καὶ θαυμαδοποιῶν, καὶ κρομῶν
 κραπυλῶντων, εἰς οἱς τὰ πλείστα κατὰ τῶν ἡξίω τῶν χεῖρας
 τῶν βιαζομένων καὶ χαλεπωμένων ὅτι πορνεζομένων. οὐ γὰρ
 μόνον ἐπὶ τῶν οἰσῖαι τῶν φονδολογῶν ὅτι στωελοῦντες
 οἰκείοις καὶ γυναῖκας αὐτῶν, ὅθεν τε λῶν πῶ ἐκίνησαν ἡξίω.
 ἀλλὰ καὶ παρ'ερχόμενος ἐστῶσι πύτου μοι παρ'ερχόμενος παρ'ερχόμε-
 φῆς πῶ καὶ χεῖρας καὶ ξένων καὶ πολιτῶν, ἐλάβον ἐπελθόν-
 τες. ὡς ὅθεν ἡξίω ἡξίω Ἀντωνίου, Καίσαρ ἡξίωσε νείμασαι τὰ χεῖματα παρ'ερχόμενος αὐτὸν. ἐνείμασε δὲ καὶ τὸν φραπῶν,
 ὅτι Βεγδ-

A salutem dixit, Antoniumq; per necessarios ad re-
 conciliationem inuitavit. Congressi tres illi in
 modica insula amne circumflua, triduum in colloquio fuere. De cæteris conuenit inter eos facile, totumque imperium inter se sicut patrimonium suum sunt partiti: sed disceptatio de illis quos statuerant interficere, diu distinuit eos; quod interire quisque inimicos suos, & necessarios nitetur conseruare. Tandem feruore in eos quos ode- rant, & cognatorum reuerentiam & amicorum beneuolentiam postmittentes, Cicerone cessit Cæsar Antonio, huic Antonius L. Cæsare auunculo suo: Lepido permiffum Paulum fratrem suum trucidare. Alii ferunt Lepidum illis Paulum, quem ad eadem deposcebant, concessisse. Hac permutatione nihil equidem arbitror atrocius vel immanius extitisse. nam quum cædibus cædes mutarent, non secus occiderunt illos quos condonabant, quam quos accipiebant. Iniquiores autem fuerunt in amicos, quos nullo adducti odio peremerunt. Hoc fœdus petierunt circumstantes milites ut nuptiarum aliquarum vinculo conglutinentur, & Cæsar Fuluix filiam duceret, priuignam Antonii, Clodiam. Postquam & hoc conuenit, trecentos ad eadem proscripserunt. Ciceronis interfecti imperavit Antonius caput & dexteram, qua Philippicas scripserat, detruncari. quæ allata exultans spectauit, cachinnansque crebro præ gaudio. Vbi fatiatus fuit, mandauit ut pro rostris in foro figerentur. quasi vero insultaret mortuo, & non potius se ipse fortunæ insultare suæ, & potestatem quam tenebat, ostenderet maculare. Auunculus eius L. Cæsar, quum eum inuestigarent & persequerentur, confugit ad sororem suam. Ea, instantibus percussoribus atque in cubiculum suum irrupentibus, consistens in ianua expansis manibus clamauit subinde, L. Cæsarem non interficietis, nisi ante interfeceritis me, quæ vestrum peperit imperatorem. Illa ergo hac ratione eripuit & conseruauit fratrem suum. Erat populo Romano illorum triumuiratus maiorem in modum grauis. culpa tamen in Antonium conferebatur potissimum, qui, natu Cæsare maior, & Lepido potentior, in vitam eam luxuriosam & perditam, ut primum emerfit ex negotiis, est reuolutus. Accessit ad communem infamiam non mediocre odium ex ea in qua habitabat domo, quæ fuerat Magni Pompeii, viri non minus ob temperantiam modestamque & ciuilem vitam quam ob tres triumphos admirabilis. Dolebant enim quum cernebant clausam magistratibus, ducibus & legatis, qui contumeliose repellebantur à foribus: plenam vero mimorum, præstigatorum, & adulatorum vinolentorum, in quos fere argentum violentissima & acerbissima coactum ratione absumebatur. Quippe non tantum proscriptorum subhastauerunt bona, circumuenientes insuper calumniis necessarios eorum & coniuges, neque solum omnis generis mouerunt uectigalia, verum etiam ut compererunt apud virgines Vestales quædam à peregrinis & ciuibus deposita, illuc profecti ea abstulere. Vbi nihil satis fuit Antonio, postulatuit Cæsar ut diuideret secum pecuniam. Diuiserunt etiam exercitum,

proficiscentes in Macedoniam ambo ad bellum A Bruto & Cassio faciendum. Lepido urbem per-
 misere. Postquam tamen instituerunt transmissio
 mari res gerere, & castris hostium collata castra
 habuere, quum oppositus Antonius Cassio esset,
 Cæsar Bruto, nihil Cæsar gessit præclari, verum
 vbiq; palmam tulit & successum habuit Anto-
 nius. Priore certè acie prorsus à Bruto Cæsar fu-
 sus fugatusq; castra amisit, & penè in potesta-
 tem venit fugientem insectantium. Vt verò in
 commentariis ipse prodidit Cæsar, quum obla-
 tum cuidam eius amico fuisset somnium, recepit
 se ante conflictum. Antonius Cassium pepulit.
 quanuis sint qui scripserunt non interfuisse præ-
 lio Antonium, sed post pugnam confectantibus
 iam hostes suis superuenisse. Cassium Pindarus,
 fidus libertus eius, orantem & instantem, quòd
 non rescivisset victoriam Bruti, obtruncavit.
 Paucis interiectis diebus iterum conflixere. Vi-
 ctus Brutus semetipse traiecit. Tulit autem totam
 penè Antonius huius gloriam pugnae, nempe æ-
 grotante Cæsare. Assistens verò cadaueri Bruti,
 exprobrauit ei modicè Caii fratris sui necem.
 illum enim in Ciceronis vindictam interfecerat
 in Macedonia Brutus. Cæterum Hortensio po-
 tius dicitans se quàm Bruto cædem fratris im-
 putare, Hortensium super illius monumentum
 præcepit interfici: Bruto magni pretii paluda-
 mentum suum purpureum iniecit, & cuidam
 liberto suo commisit eius funerandi curam. Hunc
 post, cognito exquisitum illud paludamentum
 non concremasse in funere, interfecit. Hinc Cæ-
 sar Romam deportatus est, quem ex valetudinis
 imbecillitate apparebat non diu superfuturum.
 Antonius verò ad prouincias Orientales vt co-
 geret pecuniam profectus, transcendit magno
 exercitu in Græciam. qui enim militibus in ca-
 pita vicena millia nummum polliciti fuerant, in-
 tentiore cura quaerenda ipsis & imperanda pecu-
 nia erat. Atque Græcis quidem tunc primò ne-
 que durum neque acerbum præbuit se, sed re-
 missio eius ad viros eruditos audiendos ludosq;ue
 spectandos & initiationes fuit illis iucunda. Iam
 æquum se in iudicando exhibebat, atque Græco-
 rum studiosus gaudebat dici, multoque magis A-
 theniensium appellari studiosus. quorum ciui-
 tatem plurimis donis affecit. Gestientibus autem
 Megarensibus certare cum Atheniensibus, & a-
 liquid ei eximii ostendere, orantibusq;ue vt cu-
 riam suam viferet, eò profectus spectauit eam.
 Interrogatus quæ sibi videretur, Angusta, inquit,
 & ruinosa. Adhæc Apollinis Pythii templum di-
 mensus est, ostendens se id instauraturum. id e-
 nim declarauit ad senatum. Postquam relicto in
 Græcia L. Censorino in Asiam transmisit, illius-
 que gustauit opes, reges autem ianuam eius fre-
 quentaure, regumq;ue coniuges muneribus in-
 ter se & formæ splendore certantes sese ei vendi-
 tarunt, atque dum Romæ Cæsar seditionibus &
 bellis fatigatur, otio ipse & pace diffluens reuolu-
 tus est ex morbo suo in pristinam vitam: Anaxe-
 nores verò citharædi, Xuthi choraulæ, Metrodo-
 rus quidam saltator, reliquosq; acroamatū chorus
 Asianorum, facetia & dicacitate Italicas pestes su-
 perantium; irrepserunt adhæseruntq; aulæ: nihil
 iam ordine gerebatur, q; omnes ad ista delaberentur.
 Siquidem tota Asia, vt ciuitas ista Sophoclea,

ὅτι Βροῦτον καὶ Κάσιον εἰς Μακεδονίαν ἐπελάθοντες ἀμφό-
 τερον, Λεπίδῳ δὲ τὴν Ρώμην ἐπέστρεψαν. ὡς μὲν τοὶ ἐξέβη-
 τες ἤσαντο πολέμου, καὶ παρεστρατοπέδουσαν τοῖς πολεμίοις,
 Ἀντωνίῳ μὲν ὅτι τετραγώνου Κασίου, Βρόντων δὲ Κασίαν, ὡς
 ὁσὲν ἔργον ἐφαίη μέγα τῷ Κασίῳ, ἀλλ' Ἀντωνίῳ μὲν ὁ
 νικῶν πόρτα καὶ καταπαύειν. τῇ μὲν γὰρ ἑσπεύετο μάχῃ Κασίῳ
 ὑπὸ Βρόντων καὶ κρατοῦς ἡττηθεὶς, ἀπέδωκε δὲ στρατοπέδον, καὶ
 μικρὸν ἔφθη τὸς διώκοντάς τιν' ἀποφυγόντων ὡς ὅτι αὐτὸς ἐν τοῖς
 ὑπομνήμασι γέγραφε, τὸ φίλων πινὸς ὄναρ ἰδόντος, ἀνεχώρη-
 σε παρὰ τὴν μάχην. Ἀντωνίῳ δὲ Κάσιον ἐπέστρεψε καὶ τοὶ γεγρα-
 φασιν ἔτι, μὴ ἀποστρέφεται τὴν μάχην τὸν Ἀντωνίον, ἀλλὰ
 παρὰ τὴν μάχην μὲν πλεονέκτημα ἦδη διώκεισιν. Κάσιον
 δὲ Πίνδαρος τῷ Πιστῶν ἵσ' ἀπελάθων, αὐτὸς δεομένης καὶ
 κελαιόουτος, ἔσφαξεν. οὐ γὰρ ἔγνω νενικηκότεν Βρόντων. ὀλίγων δὲ
 ἡμερῶν ἐξελθὼν μὲν, πάλιν ἐμαχέσασθαι καὶ Βρόντων μὲν ἡττη-
 θεὶς ἑαυτὸν ἀείλειν, Ἀντωνίῳ δὲ τὴν νίκην ἠνέγκασθαι τῇ δόξῃ δὲ
 πλείστον, αὐτὸς δὲ καὶ νοσησὼν τῷ Κασίῳ, ὅτι τῶν δὲ Βρόντων
 νεκρῶν, μικρὰ μὲν ἀνείδισεν ὑπὸ τῷ Γάϊῳ τῷ ἀδελφῷ τελευ-
 τῆς ἀιηρήκει γὰρ ἐκείνον ὁ Βρόντων ἐν Μακεδονίᾳ, Κικέρωνι πρὸς
 ἀδελφοῦ σφαγῆς, Ὁρτήσιον μὲν ἐκέλευσεν ὅτι σφάζει τὰ
 μνήματα, Βρόντων δὲ τὴν αὐτῆς φοινικίδα πολλῶν χρημάτων ἀξίαν
 ἔσσαν ἐπέστρεψε, καὶ τὴν ἀπελάθων πινὸς τῷ αὐτῷ παρὰ τὴν
 τὴν παρὰ τῆς ὅτι μελετηθῶναι. τῶν τὸν ὑπερῶν γνοῖς οὐ συγκατακτά-
 σαι τὴν φοινικίδα τὰ νεκρῶν, καὶ πολλὰ τῶν εἰς τὴν παρὰ τὴν δαπά-
 νης ὑφηρετήσασθαι, ἀπέκλιθεν. ἐκ τούτων Κασίῳ μὲν εἰς Ρώμην
 ἐκομίσθη, δοκῶν οὐ παρὰ τὴν πολλὴν χεῖρον ἐκ τῆς ἀρρω-
 στίας. Ἀντωνίῳ δὲ τῶν παρὰ τὴν ἑσπεύετο ἐπαρχίας ἐξυμ-
 νολογήσων, καὶ διέβαινεν εἰς τὴν Ἑλλάδα πολλῶν ἐργασί-
 ῶν. ὑπερῶν μὲν γὰρ ἐκείτω ἐραπίωνι δραχμῶν πέντα-
 κηλίας, ἐδέοντο σιωπῶν τέρη χρηματισμοῦ καὶ δασμολο-
 γίας. τοῖς μὲν οὖν Ἕλλησιν ἐκείτω ἀποπος ὡς δὲ φορικῶς σιωπῶ-
 νέσθαι τότε παρὰ τὸν, ἀλλὰ καὶ δὲ παῖζον αὐτῶν παρὰ τὴν ἀκροάσεις
 φιλολόγων, καὶ θεῶν ἀγῶνων, καὶ μῆσεις, ἔσπερε, καὶ
 παρὰ τῶν κρίσεις μὲν ὅτι τῆς καὶ φιλέλλει ἀκῶν ἐ-
 χαιρεν, ἐπὶ δὲ μάλλον φιλοφιλίας παρὰ τὴν ἀποπος, καὶ
 τῇ πόλει πλείστας δωρεὰς ἔδωκε. βουλομένων δὲ τῶν καὶ Με-
 γάρων καὶ τῶν ἀπτεπιδείξασθαι τῆς Ἀθηνῶν, καὶ δὲ βου-
 λωθέντων ἰδεῖν αὐτὸν ἀξιοσάντων, ἀναβὰς καὶ θεασάμε-
 νος, ὡς ἐπωπυθάνοντο τί δοκῶν, Μικρὸν μὲν, ἔφθη, σα-
 ρῶν δὲ. παρὰ τὴν δὲ καὶ τὸν τοῦ Πυθίου νεῶν κατεμέβησεν ὡς
 σιωπῶν. τῶν γὰρ ὑπερῶν παρὰ τὴν σιωπῶν. ἐπεὶ
 δὲ Λάκιον Κλωσεῖνον ὅτι τῆς Ἑλλάδος κατὰ λιπὸν εἰς
 Ἀσίαν διέβη, καὶ τῶν ἐκείτω πλούτων ἤσαντο, καὶ βασιλεῖς
 ὅτι ἕστας ἐφοίτων, καὶ βασιλέων γυναικῶν, ἀμιλλώμεθα
 δωρεὰς παρὰ τὴν ἀλλήλας καὶ κάλλεσσιν, ἐφθέρωντο παρὰ τὴν
 τὸν. ἐν Ρώμῃ δὲ Κασίῳ γάστοι καὶ πολέμοις ἀποπος-
 χολοῦ, πολλῶν αὐτὸς ἀγῶν ὁλοῦ καὶ εἰρηνίου, ἀνεκυ-
 κλεῖτο τοῖς πάσασιν εἰς τὸν σιωπῶν βίον. Ἀναξίωρος δὲ κι-
 θαρῶν, καὶ Ζοῦθοι χοροῦνται, καὶ Μηδῶν ὡς ὁρχη-
 σῆς, καὶ πινὸς ἄλλος Ἀσιασὶν ἀνεραμαῖων ἱεστος,
 ὑπερῶν μὲν λαμῶν, καὶ βωμολογία τῶν ἀπὸ
 τῆς Ἰταλίας κῆρας, εἰσερρήν καὶ διώκει τὴν αὐλήν,
 ὡς δὲν μὲν ἀνεκτὸν, εἰς τῶν φοροῦμένων ἀποπος. ἡ
 γὰρ Ἀσία πᾶσα, κατὰ τὴν ἡ Σοφίλχειος ἐκείνη πόλις,

ad hunc verò ventura erat quo maximè tempore A speciem habent fœminæ florentissimam & ingenio vigent. Itaque magnam vim donorum & pecuniæ parat, ornamentaque, qualia verisimile sit potuisse eam ex ingenti opulentia & regno felici afferre. Maximam verò spem in semetipsa suisque ponens præstigiis & veneribus, dat se in iter. Quò verò multas ab illo atq; ab inuitantibus ipsam amicis illius acciperet literas, vsque adeò despexit & derisit Antonium, vt subueheretur Cydno fluuio in nauigio aurata puppi, velis passis purpureis, remigio argenteis ducto remis ad tiliarum, fistularum & cithararum modos. Recumbat illa sub tabernaculo auro intexto eleganter exulta, vt pingitur Venus. Pueri piæti Cupidinibus affimiles hinc inde stabant, & ventulum ei faciebant. Ancillæ itidem, quæ forma præcellabant, Nereidum & Gratiarum modo amictæ partim assistebant gubernaculis, partim rudentibus. Compiebant ripas odores ex suffituû copia fragrantissimi. Homines autem alii statim à fluuio ex vtraque ripa comitabantur eam, alii ad spectaculum descēdebant ex vrbe. Effusa forensi turba, ipse denique pro tribunali sedens Antonius relictus est solus. Manauit autem per omnes rumor, Venerem ad salutem Asiæ venire ad Bacchum comestatum. Antonius ergo misit certos qui eam ad cœnam inuitarent. Illa verò Antonium potius venire censebat ad se debere. Qui vt sub aduentum illius facilitatem aliquam & comitatem ostenderet, morem gessit ei ac venit. Apparatum quum offendisset incredibilem, imprimis frequentiam obstupuit luminum. Tam crebra enim vndique simul demissa & exorta perhibentur fuisse, iisque inter se posituris & sedibus distincta, & composita in quadrum & orbiculatim, vt illud inter celebrata literis & eximia spectacula fuerit vnum. Postero die illam inuitans vicissim, splendorem illum & accuratum paratum enifus est superare. Vtrobique inferior, & victus in his ipsis, primus derisit cœnæ suæ sordes & rusticitatem. Vbi iam dicitur Cleopatra Antonii admodum castra & vulgus animaduertit respiscere, vsa est eodē genere in eum effusè & intrepidè. Neque enim erat, vt perhibent, figura eius per se vsque adeò incomparabilis, neque vt obstupesceret spectatores, sed habebat aculeos consuetudo ineuitabiles, formaque cum sermonis illecebris & morum simul circumfusæ consuetudinem veneres stimulum aliquem infligebant. Adhæc loquentis voci inerat suauitas, ac linguam sicut multarū organum fidium promptè ad quemlibet sermonem vertens, per paucis sanè barbaris per interpretem, plerisque dabat per semetipsa respōsa, vt Æthiopicis, Troglodytis, Hebræis, Arabibus, Syris, Medis, Parthis. Multarum insuper linguas aliarum gentiū dicitur tenuisse, quum antecessores eius reges ne Ægyptiam quidem percipere sustinuisent, nonnulli etiam desissent Macedonicam. Ita ergo cepit Antonium, vt quum Romæ vxor illius Fulvia pro rebus eius digladiaretur cum Cæsare, & Parthorum essent circa Mesopotamiam suspensæ copix, quarum

Labieno auspiciis Parthis creato imperatore

αὐτὸς ὁ ποταμὸν ἐμελλε φοιτήσῃν, ἐν ᾧ μάλιστα κερσεύ γυναικὲς ὥρασι τε λαμπροτάτῃ ἐχούσι καὶ τῷ φρονεῖν ἀκμάζουσι. δὲ πολλὰ μὲν στυγερὰ δῶρα καὶ χρῆματα, καὶ κέρμον οἶον εἶχες ἡ δὲ ἀπὸ παραγμάτων μεγάλων καὶ βασιλείας ἑδαιμόνος κρύπτειν. τὰς δὲ πλείστας ἐν ἑαυτῇ καὶ τοῖς παρὲν αὐτῷ μαγιστράμοι καὶ φίλοις ἐλπίδας ἡμεμένη, παρεγγύετο. πολλὰ δὲ καὶ παρ' αὐτῆς καὶ τῶν φίλων δεχομένη χρῆματα καλοῦτων, οὕτω κατεφρόνησε καὶ ἀτηγέλασε τῇ αἰδρόσ, ὥστε πλεῖν αὐτῇ τὸ Κύνον ποταμὸν ἐν πορθμίῳ χρυσοπύργῳ, τῷ μὲν ἰστίῳ ἀλουργῶν ἐκπέπετασμένων, τῆς δὲ εἰρεσίας ἐργασίας κάπαις ἀναφροσύνης παρὲς αὐτὸν ἀμα σύεινξί καὶ κηρύφαις στυγερῶς κηρύξαι αὐτῇ δὲ κατέκειτο μὲν ὑποσκιάδι χρυσοπύργῳ, κεκροσμημένη γραφικῶς ὡς παρ' Ἀφροδίτῃ παῖδες δὲ τοῖς γραφικῶς Ἐρωσιν εἰκασμένοι, παρ' ἐκάτερον ἐστῶτες ἐρρίπτειν. ὁμοίως δὲ καὶ θεοπαῖνίδες αἱ καλλιγέουσαι, Νηρηίδων ἐχρυσῶν καὶ χρυσοπύργῳ, αἱ μὲν παρὲς οἰάζειν, αἱ δὲ παρὲς κελύξαι ἦσαν. ὁ δὲ μὲν δὲ θαυμασταὶ τῆς ὄψας ἀπὸ θυμιαμάτων πολλὰν κατέχον. τῷ δὲ ἀδελφῶν οἱ μὲν δὲ ἄλλοι ἀπὸ τῆς ποταμῶ παρὰ μὲν ἰστίῳ, ἐκατέρωθεν, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς πόλεως κηρύξαι ἔβαινον ὅτι τῷ θεῶ. ἐκ χρυσοπύργου δὲ τῆς καὶ τῷ ἀφροσύνῳ ὄχλου τέλος αὐτὸς ὁ Ἀντωνίου ὅτι βήματις κατέκειτο κηρύξαι ἀπελείφθη μόνος. καὶ πρὸς λόγους ἐχρῆται ἀφ' ἑαυτῶν, ὡς ἡ Ἀφροδίτῃ καμάροι παρὰ τὴν Διόνυσον ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Ἀσίας. ἐπεμύε μὲν οὖν καλῶν αὐτῷ ὅτι δὲ δειπνον. ἡ δὲ μάλιστα ἐκείνον ἡξίου παρὲς ἑαυτῷ ἡκείν. δὲ ἄλλοι οὖν πινὰ βουλόμορος δὲ κηρύξαι ὅτι δεικνυομένη καὶ φιλοφροσύνῳ, ὑποκροσῆ, καὶ ἡλθεν. ἐντυχὼν δὲ παρὰ σκῆλη λόγους κηρύξαι, μάλιστα τῷ φάτων δὲ πλῆθος ἐξεπλάγη. ποσῶτα γὰρ λέγεται κηρύξαι καὶ ἀναφαινεῖς παρὰ τῶν ἄλλων, καὶ τοιαύταις παρὲς

D ἄλληλα κηρύξαι καὶ ἡξοσι ἀφ' ἑαυτῶν κηρύξαι καὶ στυγερῶν ἡμενῶν πλαισίῳ καὶ παρὰ φερειῶν ἔσπα, ὥστε τῷ ἐν λόγους ἀξιοθεάτων καὶ καλῶν ἐκείνῳ ἡμενῶν τῷ ὄψιν. τῇ δὲ ὑπερβία πάλιν αἰτησῶν αὐτῷ, ἐφιλοθυμήθη μὲν ὑποφάσκειν τῷ λαμπροτάτῃ καὶ τῷ ὅτι μείλειν ἀμφοῖν δὲ λειπόμορος, καὶ κηρύξαι ἐν αὐτοῖς ἐκείνοις, παρὲς ἑσκαπῆν εἰς αὐχμὸν καὶ ἀφροσύνῳ τὰ παρ' αὐτῶ. πολλὴν δὲ ἡ Κλεοπάτρα καὶ τοῖς σκώμμασι τοῦ Ἀντωνίου, τὴν γραπῶτιν ἐνορῶσα καὶ βαίαν, ἐχρῆτο καὶ τῶν παρὲς αὐτὸν ἀφροσύνῳ ἡξοσι, καὶ κατέταρρηχότας. καὶ γὰρ ἡ (ὡς λέγεισιν) αὐτὸ μὲν καὶ αὐτὸ δὲ καλλος αὐτῆς οὐ πόρῳ δὲ παρὰ φερειῶν, ὥστε οἱ ἐκπλῆξαι τὰς ἰδούσας. ἀφ' ἑαυτῶν εἶχεν ἡ στυγερῶν, ἀφροσύνῳ, ἡ τε μορφῆ, καὶ τῆς ἐν τῷ ἀφροσύνῳ πιθανότητος, καὶ τῆς παρὰ φερειῶν ἀμὰ πρὸς τῷ ὁμιλίῳ ἡξοσι, ἀφροσύνῳ πηκῆσιν. ἡ δὲ ἡ καὶ φτερομορῆς, ἐστῶ τῷ ἡξοσι, καὶ τῷ γλαφίῳ, ὡς παρ' ὄργων ἡ πολὺ χερσῶν, δὲ πετῶς βέπουσα καὶ ἡ βούλοισι ἀφροσύνῳ, ὀλίγους πόρῳ τὰ πασι δὲ ἐρμυλέως ἐνετύγχευε βαρῶ δροῖς. τοῖς δὲ πλείστοις, αὐτῇ δὲ αὐτῆς ἀπεδίδου τῆς ἀποκρίσεις, οἱ Αἰθίοψι, Τρωγλοδύταις, Ἐβραίοις, Ἀραβί, Σύροις, Μήδοις, Παρθηαίοις. πολλὰν δὲ λέγεται καὶ ἄλλων ἐκ μαθεῖν γλώττας τῷ παρὲς αὐτῆς βασιλείῳ, ὥστε τῷ Αἰγυπτῶν ἀφροσύνῳ

F οὕτω δὲ οὖν τὸ Ἀντωνίου ἡρτασιν, ὥστε, πολεμῶσιν μὲν ἐν Ρώμῃ Κασσαί Φουλβίας τῆς γυναικὸς ὑπὸ τῷ ἐκείνου παραγμάτων, ἀφροσύνῳ τῆς Παρθηκῆς στρατίας παρὲς τῷ Μεσποταμίῳ, ἡς Λαβιωνοῖ βασιλέως στρατηγῶν Παρθηκῶν ἀφροσύνῳ αὐτῆς ἀφροσύνῳ

Συρίας ἔπιβατέδωσιν ἔμελλον, οἵχεσθαι φερόμενον ἕως
αὐτῆς εἰς Ἀλεξάνδρειαν· ἐκεῖ δὲ μισθακίου χρυσίου ἀγνῶτος
Διατελοῦσθαι καὶ παιδαγωγῆς χροῦμενον, ἀγαλίσκειν καὶ κερδη-
δύπαθῆν ὁ πολυτέλειαν (ὡς Ἀνιφῶν εἶπει) ἀνάλωμα, τὴν
χρόνον. ἡ γὰρ πρὸς αὐτοῖς στυγερῶς ἀμίμητος βίωσι λεγόμενη
καὶ καθ' ἡμέραν εἰσίων ἀλλήλους, ἀπίστον πῖνα ποιούμενοι
τῆν ἀγαλίσκων ἀμετρίαν διηγείτο γυνὴ ἡμῶν τῶν πά-
τω Λαμπρία Φιλώτας ὁ Ἀμφισσιεὺς ἰατρός, εἶ) μὲν ἐν Ἀ-
λεξάνδρεια τότε μεθύσαν τὴν τέχνην. γυμνασίου δὲ πρὸς τῆν
βασιλικῶν ὄψοποιον στυγερῶς, ἀναπειδύμενος ὡν ἕως
αὐτῆς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἀμετρίαν τῶν δειπνῶν λέσασα.
παρεισαχθεὶς οὖν εἰς τὴν αἰεῖον, ὡς πᾶσι τε ἄλλα πᾶσι πολλὰ
ἔωσεν καὶ οὖν ἀγροῖσι ὁπωμῶσι οὐκ ἔτι, θαυμάσια δὲ πλη-
θος τῶν δειπνῶν. τὴν ὄψοποιον γράσασα, καὶ εἶπεν ὅτι πολλοὶ
μὲν οὐκ εἰσὶν οἱ δειπνῶντες, ἀλλὰ περὶ δώδεκα δειπνῶν ἀκμῶν
ἔχειν τῆν ἀγαλίσκων ἔκαστον, ἡ ἀκμῶν ὡσπερ μὲν ἀνεί, καὶ
γὰρ αὐτῆς γυμνασίου ἂν Ἀντωνίου δειπνῶν δειπνῶν, καὶ μὲν μι-
κρόν, ἀπὸ τῆς οὐτῶ τύχῃ, τῶν ἀγαλίσκων, ἀπὸ τῆς ποτῆριον, ἢ
λόγῳ ἡνὸς ἐμπεσόντος. ὅθεν, οὐχ ἓν, ἀλλὰ πολλὰ (Φαίαι)
δειπνῶν στυγερῶν. δυσόχαστος γὰρ ὁ χροῦς. ταῦτα οὖν ὁ Φι-
λάτας ἔλεγε, καὶ χροῦς παρὸν ὅτι ἐν τοῖς θεοπρόδοσι γυμνασίου
τὴν ἀμετρίαν τῆν Ἀντωνίου παιδῶν, ὅν ἐκ Φελβίας εἶχε καὶ
στυγερῶν παρ' αὐτῶ μὲν τῆν ἄλλων ἐταίρων ὀπτεῖκως,
ὁπότε μὴ δειπνοῖν μὲν τῶν πατρῶν. ἰατρός οὖν ποτὲ δρασιω-
μενον, καὶ ἀγαλίσκων. πολλὰ παρέχοντα δειπνῶν αὐτοῖς,
ἔπισημῶς τοῖσιν σφίσιμα, τῶν πῶς πυρέθοντι δοτῶν ψυ-
χρῶν πᾶσι ὁ πυρέθων, πῶς πυρέθει· πρὸ τῆς ἀεὶ πυρέθοντι,
δοτῶν ψυχρῶν. πληθύντος δὲ τῶν ἀγαλίσκων καὶ στυγερῶν,
ἢ ἀπὸ τῆς τῶν παιδῶν, γράσασα, καὶ εἶπεν, Ταῦτα, ὦ Φιλῶτα, χα-
εἰζόμεθα πρῶτα σοὶ δείξασθαι πολλῶν πινῶν καὶ μεγάλων ἐκ-
παμῶν μεσῆν βράβεσθαι· αὐτῆς δὲ πῶς μὲν ἀγαλίσκων ἀπο-
δεδωμένον, πόρρω δὲ ὄντος τοῦ νομίζεσθαι ἔξοσιαι εἶ) παιδί
τηλικύτῳ δωρεῖσθαι ποσαῦτα, μὲν μικρόν ἀγαλίσκων πῖνα τῶν
παιδῶν, ἐν ἀγροῖσι τῶν ἐκπῶμασθαι ἀγαλίσκων καὶ στυγερῶν
ἀγαλίσκων κελύειν. ἀφοσιωμένου δὲ αὐτῆς καὶ δεδωκότος λαβεῖν.
Τί ὦ πόνηρε (Φαίαι τῶν ἀγαλίσκων) ὀκνεῖς; οὐκ οἶδας ὡς ὁ δι-
δοῖς, Ἀντωνίου παῖς ὅστιν, ὅ ποσαῦτα ἀγαλίσκων χροῦσθαι ἀγα-
σασθαι; ἐμοὶ μὲν πειθόμενος, πρῶτα ἀγαλίσκων ἀγαλίσκων
ἀγαλίσκων ἡμῶν ἴσως γὰρ αὐτῶ καὶ ποτῆριον ὁ πατὴρ ἔνεια τῶν
παλαιῶν ὄψο καὶ ἀποδοσῶν καὶ τῶν τέχνην ἔργων. ταῦτα
μὲν οὖν ἡμῶν ἔλεγε ὁ πάππος ἕκαστε διηγείσθαι τὴν Φιλῶ-
την. ἢ Κλεοπάτρα τὴν ἀγαλίσκων, οὐχ ὡς τῶν ὁ Πλάτων φη-
σὶ, τετραχῆ, πολλαχῆ ἢ διελευσθαι, καὶ ἀποδοῦσθαι ἀπλομῶ καὶ
παιδαγωγῆς αἰεὶ πῖνα ἀγαλίσκων ἢ ἀπλομῶ ἔπιφύεσθαι καὶ χροῦσθαι, ἢ
διεπαιδαγωγῆς τῶν Ἀντωνίου, οὐτε νυκτὸς οὐτε ἡμέρας αἰεῖσθαι.
καὶ γὰρ στυγερῶν, καὶ στυγερῶν, καὶ στυγερῶν, καὶ γυ-
μνασίου ὅτι ὄπλοισι ἔκαστο· καὶ νύκτωρ ἀγαλίσκων ἀπλομῶ
ἀγαλίσκων καὶ ἀγαλίσκων δημοτῶν, καὶ στυγερῶν τῶν ἐνδον, στυγερῶν
ναὶ ποτῆριον στυγερῶν, ἀγαλίσκων ἀγαλίσκων ἀγαλίσκων. καὶ γὰρ
ἐκείνος οὕτως ἐπεισῆτο στυγερῶν ἐαυτὸν. ὅθεν αἰεὶ στυγερῶν
πῖνα, πολλὰ καὶ ἀγαλίσκων ἀποδοσῶν ἐπισημῶν τοῖς
δὲ πλείστοις ἡμῶν ἀποδοσῶν. οὐ μὲν ἀλλὰ ἀγαλίσκων ἀγα-
σασθαι αὐτῶ τῆν βωμολοχίαν καὶ στυγερῶν ὅτι ἀπλομῶ
ὅτι ἀποδοσῶν οἱ Ἀλεξάνδρειαι, ἀγαλίσκων καὶ ἀγαλίσκων
ὡς πᾶσι τετραχῆ ἀγαλίσκων ἀγαλίσκων ἀγαλίσκων,

A adorituri regii duces erant Syriam, abduceretur
ab ea Alexandriam, ibique, dum in adolescentis
otiosi se oblectamenta & ludos abiicit, absumeret
& per luxum profunderet pretiosissimum, ut ait
Antipho, *impendium, tempus*. erat enim congres-
sus quidem illis vitæ quam inimitabilem voca-
bant, inuitabantque indies se inuicem incredibili
sumptuum profusione. Exposuit auo nostro Lam-
prias Philotas Amphissenis medicus, fuisse id
temporis se Alexandriæ studiorum causa. Cui
quod consuetudo cum vno ex coquis regis inter-
cederet, impulsus se iuuenem ab illo ut splendo-
rem & paratum cœnæ vnus contempleretur. In-
ductus igitur in culinam, ut inter alia multa vidit
apros octo assari, numerum se miratum fuisse
conuiuatarum. Ibi risisse coquum, ac dixisse non
esse frequentes conuiuas, sed circa duodecim: ve-
rum quodque ferculum ponendum in vigore,
qui momento deflorescat. Etenim fieri posse,
euestigiò ut cœnare Antonius velit, vel paulò
post, vel fortè traducat tempus poculo poscendo
vel sermone aliquo illato. Vnde non vna, inquit,
sed multæ parandæ sunt cœnæ. Siquidem difficile
coniectu tempus est. Hoc Philotas memorauit
præterea, temporis progressu inter clientes se fuisse
filii Antonii natu maximi, quem ex Fulvia ha-
bebat, ac subinde apud eum cum aliis familiarib.
cœnatum, quum non cœnaret ille apud paren-
tem: ac medicum aliquando insolentem, qui multa
negotia cœnantibus ipsis exhibebat, hac cauilla-
tione fuisse ab se repressum: Febricitanti aliqua-
tenus frigida propinanda est. omnis autem febrici-
tans aliquatenus febricitat. omni ergo febrici-
tanti propinanda frigida. Icto homine atque ob-
mutescente, oblectatum Antonii filium risisse, ac
dixisse, Hæc tibi, Philota, cuncta dono: ostendens
multis & grandibus poculis cumulatam mensam.
Cuius quum amplexus esset benignitatem, &
quiduis tamen potius quàm potestatem esse pu-
taret tantillo puero tam multa donandi, paulò
post arripuisse pocula vnum ex pueris, atque in
vase apportasse, sibiq; dixisse ut vas signaret. Recu-
sante ac timente Philota accipere, Quid malum,
dixisse hominẽ, dubitas? Nescis eum qui dat, An-
tonii filium esse, cui facultas est tantundem auri
largiendi? Si tamen mihi credis, permuta nobis
pecunia omnia. fortassis enim desiderabit quæ-
dam pater operis antiqui atque ob artem nobilis.
E Hæc nobis exposuit auus semper solitum narrare
Philotam. At Cleopatra blandiendi artem non,
sicut Plato ait, quadrifariam, sed multifariam par-
tita, & seriis intento & ludo semper nouã aliquam
obiiciebat voluptatem & oblectamentum, quo
lactabat Antonium neque noctu neque interdium
ab eo discedens. Etenim ludebat cum eo alca, po-
tabat, venabatur, in armis exercentem se specta-
bat, noctu assistentem ianuis & fenestris popu-
larium, atque in eos qui intus erant dicta iaci-
entem, per plateas comitabatur, ac cum eo va-
gabatur veste ancillari tecta. namque eiusmodi
cultu ornare se ille elaborabat. Vnde frequen-
ter dictis, frequenter etiam verberibus multa-
tus regrediebatur. Quauis esset autem suspectus
plerisque, gaudebant tamen illius ludo & ver-
nilitate Alexandrini, atque alludebant, lætiq; dicebant
non infcitè neque inconcinnè tragi-
cam personam eum aduersus Romanos sumere,

της ὅσιν κληῖται δόγματι τὸ χρόνον ἐκείνης ἀνίστησι· Σέξτου
 ὁ Πομπηῖος Σικελίαν μὲν ἔχοντες, Ἰταλίαν ὅσιν πορθηῖται, λη-
 στροῖσι ὅσιν ναυσὶ πολλαῖς, ὡν Μένας ὁ πειρατὴς καὶ Μενεκρά-
 τῆς ἤρξαν, ἀπλοῦν τὸ θαλάσσιον πεποιηκότος· Ἀντωνίου ὅσιν
 κειρῶν δόξαυτος Φιλανδρῶν, (ὡς εἰδὲν ἔλαβεν αὐτὸν
 τὸ μητρεῖα, τῆ Φουλκία σιωκπεσοῦσαι) ἔδωκε καὶ πρὸς
 τῆτον Διγλυθῆσαι. καὶ σιωήλον εἰς ταῦτα καὶ τὸν Μι-
 σιωῖς ἀκρῶν καὶ τὸ χῶμα, Πομπηῖον μὲν τῶ σόλου παερ-
 μουῦτος, Ἀντωνίου ὅσιν καὶ Καίσαρι τὸ περὶ τῶν ὄρακεριμῶν.
 ἐπεὶ ὅσιν σιωήλον, Πομπηῖον ἔργον Σαρδονα καὶ Σικελίας,
 κατὰ τὸν τε ληστροῖν παρὶχεν τὸ θαλάσσιον, καὶ οἴτου τὸ
 πῶσιν ἀποπέλειν εἰς Ῥώμην, ἐκάλειν ὅσιν δειπνῶν
 ἀλλήλους. κληρομῶν ὅσιν, πρὸς ἐστὶ αὐτοῖς ἔλαβεν Πομ-
 πηῖος. ἐρῶν ὅσιν αὐτὸν Ἀντωνίου ποῦ δειπνήσειν, Ἐν ταῖς
 ἡμέραις (ἐφῆ, εἰδὲν τὸν φρατηρίδα ναυνοῦσαι ἔξῃρη) παρῶν γὰρ
 οἴκῳ αὐτῆ Πομπηῖα λέλειπται. ταῦτα ὅσιν τὸ Ἀντωνίου
 οἰκίδιον ἔλεγε, ἐπεὶ τὸ Πομπηῖου ποῦ παρῶν ἡρομῶν οἰ-
 κίδιον ἐκείνος εἶχεν. ὁρμήσας ὅσιν τὸ ναυνοῦσαι ἀγκυρῶν, καὶ ἀφ-
 ἔσασιν πινὰ γερῶσας ἀπὸ τῆς ἀκρῶν, ἀνελκόμεσιν αὐτοῖς
 πρὸς ἡμῶν. ἀκμαζῶν ὅσιν τῆς σιωσίας, καὶ τῶν εἰς Κλεο-
 πάτρα καὶ Ἀντωνίου αἰσώτων σιωμμάτων, Μένας ὁ πειρα-
 τῆς, Πομπηῖα πρὸς ἔχων, ὡς μὴ κειρακρῶν ἐκείνου,
 „ Βούλει (φῆσι) τὰ ἀγκυρῶν τὸ νῆος ὑποτέμω, καὶ ποιῶσιν σε
 „ μὴ Σικελίας καὶ Σαρδονας, ἀλλὰ τὸ Ῥωμαίων κύριον ἡγεμο-
 „ νίας ὅσιν Πομπηῖος ἀκρῶσας, καὶ πρὸς αὐτῆ ἡρομῶν βρα-
 „ χιω χρόνον, Ἐδεῖ σε (φῆσιν) ὡς Μένας τῆτον ἐμοὶ μὴ πρὸς
 „ πῶσιν ποιῶσιν νῆος τὰ παρῶν φέρωμῶν ὅσιν πορκεῖν γὰρ οἴ-
 „ κῳ ἐμῶν. Ἐπεὶ μὲν οὖν πάλιν ἀνίστασθαι ὑπὸ ἀμφοτέρων, εἰς
 „ τὸ Σικελίας ἀπέπλευσεν. Ἀντωνίου ὅσιν μὲν τὰς Διγλυθῆσαι,
 „ Οὐεντίδιον μὲν εἰς Ἀσίαν πρὸς ὑπέμπε, Ἐρῶν εἰς πορδῶν
 „ ἐσομῶν τῶ πρὸς τῶ χωρεῖν, αὐτὸς ὅσιν Καίσαρι χερῶν ἡρομῶν,
 „ ἡρῶν ἀπεδίδη τῶ πρὸς τῶ Καίσαρος καὶ τὰλλα κρινῶν
 „ καὶ φιλικῶν οἰ πῆς πολιτικῶν καὶ μεγίστων ἔσασιν. αἰτὸ πρὸς
 „ τὰ παιδῶν ἀμῶν τὸ Ἀντωνίου ἐλύπειν, αἰτὸ τῶ Καίσα-
 „ ρος ἔλαβεν φερῶν. ἡ γὰρ ἡσ ἀπὸ σῶν αὐτῶν μῶν ἡρῶν
 „ ἀπὸ Αἰγυπτοῦ, τῶν τὰς ἡμέρας ὅσιν πορκεῖν, ὅς, εἴτε
 „ Κλεοπάτρα χερῶν ἡρομῶν, εἴτε χερῶν ἡρομῶν, πρὸς τὸν
 „ Ἀντωνίου ἐπαρῶσας ἔλε, λέγων τὸ τῶ αὐτῶν, ἀμῶν πρὸς
 „ τῶ οὔσαι καὶ μεγίστων, ὑπὸ τῶ Καίσαρος ἀμῶν ἔλαβεν. καὶ
 „ σιωβούλῳ πορῶσας τῶ νεαῖσιν πορκεῖν αὐτῶν. Ὅ γὰρ οἴσιν
 „ (ἐφῆ) δαῖμον τὸ τῶ φοβεῖται καὶ γὰρ ὡν καὶ ὑψῆδῶν ὅσιν
 „ ἡ καὶ αὐτῶν, ὑπὸ ἐκείνου γίνεται τῶ πρὸς τῶ ἐγγῶν
 „ τῶ, καὶ ἀμῶν ἡρομῶν. καὶ μὲν πῶ γινόμενα τῶ Αἰγυπτοῦ μῶν
 „ τυρεῖν ἔδοκει. λέγεται γὰρ ὅσιν κληρομῶν μὲν παιδῶν
 „ ἐφῶ τῶ τῶν ἐκαστοῦ καὶ κερῶν, ἔλαβεν ἔχων Ἀντω-
 „ νιος ἀπῆει. πολλὰ καὶ ὅσιν σιωβούλῳ ἀλεξῶν, πολλὰ καὶ
 „ ὅσιν μαχίμοι ὄρτυγας, οἰκῶν οἰ Καίσαρος. ἐφῶ οἰς αἰσῶν
 „ ἀδῶν ὅσιν Ἀντωνίου, καὶ μῶν ἡσ τῶ Αἰγυπτοῦ πρὸς ἔ-
 „ χων, ἀπῆρῶν ἐκ τῆς Ἰταλίας, ἐγγῶν Καίσαρι τὰ οἰκῶν
 „ τῶ δὲ ὅσιν ἔλαβεν τῆς Ἑλλάδος ἐπῶν, ἡρομῶν
 „ γερῶν αὐτοῖς. ἀμῶν ἡρομῶν ὅσιν αὐτῶν τῶ Αἰσῶν, ἀ-
 „ παγγῶν τὰ πρὸς τῶ Οὐεντιδίου κερῶν, ὅσιν
 „ μαχῶν τῶ Παρῶν κερῶν Λαβῶν ἀπῶν, καὶ Φαρ-
 „ ναπατῶ ἡρομῶν ὅσιν τῶ Ἠρώδῳ βασιλέω φρατηρῶν.
 „ ὅσιν τῶ εἰσῶ τῶ Ἑλλάδος, ἐγγῶν ἀμῶν ὅσιν Αἰσῶν.

A tempus est ei senatusconsulto remissum. Tenebat
 autem Sextus Pompeius Siciliam, qui Italiam va-
 stabat, nauibusque frequentibus prædatoriis, su-
 per quas Menas pirata & Menecrates positi e-
 rant, infestum mare faciebant. Hic humanum
 se visus est præstitisse Antonio. nam profugien-
 tem cum Fulvia exceperat matrem eius. Igitur
 cum eo quoque visum iis pacem iungere. Con-
 gressi sunt apud promontorium Misenum &
 proiectum in mare aggerem. Cinctus erat Pom-
 peius classe, Antonius & Cæsar pedestres copias
 ei ex aduerso habebant. Postquam conuenit,
 vt Sardiniam cum Sicilia teneret Pompeius, hac
 lege, vt tutum à prædonibus præstaret mare, ac
 certum numerum frumenti Romam mitteret:
 inuitauerunt se inuicem ad cœnam. Sors au-
 tem euenit Pompeio vt primus præberet illis e-
 pulum. Rogante eum Antonio vbi cœnaturi es-
 sent, Hic, inquit: monstrata nau prætoria hexere.
 domus enim Pompeio hæc relicta paterna est. Id
 Antonio exprobrandi gratia dixit, quoniam ille
 tenebat Pompeii patris eius domum. Stante in
 ancoris nau, ac ponte ex promontorio constru-
 cto, accepit eos comiter. Medio conuiuio, &
 quum maximè dicteria in Cleopatram & Anto-
 nium iacerentur, adiit Menas pirata Pompeium,
 atque vt illi non exaudirent, Vis, inquit, ancoras
 nauis incidam, efficiamque te non Sicilia modò
 & Sardinia, sed imperii Romani dominum? Pom-
 peius vt eum audiuit, & rem perpendit secum pau-
 lisper, Facere, Menas, inquit, oportebat id, nec mihi
 prænuntiare. Nunc quidem rebus presentibus ac-
 quiescamus. neque enim meum est peierare. Hic
 vicissim ab utroq; exceptus conuiuio: atque in-
 de in Siciliam est reuersus. Porro Antonius pace
 composita Ventidium præmisit in Asiam, vt pro-
 gressum Parthorum sustineret. Ipse in Cæsaris O-
 ctavii gratiam Cæsaris Dictatoris sacerdos crea-
 tus est, reliquaque communi consilio & amicè in
 vrbis atque imperii negotiis transigere. At An-
 tonium concertationes ludicra, in quibus semper
 fuit Cæsar inferior, mordebant. erat enim in
 contubernio eius fatiloquus quidam Ægyptius
 ex natalibus prædicere futura doctus: qui vel
 Cleopatras gratia, vel expromens veritatem, aper-
 tè demonstrauit Antonio auspiciatissimam eius &
 summam fortunam à Cæsaris fortuna offuscari,
 suafitq; vt ab illo adolescente remoueret se quam-
 longissimè. Huius enim genium, inquit, formi-
 dat genius tuus. qui erectus & celsus, vbi solus est,
 illo appropinquante demissior redditur & igna-
 uior. Et sanè suffragari rem ipsam apparebat Æ-
 gyptio. namq; ferunt, quum per lusum quacunq;
 in re mitterent quotidie sortem, vel alea luderent,
 victum discessisse Antonium. Crebrò commissis
 gallis gallinaceis, crebrò bellatricibus coturnici-
 bus, superauerunt emissi à Cæsarè. Vnde confi-
 ctus in animo Antonius, magisque ad Ægy-
 ptiam se applicans, re familiari sua Cæsari man-
 data excessit Italia. Octauiam in Græciam vsque
 duxit secum, ex qua iam filiam sustulerat. Hyber-
 nanti Athenis primæ Ventidii res prosperè gestæ
 nuntiantur, Parthis fufis Labienum & summum
 regis Herodis ducem Pharnapatem ab eo inter-
 fectos. Huius victoriæ gratia præbuit Græcis epu-
 lum, ludos gymnicos populo Atheniensi edi-
 dit: in quibus esse ipse voluit gymnasiarches.

relictis que domi insignibus imperatoriis, cum virgis gymnasiarchicis in pallio & phœcasiis processit, correpto que iuvenes, ubi satis certassent, diremit. Profecturus ad bellum coronam sumpfit ex sacra olea, atque excepto oraculo vasculum aqua ex clepsydra impletum tulit secum. Interea Pacorum Parthorum regis filium ingenti exercitu Parthico iterum Syriam inuadentē Ventidius signis collatis in Cyrrhestica fudit, multosque cecidit. Inter primos, cecidit Pacorus. Hoc factum, quod in celebratissimis fuit, abundē vindicauit populi Romani acceptas sub Crasso clades, Parthosque denuò intra Mediam & Mesopotamiam redegit tribus ordine certaminibus profligatos. Ventidius infectari vltteriùs Parthos, veritus Antonii inuidiam dubitauit, at in illos qui defecerat, suscepta expeditione, subiugauit eos, & Commagenum Antiochum in vrbe Samofatis obsedit. Hunc supplicem mille talentum offerentem pendere & facere imperata, ad Antonium iussit mittere legatos. iam enim propè aderat, neque pacem Antiocho dare permittebat Ventidium: quò hoc vnum certè factum sibi adscriberetur, neque omnia prospera gererentur Ventidii ductu. Dum verò protrahitur obsidio, & obsessis desperatio pacis vertit in audaciam: nulla re gesta, ductus poenitentia, turpiter contentus trecentis talentis dedit pacem Antiocho, ac parum rebus Syriæ compositis Athenas regressus est. Ventidium pro meritis honoratum ad triumphum misit. Hic de Parthis ad hanc memoriam triumphauit solus, vir obscuro natus loco, sed per amicitiam Antonii magnarum rerum gerendarum accepit materiam. qua pulcherrimè vñs, dictum de Antonio & Cæsare confirmauit, felicius res eos per alios quam per se gerere. Quippe Antonii legatus Sossius multa in Syria patrauit, Canidiusque ab eo in finibus Armeniæ relictus hanc domuit, Iberorumque & Albanorum regibus subiugatis vsque ad Caucasum progressus est. quibus rebus nomen & fama inter barbaros Antonii potentia est amplificata. Antonius denuò, ex delationibus quibusdam incensus in Cæsarem, nauigauit trecentis nauibus versus Italiam. Non recipientibus classem eius Brundisinis, Tarentum nauibus decurrit. Inde Ostuniam, quæ comitata eum fuerat ex Græcia, orantem dimittit ad fratrem. Pregnans tum erat, atque altera ex eo iam filiam genuerat. Hæc occurrens Cæsari in itinere, adiunctis illius amicis Agrippa & Mæcenate, conuenit eum. Multis autem orauit questibus ne permitteret ex fortunatissima femina miserissimam se euadere. Nunc enim omnes mortales ait suspicere se duorum imperatorum alterius coniugem, alterius sororem. Quòd si deteriora consilia, inquit, valuerunt, & extiterit bellum: vtri vestrum, incertum est, in factis sit vincere an vinci. mea verò fors vtrinque erit misera. His fractus Cæsar venit pacatus Tarentum. Pulcherrimum spectaculum qui adfuerunt videre, ingentem terra exercitum quietum, ingentem ad litora tranquillam classem, illorum amicorumque occursum & complexum. Prior cenam præbuit Antonius, quod etiam tribuit Cæsar forori suæ. Pacti sunt inter se, vt duas legiones Antonio Cæsar

A καὶ τὰ τῆς ἡγεμονίας τῶν ῥωμαίων καὶ ἀλιπῶν οἴκῳ, μὲν τῶν γυμνασιαρχῶν ῥάβδων ἐν ἰματίῳ καὶ φαλακροῖς περὶ, καὶ ἀφ' ἑαυτῶν τὰς νεαίους ἐβαχίλιζεν. ἔξιναι δὲ μέλων ὅτι τὸ πόλεμον, ἀπὸ τῆς ἰερέως ἐλαίας ἐφάρμον ἐλαβε, καὶ κατὰ τὸν λόγον ἀπὸ τῆς κλεψύδρας ὑδατος ἐμπλησάμενος ἀγγεῖον, ἐκόμιζεν. ἐν τούτῳ δὲ Παύρου τὸ βασιλέως παῖδα μεγάλῳ στρατῷ Περσῶν αὐτὸς ὅτι Συρία ἐλαύνοντα, συμπεσὼν Οὐεντίδιος ἐν τῇ Κυρρήστηκῇ βέπεται, καὶ ἀφ' αὐτοῦ παμπόλλοις, ἐν τῷ Πάκρου πεσόντος, τῶν πέρων ἐν τοῖς ἀοιδιμοῦταις ἡρόμενον, Ρωμαίοις τε τῶν καὶ Β Κρέσσον ἀτυχημάτων, ἐκπλεῶ πινυῶν παρήχε, καὶ Περσῶν αὐτὸς εἶσα Μηδείας καὶ Μεσοποταμίας σιωπεῖλε, τεισὶ μάχης ἐφ' ἑξῆς καὶ κρείσσον ἡτήμενος. Οὐεντίδιος ὁ Περσῶν μὲν περὶ τὴν διώκειν ἀπέγνω, φθόνον Ἀντωνίου δεισας, τὸς ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ὅτιων κατετρέφετο, καὶ τὸν Κομμαζηνὸν Ἀντιόχον ἐν πόλει Σαμωσάτοις ἐπολιόρκει. θεομύου δὲ χίλια ταλαῖνα δοῦναι, καὶ ποιεῖν Ἀντωνίῳ τὸ πρῶτον ἡμέρον, ἐκέλευε πέμπειν πρὸς Ἀντωνίον. ἦδη γὰρ ἐγγύς τῷ ἐπιάν, καὶ τὸν Οὐεντίδιον ἐκ εἰς ἀπένδεσθαι τῷ Ἀντιόχῳ βασιλέως ἐν γὰρ τῷ ἔργον, ἐπ' αὐτῶν αὐτὸς ἡμέρας, καὶ μὴ πρῶτα ἀφ' Οὐεντίδης καὶ ἑαυτοῦ. τῆς ὁ πολιορκίας μήκους λαμβανούσης, καὶ τῶν ἐνδον, ὡς ἀπέγνωσαν τὰς ἀφ' αὐτοῦ, πρὸς ἀλκίῳ βασιλέων, πρῶτον ἐστὶν, ἐν αἰσχυρῇ δὲ καὶ μετὰ γινώσκει ἡρόμενος, ἀγαπητῶς ὅτι τριακισίοις ἀπέδεται ταλαῖνας πρὸς τὸν Ἀντιόχον καὶ μικρὰ τὸ ἐν Συρία καὶ ἀφ' αὐτοῦ, εἰς Ἀθῆνας ἐποδηῖλε, καὶ τὸν Οὐεντίδιον οἷς ἐπαρεπέ ἡμέρας, ἐπέμψεν ὅτι τὸν θρίαμβον. εἶτα ἀπὸ Περσῶν ἀφ' αὐτοῦ τε θρίαμβοῦ κείνου, αἰὴ ἡρόμενος μὲν ἀφ' αὐτοῦ, ἀπὸ λαύσας ὁ τὸ Ἀντωνίου φιλίας, τὸ λαβεῖν ἀφορμὰς πρὸς ἑξῆς μεγάλων αἰς καλλιςα χροσάμενος, ἐβεβαίωσε τὸν πρὸς Ἀντωνίου λεγόμενον Καίσαρος λόγον, ὡς ὅτι χεῖροι δὲ ἐτέρων ἦσαν ἢ δὲ αὐτῶν στρατηγεῖν. καὶ γὰρ Σόσιος Ἀντωνίου στρατηγὸς ἐν Συρία πολλὰ διεπράττετο. καὶ Καίδιος ἀπολειφθεὶς ὡς αὐτὸς πρὸς Ἀρμενίας, πύλους τε νικῶν καὶ τὰς Ἰβήρων καὶ Ἀλβανῶν βασιλέας, ἀφ' αὐτοῦ τὸ Καυκάσου περὶ ἦλθεν. ἀφ' ὧν ἐν τοῖς βαρβαροῖς ὄνομα καὶ κλέος ἦν τῶν Ἀντωνίου διωμέως αὐτὸς ὁ πάλιν ἐκ Ἰνῶν ἀφ' αὐτοῦ παρξυτῆς πρὸς Καίσαρα, ναυὶ τριακισίαις ἐπλεῖ πρὸς τὴν Ἰταλίαν. οὐ δὲ ἀφ' αὐτοῦ δὲ τῶν Βρεντισίων τὸν σόλον, εἰς Τάραντα πειώρησεν. ἐν τούτῳ τὴν Ὀκταβίαν. (σιωπέλει γὰρ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος αὐτῆ) δεηθεῖσαν ἀπὸ πέμψει πρὸς τὸν ἀδελφόν, ἔγκυον μὲν οὖσαν, ἦδη ὁ καὶ δούτερον ἐξ αὐτοῦ θυγάτριον ἐχρυσαν. ἡ δὲ ἀπληθῆσα καὶ ὄδον Καίσαρι, καὶ τῶν ἀφ' αὐτοῦ τῶν ἐκείνου φίλων Ἀγρίππῳ καὶ Μαρκίῳ ἐνετύγχευε, πολλὰ ποτινωμένη καὶ πολλὰ δεομένη μὴ πρὸς αὐτῶν ἐκ μακροκωπῆς γυμνασῆς ἀφ' αὐτοῦ τῶν ἡρομῶν. νῦν μὲν γὰρ ἀπληθῆσαι ἀφ' αὐτοῦ εἰς αὐτῶν ἀποβλέπειν, ἀφ' αὐτοῦ τῶν ἡρομῶν δυοῖν, τῶ μὲν γυναικῶν, τῶ ὁ ἀδελφῶν οὖσαν. Εἰ ὁ πρὸ χεῖρων κρατήσεν, (ἔφη) καὶ ἡρόμο πόλεμος, ἡρόμο μὲν ἀφ' αὐτοῦ τῶν ἡρομῶν ὅταν κρατῆν ἢ κρατῆσθαι πέπρωται, τὰ ἐμὰ δὲ ἀφ' αὐτοῦ φότερος ἀθλία. τῶ τοῖς ὅτι κλαθεῖς ὁ Καίσαρ, ἦκεν εἶρη

πρὸς τὸν Παρθικὸν πόλεμον, Ἀντώνιον ἢ Κάισαρι χαλκε-
 βόλοις ἑκατὸν, Οὐκράβια τὴν ὠμολογημένων χειρῶν, ἠτήσατο δὲ
 μὴ ἀδελφῶν πρὸς τὸν ἀνδρὸς εἰκοσι μυοπαρώνας, τὰ δὲ αἰδρὶ
 πρὸς τὸν ἀδελφῶν φραυάτας χιλίους. ἔπειθ' ἠλλήλων ὄψεαι-
 φητες, ὁ μὲν δὲ ἄλλος εἶχε τὸ πρὸς Πομπηϊὸν πόλεμος, Σικε-
 λίας ἐφιελέμενος, Ἀντώνιος δὲ Οὐκράβια μὲν τῆν δὲ σκείνης, καὶ
 τὴν σκ Φουλβίας παίδας αὐτῆς, πρὸς κατὰ τέρμινος εἰς τὴν
 Ἀσίαν, ἀπέπερασαν. Ὀδύσσα δὲ ἡ δεινὴ συμφορῆ χε-
 ρὸν πολυῶν, Κλεοπάτρας ἔρωσ δόκων καὶ θανάτου καὶ κατακε-
 κληῖσθαι τοῖς βελτίστοις λογιμοῖς, αὐτὴς ἀνέλαμπε καὶ ἀε-
 θάρρει, Συρία πλησιάζοντος αὐτῆς. καὶ τέλος, ὡς πρὸς Φησὶν ὁ
 Πλάτων, ὁ δισπειθὴς καὶ ἀκράτους τὴν ψυχῆς ὑποζύγιον,
 ἀπολακτίσας τὰ καλὰ καὶ σωτήρια πρῶτα, Καπίτωνα Φον-
 τηϊὸν ἐπεμψεν Ἀλξίον Κλεοπάτραν εἰς Συρίαν. ἐλθούσῃ δὲ
 ἤρξει τὴν πρὸς τὴν μικρὸν ὄσθεν ὄσθεν ὄλιγον, ἀλλὰ Φοι-
 νικίω, καὶ τὴν Συρίαν, Κύπρον, Κιλικίας πολλῶν ἐπὶ τὴν τε
 Ἰουδαίαν τὴν βόρην φέρουσα, καὶ τὴν Ναβαθαίων Ἀραβίας ὄση
 πρὸς τὸν σκίπτος ἀποκλίνῃ θάλασσαν, αὐτὰ μάλιστα Ρωμαί-
 οισιν ἠίασαν αἱ δωρεαί. καὶ τοῖς πολλοῖς ἐρξείζου τε βαρχίας καὶ
 βασιλείας ἐθνῶν μεγάλων, ἰδιώταις ἔσι, πολλοῖς δὲ ἀφηρεῖτο
 βασιλείας ὡς Ἀντιγονοῦ τὸν Ἰουδαῖον, καὶ πρὸς αὐτῶν ἐπελέει
 σεν, ὄσθεν πρὸς τὴν ἐτέρη βασιλείωσ ἔπειθ' ἔλασθεν.
 ἀλλὰ ὁ ἀρχὸν ἔπειθ' Κλεοπάτρας ἠμῶν αἰαρώτατον. ἠύξησε
 δὲ τὴν ἀφροσύνην, παίδας δὲ αὐτῆς διδύμους ἀελέμενος, καὶ
 πρὸς αὐτῶν φέρουσα τὴν μὲν, Ἀλέξανδρον, τὴν δὲ Κλεοπάτραν ὄπι-
 κησον δὲ τὴν μὲν ἠλιον, τὴν δὲ σελιούω. ἔμιν δὲ ἀρχὸς ὡν
 εἶχε ἀλλωπίσας τοῖς ἀρχοῖς, ἔλεγε, τὴν μὲν Ρωμαίων ἠγμο-
 νίας, ἔδιν ὡν λαμβανούσιν, ἀλλ' ἐν οἷς ἠρξίζονται, φάμεθα δὲ
 μεγέτος, ἀφροσύνης δὲ καὶ τεκνώσει πολλῶν βασιλέων πλα-
 τυνάσθαι δὲ ἠγμοῦν. ἔπειθ' ἠν ὄφ' Ἡρακλέους τεκνώσιν αὐτῶν
 τὴν αὐτῶν πρὸς τὸν σκίπτος, ὄση ἐν μῶν γαφρὶ τέρμινος τὴν ἀφροσύνην
 ὄσθεν νόμοις Σολωνέοις καὶ κνήσεως δὲ ἠγμοῦν δεδιδίχτος, ἀλλὰ
 τὴν φύσει πολλὰς ἠγμοῦν ἀρχῶν καὶ ἀφροσύνης ἀπολιπεῖν ἐ-
 φιελέμενος. ἐπεὶ δὲ φερόντος κτείναντος Ἡρώδης τὴν πατέρα, καὶ
 τὴν βασιλείαν ἀφροσύνης, ἄλλοι τε Περσῶν ἀπέδιδρασκον
 ὄση ὄλιγοι καὶ Μοναῖσις, αὐτῶν ὄπι φανῆς καὶ διωατὸς ἠγε φά-
 γων πρὸς Ἀντώνιον, καὶ μὲν σκείνης τύχας τὴν Δεμισοκλέους
 εἰκαστας, πρὸς τὴν ἠγμοῦν καὶ μὲν ἀφροσύνης τοῖς Περ-
 σῶν βασιλέωσι πρὸς ἀφροσύνης, ἐδωρήσατο βεῖς πόλεις αὐτῶν,
 Λάεισσαν, καὶ Ἀρέθουσαν, καὶ Γερεν πόλιν, καὶ Βορβύ-
 κλιω πρὸς τὸν σκίπτος. τὴν δὲ Περσῶν βασιλέωσ τὴν Μο-
 ναῖσι δδξία καὶ ἀπέμψαντος, ἀσμενος αὐτὸν ἀπέσειλεν ὁ Ἀν-
 τώνιος, ἔπειθ' ἀπατῶν μὲν ἐγνωκῶσ τὴν φερόντων, ὡς εἰρήνης
 ἐσομένης ἀξιών τὴν δδξίας ὄπι Κράσσαν σμησίας, καὶ τῶν
 αἰδρῶν ἀπολαβεῖν τὴν πρὸς τὴν αὐτῶν. αὐτὸς δὲ Κλεοπάτραν εἰς
 Αἴγυπτον ἀποπέμψας, ἔλαρει δὲ Ἀραβίας καὶ Ἀραβίας,
 ὄπου σιωλήτουσ αὐτῶν τὴν διωάμεως, καὶ τῶν συμμάχων βα-
 σιλέων, (πᾶσπολλοὶ δὲ ἠσαν οὔτοι, μέγιστος δὲ πρῶτων ὁ τὸν Ἀρ-
 κιδίας Ἀραβίας) ἔλαρι χιλίοις ἠγμοῦν καὶ πεζοῖς ἐπὶ ἠγ-
 κηλοῖς παρέχων, ἔλαρισε τὴν φρατὸν. ἠσαν δὲ Ρωμαίων μὲν
 αὐτῶν, ἔλαρι μύριοι πεζοί, καὶ ὁ Ρωμαῖοι σιωτέλαρμένον
 ἠγμοῦν, ἠγμοῦν καὶ Κητῶν μύριοι τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἐλθόντων
 βεῖς μυριάδες, σιω ἠγμοῦν ὄμοδ καὶ ἠγμοῦν. ποσάτω
 μὲν τοῖς πρὸς ἀφροσύνης καὶ διωάμεν, ἠ καὶ τοῖς πέρασ Βακτρῶν
 ἠγμοῦν, ἐφόβησε, καὶ πᾶσαν ἀφροσύνην τὴν Ἀσίαν,

A ad bellum Parthicum daret, Antonius Casari
 naues rostratas centum. Octavia verò extra con-
 uenta fratri obtinuit à viro viginti myoparonas,
 viro à fratre mille milites. Ita digressi, Casar Si-
 ciliae potiundae ardore confestim bello Pompeio
 moliendo intendit: Antonius, Octavia cum suis
 ex illa & ex Fulvia liberis Casari commendata,
 transmisit in Asiam. At ingens calamitas diu dor-
 mitans Cleopatrae amor, qui sopitus melioribus
 consiliis atque extinctus videbatur, eluxit ex in-
 tegro & excitatus est appropinquante Syriae An-
 tonio, ac postremo sicut contumax, ut ait Plato,
 atque lascivum animi iumentum calcibus repel-
 lens omnia honesta & salubria consilia, Fonteium
 Capitonem ad Cleopatram in Syriam adducen-
 dam misit. Ut venit, non mediocria neque exi-
 gua donat & adiicit ei, sed Phoeniciam, Coelen,
 Syriam, Cyprum, magnam Ciliciae partem, ad-
 haec Iudaeae regionem quae balsamum gignit, &
 Arabiae Nabathaeae quantum ad Oceanum ver-
 git. Haec potissimum momorderunt populum
 Romanum munera, quamvis multis hominibus
 priuatis magnarum gentium tetrarchias & re-
 gna condonaret, multis regna auferret: ut Anti-
 gono Iudaeo, quem productum securi percussit.
 C qua poena in regem nullum fuerat ante animad-
 uersum alium. Caeterum turpitudine fuit Cleopa-
 trae honorum Romanis molestissima. Exaggera-
 uit probum quod geminos ex illa sustulisset,
 appellassetque vnum Alexandrum, alteram Cleo-
 patram, cognomento hanc Lunam, illum Solem.
 Atqui doctus in rebus turpibus ostentare se,
 iactabat Romani imperii non ex his quae cape-
 rent, sed quae donarent, conspici magnitudinem:
 successioneibus autem & sobole multorum re-
 gum, propagatam nobilitatem. Ita progenitum
 genitorem tuum ab Hercule: qui non vni vtero
 progeniem comendauerit suam, neque Soloni-
 nis leges vel iudicia de liberis tollendis timue-
 rit: verum naturae cupierit complura familia-
 rum semina & fontes relinquere. Postquam ve-
 rò occiso Herode à filio Phraorte qui regnum
 occupauit, cum alii complures Parthi fugam ce-
 pere, tum Monefes, vir illustris & potens, contu-
 lit se ad Antonium: illius fortunam Themisto-
 clis assimilans fortunae, suam verò opulentiam
 magnificentiamque comparans regibus Persa-
 rum, tres vrbes donauit ei, Larissam, Arethusam,
 & Hieran polim. quam antè Bambycen nuncu-
 pauerunt. Caeterum quum Parthorum rex per
 nuntios Monefi fidem dedisset: dimisit eum li-
 benter Antonius, imponere statuens Phraorti
 quasi pacem facturum: postulauitque ut capta
 Crassana clade signa militaria & captiuos, qui su-
 perstites essent, redderet. Inde remissa in Aegyptum
 Cleopatra iter fecit per Arabiam & Armeniam.
 vbi coactis copiis & sociis regibus (multi erant hi.
 maximus autem omnium Armeniae rex Artasua-
 des, qui sex millia equitum & septem peditum de-
 dit) lustrauit exercitum. Erant peditum Romano-
 rum lxx. millia, Hispanorum Gallorumque inter
 equitatum Romanum recensitorum decem mil-
 lia, caeterarum nationum cum equitibus simul &
 leui armatura xxx. millia. Tantum tamen ap-
 paratum atque vires, quae Indos ultra Bactros
 tremefecerunt, omnemque concusserunt Asiam,

Nulli ei vsui Cleopatrae causa ferunt fuisse. Prope-
 rantem enim cum illa hybernare, bellum ante
 tempus mouisse, cunctaq; administrasse abrupte:
 quod mente sua alienatus, atque ex medicamen-
 tis aut praestigiis illam perpetuo respectans, plus ad
 maturius reuertendum quam ad superandos in-
 tentus esset hostes. Primum enim quum hyber-
 nandum ei esset in Armenia, & exercitus ex itinere
 octo millium stadiorum reficiendus, ac prius
 quam mouerent ex hybernis Parthi, occupanda
 veris initio Media: haud sustinuit hanc moram,
 sed confestim mouit signa, tenens ad sinistram
 Armeniam, atque vbi Attropatenen attigit, fines
 est populatus. Deinde quum sequerentur eum
 trecentis plaustris necessariae ad oppugnandas vr-
 bes machinae, inter quas octoginta pedum longi-
 tudine aries erat, neque posset earum quicquam
 labefactatum tempestiuè reparari, quod superior
 regio omnem materiam pulillam & eduram gi-
 gnat: properans, has vt accelerationis vincula re-
 liquit. Praesidium aliquod adiunxit plaustris, cuius
 constituit Tatianum ducem. Mox Phraata, am-
 plam urbem, in qualibet & coniuges erant regis
 Medorum, circumfedit. vbi protinus quantum
 peccati admisisset relictis machinis, ostendit vsus.
 Itaque quò milites sui possent cum hostibus ma-
 nus conferere, duxit ad urbem aggerem: quem
 lentè & magnis excitauit sudoribus. Interea ma-
 gnis copiis aduenit Phraortes. Qui vbi relicta ac-
 cepit machinamentorum plaustra, misit in ea ma-
 gnam equitatus partem. à qua Tatianus circum-
 uentus cadit ipse, cadunt etiam decem millia ex
 copiis quas secum habebat. Barbari machinas
 captas corruperunt. Permultos ceperunt, in qui-
 bus fuit rex Polemon. Id haud immeritò omnes
 Antonii milites praeter spem in limine ictos per-
 culit: Armenius Artasuaades, rebus Romano-
 rum depositis, licet author fuit belli praecipuus,
 discessit cum copiis suis. Porro obsidentibus
 quum alacres ostenderent se Parthi, & contume-
 liosas iacerent minas: Antonius, ne cedenti exer-
 citui desperatio & pavor inhæreret increfceret-
 que, eduxit frumentatum decem legiones, tres
 cohortes praetorias grauis armaturæ & totum e-
 quitatum: ita potissimum eliciturum se expe-
 ctans hostem, ac signis collatis dimicaturum.
 Progressus vnus diei iter, vt Parthos vidit vndi-
 que circumfusos, & irrumpere in ipsum quæren-
 tes, ex via proposuit in castris signum pugnae. De-
 tractis tentoriis tanquam non pugnaturus, sed
 reducturus retrò exercitum, praeteriuit barbaro-
 rum aciem forma lunati instructam: impera-
 uitque, quum prope antesignanos viderentur le-
 gionarii venisse, vt infestos equos in hostem ad-
 mitterent. At Parthis in procinctu ex aduerso
 consistentibus stupenda acies visa Romanorum,
 spectabantque praetereuntes paribus interuallis
 sine confusione ordinum & silentio pila vibran-
 tes. Vt signum datum est pugnae, circumagen-
 tes se equites cum clamore intulerunt se. quos
 exceperunt Parthi & defenderunt se aduersus
 eos, quamuis statim intra teli iactum venissent.
 At vbi legionarii cum clamore & crepitu atmo-
 rum incurerunt, cum equi Parthorum pauore
 sunt percussis, tum ipsi priusquam ad manus ven-
 tum est, in fugam effuderunt se. quorum tergis
 inhæsit Antonius, atque in magnam spem venit,

A αὐτὸν ἑαυτῆς Κλεοπάτρας θύματα λέγουσι. αὐτὸν δὲ ἴδ
 ἐκείνη οὐκ ἐχρημάσατο, τὸν πόλεμον ἐξενεχθεὶς πρὸς χειρὸς
 καὶ πᾶσι χρησασαυ τετραγωνίως, οὐκ ὄντα τῆς ἐαυτῆς λο-
 γισμαί, ἀλλὰ ὑπὸ φαρμάκων ἰνῶν ἢ ῥηπτείας πασι-
 νῶντα πρὸς ἐκείνῳ αἰεὶ, καὶ πρὸς τῷ πύχον ἐπιδύθειν μαλ-
 λον ἢ πρὸς τῆς κρατῆσιν τῆς πολέμιων θύματων. πρῶτον
 μὲν αὐτὸν εἰς Ἀρμενίαν ἀφῆλθε, καὶ ἐξείνα παύσατο τὸ
 στρατὸν, οὐκ ἐκισχυρίων ἐαδίῳ ἀποτεροχρημάσει πορεία, καὶ
 πρὶν ἢ κινεῖν ἐκ τῆς χιμαδίῳ Παρθοῖς, ἕαρος ἀρχῆς Μή-
 δειαν καὶ λαβεῖν, οὐκ ἠνέχετο τὸ χέρον, ἀλλὰ διῆυς ἤχη, ἐν
B ἀριστερῆ λαβῶν Ἀρμενίαν καὶ τῆς Ἀσπατηνῆς ἀφῆλθε, ὡς
 ἐπὶ ῥῆς τῆς χείρας. ἐπειτα, μηχρημάτων αὐτῆς πρὸς πολιορ-
 κίδῳ ἀγαγείων τετρακσίαις ἀμαξίας, ὡς ἀπεμπούδῳ,
 (ἐν οἷς καὶ χριὸς ἰὼ ὄγδοήκοντα ποδῶν μήκῳ) ὡς ὄσον ἐνεχά-
 ρει ἀφῆλθεν ὅτι χειρὸς πάλιν θύμας, ἀφῆλθε τὴν ἀύω
 χέρον πύχον ἀγῆνες εἰς μήκῳ καὶ μαλθακὸν ἐκφέρειν.
 ἐπειρῆσθαι, ὡς ἐμπὸς ἀφῆλθε τῆς χιμαδίῳ ἀπέλιπε, φυλακίῳ
 ἴνα καὶ Ταπαῖον ἠγεμόνα τῆς ἀμαξίας ἐπιπέσας αὐτὸς ὁ
 Φραορτῆς μεγάλῳ πόλιν, ἐν ἧς τέκνα καὶ γυναῖκες ἦσαν τῆ
 τῆς Μηδείας βασιλέως, ἐπολιόρκει. τὸ ὅχιος διῆυς ὄσον ἠ-
C μῶρτε τῆς μηχρημάς ἀπολιπῶν ἐξελεγχέσθαι, ὁμοσε χωρῶν
 ἔχῳ πρὸς τὴν πόλιν χιμαδίῳ καὶ πολυπότως αἰετῆσθαι. ἐν
 τῆσθαι τῆς χιμαδίῳ φρατῆς μεγάλη Φραορτῆς, ὡς ἤκουσε τῆ
 ἀπολιπῶν τῆς μηχρημάσθαι ἀμαξίας, ἐπεμψῆ τῆς ἰππέων
 πολλοῖς ἐπὶ αὐτῆς ὑφῶν ἀπολιπῶν οὐκ ἀπολιπῶν, ἀπολιπῶν
 μὲν αὐτὸς, ἀπολιπῶν οὐκ ἀπολιπῶν τῆς μετῶν αὐτῆς. τῆς ὅχιος
 χρημάς ἐλόντες οἱ βαρβαροὶ διέφθῆσαν εἶλον ὁ παμπόλ-
 λου, ἐν οἷς καὶ Πολέμων ἰὼ ὁ βασιλέως. τῆσθαι πύχῳ μὲν
 (ὡς εἰχῆς) ἠνίασε τῆς ἀφῆλθε Ἀντωνίου, αἰετῆσθαι ἐν ἀρχῆ
 πληγῆσθαι ὁ ὁ Ἀρμενίος Ἀρτασάσθαι, ἀπολιπῶν τῆς Ρω-
D μαξίας, ὡς ἔχῳ τῆς ἀφῆλθε φρατῆς ἀμαξίας, καὶ ἀφῆλθε αἰετῆσθαι
 τῆς πολέμου θύματων. ἐπιφθῆσαν τῆς λαμπερῆσθαι τοῖς πολιορ-
 κίδῳ τῆς Παρθῶν, καὶ χρημάσθαι ἀπειλαῖς πρὸς ὕβρει,
 οὐκ ἀπολιπῶν Ἀντωνίου ἠσυχάζῳ τῆς φρατῆς ὁ διεσθῆσαν
 καὶ χιμαδίῳ πηλῆσθαι ἐμμεῖν καὶ αἰετῆσθαι, δέκα τῆσθαι
 λαβῶν, καὶ ῥῆσθαι φρατῆσθαι ἀφῆλθε ὀπλιτῆς, τῆς ὅχιος
 ἀπολιπῶν, ἐξῆσθαι πρὸς σιλοσθῆσαι οἰόμῳ οὕτως αἰ-
 ἐπιπασθῆσαν μάλισθαι τῆς πολέμιων, ἐκ ἀφῆλθεσθαι
 μάχῳ θύματων. πρῶτον ὁ μίας ὁδὸν ἠμέρας, ὡς ἐώ-
 ρα τῆς Παρθῶν κύκῳ ἀφῆλθεσθαι, καὶ πρῶτον καὶ
E ὁδὸν αὐτῆς ζῆσθαι, ἐξῆσθαι μὲν ὁ τῆς μάχῳ σῆσθαι
 ἐν τῆς φρατῆσθαι, καὶ τῆσθαι ὁ σῆσθαι, ὡς οὐκ ἀφῆλθε
 μῆσθαι, ἀλλὰ ἀφῆλθεσθαι, ἀφῆλθεσθαι τῆς βαρβαρῶν πύ-
 χῳ, οὐκ ἀφῆλθεσθαι, ἀφῆλθεσθαι, ὅτῳ οἱ πρῶτον τοῖς
 ὀπλιτῆσθαι ἐφῆλθεσθαι δέκασθαι ἔχῳ, τῆς ἰππέσθαι αἰετῆσθαι
 εἰσθαι. τοῖς ὅχιος τῆς ἀφῆλθεσθαι λόγῳ κρείτ-
 τῳ ἢ τῆσθαι ἐφῆλθεσθαι τῆς Ρωμαξίας, καὶ ἀφῆλθεσθαι
 ἐξῆσθαι ἐν ἀφῆλθεσθαι ἀφῆλθεσθαι καὶ σῆσθαι τῆς ὕβρει
 χιμαδίῳσθαι. ὡς ὁ ὁ σῆσθαι ἠρῆσθαι, καὶ πρῶτον
F μῶν ὁ δέκασθαι, καὶ ἀφῆλθεσθαι ἐν τῆσθαι ἀφῆλθεσθαι
 μῆσθαι τῆς ὀπλιτῆσθαι ἀφῆλθεσθαι ἀφῆλθεσθαι καὶ πατῆ-
 ρῳ τῆς ὀπλιτῆσθαι, οἱ τῆσθαι τῆς Παρθῶν ἐξῆσθαι
 ἀφῆλθεσθαι, καὶ αὐτῆσθαι, πρὶν εἰς χείρας ἐλθεῖν, ἐφῆλθεσθαι. ὁ δὲ
 Ἀντωνίου ἀφῆλθεσθαι δέκασθαι, καὶ μάλισθαι εἶχῳ ἐλπίδας,

ως το πολέμω δ' σύμπω η δ' πλείον εκείνη τη μάχη
 δεπεπραγμένω. επει δ' διώξωωσ γηρομής τοις μη πε-
 ζοις επι πενήκοντα σταδία, τοις δ' ιππεδον επι τρις ποσάτα,
 τρις πεπικώτα τ' πολέμιων η τρις ηλωκώτα επιπρωπιώ-
 τεσ, δερον αιχμαλώτεσ μη τριάκοντα, νεκροσ δ' οδδωκοντα
 μόνωσ, απορία η διεθυμία πασι παρέστη, δεινόν η' λογίζο-
 μνοισ, ει νικωντεσ μη ετωσ ολίγωσ κτεινοισιν, η τρωμνοι δ'
 φερησονται ποσάτων οσασ απεβαλον παει τασ αμάξωσ. τη δ'
 υφραία συσκλασάμνοι, τ' επι φραορτεσ η τ' φραοπέδου
 πασηρον. ετυχόντεσ δ' η' τ' οδον πασηρον μη ολίγωσ τ' η'
 πολέμιων, επιτα πλείοσιν, τέλος δ' πασι, ωσ πασηρητοισ η
 νεδηεσι πασηραλεμνοισ η πασηροδηοισι πασηραχόντεσ, μαθη-
 ρωσ η πολυπόνωσ απεσώησαν εισ δ' φραοπέδον. τ' η' Μηδων
 εκδρομύτινα ποιησαμνοισ επι δ' χωμα, η τρις πασημα-
 χρωμύσ φοβησάντων, οργισεισ ο Αντωνιοσ εζησατο τη λε-
 γωμύη δεκαπια παεισ τρις αποδειλιάσαντασ. διελών γδ εισ
 δεκαδάσ δ' πληθωσ, αφ' εκαστησ ένα τ' λαχόντα κληρω διε-
 φηρε, τοις δ' άλλοισ αιτι πυραη εκελευε κριτασ μεφειδαμ.
 χαλεποσ δ' ηω αμφοτερισ ο πολέμωσ, η δ' μέλλων αυτ' φο-
 βερωτερον. Αντωνίω μη, πασηροδωκωνι λιμόν (οικεπι γδ
 ηω αυτ' φαυμύη η νεκρων πολλων επισιπασαη) φραορτησ
 η τρις Παρθοισ επισιπασαμνοισ πασηρα μαλλον η χειμύησ εξω
 πασηραλαπρωρειν η θυραυλειν δυναμύησ εφοβειτο μη τ' η'
 Ρωμαιοων ετκαρτεροντων η πασηραμνοντων, αποπιπασιν αυ-
 τον, ηδη τρισ αερωσ στωισαμνωσ μη φηνοπωρεινω ισημεριασ.
 δδων οτω τισησι τοιονδε: Παρθων οι γωεμωτατοι παει τασ
 σιτολογιασ η τασ άλλασ απομυησεισ μαλακωτερον πεισ Ρω-
 μαίοισ πασηροφεροντο, λαμβανειν τε παειεντεσ αυτοισ ενια, η
 τ' ερετω επαινωωτεσ ωσ πολέμικατατων αυδρων η θαμ-
 μαζωμύων παει τρισ σφετερεσ βασιλεωσ δικασασ. εκ η' τριτα
 πασηρολαμνωοντεσ επιτερω η τρις ιπποισ αφεμα πασηραλα-
 λοντεσ, ελσιδωρον τ' Αντωνιον, οπι βαλομύη φραορτη δελα-
 λαγωωσ η φεισααη τοιστων αυδρων η ποσάτων, αφορμύη ε
 σιδωσιν, αλλά τρις χαλεποσ η μεγαλεσ κεισηται πολέμιασ
 αυαμένων, λιμόν η χειμύησ, δι' ων εργον οπι η πασηροπεμ-
 μένοισ παει Παρθων αποφωρηιν. πολλων η ταυτα παεισ
 τ' Αντωνιον αυαφεροντων, μαλασάμνωσ παει τ' ελπίδωσ,
 ομωσ ου παειτερον επεκηρυκωσασ παεισ τ' Παρθων, η πυ-
 θεσασ τ' η' φιλοφρονημειων εκεινων βαρβαρωων, ει τρι βα-
 σιλεωσ ταυτα φρονωωντεσ διαλέγησιντο. φασκόντων δ' η πα-
 ρακαλωωτων μη δεδιέναι μηδε απισειν, επεμύη λινασ τ' η'
 επιρων, παλιν τασ σμηγασ αξιωων απολαβειν ησ τοις
 αιχμαλώτεσ, ωσ δη μη πομυηπασιν αγαπηη δ' σωθλωωσ
 η διαφυγειν νομιαειν. τοις Παρθου ταυτα μη εδω κε-
 λδωντοσ, απιον η δ' αυτωσ ειρμύη η ασφαλειασ η' φη-
 σαντοσ, ολίγωσ ημερωσ συσκλασάμνωσ απεδωγημεν. ων δ'
 η δ' ημω πιθανοσ ετυχειν, δ' φρατον αγειν δια λόγων παρ
 ονλωω τ' η' τοτε πεφυκωσ, δεελιπει αυτωσ αιχμύη η κειτη-
 φεια δ' πασηραρριωωσ ο πληθωσ, Δομιπιν η Αινόβαρβον
 εκελευσε ποτο ποιησαι. ησ λινεσ μη ηγδρωκτισαν ωσ
 πασηρομνοι, δ' η' πλείον επεκλασθη, ησ στωεφρονησε
 τιω αιτιασ δεσ ησ μαλλον ωντο δειν αιτιμειδαμ ησ πει-
 θεσασ παει φρατηρω. μέλλοντεσ δ' αυτ' τιω αυτω
 οδον αγειν ιπισω, πεδινω ησ αδενδρον οωσιν, αυτησ παει
 γδ η Μεδωσ, πολλα τοις Παρθων ηησιν εταμληκωσ,

A vniuersum se bellum aut maiore ex parte illo
 patrasse die. Vbi confectati hostem pedites ad
 quinquaginta stadia, equites ad ter totidem, re-
 censuerunt eos qui ceciderant aut in potestatem
 venerant, atque inuenerunt captos triginta, ca-
 fos octoginta tantum : tum verò perplexitas &
 desperatio omnium animos incessit, durum esse
 reputantes, si victores tam paucos occiderent,
 victi verò amitterent tam multos quam deside-
 rauerant apud plauftra. Insequenti die vasis col-
 lectis mouerunt ad Phraata & castra sua. Vbi
 inciderunt in via primùm in paucos hostes, de-
 inde in plures, denique in cunctos tanquam
 non antè fusos & recentes, qui lacefebant eos &
 irrumpabant vndique: receperunt se ægrè & la-
 boriose in castra. Quia verò excursionem Medi
 in aggerem fecerant, & propugnatores conster-
 nauerant terrore : inflammatus Antonius a-
 nimaduertit in eos qui loco cesserant, decimatio-
 ne. Diuisis enim per denos legionibus, decimum
 quemque forte ducta interfecit, cæteris pro tri-
 tico admensus est hordeum. Erat bellum vtrique
 graue, atque id quod instabat, eo formidabilius,
 Antonio quidem famem expectanti. Non vltra
 enim sine vulneribus & ingenti cæde licebat ei
 frumentari : Phraortes verò Parthos cognos-
 cens quiduis prius quàm hyemem extra tecta
 tolerare vel in statiuis posse contineri, metue-
 bat ne perdurantibus in obsidione & persistenti-
 bus Romanis ipsum desererent, cælo iam post
 æquinoctium autumnale nubibus obducto. Ergo
 dolum fabricat huiuscemodi : Parthorum no-
 bilissimi in frumentationibus & aliis concursi-
 bus lentius fatigabant Romanos, permittebantq;
 iis quædam capere, & virtutem laudabant eo-
 rum vt fortissimorum virorum, qui meritò in ad-
 miratione apud regem suum haberentur. Hinc
 propiùs aduecti atque sensim admouentes equos,
 Antonium conuitiis proscindebant, quod cupi-
 enti pacem Phraorti & tot talibusque viris par-
 cere, non præberet ad id occasionem: sed duros
 ac graues desideret hostes opperens famem &
 hyemem. per quas arduum ipsis sit vel prose-
 quentibus effugere Parthis. Multis hæc ad An-
 tonium referentibus spe emollitus, non antè ta-
 men misit ad Parthum legatos, quàm blandos
 illos rogasset barbaros eâne ex regis sententia re-
 ferrent. Affirmantibus id illis, hortantibusque ne
 formidaret vel diffideret : misit certos ex amicis
 iterum postulatum, ne omninò acquiescere exi-
 stimaretur, modò saluus esset & elaboretur, vt
 sibi signa militaria & captiui redderentur. Re-
 spondit Parthus vt mitteret hæc: sed si ilicò dece-
 deret, ostendit se præstaturum ei pacem & fidem
 publicam. Igitur paucis diebus vasis collectis re-
 duxit retrò exercitum. Hic ille, qui facundus ad
 populum erat, atque ad exercitum dicendo mul-
 cendum supra omnes comparatus æquales, ru-
 bore & mærore ipse vulgus militum confirmare
 prætermisit, delegauitque id muneris Domitio
 Enobarbo. Ibi aliqui stomachati sunt, quasi
 despicerentur. Maxima pars tamen infracta est,
 causamque perspexit : atque ideo magis reue-
 rendum vicissim imperatorem, eique duxit pa-
 rendum. Quum recipere se retrò eadem via
 campestri & nuda institueret, quidam Mardos ge-
 nere, morum Parthicorum ex diutino vsu peritus,

cuius in Romanos fides in praelio ad machinas fuerat probata, adit Antonium, monetque ita fugiat ut montes teneat ad dextram, neque gravem armis exercitum in planicie nuda aperta- que tanto equitatu & sagittariis obiciat: quod sane fabricantem Phraortem benignis pollicitis reduxisset ipsum ab obsidione: duces se viae compendiosioris magisque necessariis abundantis fore. His perceptis deliberavit Antonius. Parthis volebat diffidere post inducias videri, compendium tamen viae atque iter per vicus frequen- tatos laudans, pignus fidei postulavit a Mardo. Ille vinciri iussit se, quoad exercitum reduxisset in Armeniam. Duxit eum vincetus duos dies pacate. Tertio die, quum nihil minus Antonius quam Parthos expectaret, atque ex securitate progredere- retur dissolutè, advertens Mardus aggerem, quo arcebatur amnis, recens dissipatum, vndasque late in viam, qua pergendum erat, effusas: Parthorum id coniecit factum esse ad ipsos implicandos & morandos fluminis impedimentum obicien- tium, monuitque Antonium prouideret & esset intentus. nam propè esse hostes. Dum aciem le- gionum instruit, ac per ordines iaculatoribus & funditoribus excursiones parat in hostes, superue- niunt Parthi, circumuehunturque ad circumue- niendum & conturbandum vndique exercitum. Procurrente in illos leui armatura, ac multis illa- tis per missilia, nec patioribus glandium & iacu- lorum iactu acceptis vulneribus, pedem retulere, mox ex integro irruere: quousque equites Galli globo facto impressionem dederunt disicerunt- que eos, ut eo die non ultra ostenderint se. Ex eo quid faciendum esset Antonius doctus, magna manu iaculatorum & funditorum non nouissi- mum modò agmen, sed utramque etiam alam pratexens processit quadrato agmine. Equitibus imperatum ut incurfu facto propellerent hostes, propulsos non longè conlectarentur. Itaque quum Parthi proximis quatuor diebus nihilo plus intulissent mali quam acceperant, redditi sunt segniores, causataque hyeme deliberauerunt discedere. Quinto die Flavius Gallus, vir fortis & strenuus, qui praefecturam obinebat, adit Antonium, pe- titque maiorem manum leuis armaturae à postre- mo agmine, & à fronte aliquot equites dari sibi, rem magnificam se ostendens editurum. Quibus ab Antonio datis, propulsauit inuehentem se ho- stem, non ut ante pedem referens sensim & reci- piens se ad grauem armaturam: sed substans & configans cum hostibus animosius. Hunc quum viderent nouissimi agminis duces auul- sum à reliquis, missis certis reuocauerunt eum: ceterum non obtemperavit ille. Titium qua- storem aiunt etiam signa arripuisse ac retrò con- uertisse, Gallumque increpasse, quòd multos & fortes milites perditum iret. Increpante eum vicissim illo, ac praecipiente his qui circa ipsum erant, ut consisterent: recepit se Titius. Gal- lum impressionem in frontem hostium facien- tem incurrentes multi à tergo incautum circun- dedere. Quum vndique peteretur, missio nun- tio flagitavit opem. Legionum autem ductores, in quibus erat Canidius, qui summa apud Antonium gratia valebat, non parum videntur hinc offen- disse. Nam quum conuertenda confertim si- gna essent, dum ceteruatim mittunt subsidia.

A ἤδη δὲ Ῥωμαίοις πιστὸς ἐστὶν τῆ μάχῃ τῆ πρὸς τοὺς μηδυσῶν γεγενῆσ, Ἀντωνίου παρεσθῆναι, ἐκέλευε φέρειν ἐν δόξῃ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιλαβόμενον, καὶ μὴ στρατὸν ὀπλίτων καὶ βαρῶν ἐν δρόμοις γυμνοῖς καὶ ἀναπεπλημένων ὑποδοχεῖν ἰσχυρῶς ἑσπέρῃ καὶ ἐξέδυσσιν. ὁ δὲ τεχνάμενον τὸ φερόμενον, ἀνα- γῆσαι τῆς πολιορκίας αὐτὸν ὁμολογίαις φίλων φερόμενος. ἔσει- αλξεν αὐτὸς ἡγεμῶν ὁδοῦ βραχυτέρας, καὶ πολλοὺς ὀπλίτας τὸ ἐπιτηδείων ἐξυψῆσαι. ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀντωνίου ἐβεβήλε, καὶ Πάρθοις μὲν οὐκ ἐβήλε δοκεῖν ἀπίστευ μὲν ἀπονοίας, τὴν δὲ σιωπῆσαι τῆς ὁδοῦ, καὶ τὸ πρὸς κάμας οἰκουμένης ἔσεσθαι B τὴν πορείαν ἐπαινῶν, ὡς ἴσῃ ἦται τὸ Μάρδο. ὁ δὲ δῆσαι παρῆεν αὐτὸν, ἀγρῆς οὐ κατέστη τὸ στρατὸν εἰς Ἀρμενίαν καὶ διὰ τὴν ἡγεῖτο δύο ἡμέρας κατὰ ἰσχυρίαν. τῆ δὲ τρίτῃ πρῶτα πασι τῆς Παρθοῦ ἀπεγνωκῶτος τῶ Ἀντωνίου, καὶ βαδίζοντες ἀειμυθῶς ἀφ᾽ ἑαυτῶν, ἰδὼν ὁ Μάρδος ἀπέχεσθαι ἐμβολῆς ποταμοῦ νεωστὶ διεσπασμένῃ, καὶ ὁρῶμα παλὺ πρὸς τὸ ὄδον ἢ πορῶ- τῶν καὶ ἐκχεόμενον, σιωπῆκεν ὅτι τὸ Πάρθων ἔργον εἴη τῆτο, δευτερίαις ἐνεκα καὶ ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἐμποδῶν αὐτοῖς τὸ ποταμὸν περὶ μὲν καὶ τὸ Ἀντωνίου ὄρεον ἐκέλευε καὶ παρεσθῆναι, ὡς C τῶν πολεμίων ἐγγὺς ὄντων. ἀρῆ δὲ αὐτὸν κατὰ τὸν εἰς τὴν ἑξῆς πρὸς ὄπλα, καὶ διὰ αὐτῶν τοῖς ἀκοντισταῖς καὶ σφενδονήταις ἐκ- δρομῶν ἐπι τῆς πολεμίας πρὸς ἀσθενεῖς, ἐπεφάνησαν οἱ Πάρθοι, καὶ ἀεὶ λαυνοὺς ὡς κικλωσόμενοι καὶ σιωπῆσαι- ζοντες πρὸς ἑαυτοὺς τὸ στρατὸν. ἐκδραμόντων δὲ τῶν ἡμιλῶν ἐπ᾽ αὐτοῖς, πολλὰς μὲν διδόντες ἀπὸ τοῦ ὄρεον, οὐκ ἐλατῆσας δὲ τῆς μολυβδίου καὶ τοῖς ἀκοντισταῖς πληγὰς λαμβάνοντες ἀνε- χρίσθη. εἶτα ἐπῆρῆν αὐτοῖς, ἀγρῆς οὐ συφραντες οἱ Κελτοὶ τῶν ἵππων, ἐβέβαλον καὶ διεσπείδασαν αὐτοῖς, οὐκ ἐπὶ τῆς ἡ- μέρας ἐκείνης ὑποδείγμα ἡμιμυθῶν. ἐκ τῆς μεθ᾽ ἡμέρας Ἀντωνίου ὁ ποιεῖν ἔδει, πολλοῖς ἀκοντισταῖς καὶ σφενδονήταις D οὐκ ἰσχυρῶν τῶν οὐραγῆναι, ἀλλὰ καὶ τῶν πλεονεχῶν ἐκαστέρας σφύσας, ἐν πλαισίῳ τὸν στρατὸν ἦγε, καὶ τοῖς ἵπποταῖς εἰ- ρῆτε παρεσθῆναι βεβήσας, βεβήσας δὲ, μὴ πόρρω διώ- κειν. ὡς τε τῆς Πάρθοις ἐξέφθῆς τέσσαρας ἡμέρας, οὐδὲν πλέον δράσαντες ἢ παθόντες, ἀμβλυτέρας γεγενῆσαι, καὶ τὸν χειμῶνα ποιουμένης πρὸς φασιν, ἀπέναι ἀφανείσθαι τῆ δὲ πέμπτῃ Φλαυίου Γάλλος, αἰὲρ πολεμικῶς καὶ δραστήιος, ἐφ᾽ ἡγεμονίας τετραχόμενος, ἤτησεν Ἀντωνίου παρεσθῆναι πλείονας ἡμιλῶν αὐτῶ οὐραγῆς, καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ ὄρεον ἵππο- τῶν ἡμιλῶν, ὡς μέγα κατάρθωμα ποιήσων. δόντες δὲ, παρεσθῆ- E λόντες ἀνεκῶστε τῶς πολεμίας οὐχ, ὡς ἄρ᾽ ἔπειθεν, ὑπάρχων ἅμα πρὸς τοῖς ὀπλίταις καὶ ἀναχωρῶν, ἀλλὰ ὑφι- σάμενος καὶ συμπλεχόμενος πρὸς ἀσθενεῖς. ὀραντες δὲ αὐτὸν οἱ τῆς οὐραγῆς ἡγεμόνες ἀπορήγησόμενον, ἐκά- λουον πέμποντες: ὁ δὲ οὐκ ἐπέθετο. Τίτιον δὲ φασὶ τὸν παρῆναι, καὶ τῶν σημανῶν ἐπιλαβόμενον, ἐρέφειν ὀπίσω, καὶ λαιδορεῖν τὸν Γάλλον, ὡς ἀπολλυῖται πολλοὺς καὶ ἀγα- θοὺς ἀνδρας. ἀπὸ λαιδορεῖστος δὲ ἐκείνου, καὶ ἀφ᾽ ἑαυ- τῶν ποῖς πρὸς αὐτὸν μῦθον, ὁ μὲν Τίτιος ἀπεχώ- ρει, τὸ δὲ Γάλλον ὠνούμενον εἰς τοῖς κτ᾽ ὅμοια λαυνοῖσι πολλοὺς ἀεζόντες ἐκ τῶν ὀπίσθεν. βολυμυθῶν δὲ πρὸς ἑα- ρῶν ἐκάλει πέμπων ἀρωγῶν. οἱ δὲ τοῖς ὀπλίταις ἀγρῆτες (ὡν καὶ Καίδιος μὲν, αἰὲρ πρὸς Ἀντωνίου διουάμενος μέγι- σον) ἔμικρα δοκῶσι ἀφ᾽ ἑαυτῶν. δέον γὰρ ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἐπιτρέ- ψαι τῶν φάλαγγα, πέμποντες καὶ ὀλίγους ἐπιδοκῶντας,

καὶ πάλιν ἠτήμων τῶν ἐτέρων ἀποπέλλοντες, ἔλαθον
 ὁ ἴσθου δὲ ἠτήμων καὶ φυγῆς ὄλον ἀπαπλήσαντες ὁ στρατό-
 πεδον. εἰ μὴ ταχύ μὲν αὐτὸς Ἀντώνιος μὲν τῶν ὀπλων ἀπὸ
 τῆς σόματος ἤκεν ὑποσπάζων, ταχύ δὲ τρεῖς τὰ γύμνα δὲ
 τῶν φθόνων ὅτι τὸς πολέμιους ὡσαύτως, ἔλατ' ὑποσπάζων
 διώκειν. ἀπέθανον δὲ τριγυλίων ὅσα ἔλατ' οὐκ ὀνομάσθησαν
 ὅτι σκίωαίς φασματῶν περὶ ἀκίχλιοι καὶ Γάλλος ἕως
 εἰς τῆς, τέτταρον εἰδυτοῖς ἀφ' ἑπταπάρμιος τοῦ δόμα-
 σιν. ἀλλ' οὐδ' αὖ μὲν ὅσα τ' ἑσπασμάτων ὅσα δὲ ἰωύεγκε. τὸς δὲ ἄλ-
 λους παρὲν Ἀντώνιος ἐπεσχεύει καὶ παρετάρρισε, δεδακρυ-
 μῆτος καὶ παρὰ θάνατον. οἱ δὲ φαιδροὶ τ' ἄλλοι αὐτὸν λαμβανόμε-
 νοι, παρὰ κείνου ἀπὸ τῆς στρατοῦ αὐτὸν, καὶ μὴ κακῶ-
 παθεῖν, ἀλλ' ἄλλοι καλοῦντες, καὶ σάξασθαι λέγοντες, αἱ ὅσα εἰ-
 νος ὑγίαινη. καὶ ὅλα μὲν γὰρ ἔτε δὲ ἄλλοι, ἔτε ὑπομοναίς, ἔτε
 ἠλικία λαμπερότερον ἄλλοι ἀλλοῖς ἑσπασμάτων ἑσπασμάτων
 δοκεῖ στυαγαγεῖν ἐν τοῖς τότε χρόνοις. ἢ δὲ παρὲν αὐτὸν αἰδώς
 τ' ἠγεμόνα, καὶ περὶ ἀρχία μετ' ἑσπασμάτων, καὶ ὁ πῶν ὅσα ὀνομάσθη,
 εἰδύοις, ἀδύοις, δὲ ἄλλοι, ἰδιώτας, τ' ὅσα Ἀντώνιος π-
 μίω τε καὶ χάριν μάλλον ἀφ' ἑσπασμάτων τ' ὀνομάσθη, καὶ τ' ἀσφαιδίας,
 ὅσα δὲ τοῖς παλαιῖς Ῥωμαίοις ἀπέλιπεν ὑποσπάζων. τῶν δὲ
 αἰτίαι πλείονες ἦσαν, ὡς παρὰ ἑσπασμάτων μὲν δὲ ἠγεμόνα, λόγου δὲ
 ναμῖς, ἀπλότης, ὁ φιλοδωροῦν καὶ μεγαλόδορον, ἢ παρὲν τῶν
 παιδίας καὶ τῶν ὀνομάσθη δὲ ἑσπασμάτων. τότε δὲ καὶ συμποναὶ καὶ
 στυαγαγῶν τοῖς κακῶ παθεῖν, καὶ μετὰ διδύς ἢ πῶν δεητή, παρ-
 θυμοτεροῖς τ' ἑσπασμάτων τὸς νοσητῶν καὶ τῶν ἑσπασμάτων ἐποίη-
 σε. τοῖς μὲν τοῖς πολέμοις ἀπαρρῶν τῶν ἑσπασμάτων ἢ δὲ καὶ κέρμον-
 τας, οὕτως ἐπῆρεν ἠνίκη, καὶ τοσούτων τῶν Ῥωμαίων κατε-
 φρονησαν, ὡς τε καὶ νυκτὸς ἐπαυλίσασθαι τῶν ἑσπασμάτων
 παρὰ ἑσπασμάτων, αὐτῶν καὶ λαοκίνας ἐρήμους καὶ χεῖμα-
 τα ἀφ' ἑσπασμάτων ἀποδιδρασκόντων. ἅμα δὲ ἠμέρα πολὺ
 πλείονες ἐπῆρεν τῶν ἑσπασμάτων καὶ λέγονται τετρακισμυρίων ὅσα
 ἔλατ' οὐκ ὀνομάσθη ἠγεμόνα, βασιλέως καὶ τοῖς παρὲν αὐτὸν
 αἱ τετρακισμυρίων ὡς ὅτι σαφεῖ καὶ βεβαίω καλοῦσθαι
 πέμψαντες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὅσα δὲ ἑσπασμάτων μάχη παρὰ ἑσπασμάτων. Ἀν-
 τώνιος δὲ βουλόμηνος παρὰ ἑσπασμάτων τοῖς ἑσπασμάτων, ἠτή-
 σε φαιδονίματιον, ὡς οὐκ ἔσπασμάτων ὀφθαί. τῶν δὲ φίλων ἑσπασ-
 μῶν τῶν, ἐν τῇ ἑσπασμάτων φαιδονίματι παρὰ ἑσπασμάτων ἐδὲ ἠγεμό-
 ρησε, τὸς μὲν νενικηκῶν ἑσπασμάτων, ὀνομάσθη δὲ τὸς φθόνων.
 τῶν δὲ οἱ μὲν παρὰ ἑσπασμάτων ἑσπασμάτων, οἱ δὲ, ἀπολοζόμενοι,
 σφῶν αὐτοῖς παρὰ ἑσπασμάτων, εἴτε βουλόμηνος δεκατεῦεν, εἴτε ἄλλοι
 ἑσπασμάτων καὶ λαοκίνας μόνον παύσασθαι δεκατεῦεν καὶ λυπού-
 μῶν ἐδὲ ἑσπασμάτων. παρὰ ἑσπασμάτων τῶν χεῖρας αἰσπίνας, ἠδὲ ἑσπασ-
 τοῖς ἑσπασμάτων, εἴ πῶν δὲ ἑσπασμάτων νενικηκῶν τῶν ἑσπασμάτων αὐτῶ
 μέτεσιν, εἰς αὐτὸν ἐλθεῖν, τῶν δὲ ἄλλοι ἑσπασμάτων ὀνομάσθη διδύ-
 να καὶ νίκη. τῶν δὲ ὑπερβαίω φαιδονίματι βέλπιον παρὰ ἑσπασ-
 μῶν, καὶ τοῖς Ῥωμαίοις ὅτι χεῖρας πολὺς ἀπὸ τῶν παρὰ ἑσπασ-
 μῶν. οἱ ὀνομάσθη γὰρ ἐφ' ἑσπασμάτων καὶ ληλασίδου, οὐ μάλιστ',
 ἐλαμῶν. εἴτε πολλοῖς βέλεσιν ἐσπασμάτων, ἑσπασμάτων
 ὅ καὶ νενικηκῶν τῶν παρὰ ἑσπασμάτων ὀνομάσθη, αὐτῶν δὲ ἑσπασ-
 μῶν. ἐπεὶ δὲ καὶ ἑσπασμάτων αὐτοῖς ἀπὸ λυφῶν πῶν ὀνομάσθη
 ἐπέτεν, καὶ βεβαίως ἐπέσπασμάτων ἐβόηον, ὅτι ἐπῆρεν
 τῶν οἱ ἑσπασμάτων στυαγαγῶν εἰσω τῶν ὀπλων τοῖς ἑσπασ-
 μοῖς, αὐτοῖς δὲ καὶ ἑσπασμάτων εἰς γῆν παρὰ ἑσπασμάτων τοῖς ἑσπασ-
 μοῖς. οἱ δὲ ὀνομάσθη ὑποσπάζων αὐτῶν τὰ ὀπλα, καὶ κείνων ὀ-
 μοῖας ἑσπασμάτων. ὁ δὲ ἑσπασμάτων παρὰ ἑσπασμάτων ἐπέσπασ-
 μῶν, ὅτι ἑσπασμάτων

A atq; his rursus fufis alios submittunt: impruden-
 tes totum penè clade & fuga compleffent exerci-
 tum, nisi properè cum graui armatura Antonius
 ex prima acie hostibus occurriffet, properè etiam
 tertiam legionem per medios fugientes in hostes
 rapiens instantes repressiffet. Cecidere non mi-
 nus tria millia, fauciorum quinque millia in ca-
 ftra reportata. Inter hos Gallus fuit, quatuor fa-
 gittis, quas aduerfo corpore exceperat, traiectus.
 Verùm hic non conualuit ex vulneribus. Cæte-
 ros circumiuit Antonius inuisens, consolatusque
 est eos lachrymarum plenus & dolore percitus.
 B Illi alacres dexteram eius apprehendentes, ora-
 uerunt iret femetipsum curatum, nec sese affli-
 geret. Appellabant eum imperatorem, & modò
 ipse valeret, saluos se dicebant. Nam breui ne-
 que robore neque patientia laboris neque flore
 ætatis præstantiorem alius imperator exercitum
 ea memoria ductasse illo videtur: reuerentia ve-
 rò aduerfus ducem, obtemperantia cum beneuo-
 lentia, & quòd omnes æquè nobiles, obfcuri,
 præfecti, gregarii in honore esse & gratia apud
 Antonium salutis suæ & incolumitati præferrent,
 ne à veteribus quidem Romanis potuit superari.
 C Huius rei complures, vti retulimus, causæ fuere,
 nobilitas Antonii, facundia, candor, munificen-
 tia & magnificentia, in iocis & colloquiis lepo-
 res: tunc verò etiam communicatio cum affli-
 ctis angoris dolorisque, & suppeditatio eius quo
 quisque indigebat, alacriores reddidit valenti-
 bus ægros & vulneratos. At hostes quantum-
 uis fatifcentes & defatigatos adèd crexit ea vi-
 ctoria, ac tantoperè Romanos despexerunt, vt
 etiam pernoctarent ad castra, expectantes tento-
 ria iam iam deserta, & impedimenta se fugien-
 tium direpturos. Prima luce longè plures afflu-
 xerunt, aiuntque equites fuisse non minus qua-
 draginta millia. quòd rex cohortem quoque, quæ
 corpus suum stipabat perpetuò, sicut ad indubi-
 tatam & certam victoriam misiffet. Ipse enim
 nulli interfuit pugnæ. Antonius verò appellatu-
 rus milites, togam pullam, quòd appareret mise-
 rabilior, poposcit. Quod quia prohibuerunt ami-
 ci, progressus est ad concionem habendam palu-
 datus. Laudauit eos qui vicerant: illos qui terga
 dederant, castigauit. quorum superiores animum
 addiderunt ei: hi excusantes se, paratos ostende-
 runt, siue decimare ipsos, siue alio modo statueret
 punire. tantùm rogauerunt, molestiam & mœ-
 rorem animi deponeret. Sub hæc manus ad cælum
 tendens, deos precatus est, Siqua priores for-
 tunæ suæ serenitates diuina inuidia maneret, in se
 vt ea verteret, reliquo exercitui incolumitatem
 tribuerent & victoriam. Postero die agmine pro-
 gressi sunt meliùs septo, inferentibusque se Par-
 this res oblata multum inopinata est. Nam qui
 pergere ad rapinam & prædam, non ad pugnam
 arbitrabantur, quum in multa tela incurrerent,
 valentesque & recentes animis cernerent Roma-
 nos, rursus obtorpuere. Vt verò descendentes ex
 decliuis tumultis adorti sunt Romanos, & len-
 tè digredientes telis instituerunt figere: con-
 uersis signis legionarii leuem armaturam te-
 xerunt armis suis, atque ipsi submittentes in
 genu se obiciebant scuta sua. Qui à tergo ho-
 rum stabant, arma tenebant super hos, ac su-
 per illos pari modo alii. Ea figura tecto assimilis
 ὅτι τε

speciem præbet theatri, & munimentum est ad ia-
 cula arcenda, quò delabantur, densissimum. At
 Parthi procumbentibus in genu Romanis, fatiga-
 tionem & lassitudinem esse arbitantes, deposue-
 runt arcus, hastisq; arreptis incurrerunt in eos. Ibi
 Romani sub lato clamore subito exilierunt, pilisq;
 cominus ferientes trucidauerunt antesignanos, ac
 cæteros verterunt omnes in fugam. Idem quum
 ageretur sequentibus diebus, parum itineris per-
 fecerunt, & tentauit fames exercitum, quòd pa-
 rum frumentari, idq; non sine certamine, possent,
 & deficerentur molis. Magna enim ex parte reli-
 ctæ fuerant, iumentis partim mortuis, partim æ-
 grotos & faucios ferentibus. Chœnicem tritici At-
 ticam quinquaginta drachmis aiunt venisse. Pa-
 nes hordeaceos ad argenti pondus distrahebant.
 Ad olera verò & radices quum verterunt se, pau-
 ca repetere familiaria. Coacti etiam insolita antè
 gustare, herbam attigerunt quæ adferebat per in-
 faniam mortem. Qui eam sumpserat, nullius alteri-
 us rei meminerat vel notitiam habebat. Vnum
 agebat vt omnem lapidem moueret & verfaret,
 quasi rem efficeret magni momenti. Plenus cam-
 pus fuit humi inclinatum lapidesq; eruentium
 & transferentium. Postremò bilem vomentes
 emoriebantur, quando vnicum remedium defi-
 ciebat, vinum. Quum expirarent multi, nec Par-
 thi abscederent, tradunt Antonium identidem
 exclamasse, O decem millia admirantem Xeno-
 phontis copias: quòd illi, quum longiore via ex
 Babylone recepissent se, atq; cum hostibus dimi-
 cassent longè pluribus, euassissent incolumes. Par-
 thi autem, quia perrumpere agmen Romanorum
 non valebant, neq; dissipare ordines, frequenter
 verò iam victi fuerant & pulsi, egerunt denuò pa-
 catè cū aquatoribus & frumentatoribus. ac ner-
 uos ostendentes arcuum suorum remissos, retrò
 se abire dixerunt, & hunc finem facere eos conse-
 ctadi, paucos Medos solùm vnus aut alterius ad-
 huc diei iter sequuturos: sed nihil ipfos fatigatu-
 ros, tantum protecturos remotiores vicos. His di-
 ctis salutationes & beneuolentiæ demonstratiõne
 adiunxerunt. vnde perquam alacres redditi sunt
 Romani, atque Antonius eo nuntiato campestria
 potiùs cupiuit petere, quòd via montana dicere-
 tur arida esse. Quum in eo esset vt id exequeretur,
 venit quidam ex castris hostium, Mithridates no-
 mine, consobrinus Monæsis illius qui ad Antoni-
 um cõfugerat, & tria illa oppida acceperat dono.
 Hic petijt vt aliquis secum colloqueretur qui lin-
 guam Parthicam aut Syriacam calleret. Congres-
 so cum eo Alexandro Antiocheni, cui familiarita-
 tas intercedebat cum Antonio, indicans qui esset,
 & Monæsi hoc beneficium tribuens, rogauit Ale-
 xandrum videretne procul ex aduerso colles con-
 tiguos & excelsos. sub illis, inquit, struunt vobis
 Parthi cum omnibus copijs insidias. Quippe sub-
 iacēt his collibus spatiosi campi & delufos ab ipsis
 vos expectant illuc deflexuros relicta via monta-
 na. Habet hæc quidem vobis consuetam sitim &
 laborem: at illac si pergat Antonius, scito Crassi
 eum manere fortunam. Hæc ille fatus, abscessit.
 Quibus nuntiatis conuocauit Antonius amicos,
 & ducē viæ Mardum, qui eiusdem erat sententiæ.

ὄψιν τε θαυτακίαν παρέχῃ, καὶ τῶν περὶ ἡμέραν ἐργα-
 νώτατον ὅτι πρὸς τὰς αἰσὺς ἀπολιδομένης. οἱ μὲν οὖν
 Πάρθοι πλὴν εἰς γένυ κλίσειν τῶν Ρωμαίων, ἀπαγρόσιν
 ἠγρούμενον καὶ κέματον εἶ), τὰ μὲν πύξα κατέθεντο, τοὺς δὲ
 κεντὲς ἀφελόντες, εἰς τὴν περὶ ἐμύσαν. οἱ δὲ Ρωμαῖοι
 στυαλαλάξοντες, ἐξείφθη ἀέθρον, καὶ τοῖς ὑποσῖς
 παύοντες ἐκ χερσὶν, ἐκ τεινάντε τὸς περὶ τὸς, καὶ ἐπιπύ-
 ῃθεντο τῶν δῆλων ἀπόρτων. ἐγένετο δὲ ταῦτα καὶ τῶν ἀλ-
 λαις ἡμέραις, ἔπι μικρὸν αὐόντων τῆς ὁδοῦ. καὶ λιμὸς ἠ-
 πώτετο τὸ στρατὸν, οἷόν τε βραχύν ἀφ' ἐμάχης ποιεζόμε-
 νου, καὶ τῶν πρὸς ἀγέτον σκιδων σὺν ὑπορριώτος. τὰ γὰρ
 πολλὰ κατελείπετο, τῶν μὲν ἀποθνήσκοντων ὑπορριώτων,
 τῶν δὲ τὸς νοσοῦντων καὶ τραυματίας φερόντων. λέγεται
 δὲ χοῖνιξ Ἀθηκὴ πύραν, πενήτηντα δραχμῶν ὀνίος ἡμέ-
 ρου. τὸς δὲ κριθίνοις ἀρτίους πρὸς ἀργύριον ἰσάντες ἀπε-
 δίδοντο. τραπόμενοι δὲ πρὸς λαχμα καὶ ρίζας, ὀλίγοις
 μὲν ἐνετύχοντο τῶν σιωήτων, ἀσάκεζομενοι δὲ πειρα-
 σθαι καὶ τῶν ἀγρότων περὶ τὸν, ἦσαν τοῦ ἰνὸς πύας ὅτι
 θάνατον ἀφ' ἐμάχης ἀγρούσης. ὁ γὰρ φαγὼν ὁσδὲν ἐμέμνη-
 το τῶν δῆλων, ὁσδὲ ἐγίνωσκεν, ἐν δὲ ἔργον εἶχεν; κινεῖν καὶ
 σφρέφιν πύρα λίθον, ὡς τὴν μεγάλης σπουδῆς ἀξίον ἀφελ-
 ῶν πρὸς τὸν. ἡ δὲ μετὸν δὲ πεδίον κεκυφῶτων χαμάζε,
 καὶ τὸς λίθους περὶ ὀρυσθῶν καὶ μεθισάντων. τέλος δὲ χο-
 λῶν ἐμοιῶτες ἐθνησκον, ἐπεὶ καὶ τὸ μόνον ἀπὸ πατὸς οἶνος
 ἐξέλιπε. φθειρομένων δὲ πολλῶν, καὶ τῶν Πάρθων σὺν ἀφι-
 σαμῶν, πολλάκις αἰαφθέγεσθαι τὸ Ἀντωνίου ἰσορροπῶν,
 ὧ μύριοι θαυμάζοντα τοῖς μὲν Ξενοφάντος, ὅτι καὶ πλείονα
 καταβαίνοντες ὁδὸν ἐκ τῆς Βαβυλωνίας, καὶ πολλαπλα-
 αῖοις μαχόμενοι πολεμίοις ἀπεσώθησαν. οἱ δὲ Πάρθοι,
 ἀφελόντες μὲν οὐ διωάμενοι τὸ στρατὸν, ὁσδὲ ἀφελόν-
 ται τὴν ἄξιον, ἡ δὲ πολλὰκις ἠτήμενοι καὶ πεφθαρῆτες,
 αἷτις εἰρηνικῶς ἀεμίγνυτο τοῖς ἐπὶ χιλὸν ἢ ὅτιον περὶ
 ἡμέραις, καὶ τῶν πύων τὰς ἰσθμὸς ἐπιδεικνύμενοι ἀειμῶνας,
 ἐλεγον ὡς αὐτοὶ μὲν ἀπίασιν ὀπίσω, καὶ τοῦτο ποιοῦνται πέ-
 ρας ἀμύνης, ὀλίγοι δὲ Μήδων ἀκροουθῶσι ἐπὶ μίας ἢ
 δύο τέραις ὁδὸν ἡμέρας, ὁσδὲν παρενοχλοῦντες, ἀλλὰ τὰς ἀ-
 πωτέρω κώμας φυλάττοντες. τοῦτοις τοῖς λόγοις ἀσπασμοί-
 τε καὶ φιλοφροσύνῃ πρὸς ἡσαν ὡς τε πύρα τὸς Ρωμαῖοις
 ἀθαρσῖς ἡμέρας, καὶ τὸ Ἀντωνίου ἀκροῦσιντα, τῶν πε-
 δίων ἐφίεσθαι μάλλον, ἀνύδρου λεγόμενης εἶ) τῆς ἀφ' ἣ
 ὄραν. οὕτω δὲ ποιεῖν μέλλοντος, ἦκεν ἀνὴρ ἐπὶ τὸ στρατόπε-
 δον ἐκ τῶν πολεμίων, ὄνομα Μιθριδάτης, ἀνεψῖος Μοναί-
 σου τῆ παρ' Ἀντωνίου ἡμομέου, καὶ τὰς βεῖς πόλεις δω-
 ρεαὶ λαβόντος. ἡξίου δὲ αὐτὰ πρὸς ἡγεῖν ἵνα τῶν Παρθῶν
 ἀφελόντων διωαμῶν, ἢ Συρισὶ καὶ πρὸς ἡγόντος Ἀ-
 λεξάνδρου τῆ Ἀντιοχείας, ὅς ἡ Ἀντωνίου σιωήτης, ὑπὸ
 πῶν ὅς εἶη, καὶ Μοναίση τὴν χάλειν ἀπάτων, ἠρώτησε τὸ
 Ἀλέξανδρον εἰλόφοις στωχεῖς καὶ ὑψηλοῖς ὄρεσιν πρὸς ὀ-
 ραν. φησάντος δὲ ὄρεσιν, τὸ ἐκείνοις (ἔφη) πύρα πῶν Πάρ-
 θοι λοχῶσιν ὑμᾶς. τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τοῦτων
 ἐξήρηται, καὶ πρὸς δόκωσιν ὑμᾶς, δὲ πατημένοις ὑπὸ
 αὐτῶν, ἐν αὐτῶν βέβησθαι, πύρα τῶν ὄρων ἀπολείπον-
 τας. ἐκείνη μὲν οὖν ἐχθρὸς ὑμῖν σιωήτης καὶ πόνον. ταῦ-
 τα δὲ χορῶν Ἀντωνίου ἴσα τὰς Κεσίας τύχας αὐτὸν ἐκδεχόμενας. ὁ μὲν οὕτω φερόσας ἀπῆλθεν. Ἀντωνίου δὲ
 ἀκρούσας, καὶ ἀφελόντες, στωχεῖς τὸς φίλοις, καὶ τὸ ἡμέρονα τῆς ὁδοῦ, Μάρδον, ὁσδὲ αὐτὸν δῆλως φρονοῦντα.

καὶ γὰρ αἰὲν πολέμιον, ἐγίνωσκε τὰς δὲ τῶν πεδίων ἀνοδίας καὶ
 πλαίας χαλεπὰς καὶ διεσκευασμένους οὐσας· ἢ τρεχέαιαν ἀ-
 πέφαιμεν ὅσθεν δὴ δὲ διεχερὲς ἢ μίας ἡμέρας ἀνδρῶν ἔχου-
 σαν. οὕτω δὲ ἄρα πόλιος, τῶν τῶν ἡγευκτῶν, ὕδαρ ὅτι φέρεται
 κελύσσας. ἀφείων ἢ ἡ δὲ πορεία τοῖς πολλοῖς· δὲ καὶ τὰ κέρων
 πιμπλαῖτες ὕδατος ἐκόμιζον, οἳ δὲ, διφθέρας ὑπολαμ-
 βδόντες, ἢ δὲ τῶν ποταμῶν ἀγῆσθαι τοῖς Πάρθοις καὶ τῶν δὲ
 εἰώθως ἐπινοκτῶν ἐδίωκον, ἢ ἡλίου ἢ αἰθέρων ἢ ἡλιον τῶν ἔρατων,
 ἀγρυπνία καὶ πόσι κακῶς διακειμένων. τεταρτάκιον γὰρ
 καὶ διακοσίοις ἐπὶ τῆς νυκτὸς σταδίους κατηνύκεισαν· καὶ δὲ μὴ
 παρῆσαν οὐτῶν τῶν ἔρατων ἐπέλθῃν τῶν πολέμιους, ἀγρυπνίαν
 παρῆσαν. καὶ δὲ δὲ εἰς ἐπέτεινεν ὁ ἀγῶν· ἀμυυμένους γὰρ ἀμα-
 παρῆσαν. οἳ δὲ παρῆσαν βαδίζοντες ἐντυγχάνουσι ποταμῶν,
 ψυχρὸν μὲν ἔχοντι καὶ δραστέον, δὲ μὲν ἢ καὶ φαρμακῶδες ὕ-
 δωρ, ὁ ποτὴν, δὲ ἡ δὲ οὐδὲν, ἐλασμοῦ τῆς κελύσσας καὶ τῶν δὲ
 ψοῖς ἀναφλεγρομένου, παρῆσαν. καὶ τῶν δὲ Μάρδου παρῆ-
 λέντος, ὅσθεν ἢ ἡλιον ἐκείνου ἀνείργοντες ἐπὶ τῶν.
 Ἀντώνιος δὲ τῶν δὲ ἐδεῖτο βραχὺν ἐγκαρτερῆσαι χρόνον.
 ἔτερον γὰρ οὐ πόρρω ποταμὸν ἐπὶ πότιμον, εἴτα τῶν λειπῶν,
 ἀφίππων καὶ τρεχέαιαν, ὥστε πᾶσι τῶν δὲ ἀποβῆσαι τῶν
 πολέμιους ἀμα δὲ καὶ τῶν μαζομένων ἀνεκαλεῖτο, καὶ κατὰ-
 ζῶσθαι ἐσήμασθαι, ὡς σκιάς γοῦν μετὰ λαβοῖεν οἱ στρατιῶται.
 πηγνυμένων οὖν τῶν σκηνῶν, καὶ τῶν Πάρθων δὲ ἡ δὲ, ὡς παρῆ-
 εἶωσαν, ἀπαλαπτομένων, ἢ καὶ αὐτῶν ὁ Μιθριδάτης, καὶ
 τῶν δὲ Ἀλέξανδρου παρῆσαν, παρῆσαν, μικρὸν ἢ συχάσαν-
 τῶν δὲ στρατῶν, δὲ ἡ δὲ καὶ ἀπεύδειν ὅτι τῶν ποταμῶν, ὡς οὐ
 διαβησόμενοι Πάρθων, ἀρετῶν δὲ ἐκείνου διωκόντων. τῶν δὲ
 ἀπαλείας παρῆσαν Ἀντώνιον Ἀλέξανδρος, ἐκφέρῃ παρῆ-
 αὐτῶν χρυσῶν ποτήρια πᾶσι πολλὰ, καὶ φιάλας, ὡν ἐκείνος
 ὅσα τῶν δὲ εἰς τῶν κατὰ κράτος ἢ λαβῶν, ἀπῆσαν.
 ἐπὶ τῶν δὲ ἡμέρας οὐσας αἰαζῶσθαι, ἐπορεύοντο, τῶν δὲ πολέμιων
 οὐ παρενοχλωσάντων· αὐτῶν δὲ ἑαυτοῖς νύκτα χαλεπωτάτην
 πασῶν ἐκείνων καὶ φοβερωτάτην ἀπαρῆσαν. τοῖς γὰρ
 ἔχοντες δὲ γυμνῶν ἢ χροῖον ἀποκτινυῶντες ἐσύλων, καὶ τῶν
 χροῖατα τῶν δὲ ὑποζυγίων ἀφῆσαν. τέλος δὲ, τοῖς Ἀν-
 τωνίου σκιδροφόροις ἐπιχρήσαντες, ἐκ πᾶσι καὶ τρε-
 πέζας πολυτελεῖς κατέχευον καὶ διενέμοντο. θορύβου δὲ πολ-
 λῶν καὶ πλαίου δὲ φράτῶν πᾶσι ἐπέχοντος, (ὡόντο γὰρ
 ὅτι πεπεπρωμένων τῶν δὲ πολέμιων ἐπὶ τῶν γερωνείων καὶ δια-
 σπασμῶν) Ἀντώνιος ἕνα καλέσας τῶν δὲ δορυφορευῶντων αἰ-
 τῶν ἀπελθόντων, ὄνομα Ράμνον, ἄρκεσεν, ὅτῳ κελύσσει, δὲ
 εἰς αὐτῶν δὲ εἶναι, καὶ τῶν κελύσσει δὲ ποτεμῶν, ὡς μή-
 τε ἀλλῶν ἢ τῶν δὲ πολέμιων, μήτε γινώσκειν τε διη-
 κῶς. ἐκδακρυσάντων δὲ τῶν δὲ φίλων, ὁ Μάρδος ἐθάρρυνε
 τῶν δὲ Ἀντώνιον, ὡς ἐπὶ ὄντος τῶν ποταμῶν, (καὶ γὰρ αὐτῶν
 ἀπορρέουσα νοτερά, καὶ ψυχρότερος ἀπῆσαν ἀπῆσαν, ἢ δὲ
 τῶν αἰαπνοῦν ἐπὶ τῶν) καὶ τῶν δὲ χρόνον ἔφη τῶν πορείας οὕτω
 συμπεράνῃ δὲ μέσθαι. ὅσθεν γὰρ ἡ δὲ πολὺ δὲ λειπόμνον
 τῶν νυκτῶν. ἀμα δὲ ἀπῆσαν ἔτερον τῶν θορύβου ἐκ τῶν
 παρῆσαν αὐτοῖς ἀδικίας καὶ πλεονεξίας εἶ). δὲ καὶ κατῆσαν
 δὲ πλῆθος εἰς τῶν δὲ πλάης καὶ τῶν δὲ διασπασμῶν
 βουλόμνος, ἐκείνου σημεῖον κατῆσαν. ἢ δὲ τῶν δὲ
 πέλας ἡμέρας, καὶ τῶν δὲ στρατῶν χροῖον δὲ γερωνείων ἢ
 νὰ λαμβάνῃ καὶ ἡσυχίαν, παρῆσαν ἐπὶ τῶν δὲ τῶν δὲ
 τῶν Πάρθων τῶν δὲ μαχῆς σημεῖον ἐδόθη τοῖς ψιλῶν.

A Etenim nosse ostendit se vel sine hostibus iter in-
 vium per planiciem esse & flexus longos habere
 atque inventu difficiles. Alteram asperam docuit
 nihil tædij præter vnius diei habere squalorem.
 Mutata igitur sententia, nocte hac via duxit, iuf-
 fitque aquam quemque secum ferre. sed deficie-
 bantur multi vasis. Ita galeas aqua impletas porta-
 runt, pars vtres impleuerunt. Iam progredi Anto-
 nium nuntij venerunt Parthis, qui præter mo-
 rem etiam sunt nocte eum insectati. Orto sole
 nouissimum agmen cœperunt carpere vigilijs &
 labore confectum: quandoquidem quadraginta
 B & ducenta stadia fuerant ea nocte emensi. & in-
 cursus hostium tam subitus nec opinantes per-
 culit, sitimque intendit Mars. simul enim inter
 progrediendum pugnabant ad repellendum ho-
 stem. Primum agmen peruenit ad amnem, cu-
 ius erat gelidus & lymphidus liquor, sed falsus me-
 dicatusque. qui hauustus mox aluo concitata & in-
 flammata siti excitabat dolores. Quod quamuis
 præmoneret Mardus, nihilominus, repulsis qui
 prohiberent, potauerunt. Orabat Antonius cir-
 cumcurfitans, paulisper vt sustinerent. Alterum
 enim ostendit non procul potabilem fluvium ab-
 esse, inde reliquam inequitabilem & confrago-
 fam viam, vt nequaquam sequi ultra possit hostis.
 C Simul præliantibus receptui eani iussit, signum-
 que dedit metandis castris, quò saltem umbra po-
 tirentur milites. Dum tentoria statuuntur, & Par-
 thi protinus pro consuetudine sua recedunt, ve-
 nit iterum Mithridates. ad quem progresso Ale-
 xandro, monuit vt quum paulisper dedisset se ex-
 ercitus quieti, surgeret & properaret ad amnem:
 non traiecturos eum Parthos, sed eatenus inse-
 quuturos. Hæc vbi ad Antonium retulit Alexan-
 der, tradita sunt ei ab Antonio pocula permulta
 aurea & phialæ, ex quibus Mithridates quantum
 D occulere veste poterat accepit, inde digressus est.
 Luce adhuc castra mouente Antonio perrexe-
 runt, nihil negotij facescentibus hostibus. ve-
 rum noctem sibimetipsi omnium illam effece-
 runt laboriosissimam & terribilissimam. Nam eos
 qui aurum vel argentum haberent, interficiebant
 spoliabantque, & pecuniam, quæ iumentis por-
 tabatur, diripiebant. Postremò impedimenta An-
 tonij adorti, pateras & mensas pretiosas disseca-
 bant partiebanturque. Ingenti tumultu & errore
 vniuersum occupante exercitum, (incurfu enim
 hostili fugam fieri & diuulsionem ordinum arbi-
 E trabantur) accitum Antonius vnū ex libertis suis
 qui eum stipabant, Rhamnum nomine, adegit iu-
 reirurando, vt vbi præcepisset, cõfoderet se gladio,
 caputque detruncaret, ne veniret vivus in hostiū
 potestatem, neque cognosceretur mortuus. Effu-
 sis in lacrymas amicis eius, alleuauit Mardus An-
 tonium, propè esse docens fluvium. Quippe aura
 inde emanans liquidior, atq; gelidior aer afflans,
 lætiorem reddebat spirationem, & itineris tem-
 pore ita ostendit finiti spatium. neque enim mul-
 tam noctis restabat. simul alij turbam nuntiarunt
 ex propria iniuria & auaritia militum natam. I-
 F taque vt componeret agmen confusum & diuul-
 sum, signum dari castis metandis imperauit.
 Iam illucescebat dies, & quum cœpisset aliqua-
 tenus componi exercitus, & sedari tumultus,
 postremum agmen insectantur tela Parthorum.
 Itaque signum pugna leui armaturæ est datum.

Grauis armatura scutis itidem sese mutuò contegens, iacula exceptit. Parthi verò non audebant propius gradum admouere. Ita principijs paulatim progredientibus, flumen in conspectu fuit: atq; vbi instruxit in ripa infestum hostibus equitatum, primos Antonius infirmos transportauit. Iam præliantes quoque securè & quiete potare poterant. vt enim conspexere Parthi flumen, arcus remiserunt, dixeruntq; Romanis vt transmitterent audacter, in cælum virtutem eorum effertentes. Igitur traiecto tranquille fluvio, refecerunt se, inde processerunt haudquaquam Parthis fidentes. Sexto à nouissimo prælio die peruenerunt ad Araxem amnem, quo Media & Armenia disterminantur. Hic altitudine & violentia difficilis visus traiectu, increbuitque rumor subsidere ibi in insidijs hostes, vt transeuntes aggredere. Postquam tuò traducti Armeniam iniere, vt situnc terram illam ex pelago conspexissent, adorauerunt eam, atq; in lachrymas se & mutuos complexus præ gaudio effudere. Quia verò iter faciebant per affluentem regionem, vtebanturq; omnibus ex magna inopia effusè, euaserunt hydropici & cæliaci. Ibi recensito Antonius exercitu desiderauit viginti millia peditum & quatuor equitum: qui non interierunt vi omnes hostili, sed supra dimidium eius morbo. A Phraatis vigintiseptem diebus iter fecerunt & Parthos prælijs octo decim fudere. Cæterum non fuerunt victoria hæ integræ vel solidæ, quod parum neq; vsquequaque infectati hostes fuissent. Qua maximè re constitit Armenium Artauasdem illius belli Antonium effectu fraudasse. Nam si quos ex Media abduxit, equitum sex & decem millia adfuissent pariter ac Parthi instructi ac cum illis assueti pugnare: Romanis pugnantibus, illis in fugam effusos persequentibus, haud valuisse toties recolligere se profligati & denuò repetere pugnam. Quare Antonium omnes infesti ad vindicandum in Armeniam concitabant. At ille consilio vsus, neque prodicionem exprobrauit ei, neque de consueta in eum comitate & honore quicquam, quod infirmus ab exercitu & omnium rerum esset indigus, detraxit. Post tamen iterum Armeniam ingressus, multis pollicitationibus & inuitationibus induxit Artauasdem ad congressum. ac tunc comprehendit eum, vinctumque deduxit Alexandriam, vbi de eo triumphauit. Qua potissimum re populum Romanum offendit, quod prima patriæ ornamenta in gratiam Cleopatraz deferret Ægyptijs. Cæterum hæc postmodum consequuta sunt. Tunc verò per grauem iam hystem & perpetuas niues citatum rapiens agmen, octo millia militum in via amisit. Paucis comitatus descendit ad mare, atque in castello inter Berytū Sidonemq; posito (Leuce come appellatur) substitit, vt Cleopatram opperiretur: cuius anxius mora languebat. Itaq; coniecit se statim in vinum & crapulā. intolerans tamē tractus conuiuij exurgebat inter pocula, ac crebrò exiliens speculabatur, quoad illa est in portū delata. Tulit ea militibus magnā vim vestium & pecuniam. Sunt qui distant vestem Antonium ab illa sumptam & pecuniā de suo, vt si illa dedisset, diuississe. Iam regi Medorum dissensio cum Partho Phraorte intercessit,

A οἱ δὲ ὀπλίται πάλιν ὁμοίως κατερέξαντες ἀλλήλους τοῖς θυρεοῖς, ἡσυχάζοντες ἄλλήλους, ἐπὶ τῷ ἑλμυρίῳ συνελάθειν. ἡσυχάζοντων δὲ κατὰ μικρὸν οὕτως τῶν ποταμῶν, ὁ ποταμὸς ἐφαίνετο καὶ τὸς ἰπποεῖς ἐπὶ αὐτῷ ὡς ἀπὸ τῆς Ἀντωνίου ἐναντίας τοῖς πολεμίοις, διεβίβαζε τοῖς ἀσθενεῖς ποταμοῖς. ἤδη δὲ καὶ τοῖς μαχητοῖς ἀδεία καὶ ῥαταῖνῃ τῷ πρὸς ἑαυτοὺς. ὡς γὰρ εἶδον οἱ Παρθοὶ τὸ ποταμὸν, αἱ τε νεφέλαι ἀνέκταν, καὶ παρρόντας ἐκέλευον ἀφαιρῆσαι τὸς Ῥωμαίους, πολλὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν ἐγκωμιάζοντες. ἀφαιρῆσαι οὖν καθ' ἰσχυρία, αὐτοὺς ἀελάμενοι, εἶτα ἄδδον, οὐ πόρῳ τοῖς

B Παρθοῖς περὶ τὴν ἡμέραν μετὰ τὴν τελευτήσαντα μέγιστον τὸν Ἀρξίον ποταμὸν ἦκον, οὐκ ἔχοντα Μηνδαίου καὶ Ἀρμενίας. ἐφαίνετο δὲ καὶ βάθος καὶ τραχύτης χαλεπὸς. καὶ λέγεται διήλθειν, ἐκδρόνους αὐτῶν τὸς πολεμίοις ἐπιθήσασθαι ἀφαιρῆσαι αὐτοῖς. ἐπεὶ δὲ ἀσφαλῶς ἀφαιρῆσαντες, ἐπέβησαν τῆς Ἀρμενίας, ὡς ἂν ἀπὸ τῆς ἐκείνου ἰδόντες ἐκ πελάγους παρεσκευάσθησαν, καὶ πρὸς δάκρυα καὶ ἀεὶ βολὰς ἀλλήλων ὑπὸ χροῦς ἐτρέποντο. παρῶντες δὲ ἀφ' ἑαυτῶν βιβάμενοι, καὶ χροῦντο πάντων ἀπὸ τῆς ἀπορίας, ὑδρευοῖς καὶ κρηναῖς

C ἀεὶ ἐπιπὼν ἀρρωστήμασιν. ἐν αὐτῷ αὖ ποταμῷ ἐξέτασιν αὐτῶν Ἀντωνίου, ὁρῶντες μὲν περὶ τὸν τετρακισχιλίους ἰπποεῖς ἀπολωλότας, οὐ πόρῳ ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἀλλ' ὑπὸ ἡμίσει νοσήσαντας. ὠδύσαντο οὖν οὖν ἀπὸ φροσύνης ἡμέρας ἐπὶ καὶ εἰκοσι, μέγιστος δὲ ὄκτω καὶ δεκά Παρθοῖς ἐπέβησαν. αἱ δὲ νύκτα κρηνοῖς ἐκ εἶχον, ὅσῳ βεβαίωθῃ, μικροῖς ποταμῶν καὶ ἀτελεῖς αἱ διαζέεις. ὅ καὶ μάλιστα κατὰ τὸν ἑσπέρου ὁ Ἀρμενίος Ἀντωνίου, ἐκείνου τῷ πολέμῳ ὁ τέλος ἀφελόμενος. εἰ γὰρ οὐκ ἀπήλασαν ἐκ Μηνδαίας ἰπποεῖς ἑξακισχιλίους καὶ μυ-

D εῖοις παρῶντες, ἐσθλασμένοι ἀπὸ πλησίον Παρθοῖς καὶ σωήσεις μέγισται πρὸς αὐτοῖς, Ῥωμαίων μὲν τοῖς μαχητοῖς βεπορῶν, ἐκείνων δὲ τὸς φθίνοντας ἀερωμένων, ὅσῳ δὲ ὑπὸ ἡσυχίας αὐτοῖς ἠπλωμένοι ἀναφέρῃ καὶ ἀεὶ ἀεὶ ἐσταντάκις. ἀπὸ τῶν οὖν ὀργῆ παραζέωσαν ἐπὶ τὴν ἡμερῶν τῆς Ἀρμενίου τὸ Ἀντωνίου. ὁ δὲ, λογισμῶν χρησάμενος, οὔτε ἐμέμψατο τῶν ποταμῶν, οὔτε ἀφείλε τῆς σωήσεως φιλοφροσύνης καὶ ἡμῶν πρὸς αὐτὸν, ἀσθενῆς δὲ φρατῶν καὶ ἀπορῶν γενησῶν, ὑπερῶν μὲντοι πάλιν ἐμβόλων εἰς Ἀρμενίαν, καὶ πολλὰς ὑποσχέσεις καὶ παρακλήσεις πείσας αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς χεῖρας, συνελάβε, καὶ δέσμιον καταγαγὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐξήγαγε.

E ὅ μάλιστα Ῥωμαίους ἐλύπησεν, ὡς αὐτὴν καὶ σεμνὰ τῆς πατρὸς Αἰγυπτίους δὲ Κλεοπάτραν χροῦντο. αὐτὰ μὲν οὖν ὑπερῶν ἐπὶ ἀρετῆς. τότε δὲ ἀπὸ πολλοῦ χροῦντο ἡδὴ καὶ νικητῶν ἀπαύτων ἐπειρήμενος, ὅσῳ τῶν χροῦντο ἀπέβη καὶ ὁδόν. αὐτοὺς δὲ κατὰ τὸν ὀλιγοῦς ἐπὶ θαλάσῳ, ἐν χροῦντο ἡνὶ μετὰ τὸν Βηρυτοῦ κρηνοῦ καὶ Σιδωνίου (Λαβική καὶ κρηνοῦ καὶ κρηνοῦ) Κλεοπάτραν ἀφαιρῆσαι καὶ βεβαίωθῃς ἀδῆμον ἦλθε, ἡσυχίαν μὲν εἰς τὸ πίνειν καὶ μεθύσκεσθαι διδοῖς ἑαυτῶν. οὐ κρηνοῦν δὲ κατὰ κρηνοῦ,

F ἀλλὰ μετὰ τὸν πίνοντων ἀεὶ ἀεὶ καὶ ἀπαυμένων πολλὰκις, ἐπιτοκῶν. ἕως ἐκείνη κατέπλησεν, ἐδῆτα πολλὰ καὶ χροῦντο καὶ κρηνοῦ αὐτοῖς φρατῶν. εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες ὅτι τὴν μὲν ἐδῆτα παρ' ἐκείνης λαβῶν, ὅ δὲ ἀπὸ τῶν

ἐκ τῶν ἰδίων διέπειρῶν, ὡς ἐκείνης διδούσης. ὅ δὲ βασιλεὶ τῶν Μηνδαίων γὰρ ἀφαιρῆσαι πρὸς φροσύνην τὸ Μηνδαίου, KKKK ij

Ἐξελθὼν δὲ (ὡς φασι) ἔπειτα τὸ Ρωμαϊκὸν λαφύρον, ἔπειτα οἱ τῶν Μήδων καὶ φόβον ἀφαιρέσας τὸν δὲ παρὰ
 εὐχόσασα. δὲ καὶ πέμπων ἐκδήει τὸν Ἀντώνιον, ἐπαγελλόμενος
 συμπολεμήσειν μετ' ἐαυτοῦ διὰ μέσους. Ἰσχυρότερος οὖν ἐπὶ
 ἐλπίδος μεγάλης ὁ Ἀντώνιος, (ὃ γὰρ ἐδόκει μόνω ἔκτειρα
 οὐδὲ Παρθίους ἀπολιπεῖν, ἰσχυρῶν πολλῶν καὶ ἰσχυρῶν ἐνδεῶν
 ἐλθόντων, ὅσοι ἐώρα παρὰ τὸν ἰσχυρότερον αὐτῶν, ἰσχυρότερος μάλιστα
 ἢ δεομένη) παρεσκευάζετο δι' Ἀρμενίας αὐτῆς ἀναβαίνειν, καὶ
 συγχεόμενος τῶν Μήδων ἐπὶ ποταμὸν Ἀράξην, οὕτω κινεῖν
 τὸν πόλεμον. ὅτε ἡ Ρώμη βουλομένης Ὀκταβίας πλῆθυσαν
 παρὰ Ἀντώνιον ἐπέβησε Καίσαρ, ὡς οἱ πλείους λέγουσιν οὐκ
 ἐκείνη ἰσχυρότερος, ἀλλ' ὅπως ἐλευθερίας καὶ κατὰ
 μεληθείσα, παρὰ τὸν πόλεμον αἰτῶν δι' ἑαυτῶν τῶν ἰσχυρῶν. Ἰσχυ-
 ρότερος ὁ Ἀντώνιος ἐδέξατο χάριμα τὰ ἑαυτοῦ Ἀντωνίου
 κελύοντος αὐτῶν παρὰ τὸν ποταμὸν, καὶ τὰ ἐπὶ τὴν ἀνάστασιν ἐν ἰσχυ-
 ρότητι, καὶ τὸν ἀρτομένην, καὶ νοσῶσα τὸν πατέρα, ὅπως ἐγχα-
 ρε πικρῶν ἀποδομένη καὶ κελύειν περὶ τῶν ἰσχυρῶν
 παρὰ αὐτόν. ἐκόμενος ὁ πολλὸν μὲν ἐδῆτα φρασιτικῶν,
 πολλὰ δὲ ἔπειτα καὶ χεῖρα, καὶ δῶρα τοῖς ἐπὶ αὐτῶν ἡγε-
 μόσι καὶ φίλοις. ἐκότες δὲ οὕτων, ἐπιλέκτους φρασιτικῶν δις χι-
 λίοις, εἰς φρασιτικῶν ἀείρας κεκοσμημένους ἐκπαρτέσι
 πρὸς πλείους. ταῦτα Νίγρος ἵς Ἀντωνίου φίλος ἀποσάλειψεν
 παρ' αὐτῆς ἐφραζε, καὶ παρὰ τῆς τῶν ἀξίων καὶ παρὰ τῶν
 ἐπαίνοις. ἀποδομένη ἡ Κλεοπάτρα τὸ Ὀκταβίας ὁμοσε χε-
 ροῦς αὐτῆς, καὶ φοβηθείσα μὴ τὸν ἔπου τῆς σιμότητι καὶ τῆς Καί-
 σαρος διδάμει παρὰ τὴν ἀποδομένη ὅτι καὶ ἡδονῶν ὁμιλεῖν καὶ
 παρὰ τὸν Ἀντώνιον, ἀμαχος γήνηται, καὶ κατὰ τὴν παρὰ τῶν
 πασι τῶν ἀνδρῶν, ἐστὶν αὐτῆς παρὰ τῶν Ἀντωνίου, καὶ
 τὸν ἑαυτῆς λεπταῖς καθήρει διαίτας. τὸ δὲ βλέμμα παρὰ τῶν
 ἰόντος ἐκπεπληγμένον, ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ὁ τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν
 πεινούμενον ἔπειτα φαίνεται. παρὰ τῶν ἀποδομένη ὁ πολλὰς
 ὁ φησὶν ἀκρῶν, καὶ τῶν ἀκρῶν ἀφῆρει καὶ ἀπέ-
 κρυπται, ὡς δὲ βουλομένη λατῶν ἐκείνη. ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν
 ταῦτα, μέλλοντος τῶν ἀνδρῶν ἐκ Συρίας ἀναβαίνειν παρὰ
 τὸν Μῆδον. οἱ καὶ χεῖρας ἀποδοῦντες ἔπειτα αὐτῆς, ἐλθόν-
 τος τὸν Ἀντώνιον, ὡς σιληρῶν καὶ ἀπαρτῆ καὶ τῶν ἀποδομένη
 τὰ τῶν γυναικῶν, εἰς ἕνα καὶ μόνον ἐκείνον ἀνηρτημένον. Ὀκτα-
 βίαν μὲν γὰρ παρὰ τῶν ἀποδομένη ἕνεκα. ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν σιλη-
 ρῶν, καὶ τῶν γυναικῶν ὄνομα κατὰ τῶν Κλεοπάτρας ὅτι,
 τῶν ἀποδομένη βασιλεύσασα, ἐρωμένη Ἀντωνίου κα-
 λείσασα καὶ τῶν ἀποδομένη τῶν ἀποδομένη μὴ ἀπαξιούω ἕως
 ὅταν ἐκείνον ἐξέσι καὶ συζῶ, ἀπελανομένη ὁ τῶν ἀποδομένη
 παρὰ τῶν ἀποδομένη. τέλος δὲ οὕτω οὕτω τὸν ἀποδομένη ἐξέτη-
 ξαν καὶ ἀπετήλυσαν, ὡς τε δέισαντα μὴ Κλεοπάτρα παρὰ τῶν
 παρὰ τῶν ἀποδομένη, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐπαρτῆσθαι, τὸ δὲ Μῆδον εἰς
 ὡσαν ἕτοις ἀναβῆσθαι, καὶ τῶν ἀποδομένη τῶν Παρθηκῶν ἐπὶ
 λατῶν. οὐ μὲν ἀλλὰ τῶν ἀποδομένη αὐτῆς εἰς Φιλίαν
 παρὰ τῶν ἀποδομένη, καὶ λατῶν ἐπὶ τῶν Κλεοπάτρας ἑαυτῶν γυ-
 ναῖκα, μίαν αὐτῶν τῶν ἀποδομένη ἐπιμικρῶν οὐσαν, ἐκτύχασα
 ἐπαρτῆσθαι, ἡδὴ παρὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τετραμμέ-
 νος. Ὀκταβίαν δὲ Καίσαρ ἔβησθαι δοκῶσαν, ὡς ἐπαρτῆ-
 σθαι ἐξ Ἀθηνῶν, ἐκείλσε καὶ ἑαυτῶν οἰκεῖν. ἡ δὲ οὐκ
 ἔφη τὸ οἶκον ἀπολείψαι τῶν ἀνδρῶν. ἀλλὰ κατεῖνον αὐτόν, εἰ
 μὴ δὲ ἑτέρας αἰτίας ἐγνοκε πολεμεῖν Ἀντώνιον, παρεκάλει τὰ καὶ
 ἑαυτῶν ἑαυτῶν, ὡς ὅσοι ἀποδομένη καλῶν, εἰ τῶν με-
 γίστων ἀποδομένη ὁ μὲν δὲ ἐρωτα γυναικῶν, ὁ δὲ ἀπὸ τῶν ἀποδομένη
 εἰς ἐμφύλιον πόλεμον Ρωμαίους κατέστησε.

A exorta quidem, ut fama est, ex præda Romana: sed
 quæ in suspicionem Medum, & metum, ne regno
 spoliaretur, adduxit. Vnde Antonium per legatos
 accersuit, eiq; auxilium ostendit copiarum sua-
 rum. Antonius igitur magna inflatus spe, (nam
 quæ una res ad debellandos Parthos videbatur ei
 defuisse, quod minus ab equitatu & sagittarijs fir-
 mus venisset, eam accedere sibi putabat, danti
 magis quam accipienti beneficium) paravit ite-
 rum per Armeniam pergere, conuentoq; ad Ara-
 xem amnem Medo, tum bellum mouere. Interea
 Romæ instituenti ad Antonium nauigare Octa-
 B uia annuit Cæsar, non, ut plerique tradunt, quò
 illi indulgeret: verum quò contumelia affecta de-
 spectaq; colorem præberet bello mouendo hone-
 stum. Ut venit Athenas, literæ redditæ ei ab Anto-
 nio sunt, quibus mandauit ibi ut præstolaretur, si-
 gnificans ei expeditionem suam. Illa quanquam
 id ægrè tulit & odorata est prætextû, quæ fuit per
 literas tamen quo mitti vellet quæ attulerat ei. At-
 tulerat autem multam vestem militarem, magnû
 numerum iumentorum, pecuniæ, & munerum
 ducibus amicisq; eius, insuper duo millia delecto-
 rum militum in cohortes prætorias insignibus ar-
 mis exornatorum. Hæc Niger quidam Antonij
 C amicus ab Octauia missus exposuit ei. Addidit
 meritas & cōuenientes laudes. At Cleopatra con-
 ferre secum pedem animaduertēs Octauiam, ve-
 ritatq; ne cum grauitate morum & Cæsaris poten-
 tia placidam adiungens consuetudinem & Anto-
 nij obseruantiam, insuperabilis esset & semel po-
 tiretur viro, deperire simulabat se Antonij amore,
 ac corpus tenui victu deducebat. Obtutus oculo-
 rum eius aduente illo obstupefactus, marcescens
 abeunte & deiectus simulabatur. Molicbatur sub-
 inde videri lacrymari, lacrymas verò quasi illum
 falsura citò detergebat & occultabat. Hæc agebā-
 D tur parante illo profectioñe ad Medû. Inferuien-
 tes autē assentatores Cleopatraz increpabant An-
 tonium, ut durum & ferreû, qui immeritò perde-
 ret fœminam ex illo pendentē vno & solo, Octa-
 uiam enim rebus postulantibus fratris gratia iun-
 ctam ei fuisse & nomine frui vxoris: Cleopatram
 verò, tam multorû reginam mortalium, pellicem
 Antonij nominari: neque eam hoc defugere vel
 dedignari nomen, quoad aspicere illum & vnâ li-
 ceat viuere. quo si orbaretur, non ducturam vltra
 spiritum. In tantû deniq; molliuerunt & effæmi-
 narunt hominem, ut, verens ne mortem sibi con-
 E scisceret Cleopatra, Alexandriam regrederetur,
 Medumq; in æstatis horam, quamuis nuntiarētur
 res Parthorum agitari seditione, reijceret. Verun-
 tamen rursus eò profectus adiunxit sibi huius a-
 micitiã, desponsaq; vni ex Cleopatraz filijs vna
 illius filiarum, admodum parvula, reuersus est,
 bello ciuili iam intentus. Porro Octauiam, quæ
 ludibrio haberi est visa, ut redux ex Athenis fuit,
 domum suam iussit Cæsar migrare. Sed negauit
 illa domum se viri relicturam. Orauit etiam eum,
 nisi alijs de causis sumere in Antonium decreuif-
 set arma, ne moueretur rebus suis. nam & infame
 F auditu fore, summorum imperatorum alterum
 ob mulieris amorem, ob æmulationem alterum
 bello ciuili populum Romanum implicare.

Dicta rebus ipsis magis confirmavit. nam domi illius, ut si praesens sit, habitavit, & liberorum eius non modò ex se, sed ex Fulvia quoque editorum, honestam & magnificam curam egit. Amicos item Antonij, qui ad honores petendos vel negotiorum causa mittebantur, excepit, fuitque ijs praesto ad impetranda à Caesare quae postulabant. Enimverò hisce rebus offecit inuita Antonio. Invidia namq; flagrabat, quod talem foeminam violaret, nec minus ex partitione quam filijs suis Alexandria fecerat, quae tragica, insolens, & nomini Romano habita est infesta. Contracta enim in gymnasium plebe, positusq; pro tribunali argenteo folijs duobus aureis, sibi vno, altero Cleopatrae, filijs humilioribus alijs, primum reginam appellavit Cleopatram Aegypti, Cypri, Africae, & Coelestriae, collega regni Caesariene, qui ex Caesare dicta rore gravidà relinquente Cleopatram existimabatur editus. Deinde suos & Cleopatrae filios reges regum appellavit, & Alexandro Armeniam cum Media & Parthorum regno, quum subactum esset, attribuit: Ptolemaeo Phoeniciam, Syriam, Ciliciam: Simul pueros produxit, cultu Alexandrum Medico, tiara directa & cidari cultum: Ptolemaeu crepidis, chlamyde & causia ornatum diademate redimita. hic enim Alexandri successorum cultus, ille Medorum erat & Armeniorum. Mox quum salutassent parentes pueri, hunc Macedones, illum Armenij stipuere, nam Cleopatra quidem & tunc & aliàs in publicum progrediens, stolam Isis sacram sumebat, atq; novae Isis nomine responsa dabat populis. Haec in senatu Caesar exponens, & crebro ad populum criminans, incendit plebem in Antonium. Contra misit ad illum recriminandum Antonius. Maxima crimina fuerunt haec: Primum, quod extortam Pompeio Sicilia non esset secum partitus. Alterum, quod commodato acceptas ab se non restitisset sibi naues. Tertium, quod imperio collegae abrogato Lepido, redditoq; eo privato, ipse exercitum, prouinciam, vestigalia retineret illi attributa. Denique quod militibus ipsius agros Italiae penè totius diuississet, neq; quicquam reliquisset suis. His respondit Caesar Lepidum se, quod impotenter vteretur imperio, in ordinem coegisse. Quae bello quassisset, participaturum se Antonio, simulatque ille sibi Armeniam. Milites illius in sortem non venire Italiae, quod Mediam & Partham non tenerent, quas Romano imperio strenuè cum imperatore suo praesidi adiunxissent. Haec in Armenia agens accepit Antonius. Extemplo igitur Canidium cum xvi legionibus ad mare descendere imperavit. Ipse trahens secum Cleopatram concessit Ephesum, quod classis vndique cogebatur nauium annumeratis onerarijs octingentarum, ex quibus ducentas Cleopatra & xx millia talentum commeatusque per bellum toti exercitui praebuit. Antonius Domitij & quorundam aliorum consilio praecipit Cleopatrae ut in Aegyptum nauigaret, atq; exitum ibi maneret belli. At illa nouam interprete Octavia timens reconciliationem, induxit ingenti mercede Canidium ut pro se apud Antonium ageret, demonstraretque ei, neque aequum esse summoueri bello mulierem quae tantum conferret auxilij,

ταυτα ἡ λέγουσα, μάλλον ἐβεβαίου δι' ἔργων. καὶ γὰρ ὄκει τῷ οἴκῳ, ὡς ἄρ' αὐτὸ πατρὸς σκείου, καὶ τῶν τέκνων οὐ μόνον τῶν ἐξ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐκ Φουλβίας γεγενητῶν, καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐπεμελεῖτο· καὶ τὰς περιτομίας τοῖς ἐπιτέχειν ἵνας ἢ ἀνάγκη τῶν Ἀντωνίου φίλων ὑποδεχομένη, σιωπῶσα πέν ὧν τῶν Καίσαρος διηγεῖται. ἀκροῦσα ἡ ἑβλαπτε ἀφ' αὐτῶν Ἀντωνίου· ἐμισέτο γὰρ ἀδικῶν γυναικῶν τοιαύτων, ἐμισήθη δὲ καὶ ἀφ' αὐτῶν ἀφ' ἑαυτῆς μισθὸν ἔποιήσατο τοῖς τέκνοις ἐν Ἀλεξάνδρεια, τετρακκίῳ καὶ ὑποθήφασι καὶ μισορώμασι φαείσιαν. ἐμπλήσας γὰρ ὄχλου τὸ γυμνάσιον, καὶ θέλων ἐπιβήματος τεγευθῶν δύο θεῶν γευστοῖς, τὸ μὲν αὐτῶν, τὸ δὲ Κλεοπάτρα, καὶ τοῖς πασι ἐτέροις ὑπεινοτέροις· πρῶτον μὲν ἀπέφηνε Κλεοπάτρα βασιλιστῶν Αἰγύπτου καὶ Κύπρου, καὶ Λιβύης, καὶ κρίσης Συρίας, συμβασιλεύοντος αὐτῆ Καίσαρος, ὅς ἐκ Καίσαρος ἐδόκει τῶν πρεσβυτέρων γεγενητῶν, Κλεοπάτρα ἔγκυον καταλιπόντος. δεύτερον δὲ τὰς ἐξ αὐτῆ καὶ Κλεοπάτρας υἱοῖς, βασιλεῖς βασιλέων ἀναγερόμενος, Ἀλεξάνδρον μὲν Ἀρμενίας ἀπένευμε καὶ Μήδειαν, καὶ τὴν Παρθῶν, ὅταν ὑπαγάγηται. Πτολεμαῖον δὲ Φοινίκου καὶ Συρίας καὶ Κιλικίας. ἅμα δὲ καὶ πρῶτον τῶν παίδων Ἀλεξάνδρον μὲν ἐδίημι Μιδικῆν, Ἰάσον καὶ Κίσαρον ὀρθίῳ ἐχούσῃ, Πτολεμαῖον δὲ κρητῆσι καὶ χλαμύδι καὶ καυσίῳ ἡγεμονίᾳ φορῶν κεκοσμημένον. αὐτὴ γὰρ ἡ σκῆπη τῆς αὐτῆς Ἀλεξάνδρου βασιλέων, ἐκείνη δὲ, Μήδων καὶ Ἀρμενίων ἀσπασαμένων δὲ τῶν παίδων τὰς γονεῖς, τὸ μὲν Ἀρμενίων φυλακῆν ἐπέειπε, τὸ δὲ Μακεδόνων. Κλεοπάτρα μὲν γὰρ καὶ τότε καὶ τὸ δῆλον χρόνον εἰς πλήθος ἐξίουσα, σολίῳ ἐπιθεῖν ἰεράν Ἰσιδος ἐλάμβανε, καὶ νέα Ἰσις ἐρημαίτιζε. ταῦτα δὲ εἰς σύγκλητον ἐκφέρων Καίσαρ, καὶ πολλάκις ἐπιθεῖν ἡμῶν κατηγήραον, παρῶξινε δὲ πλήθος ἐπ' Ἀντωνίου. ἐπαύσατο δὲ καὶ Ἀντωνίος ἀντεγκαλῶν ἐκείνῳ. μέγιστα δὲ ἡ αὐτῆ ἐνεκάλει, πρῶτον μὲν, ὅτι Πομπηίου Σικελίας ἀφελόμενος, οὐκ ἐνευμε μέρος αὐτῶν τῆς νήσου. δεύτερον, ὅτι χρησάμενος ναῦς παρ' αὐτῆ πρὸς τὸν πόλεμον, ἀπέπερσε. τρίτον, ὅτι τὸ σιωφρόντα Λέπιδον ἐκβόλων τὴν ἀρχῆς, καὶ ποιήσας ἀπμιον, αὐτὸς ἐχθρῶν καὶ χόρῶν, καὶ πρῶτον τῶν ἐκείνῳ πρῶτον ἐμνησίσας ἐπὶ πᾶσι, ὅτι τοῖς αὐτῆ στρατιώταις ἀπασαν ὀλίγην δεῖν Ἰταλίαν καὶ ἀκεκλήρου χηκε, μηδὲν λιπῶν τοῖς ἐκείνῳ. πρὸς ταῦτα Καίσαρ ἀπελογεῖτο, Λέπιδον μὲν ὑβρίζοντα καὶ καταπαύσαι τῆς ἀρχῆς· ἃ δὲ ἐρχετο πολεμήσας, νεμῆσασθαι πρὸς Ἀντωνίου, ὅταν κακείνος Ἀρμενίας πρὸς αὐτόν. τοῖς δὲ στρατιώταις Ἰταλίας μὴ μετεῖναι, Μήδειαν γὰρ ἔχῃ καὶ Παρθῶν αὐτοῖς, ἀπ' αὐτῶν ἐκτέθησαν τοῖς Ῥωμαίοις καλῶς ἀγωνισάμενοι μετὰ τῆ ἀποκρίσεως· ταῦτα ἐν Ἀρμενίας ἀφ' αὐτῶν Ἀντωνίος ἤκουσε καὶ Καμύδιον δούξος ἐκέλευσεν, ἐκκαίδεκα τέλη λαβόντα, καταβαίνειν ἐπὶ τῶν Ἰταλιαν. αὐτὸς δὲ Κλεοπάτραν ἀναλαβὼν εἰς Ἐφέσον ἦκε. καὶ τὸ ναυτικὸν ἐκεῖ σιωφῆ πρῶτον ἔχον, οὐκ ἀπέσαι σιωφῆ καὶ σιωφῆς, ὧν Κλεοπάτρα παρῆχε ἀφ' αὐτῆς, καὶ ἄλλα ταῦτα δεξιμῆς, καὶ ἄλλῳ τῶν στρατῶν πρῶτον πρὸς τὸν πόλεμον. Ἀντωνίος δὲ πειθεῖς ὑπὸ Δομιτίου καὶ Ἰωνῶν δούξων, ἐκέλευσε Κλεοπάτραν πλεῖν ἐπὶ Αἰγύπτου, καὶ καὶ καραδοκεῖν τὸ πῆ-

λεμον· ἢ δὲ φοβουμένη τῶν δι' Οκταβίας πάλιν αὐτῆ ἀφ' αὐτῆς, ἐπέσειε πολλοῖς Καμύδιον χημασιν Ἀντωνίῳ ἀφ' αὐτῆς, ὡς οὔτε δύναντο ἀπελαύεσθαι τῶν πολέμου γυναικῶν συμβολαῖς τηλικαύτας διδύσαν,

οὔτε συμφέρον ἀθυμότεροι ποιεῖν τῆς Αἰγυπτίου, μέγα μέρος τῆς ναυτικῆς δυνάμεως ὄντας. διῆως ὅμηδὲ ὄρεσιν οὐ υἱος τῆς συστρατευόντων βασιλέων ἀπολείπειτο τῷ Φερνεῖν Κλεοπάτρα, πολὺ μὲν χρόνον δὲ αὐτῆς κυβερνάσα βασιλείαν ἑσώπιον, πολὺ δὲ ἐκείνῳ σιωδοῦσαν, καὶ μαθητῶν ἑνὸς ἡμέρας πρῶτα μεγάλοις. ταῦτα (ἔδει γὰρ εἰς Καίσαρα πρῶτα εἰσελθεῖν) εἰκόνα· καὶ σιωποῦσάν τῆς δυνάμεων, πλῆθυσαντες εἰς Σάμον, ἐν ἑπαρχίᾳ ἦσαν. ὡς δὲ γὰρ βασιλεῖσι καὶ δυνάσταις καὶ τετραρχαῖς, ἔδνεστέ καὶ πόλισι πάσης τῆς μετὰ τὴν Συρίας καὶ Μακάρον καὶ Ἀρμενίας καὶ Λαυραίων, περιήρητο πέμπειν καὶ χρομίζον. τὰς εἰς τὸ πᾶν ἡμεῖς ὡς οὐκ ἔστιν, οὕτω πᾶσι τοῖς ἐπὶ τῷ Διόνυσον τεχνίταις ἐπιμαγχεῖς ἡ εἰς Σάμον ἀποδιδόντες· καὶ τῆς ἐκ κίρκου σχεδὸν ἀπόσης οἰκουμένης ἐπὶ Ἰβηρῶν καὶ ἐπὶ Ἰωνίου καὶ Ἰταλίας, μία ἡμεῖς ἐφ' ἡμέρας πολλὰς κατεπιλεῖτο καὶ κατεψάλλετο, πληροῦσάν τῶν ἰατρῶν καὶ χορῶν ἀγωνιστοῦσάντων. σιωπῶν δὲ καὶ πόλις πᾶσα, βουῶν πέμπουσα, καὶ βασιλεῖς διημιλλῶντο τῆς ὑποδοχῆς καὶ δωρεῆς πρὸς ἀλλήλους. ὡς τε καὶ λόγος διήει, ἕνεστέσονται, κρατήσαντες ἐν τοῖς ἑπινομίοις, οἱ τῆς πόλεως τὰς ὡσεὶ οὐκ ἔστιν πολυτελεῖς ἐορταζόντες. ἡρόδοτος δὲ ἀπὸ τούτων, τοῖς μὲν ἐπὶ τῷ Διόνυσον τεχνίταις Πειρώου ἔδωκεν οἰκηθῆναι· αὐτὸς δὲ πλῆθος εἰς Ἀθῆνας, πάλιν ἐν παιδείᾳ ἡ καὶ ἡγεσίας. ζηλοτυποῦσα δὲ Κλεοπάτρα τὰς Ὀκταβίας ἐν τῇ πόλει ἡμαῖς, (ἡγαπήθη γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀθηνῶν ἢ Ὀκταβίας μέλισσα) πολλὰς αἰελάμβανε φιλοτιμίας τῆς δῆμον. οἱ δὲ, ἡμαῖς αὐτοῖς ψηφισάμενοι πρὸς τοὺς ἐπεμψάντων οἰκίαν δὲ ψηφισμα χρομίζοντες, ὡν εἰς ἡν Ἀντωνίου, ὡς δὲ πολίτης Ἀθηναίων. καὶ δὲ καταστάς ἐπὶ αὐτῆς, λόγον ὑπὸ τῆς πόλεως διεξήλθεν· εἰς τὸν Ῥώμιον ἐπεμψέ τῆς Ὀκταβίας ἐκ τῆς οἰκίας ἐκβαλοῦσάς. ἀπελθεῖν δὲ φασιν αὐτῶν, τὰ μὲν τέκνα πρῶτα Ἀντωνίου μὲν αὐτῆς ἔχουσαν, ἄλλα τὰ πρὸς οὐρανὸν τῆς Ὀκταβίας, (ἐκείνος γὰρ ἡν ὡσεὶ πατεῖ) κλαίουσάν τῃ καὶ διεφοροῦσαν, εἰ δὲ εἰς μία τῆς αἰσίων τῆς πόλεως καὶ αὐτῆς γενέσθαι. Ῥώμιον δὲ ἔκτειρον οὐκ ἐκείνῳ ἀλλ' Ἀντωνίον, καὶ μέλλον οἱ Κλεοπάτραν ἐωραχότες, οὔτε ἀλλεῖ τῆς Ὀκταβίας οὔτε ἄρα ἀφῆρουν. Καίσαρ δὲ τὰς πόλιν καὶ τὸ μέγεθος τῆς ὡσεὶ ἀκούσας, ἐθορυβήθη, μὴ τῆς πόλεως ἐκείνῳ ἀπολεμῆναι ἀναγκασθῆναι. καὶ γὰρ ἐπέδει πολλὰ, καὶ τοῖς αἰσθητοῖς ἐλύπουσάν τῆς χρομίζοντες εἰς τὸ εἶναι. ἀναγκασμένοι γὰρ οἱ μὲν οἱ τὰ τέταρτα τῆς κερπῶν, οἱ δὲ ἔξελθόντες τῆς κτημάτων αὐτῆς τὰς ὀχθὰς ἀποφέρων, κατεβόων αὐτῆς, καὶ ταραχὰ κατεῖχον ἐκ τούτων ἀπασάν τὴν Ἰταλίαν. ὅθεν ἐν τοῖς μεγίστοις ἀμύρτημασιν Ἀντωνίου τὴν μετὰ βολίῳ τῆς πόλεως ἕνεσται. καὶ γὰρ ὡσεὶ ἀκούσασα χρόνον ἔδωκε Καίσαρι, καὶ τὰς ταραχὰς τῆς αἰσθητῶν δέλεουσι. πρὸς τὸ μὲν γὰρ ἡγελαίοντο, πρὸς τὸ δόντες ἡσύχαζον. Τίτος δὲ καὶ Πλάγχθης Ἀντωνίου φίλοι τῆς ὑποδοχῆς, ὑπὸ Κλεοπάτρας πρὸς ἡγελαίοντες, (πλεῖστα γὰρ ἡνασπώθησαν αὐτῇ ἐπὶ τῆς συστρατείας) ἀποδραῖτες ὄχοντο πρὸς Καίσαρα, καὶ ἐπὶ τῆς Ἀντωνίου ἡγελαίοντες ἐγένοντο μίσηται τὰ γεγραμμένα σιωποῦσάντες. ἀπέκριντο δὲ αὐτῶν ὡσεὶ τῆς ἐστῆσι παρθένοις καὶ Καίσαρος αἰσθητῶν, οὐκ ἔδωκεν. εἰ δὲ βούλοιο λαμβάνειν, ἐλθεῖν αὐτὸν ἐκείθον. ἔλαβεν οὖν ἐλθεῖν· καὶ πρὸς τὸν μὲν αὐτὸς ἰδίᾳ τὰ γεγραμμένα διήλθε, καὶ παρεσημῆνατο τοῖς ἡγελαίοντες.

A neque ex usu eius esse ut frangerentur ea re Aegyptiorum animi, qui virium navalium magnam partem efficerent: neque verò alioqui videre cui sociorum regum prudentia concederet Cleopatra, quæ tantum regnum tam diu gubernauerat sola, atque ex diutino ipsius usu magnas res didicerat tractare. Hæc (nempe in fatiis erat ut reciderent cuncta ad Cæsarem) obtinuerunt; ac coactis copijs nauigauerunt Samum, vbi genio indulgere. Ut enim regibus, dynastis, tetrarchis, gentibus, & ciuitatibus inter Syriam, Mæotin, Armeniam, & Lauria positis, indictum omnibus fuit ut mitterent deportarentque apparatus bellicum: ita erat iniunctum cunctis qui ludicram artem faciebant, Samum occurrere. Ac quum vniuersus pene circumcirca lamentis & gemitibus orbis creparet, vna per multos dies insula tibijs & cantu personabat, vbi referta erant theatra certantibus choris. Iam ad sacrificium singulæ ciuitates boues mittebant, & certabant inuicem conuiujs & muneribus reges: ut sermonibus iactaretur, qui erunt in triumpho victores, quum bellitanti sumptibus celebrent apparatus? His peractis sedes scenicis Priene donauit. Hinc nauigauit Athenas: vbi de integro effudit se in ludos & spectacula. Emulatione autem Cleopatra, Octauix honorum, quos ibi acceperat, (nam Octauiam Athenienses imprimis habebant charam) prosequuta est multis congiarijs populum. Illi inuicem decretis huic honoribus legatos domum ad plebiscitum ei deferendū miserunt, inter quos Antonius fuit, utpote ciuis Atheniensis. Et verò oratione apud eam habuit nomine ciuitatis. Iam Romam misit certos Octauiam qui domo sua pellerent. Exisse memorant eam trahentem secum omnes Antonij liberos præter natu maximum ex Fulvia genitorum. ille enim agebat apud parentem. Plorabat illa & lamentabatur, quòd vna ex belli causis ipsa quoque videretur. Populum verò Romanum miserebat non ita illius, ut Antonij, atque impensius eos qui Cleopatram viderant, neque forma Octauix neque ætatis flore præcellentem. At Cæsar celeritate & mole Antonij apparatus nuntiata, trepidauit, ne bellare illa ætate cogeretur. Etenim multa deficiebant eum, & homines pungebant pecuniæ exactiones. Compulsi enim alij quartam partem fructuum, libertini ipsarum possessionum octauam partem pendere, detrectabant ei. Vnde tumultus totâ occupauit Italiam. Quare numerant in maximis Antonij peccatis belli procrastinationem. Quippe instruendi se Cæsari spatium dedit & tumultum sedandi hominū. Siquidem exacerbabantur dum exprimerentur nummi, expressis & illatis conuiescebant. Titius autem & Plancus, Antonij ex consularibus amici, à Cleopatra suggillati quòd plurimum fuissent aduersati ne bello interesset, perfugerunt ad Cæsarem, & testamentum Antonij detexere, contentorum conscij. Tabulæ depositæ apud virgines Vestales erant, quas poscenti Cæsari denegauerunt illæ tradere: si accipere vellet, ipse veniret, mandauerunt. Illuc ergo profectus accepit tabulas. Ac primum ipse seorsum scripta euoluit, ac loca quædam annotauit reprehensionis patentia.

Aduocato inde senatu, recitauit ea, plerisque id moleste ferentibus. indignum enim videbatur & graue, rationem vt quis redderet viuus post mortum suorum iudiciorū. Exagitauit in tabulis illud præcipue quod de funere suo statuerat. Prescripserat enim vt corpus suum, etiam si in vrbe decessisset, per forum elatum Alexandriam mitteretur ad Cleopatram. Caluissius, Cæsaris necessarius, hæc quoq; commissa in Cleopatra gratiam exprobrauit Antonio crimina, donasse eum illi bibliothecas quæ Pergami erant, in quibus ducenta millia erant simplicium voluminum. in conuiuio multis aspicientibus surrexisse atq; illius pedes ex certa sponcione & compacto calasse: Ephesios passum coram se dominam Cleopatram salutare: frequenter responsa dantem tetrarchis & regibus pro tribunali tabellas amatorias accepisse ab ea & lectitasse onychinas & crystallinas. Quum Furnius aliquando, magnæ vir autoritatis atque inter Romanos eloquentissimus, causam quandam ageret, Cleopatram fuisse lectica per forum delatam: Antonium vero, vt eam vidit, exilisse & iudicium reliquisse, dependentemque ex lectica illam deduxisse. Cæterum pleraque horum existimauerunt Caluissium ementitum. At amici Antonii Romæ supplices prensabant populū. Vnum etiam de suo numero miserunt Geminium, rogatum Antonium, cauere ne abrogaretur sibi imperiū & hostis populi Romani declararetur. Geminus, vt appulit in Græciā, Cleopatra vt pro Octauia agens suspectus fuit. Quum autem cauillis super cœnam lacesseretur assidue, ac loco mensæ despecto suggillaretur, tolerauit ea, opportunitatem conueniendi expectans Antonii. Iussus quamobrem venisset inter cœnandū expromere, cætera ait sobrii quærere fermocinationem: vnum vero se & sobrium scire & temulentum, omnia recta fore si abcessisset in Ægyptum Cleopatra. Excandescente ad id Antonio, Cleopatra, Bene, inquit, fecisti Gemini, quod sine tormentis veritatem aperueris. At Geminus breui post fugam capessens, Romam se recepit. Complures præterea alios illius amicos expulere Cleopatra adulescentes, quod contumelias & procacitatem eorum non sustinerent. in quibus M. Syllanus fuit, & Dellius historicus. Hic insidias quoq; timuisse ait se à Cleopatra, idque Glaucum medicum sibi enuntiasse. Offendit Cleopatram, quod in cœna iactasset acidum ipsis infundi, Samentum vero bibere Romæ Falernum. Erat Samentus puer quem habebat in deliciis Cæsar. Vt satis paratus Cæsar fuit, decernitur bellum in Cleopatram, Antonio etiam abrogatur imperium, cuius mulieri arbitrium permisisset. Addidit Cæsar medicamentis Antonium potionatum ne in sua quidem esse potestate. Bellum cum Romanis gesturos Mardionem eunuchum, Pothinum, & tetricem Cleopatra Iram, Charmiumque, à quibus maxima quæque in imperio Antonii administrarentur. Prodigia bellum hæc memorant antecessisse. Pisaurum, quam deduxerat Antonius conioniam ad mare Adriaticum, quum terra desedisset, haustum est. Ex marmoreis quæ erant Albæ Antonii statuis, vna sudore per multos dies manauit, nec multis detergentibus substitit sudor. Patris, quum ibi ageret, fanum Herculis cõflagrauit.

A ἔπειτα τὴν βουλὴν ἀφροσύνας ἀνεγνώσκε, τῶν πλείων ἀνδρῶν ἐχόντων. ἄλλοτερον γὰρ ἐδόξεν εἶναι καὶ δεινόν, ὡς ἦν ἡ ἀνάδιδόναι ζῶντα παρὶ ὧν ἐβουλήθη γῆρας αὐτῆς μετὰ τὴν τελευτήν. ἐπεφύετο δὲ τῶν γεγραμμένων μάλιστα τὰ παρὰ τῆς Θεφῆς. ἐκέλευε γὰρ αὐτὸς τὸ σῶμα, καὶ ἐν Ρώμῃ τελευτήσῃ, δι' ἀγροῦ πομπῶν, εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὡς Κλεοπάτραν ἀποσπάλῃαι. Καλούσιος δὲ Κάσαρος ἐπιπέσει ἐπὶ ταῦτα τῶν εἰς Κλεοπάτραν ἐγκλημάτων Ἀντωνίου ὡς φερεῖ χαίρεισθαι μὲν αὐτῇ τὰς ἐκ Περσῶν βιβλιοθήκας, ἐν αἷς εἴκοσι μυριάδες βιβλίων ἀπλῶν ἦσαν. ἐν δὲ στυδαίνοιον πολλὰν παρόντων ἀναστάντα τελεῖν αὐτῆς τοὺς πόδας ἐκ ἕνος οὐρεσμοῦ καὶ στυδαίνης ἡμιμόνης. Ἐφέσιος δὲ ἀναστράσασθαι παρόντος αὐτῆς κείνου τῆς Κλεοπάτρας ἀπαταλῶντος. διὰ τὸν δὲ πολλὰς τε τερφῶν καὶ βασιλευσὶν ὅτι βήματος, δελτάεια τῶν ἐρωτικῶν ὄνυχια καὶ χρυσάλινα δελφῶντα παρ' αὐτῆς, καὶ ἀναγνώσκων. Φουρνίου δὲ λέγοντος, ὅς ἂν ἀξιώματος μεγάλου καὶ δεινότητος εἴπειν Ρωμαίων, τὴν μὲν Κλεοπάτραν ἐν Φορείῳ διὰ τῆς ἀγροῦς χερμίζεσθαι, τὸν δὲ Ἀντωνίον, ὡς εἶδεν, ἀπατηθῆσαντα, τὴν μὲν δίκην ἀπολιπεῖν, ἐκ κρεμαννύμενον δὲ τῆς Φορείου παρὰ πέμπειν ἐκείνῳ ἀλλὰ τούτων μὲν ἐδόκει τὰ πλείστα καταψύδασθαι Καλούσιος. οἱ δὲ φίλοι τῆς Ἀντωνίου παρῆγοντες ἐν Ρώμῃ, τὸν δὴ μὴν ἰκέτερον, ἕνα δὲ δὲ αὐτῶν ἐπεμψαν Γεμίνιον, δεξιμοῖ τῆς Ἀντωνίου, μὴ παρῆδειν αὐτῶν ἀποψηφισθέντα τῆς ἀρχῆς, καὶ πολέμιον Ρωμαίων ἀναστράσθαι. Γεμίνιος δὲ πλῆστος εἰς τὴν Ἑλλάδα, Κλεοπάτρα μὲν ἔτι ὑποπτος, ὡς παρ' Ὀκταβίαν παρὰ τῶν, σκωπτόμενος δὲ παρὰ δειπνον αἰεὶ, καὶ κλισίας ἀπίμοις παρὰ πηλακισμοῦ, ἕνεκεν, καὶ ἐν τῷ ἔξω ἀναμύων κελύθεσι δὲ λέγειν ἐφ' οἷς ἦκει παρὰ τὸ δειπνον, τὴν μὲν ἄλλῃ ἐφη νήφοντος εἶναι δόξαι.

D λέξιν, ἐν δὲ καὶ νήφον ὅτι σάσασθαι καὶ μεθύων, ὅτι καλῶς ἔξει πῶτα Κλεοπάτρας εἰς Αἴγυπτον ἀπαλλαγίσης. παρὰ τῆς τῆς Ἀντωνίου χαλεπήσαντος, ἢ Κλεοπάτρα, Καλῶς (ἔφη) πεποίνης ὡς Γεμίνιε, τὴν ἀλήθειαν ἀνὰ βασιλείαν ἐξομολογησάμενος. Γεμίνιος μὲν οὖν μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀποστράς εἰς Ρώμην ἦρχετο. πολλοὺς δὲ καὶ τῶν ἄλλων φίλων οἱ Κλεοπάτρας ἐλάκες ἐξέβαλον, τὰς παρῆνίας καὶ βωμολοχίας οὐχ ὑπομύοντες. ὧν καὶ Μάρκος ἔτι Σιλανός, καὶ Δέλλιος ὁ ἰσοεικός. τῶν δὲ καὶ δεισῶν φησὶν ὅτι βουλήν ἐκ Κλεοπάτρας, Γλαύκου τῆς ἰατρῆς φερόμενος αὐτῆς παρὰ ἐκεῖσε δὲ Κλεοπάτρα παρὰ δειπνον, εἰπὼν αὐτῆς μὲν ὅξιν ἐγχεισθαι, Σαρμέντον δὲ πίνειν ἐν Ρώμῃ Φαλερῖνον. ὁ δὲ Σαρμέντος ἔτι τῶν Κάσαρος παρῆντων παιδάριον, ἀδελφία Ρωμαῖοι καλοῦσιν. ἐπεὶ δὲ παρῆσθετο Κάσαρ ἰσχυρῶς, ψηφίζετο Κλεοπάτρα πολέμειν, ἀφελῆσθαι δὲ τῆς ἀρχῆς Ἀντωνίον, ἢς ἐξέση γωακί. καὶ παρῆεπε Κάσαρ ὡς Ἀντωνίος μὲν ὑπὸ φαρμάκων ἐστὶ ἐαυτῆς κρατοῖν, πολέμοισι δὲ αὐτοῖς, Μαρδίων ὁ θινούχος καὶ Ποθινός, καὶ Εἰσῆς ἢ Κλεοπάτρας, χυρῶντεία, καὶ Χάρμιον, ὅφ' ὧν τὰ μέγιστα διοικεῖται τῆς ἡγεμονίας. σημεῖα δὲ παρὰ τῆς πολέμου τὰδε γῆρας λέγεσθαι. Γείσασθαι μὲν Ἀντωνίου πόλις κληροῦν, ἀφισμένη παρὰ τὸν Ἀδριανόν, χαρμάτων ὑπορραγῆτων κατεπόθη. τῶν δὲ παρὰ Ἀλβαν Ἀντωνίου λίθων ἀδριανῶν ἐνὸς ἰδρῶς ἀνεπίδυν ἡμέρας

πρὸς τὸν ἀπομακρόντων πινῶν ἐπαύμενος. ἐν δὲ Γάτραις ἀφελῆσθαι αὐτῆς, κερανοῖς ἐνεπρήθη ὁ Ἡρακλῆον.

καὶ τῆς Ἀθηνῶν γιγαντομαχίας ὑπὸ πύλῳ ὁ Διόνυσος
 ἐκσιαθεὶς εἰς τὸ θεῖον κατ' ἐνέστη. παρ' αὐτοῦ ὁ ἑαυ-
 τὸν Ἀντώνιος Ἡρακλέα κατὰ γένος, καὶ Διόνυσον καὶ τὸν τῆς Βίβλου
 ζῆλον, (ὡς παρ' εἴρηται) Διόνυσος νέος παρ' αὐτοῦ ὁμοῦ. ἡ
 δὲ αὐτὴ θύελλα καὶ τοὺς Εὐμεινοὺς καὶ Ἀτάλου κροσσούς
 ὅτι γεγραμμένους Ἀντωνίου, Ἀθηνῶν ἐμπροσθοσά, μόνους
 ἐκ πολλῶν αὐτέτρεψε. ἡ δὲ Κλεοπάτρας ναυαρχίς, ἐκαλε-
 το μὲν Ἀντωνιάς, σιμμίον δὲ παρ' αὐτὴν δεινὸν ἐφάνη. χελι-
 δόνες γὰρ ὑπὸ τῷ πρύμνῳ ἐνεόθησαν. ἕτεραί δὲ ἐπέλ-
 θούσαι καὶ ταύτας ἐξήλασαν, καὶ τὰ νότια διέφθειραν.
 σιμιόντων δὲ παρ' εἰς τὸν πόλεμον, Ἀντωνίου μὲν ἦσαν αἱ μὲ-
 χμοὶ ἦες ὅσα ἐλάττους πεντακισίων, ἐν αἷς ὀκτῆρεις πολ-
 λαὶ καὶ δεκῆρεις, κεκοσμημέναι σοβαρῶς καὶ πόρην κεικῶς·
 στρατὸς δὲ μυριάδες δέκα, δισχίλιοι δὲ ἵπποι ὅτι μύριοις.
 βασιλεῖς δὲ ὑπὸ ἡγετοῦ σιωμαχίου, Βόκχος ὁ Λιβύων, καὶ
 Ταρκίνδης ὁ τῆς αἰῶ Κιλικίας, καὶ Καππαδοκίας μὲν,
 Ἀρχέλαος, Παφλαγονίας δὲ, Φιλαδέλφος, Κομμαγη-
 νῆς δὲ, Μιθριδάτης, Ἀδάμας δὲ, Θράκης. οὗτοι μὲν αὐτῷ
 παρῆσαν. ἐκ δὲ Πόντου Πολέμων στρατὸν ἐπέμπε, καὶ Μαγ-
 χος δὲ Ἀραβίας, καὶ Ἡρώδης ὁ Ἰουδαῖος· ἐπὶ δὲ Ἀμύ-
 τας, ὁ Λυκαόνων καὶ Γαλατῶν βασιλεὺς. ἡ δὲ καὶ τῶν τῆς
 Μήδων βασιλέως ἀπεσταλμένη βοήθεια. Καί τινες δὲ νῆες ἦ-
 σαν παρ' αὐτὸν πεντήκοντα καὶ δεκάς, στρατὸς δὲ ὀ-
 κτώ μυριάδες, ἵπποι δὲ ὅσα πλῆσοι ὁ πλῆθος ὅτις πο-
 λεμίοις ἦρχον δὲ Ἀντώνιος μὲν τῆς ἀπ' Εὐφράτου καὶ Ἀρ-
 μηνίας, μέχρι παρ' εἰς τὸν Ἰώνιον καὶ Ἰλλυριοὺς, Καίσαρ δὲ
 ἀπ' Ἰλλυριῶν τῆς ὅτι τὸν ἑσπέρειον ὠκεανὸν κρηκυύσης,
 καὶ τῆς ἀπ' ὠκεανοῦ πάλιν ὅτι τὸ Τυρρηνικὸν καὶ Σικελικὸν
 πέλαγος. Λιβύης δὲ τῷ Ἰταλίῳ καὶ Γαλατῶν καὶ Ἰβη-
 ρίας μέχρι θηλαῶν Ἡρακλείων ἀντιπαρήκουσαι εἶχε Καί-
 σαρ, τὰ δὲ ἀπὸ Κυρηνῆς μέχρις Αἰθιοπίας, Ἀντώνιος. οὐ-
 τῶ δὲ ἄρα παρ' αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἡ, ὡς τε παρ' αὐτῷ πο-
 λὺν ἔλαφόν, ἐβόλετο τῆς ναυικῆς τὸ κρείττος εἶη, ἔλα Κλεο-
 πάτραν καὶ ταῦτα, πληρωμένων ἀπορία σιωμαρχο-
 μένους ὁρᾶν ὑπὸ τῷ τετραρχῶν ἐκ τῆς πολλὰ δὲ τὰ
 σης Ἑλλάδος ὀδοιπόρους, ὀνηλάτας, θεριστάς, ἐφῆδους καὶ
 ὅσα δὲ οὕτω πληρωμένους τῆς ναῖς, ἀλλὰ τῆς πλείστας ἀ-
 ποδείξαι καὶ μορθηρῶς πλεούσας. Καίσαρ δὲ οὐ παρ' εἰς ὕψος
 ὅσα δὲ ὄγκον ὅτι δεικτικῶς πεπηγῆς ναυσίν, ἀσφόροις δὲ
 καὶ ταχίαις καὶ πεπληρωμέναις ἀκριβῶς ἐξηρτυμένους, ἐν
 Τυρραλίῳ καὶ Βρεντησίῳ σιωμαχῶν τὸν ναυικὸν, ἐπέμπε παρ' εἰς
 Ἀντώνιον, ἀξίων μὴ ἀφαιτεῖν τὸν χρόνον, ἀλλ' ἐρχομέναι
 μὲν τῷ διωάμεων· αὐτὸς δὲ τῶ μὲν ὅλα παρέξει ὅρους
 ἀκαλύτως καὶ λιμένας, ὑποχωρήσει δὲ τῶ περὶ τῆς
 Ἰταλίας, ἵππου δρόμον ἀπὸ θαλάσσης, μέχρις ἀσφα-
 λῶς ἀποβῆ καὶ στρατοπεδύσεται. ὅτοις ἀντικριπάζων
 Ἀντώνιος, αὐτὸν μὲν εἰς μονομαχίαν παρ' αὐτὸν ἐλάττω, καὶ παρ'
 ὦν παρ' αὐτῷ εἰ δὲ φάσει τὸτο, παρ' αὐτῷ φάσαλον ἡξίου
 τοῖς στρατομάσιν, ὡς πάλαι Καίσαρ καὶ Πομπήιος, ἀγα-
 γωνισαομαι. φθάνει δὲ Καίσαρ, Ἀντωνίου παρ' εἰς ὁ Ἀκίον
 ὁρμυῶτος, ἐν ᾧ τόπω νῦν ἡ Νικόπολις ἵδρυται, ἀγαλα-
 βῶν τὸν Ἰώνιον, καὶ τῆς Ἡπείρου χωρίον, ὁ Τορυνήκελεῖται,
 καταχρῶν. ἰορυσμένων δὲ τῶ παρ' αὐτὸν Ἀντώνιον, (ὕστεραι γὰρ ὅπερ αὐτοῖς) ἡ μὲν Κλεοπάτρα σκώπτουσα, Τίδει-
 νὸν (ἐλεγε) εἰ Καίσαρ ὅτι τῆς τορυνήκελεῖται; Ἀντώνιος δ', ἀμὰ ἡμέρα τῶ πολέμων ὅτι πλεόντων, φοβηθεὶς μὴ
 τῶ ὅτι βατῶν ἐρήμους ἔλωσι τῆς καίς, ὅτι μὲν ἐρέτας ὀπλίτας ὅτι τῶ κατὰ στραμάτων παρ' αὐτῷ ὅπως ἐνεκα.

A Athenis Liber pater vi venti ex Gigantum pugna
 excussus atque in theatrum est delapsus. Refere-
 bat autem genus suum ad Herculem Antonius,
 & Liberum patrem, vt supra retulimus, amulaba-
 tur vita, & Bacchus minor dicebatur. Idem turbo
 Eumenis quoque & Attali colossos inscriptione
 Antonios Athenis irruens, solos ex multis prostra-
 uit. Nauis Cleopatræ regia Antonias appellata
 fuit. Ostentum in ea mirum accidit. Hirundines
 nidulatæ fuerant sub puppi. Aliæ vero inuolantes
 & has exegerunt & pullos perdiderunt. Post-
 quam ad bellum congressi sunt, habuit Antonius
 naues bellicas non minus quingentas, in quibus
 octo & decem ordinum frequentes erant superbe
 & ad triumphum exornatæ, peditum centum mil-
 lia, duodecim equitum. Reges ei parentes in auxi-
 liis erant Bocchus Africae, Tarcondemus superio-
 ris Ciliciae, Cappadociae Archelaus, Paphlagoniae
 Philadelphus, Commagenae Mithridates, Adallas
 Thraciae. Hi interfuerunt bello. Ex Ponto Pole-
 mon auxilia misit, Maachus item ex Arabia, &
 Herodes iudæus: adhæc Amyntas Lycaonum &
 Galatiæ rex. A Medorum etiam rege iubmissa au-
 xilia. Cæsari naues fuerunt bellicæ ccl, lxxx. mil-
 lia peditum, totidem equitum quot hostibus. Im-
 perabat Antonius ab Euphrate & Armenia vsque
 ad mare Ionium & Illyricum: Cæsar ab Illyrico
 toti tractui qui ad Oceanum occidentalem perti-
 net, ab Oceano rursus ad Thuscum & Siculum
 pelagus Africam, qua Italiae, Galliae, & Hispaniae
 ad columnas Herculis vsque obuertitur, Cæsar te-
 nebat: reliquum à Cyrenis Æthiopia tenus Anto-
 nius. Vsque adeo vero appendix erat hic fœminæ,
 vt quum peditatu longe præstaret, Cleopatræ gra-
 tia robur poneret omne in classe, idque quum vi-
 deret sociorum naualium inopia à præfectis na-
 uium corripere ex afflictissima Græcia viatores, aga-
 fones, mæffores, adolescentulos, ac ne ita quidem
 compleri naues, sed plerasque manere vacuas &
 male ad nauigandum instructas. Cæsar, non ad
 altitudinis vel molis ostentationem pompose æ-
 dificatis nauibus, sed agilibus, expeditis, & egregio
 completis instructus, Tarenti & Brundisii clas-
 sem habebat. Hic misit ad Antonium postulatam
 ne tempus tereret, sed admoueret copias, classi se
 stationes securas & portus præbiturum, terrestri-
 bus copiis de continente Italiæ concessurum equi-
 curriculum à mari, quoad tuto descendisset & ca-
 stra locasset. Antonius contra iactabundus prouo-
 cavit eum, vt solus secum, licet etate ipse foret gra-
 uior, congregaretur. Quod si declinaret, in cam-
 pis Pharfaliciis poposcit, sicut pridem Cæsar &
 Pompeius, signa vt secum conferret. Præuertit au-
 tem Cæsar, dum apud Actium in statione est An-
 tonius, quo loco nunc est Nicopolis cõdita, trans-
 misso mari Ionio oppidum Epiri, quæ Toryne vo-
 catur, occupare. Tumultuantibus hic illis qui e-
 rant circa Antonium, (nam pedestres copiae eo-
 rum nondum aderant) irridens Cleopatra, Quid
 miri est, inquit, si in Toryne confidet Cæsar? An-
 tonius, inuehentibus prima luce hostibus, timens
 ne inanes propugnatoribus naues caperent, ad
 speciem instruxit in tabulatis remiges armatos,

remos erigi & suspendi ex utroque nauium late-
 re præcepit, atq; ita in faucibus portus ad Actium
 obuertas in hostem continuit quasi instructas re-
 migio & paratas ad configendum. Ita delusus Cæ-
 sar retro abiit. Aquam insuper magna solertia ope-
 ribus complexus interceptis hostibus, quum loca
 illa circa paucam & vitiosam haberent. Generose
 item egit contra Cleopatras sententiam cum Do-
 mitio. Quum enim febre iam correptus ille mi-
 nutum acatium conscendisset, atque ad Cæsarem
 transfisset, etsi grauitur tulit id Antonius, misit
 ei tamen omnia impedimenta cum amicis & ser-
 uis. Domitius vero, tanquam pœniteret eum quod
 perfidia sua & proditio non esset clam, ilico expi-
 rauit. Desciuerunt reges quoq; Amyntas & Deio-
 tarus ad Cæsarem. Quia vero classis Antonii nihil
 prospere gerebat, neque ad rem ullam mature oc-
 currebat, subactus est iterum terrestres copias re-
 spicere. Canidius quoque, qui præerat legionibus,
 sub ipsum discrimen mutata sententia, autor fuit
 ut Cleopatram remitteret, recedensque in Thra-
 ciam vel Macedoniam, decerneret terrestri Mar-
 te. Quippe Getarum rex Dicomus, magna manu
 ostendebat se ei subuenturum. Neq; vero esse in-
 fame si exercitato bello Siculo Cæsari mari cede-
 ret, sed absurdum si terrestrium certaminum An-
 tonius peritissimus, tot legionum non vteretur ro-
 bore & apparatu, sed distraheret & absumeret in
 classem vires. Verumenimvero extudit Cleopatra
 classe ut bellum decerneretur, circumspiciens iam
 tum fugam, componensque res suas, non vbi ad vi-
 ctoriam consuleret, sed vnde expediret fugam re-
 bus perditis quam facillime. Longa brachia erant
 castrorum ad stationem classis pertinentia, qua
 transire Antonius sine vlla solebat suspicione. Cæ-
 sar autem a seruo edoctus posse illum per brachia
 descendentem occupari, summisit subseffores. Illi
 tantulo modo maturius exurrexerunt, ut corripu-
 erint illum qui antecedebat Antonium, atque hic
 cursu ægre effugerit. Postquam decernere delibe-
 ratum est prælio nauali, reliquas naues extra sexa-
 ginta Ægyptias concremauerunt. Optimas qual-
 que & amplissimas à ttrirmi vsque ad decem ordi-
 num naues compleuit. eo imposuit viginti millia
 peditum & duo sagittariorum. Ibi quendam ordi-
 num ductorem pedestrium certaminum scientem,
 qui complura prælia sub Antonio decertaue-
 rat, corpusque cicatricibus habebat concisum, An-
 tonio præfenti ferunt eiulantem dixisse, Quid, im-
 perator, hisce diffusis vulneribus & gladiis spem
 tuâ profligatis in lignis reponis? Ægyptii & Phœ-
 nices in mari præliantur: nobis permittite terram,
 in qua assueuimus stantes occumbere vel vincere
 hostes. Ad ea nihil respondit, manu tantum & vul-
 tu quasi excitans eum ut bono animo esset, præ-
 teriit omni bona spe deposita. Nempe gubernato-
 res vela, quum ea vellent relinquere, impone-
 re in naues & portare secum cogit, addens faci-
 undum nequis hostium fuga euadat. At illo die
 & proximis tribus grandi vento fluctuans mare
 prælium interpellauit. Quinto die cælo sereno &
 tranquillo mari concurrere. Antonius cum Popli-
 cola in dextero cornu egit, in sinistro Cælius, me-
 diam aciem M. Octavius & M. Iulius obtinere.

A **Τ**ὸς δὲ τῶν νεῶν ἐγείρατο καὶ πλερώσας, ἐξαιτέρωθεν ἐ-
 παύσασθαι τὸ Ἄκτιον ἀντιπαρῆρας σιωδῆεν, ὡς ἐπι-
 ρεῖς καὶ παρεσκευασμένους ἀμύνεσθαι. καὶ Καῖσαρ μὲν ἔτι
 καταπρατηγῆται ἀπεχώρησεν. ἔδουξε δὲ καὶ τὸ ὕδωρ, διμη-
 χάνως ἐρύμασι ποῖν ἐμπεδισθῶν, ἀφελῆσαι τοῖς πολε-
 μίοις, τῶν ἐν κύκλῳ χειρῶν ὀλίγον καὶ πονηρὸν ἔχοντων.
 διγνωμότως δὲ καὶ Δομίτιον παρεβίβησεν τῶν Κλεο-
 πάτρας γνάμνῳ. ἐπεὶ γὰρ ἐκείνος ἦδη πυρέτων μικρὸν
 ἐμβασάχετον, πρὸς Καῖσαρα μετέειπε, βαρέως ἐσθλῶν
 ὁ Ἀντώνιος, ὅμως πᾶσαι αὐτῶν τῶν ἀποσκιδνῶν, μετὰ τῶν
 B **Φ**ίλων καὶ τῶν στρατιωτῶν, ἀπέπεμψε. καὶ Δομίτιος μὲν,
 ὡς ἔφαθ' ὅτι τὰ μὴ λαθεῖν τῶν ἀπίστων αὐτῶν καὶ παρεβίβησεν
 μεταβαλλόμενος, διδύς ἐτελεύτησεν. ἐγγόντο δὲ καὶ βασι-
 λέων ἀποστάσεις, Ἀμύντου καὶ Διοτάρου, πρὸς Καῖσαρα.
 ὁ δὲ ναυτικὸν ἐκ πορτῆ δις παραγῶν, καὶ πρὸς ἀπασαν ὑπε-
 εἶλον βοήθειαν, αὐτῶν ἰσχυρὰ καὶ τὰ περὶ παρεβίβησεν τῶν
 C **Α**ντωνίων. ἔρχε δὲ καὶ Καῖσιον τὸν ἀρχοῦν τῶν περὶ μεταβο-
 λῆ γνάμνης τῶν τὰ δεινὰ καὶ σιωδῶν ὄντων, Κλεοπάτρας
 μὲν ἀποπέμπειν ἀναχωρήσασθαι δὲ εἰς Θράκιον ἢ Μακε-
 δονίαν, περὶ ζουμαχίαν κρῖναι. καὶ γὰρ Δικέμης ὁ Γοτῶν βασι-
 λῆς ὑποῖσθετο πολλὴν στρατῶν βοήθειαν. οὐκ εἶδ' ὁ αἰσθὼν
 εἰ Καῖσαι γυμνασμένῳ πρὸς τὸν Σικελικὸν πόλεμον ἐκ-
 θήσονται τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ δεινὸν εἰ τῶν περὶ ἀγῶν
 ἐμπειρότατος ὢν Ἀντώνιος, οὐ χρεῖται ῥώμῃ καὶ τῶν
 σκιδνῶν τοσούτων ὀπλῶν, εἰς ναὺς ἀγαγέμενον καὶ κατὰ μαλι-
 σκων τῶν δυνάμιν. οὐ μὲν ἀλλὰ ἐξείκησε Κλεοπάτρα,
 D **Δ**ιὰ τῶν νεῶν κρινέμενον τὸν πόλεμον. ἦδη πρὸς Φυλίου ὄρω-
 σα, καὶ ἰσχυρὰ τὰ καθ' ἑαυτῶν οὐχ ὅπου πρὸς τὸν αἰσθὼν
 χρεῖστος, ἀλλὰ ὅθεν ἀπίσι ῥᾶσα, τῶν παραγμάτων ἀ-
 πολλυμῶν. ἡ δὲ μακρὰ σκέλη κατατεινόμενα πρὸς τὸν
 ναύσταθμον τῆς στρατοπέδου, δι' ὧν ὁ Ἀντώνιος εἰώθει πα-
 εἶναι, μηδὲν ὑφ' ὀρώμενος. οἰκέτου δὲ Καῖσαι φράσαι-
 τος ὡς διωκτὸν εἶναι κατῴντα διὰ τῶν σκελῶν συλλαβεῖν
 αὐτὸν, ἐπέμψεν τοῖς ἐνεδρόμοις. οἱ δὲ τῶν τοσούτων ἦλ-
 θον, ὡς τε σιωαρπάσαι τὸν παραγῶν μὲν αὐτῶν, παρεβίβη-
 σάντες αὐτὸς δὲ δρόμῳ μάλιστα ὑπεβίβησεν. ὡς δὲ ναυμα-
 χεῖν ἐδέδοκτο, τὰς μὲν ἄλλας ἐπέστησεν ναῖς, πλείω ἐξή-
 κησα τῶν Αἰγυπτίων, τὰς δὲ αἰετὰς καὶ μεγάλας ἀπὸ τρι-
 εως μέχρι δεκάτης, ἐπλήρωσεν, δις μιστοῖς ἐμπεδισθῶν ὀπλί-
 E **Τ**ας, καὶ δις χιλίοις τοξότας. εἶτα περὶ ζουμάχον ἀνδρα τῶν
 Ἰσχυρῶν λέγεται, παμπόλλοις ἠγωνισμένοι ἀγῶνας Ἀντω-
 νία, καὶ κατατετεμνημένον τὸ σῶμα, τῶν Ἀντωνίων παριόντος ἀ-
 νακλασάσθαι, καὶ εἰπεῖν, ὦ ἀντιπάλῳ, τί τῶν τραυματῶν
 τούτων ἢ τῶν εἰσοικαταγῶν, ἐξ ὧν πονηροῖς ἐχέσθαι ἐλ-
 πίδας; Αἰγυπτῖοι καὶ Φοίνικες ἐν θαλάσῃ μαχέσασθαι, ἡμῶν
 ὁ γὰρ δὸς ἐφ' ἧς εἰώθαμεν ἐσῶτες ἀποδιδῆσθαι, ἢ νικᾶν τοῖς
 πολεμίοις. πρὸς ταῦτα μηδὲν ἀπεκρίναμενος, ἀλλὰ τῆ
 χειρὶ τὰ πρὸς ὅπου μόνῳ οἱ ἐγκελευσάμενος τὸν ἀνδρα
 παρῆεν, παρῆλθεν, οὐ χρεῖστος ἔχων ἐλπίδας. ὡς γὰρ τὸς
 κυβερνήτας τὰ ἴστα βούλομενος ἀπολιπεῖν, ἰσχυρὰ σεν
 F **Ε**μβασάχετον καὶ χρομίζεῖν λέγων ὅτι δεῖ μηδένα φεβηθῆαι τῶν
 πολεμίων ἀφαιρῆναι. ἐκείνου μὲν οὖν τῶν ἡμερῶν καὶ
 τρεῖς τὰς ἐφεξῆς μετὰ τὴν πύματα κυμαθῆναι τὸ πέλμας
 ἦν, τὸ δεξιὸν κέ-

τῶν μάχων ἐπέχε, πέμψθη δὲ νημερίας καὶ γαλιῶν ἀκλύστου ἡρωδῆος σιωδῆσαι. Ἀντώνιος μὲν, τὸ δεξιὸν κέ-
 ρος ἔχων καὶ Ποπλικὸς ἄσας. Κοίλιος δὲ, τὸ δινάμῳν ἐν μέσῳ δὲ Μάρκος Οὐκταῖος, καὶ Μάρκος Γρηθῖος.

Καίσαρ δ' ἐπὶ τῷ Διώνυμου πάσας Ἀγέππθρ, αὐτὰ δ' δεξιὸν κατέλιπε. τῷ δὲ πεζῶν, τῷ μὲν Ἀντωνίου, Κλαύδιος τῷ δὲ Καίσαρος, Ταῦρος δὲ τὴν θαλάσσης ὡρατάξαντες ἡούραζον. αὐτῷ δὲ τῷ ἠγεμόνων, Ἀντωνίος μὲν ἐπεφοίτα πρὸς ἀχόσε καπὴρ τὰς γραπώτας ὡρατάξαντων, ὑποβείθους τῷ νεῶν, ὡς ὅτε ἐκ γῆς ἐδραίοις μάχεσθαι. τοῖς δὲ κυβερνήταις Διὰ κελδύμνος, ὡς ὅτε ὀρμούσας ἀτρέματαις ναυσὶ δέχεσθαι τὰς ἐμβολὰς τῷ πολεμίων, τὴν ὡρὰ τὸ σῶμα διεχέειαν φυλάττοντας. Καίσαρι δὲ λέγεται μὲν ἐπὶ σκόποις ἀπὸ τῆς σκίως κύκλω παρ' αὐτῷ τῷ ναὶ, ἀνδρῶν ἐλαύνων ὅτι ἀπορῆσαι. πυθολύω δὲ τῷ ὡρατάξαντος, γινώσκοντας αὐτὸν, εἶπεν, Ἐμοὶ μὲν Εὐτυχὸς ὄνομα, τῷ δὲ ὄνομα Νίκων. διὸ καὶ τοῖς ἐμβολαῖς τὸν τόπον χρυσῶν ὑπερῶν, ἔφησε χαλκῶν ὄνομα καὶ ἀνδρῶν ὅτι δὴ τὴν ἄλλω ὡρατάξαντων, ἐν πλοῖα παρὰ τὸ δεξιὸν χρυσῶν, ἐθαύμασεν ἀτρέματαις ἐν τοῖς γενοῖς τοῖς πολεμίοις. ἢ γὰρ ὅτις ἴδω τῷ νεῶν ἐπὶ ἀγκύρας ὀρμούσων. καὶ τὸτο μέγρι πολλοῦ πεπεισμένος, αἰεὶχε τὰς ἐαυτῶν, ὡς ὅτε ὅτις τῷ ἐαυτῶν ἀφελώσας. ἔκτι δὲ ἴδω ὡρα, καὶ πνέματος ἀερόμυθου πελαγίου, διαταραχέτωτες οἱ Ἀντωνίου παρὰ τὴν Διὰ κελδύμνον, καὶ τοῖς ὑψοῖς καὶ μεγέθει τῷ οἰκείων νεῶν πεποιθότες, ὡς ἀπαρῶν μάχης, τὸ Διώνυμον ἐκίνησαν. ἰδὼν δὲ Καίσαρ ἦδη, καὶ ὡρῶν ἐκέρυσατο τὰ δεξιῶν, βουλόμνος ἐπὶ μάλλον ἐκ τοῦ χέλπου καὶ τῷ γενῶν ἔξω τοῖς πολεμίοις ἐπιπάσασθαι, καὶ παρ' ἐπὶ ἄνω σκάφει τοῖς ἐαυτοῦ συμπλέεσθαι παρὰ τὰς ναῖς ὑπο ὄγκου καὶ πληρωμάτων ὀλιγότητος ζεγάς καὶ βεραδείας. ζεχολύμνος δὲ τῷ ἀγῶνος ἐν χερσὶν εἶ, ἐμβολαὶ μὲν ὅτι ἦσαν, ὅσοι ἀναρρῆζεις νεῶν (τῷ μὲν Ἀντωνίου, Διὰ βάρος ῥύμνω ὅτι ἐχουσῶν, ἢ μάλις παρὰ τὰς τῷ ἐμβολῶν πληγὰς ἐπερροῖς τῷ δὲ Καίσαρος ἐμῶν ἀντιπαρῶν συμφέρεσθαι παρὰ τὴν χαλκῶματῶν φερεῖα καὶ τραχία φυλασσόμενων, ἀλλὰ μὴ δὲ κατὰ πλῆθος ἐμβολὰς διδόναι παρ' ὡρῶν. ἀπεδραύοντο γὰρ τὰ ἐμβολὰ ῥαδίως ἢ παρὰ τῶν σκάφει τετραγώνων ζύλων μεγάλων σιδήρῳ σιμηροσμένων παρὰ ἄλληλα δεδεμένους) ἢ οὖν περὶ ζομαχία παρὰ φερῆς ὁ ἀγῶν. τὸ δὲ ἀληθῆς ἐφίπειν, πειρῶμαχία. τρῆς γὰρ ἅμα καὶ τέσσαρες παρ' ἑμῶν τῷ Ἀντωνίου σιμῶντο, γέρροισ καὶ δόρασι καὶ κεντοῖς χρωμύων καὶ πυρροβόλοις οἱ δὲ Ἀντωνίου καὶ καταπέλταις ἀπὸ ζυλίων πύργων ἔβαλλον. Ἀγέππου δὲ ἴσῳ κέρως εἰς κύκλωσιν ἐκτείνοντος, ἀντιπάγειν Ἰοπλικὸς ἀναγκαζόμενος, ἀπερρῆγνυτο τῷ μέσων. Ἰορβουμύων δὲ τούτων καὶ συμπλέεσθαι μύων τοῖς παρ' ἑμῶν τὸν Ἀρρῶντον, ἀκρίτου δὲ καὶ κεντοῖς ἐπὶ τῆς ναυμαχίας σιμῶσας, ἀφῆδον αἱ Κλεοπάτρας ἐξήκοντα νῆες ὡφῆσαν ἀερόμυθαι παρὰ τὸ πλοῖον τὰ ἴσια, καὶ δὴ μέσου φέρονται τῷ μαχομύων, (ἦσαν γὰρ ὅτις τεταγμένα τῷ μεγάλων, καὶ διεκπίπουσαι, παρὰ χίλις ἐποῖσι) οἱ δὲ ἐπαρτοί θαυμάζοντες ἐθαύοντο, τὰ πνέματα χρωμύων ὁράντες ἐπεχούσας παρὰ τὴν Πελοπόννησον. ἐντα δὲ Φαιερον αὐτὸν Ἀντωνίος ἐποίησεν, οὔτε δρῶντος, οὔτε ἀνδρῶς, οὔτε ὄλων ἰδίους λογιμοῖς διοικητόμνον. ἀλλ' (ὅσοις παρὰ τῶν εἶπε, τῷ ψυχῶν τῷ ἐράντος ἐν ὅτις ὅτις σῶμα τῷ ζῆν) ἐλκόμενος ὑπὸ τῆς γυναικῶς, ὡς ὅτε συμπεφυκῶς καὶ συμμειθεφρομύων. οὐ γὰρ ἐφῆ τὴν ἐκείνης ἰδὼν ναῶν ἀποπλέουσας καὶ πνέων ἐκλατόμνος, καὶ παρὰ τῶν ἀπὸ τῶν τοῖς ὡρῶν αὐτοῦ μαχομύων καὶ θνήσκοντες, εἰς πεντήρη μετεμείβας

A Cæsar sinistro præfecit Agrippam, dexterum ipse retinuit. Copias Antonii terrestres Canidius, Cæsaris Taurus in littore instructas quietas tenuere. Antonius actuaria naui circumuectus & adhortatus est milites, monēs vt ob nauium pondus velut in solo stabiles pugnarent. Gubernatoribus imperauit vt, quasi in ancoris stantibus nauibus, nihil se mouentes incursum hostium exciperent, declinarentque iniquitatem loci in faucibus portus. Cæsari memorāt, tenebris adhuc quum egressus tabernaculo esset, in orbem circumeunti ad lustrandā classem, hominem quendam qui agebat asinum, B occurrisse: nomē quærenti, quum eum cognosceret, respondisse hominem, Fortunato mihi nomē est, asino victori. Vnde locū illum rostris nauium post exornans, asini & hominis illius statuam ex ære posuit. Contemplatus reliquam aciem & nauigio ad dextrum cornu vectus, quiescentes in angustiis miratus est hostes. Siquidem stantium in ancoris erat nauium species, idque diu credens sustinuit suas, quæ octo stadiis ab hostibus aberant. Iam hora erat sexta, quum vento ex alto increbescente cunctationem moleste ferentes Antonii milites, nauiumque suarum freti fastigio & amplitudine, sicut inexpugnabili, sinistrum cornu mouerunt. Id Cæsar contemplatus, exultauit, nauēque in dextro cornu inhibuit, quo magis ac magis ex sinu & angustiis eliceret hostem, & circumuectus nauigiis suis expeditis dimicaret cum nauibus ob molem & sociorum naualium paucitatem ignauis & segnibus. Vbi ad manus ventum est, haud datæ impressiones fuerunt neque irruptiones nauium, quòd naues Antonii non valerent ob pondus concitari, vnde redduntur potissimum impressionum ictus validi: Cæsaris vero naues nõ tantum ne infestæ fronte cum rostris committerentur firmis & asperis vitarent, sed ne incursum quidem facere auderent in latus. quando comminuebantur facile rostra eorum, qua in naues impingebant tignis ingentibus quadratis, quæ colligata inter se ferro erant, compactas. Erat igitur affimile pedestri prælio certamen, aut, vt verius dicam, murorum oppugnationi. Simul enim tres aut quatuor vnā Antonii cingebant, trugulisque & lanceis & contis & telis ignitis pugnant. Antoniani ingerebant etiam catapultis ex turribus ligneis tela. Porrigente ad circumdādos hostes alterum cornu Agrippa, expandere contra Poplicola suos coactus, à mediâ acie sua est diuulsus. Tumultuante hac, ac cum Arruntio dimicante, nondum autem decreto sed communi adhuc Marte, repente sexaginta Cleopatraz naues conspectæ vela ad discessum in altum dare, ac per medios fugam arripere pugnantes. nam magnis nauibus locati à tergo fuerant, perumpentesque tumultum cierunt. Hostes obstupefacti petentes viderunt secundo vento Peloponnesum. Hic vero patefecit se Antonius nec ducis nec viri nec omnino suo duci consilio, sed, quod ludens quispiam dixit, amanti animam in alieno viuere corpore, raptus à foemina est, vt si cõglutinatus ei foret vnāque moueretur cum ea. nam simulatq; nauē contēplatus est illius vela facientē, omnium oblitus, proditis & desertis illis qui pro ipso certabant atque animam profundebant, conscendit quinq; remē,

Alexandro Syro & Scellio solis comitibus, sequu-
 tafq; est perditam iam & perditurā in super ipsum.
 Illa percipiens eū venire, signū sustulit ex nauī. Ita
 ad eam Antonius delatus & acceptus nauī, neque
 aspexit illam neque aspectus est ab illa. Solitarius
 transit in prorā, atq; ibi tacitus cogitabundusq;
 confedit, ambabus manibus caput tenens. Interea
 Liburnicæ Cæsaris que insequēbantur eū, in con-
 spectu fuere. Antonius iusso infestā circummagi na-
 uem, cæteras repulit: Eurycles vero Lacon ferox
 institit, lanceam ex tabulatis nauis minitabundus
 vibrans. Consistente in prora Antonio, & quere-
 te quifnam est hic, Antonium qui cōsecatur? Ego,
 inquit, Eurycles Lacharis filius, Cæsaris fortuna
 patris mei persequens necem. Fuerat Lachares ob
 latrocinii crimē ab Antonio secuti percussus. Ne-
 que tamen irruptionem dedit in nauem Antonii
 Eurycles: sed alteram prætoriam (duæ enim erant)
 rostro percussam contorsit, atque impactam obli-
 quam cepit, simulque ex aliis vnam, qua exquisita
 supellex portabatur. Ut hic abcessit, Antonius ca-
 dem componens se figura, silentium egit. Post-
 quam tres dies transegit in prora solus, seu ira per-
 cuitus seu erubescens illam, appulit ad Tænarum.
 Ibi scemine familiares adduxerunt eos primum ad
 mutua colloquia, deinde ad conuiuia vna incun-
 da & ad concubitum perpulere. Iam naues onera-
 riæ quoque non pauce & amici aliquot ex fuga ad
 eum confluxerunt, profligatam nuntiantes clas-
 sem, sed terrestres copias arbitrari se constare. Ita
 Antonius nuntios ad Canidium misit, imperans
 vt prope per Macedoniam reciperet se cum ex-
 exercitu in Asiam. A Tænaro in Africam transmissu-
 rus, nauem vnam onerariam magna pecuniæ vi,
 magni pretii etiam aureo & argenteo instrumen-
 to regio onustam selegit donauitque amicis, iu-
 bens vt ea partirentur inter se & salutis sue prospice-
 rent. Abnuentes flentesque sane quam placide
 & humaniter consolatus, precatusque vt recipe-
 rent se, dimisit, scriptis ad Theophilum procura-
 torem suum Corinthi literis vt securitatem expe-
 diret illis, absconderetque eos, quoad placare Cæ-
 sare m quiuissent. Hic fuit Theophilus Hipparchi
 pater, eius cuius fuit autoritas apud Antonium
 maxima, & primus ad Cæsarem ex libertis eius
 defecit, ac domicilium suum post contulit Corin-
 thum. Hoc in statu res erant Antonii. Ad Asium
 quum classis Antonii diu fuisset Cæsari oblecta-
 ta, atque grauissime ab insurgentibus in prorā
 infestata fluctibus, tandem hora decima succu-
 buit, neque plus quinque millia cecidere. Naues
 captæ trecentæ, vt ipse in commentariis tradidit
 Cæsar. Haud multi senserant Antonii fugam: at-
 que audientibus res primo visa incredibilis, no-
 uemdecim legionibus peditum integrorū adhuc
 & duodecim millibus equitū relictis capere eum
 fugam, quasi non subinde ambigua vsus fortuna,
 neque sexcentorum certaminum & bellorum fu-
 isset vicibus versatus. Milites eius in desiderio
 quoq; & expectatione erat mox alicunde appari-
 turum. Tantam autem præstiterunt ei fidē & vir-
 tutē, vt & fuga eius patefacta coheserint diebus se-
 pte, missosq; ad se à Cæsare legatos repudiauerint.

A Αλέξανδρου τῆ Σύρου καὶ Σελλίου μόνων αὐτῶ σιμει-
 βαύτων, ἐδίωκε τὴν ἀπολωλεμένην ἤδη καὶ παρεσαπολυθ-
 σαν αὐτόν. ἐκείνη δὲ γνωρισασα σημεῖον ἀπὸ τῆς νεῶς, ἀ-
 νέχε· καὶ παρεσεβηθεὶς οὕτω καὶ ἀναληφθεὶς, ἐκείνῳ μὲν
 οὔτε εἶδεν, οὔτε ὠφθη· παρέλθων δὲ μόνος εἰς τὴν ὥρην, ἐφ'
 αὐτὸν ἐκάλειτο σιωπῆ, ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις ἐχόμενος
 τῆς κεφαλῆς. ἐν τούτῳ δὲ λιβυρινίδες ὠφθησαν διώκου-
 σα τὴν Καίσαρος· ὁ δὲ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐπιτρέφειν τὴν
 ναὸν κελύσας, τὰς μὲν ἄλλας ἀπέσειλεν· Εὐρυκλῆς δὲ ὁ
 Λάκων ἐπέκειτο σθεαροῦ, λόγχῃ ἑνὴν κραδαίνων ἀπὸ
 B τοῦ καταγράματος, ὡς ἀφῆσεν εἰς αὐτόν. ἐπιτρέψας δὲ
 τῇ τὴν ὥρην τῆς Ἀντωνίου, καὶ, τίς οὖτος (εἰπόντος) ὁ διώκων,
 Ἀντωνίου; Ἐγὼ (εἶπεν) Εὐρυκλῆς ὁ Λαχάρου, τῆς Καί-
 σαρος τύχη τὸν τῆ πατρὸς ἐκδικῶν θάνατον. ὁ δὲ Λαχά-
 ρης ὑπὸ Ἀντωνίου ληστείας ἀγία ἀπεπεσὼν ἐπελεχίθη.
 πλὴν οὐκ ἐπέβαλεν ὁ Εὐρυκλῆς εἰς τὴν Ἀντωνίου ναὸν,
 ἀλλὰ τὴν ἐτέραν τῆς ναυαρχίδων (δύο γὰρ ἦσαν) τὰ
 χαλκώματα πατάξας ἀπέεργεσεν, καὶ αὐτῷ τε πλα-
 γιᾷ ἀπεπεσοῦσαν εἶλε, καὶ τῆς ἄλλων μίαν, ἐν ἣ πολυ-
 τελεῖς σκῦλαι τῆς ἀπὸ διατῶν ἦσαν. ἀπαλλαγῆτος δὲ
 C πύτου, πάλιν ὁ Ἀντωνίου εἰς τὸ αὐτὸ γῆμα καθεῖς ἑαυτόν,
 ἡσυχίαν ἤχε· καὶ τρεῖς ἡμέρας καθ' ἑαυτὸν ἐν τῇ ὥρῃ δια-
 τηθεὶς, εἴθ' ὑπὸ ὀργῆς, εἴτε ἀδούμῳ ἐκείνῳ, Ταμνά-
 ρα παρεσέθεν. ἐν ταῦτα δὲ αὐτοῖς αἱ σιμῆθεις γυναικες
 τῶν ὡρῶν μὲν εἰς λόγους ἀλλήλοις σιμῆθαι, εἴτα σιμει-
 πνεῖν καὶ συγκαθῆδεν ἐπεισαν. ἤδη δὲ καὶ τῆς ἐργασίων
 πλοίων οὐκ ὀλίγα καὶ τῆς φίλων ἑνὸς ἐκ τῆς Ἑσπῆς ἠ-
 δροῖζοντο πρὸς αὐτοῖς, ἀγέλλοντες ἀπολωλέαι τὸ ναυ-
 πικόν, οἷσα δὲ τὸ περὶ σιμῆθαι. Ἀντωνίου δὲ πρὸς μὲν
 D Καίδιον ἀγέλους ἐπέμψεν, ἀναχωρεῖν ἀπὸ Μακεδονίας
 εἰς Ἀσίαν τὰς στρατὰς κατὰ τὰς κελύσων, αὐτὸς δὲ μέλ-
 λων ἀπὸ Ταμνάρου πρὸς τὴν Λιβύην διαίρειν, ὀλίγα δὲ
 μίαν πολὺ μὲν νόμισμα, πολλοὺ δὲ ἀξίας ἐν τῇ ὥρῃ καὶ
 χρυσῶν κατασκάσας τῆς βασιλικῶν κρημίζουσαι δὲ ἐξέλομε-
 νος, τοῖς φίλοις ἐπέδωκε, κρημνὴν νείμασθαι καὶ σῶζειν ἑαυτοῖς
 κελύσας. Σηνομύδοι δὲ καὶ κλαίοντες, ἀμύδοις πύτου καὶ
 φιλοφροῦντος τῆς ἀμύδος καὶ δεηθεὶς, ἀπέσειλε χρά-
 F τας πρὸς Θεόφιλον τὸν ἐν Κορίνθῳ διοικητὴν, ὅπως ἀ-
 σφάλειαν ἐκποιήσει, καὶ ἀποκρύψῃ τὸν ἀνδρα, ἀρχεὶς ἀπὸ
 ἰλάσασθαι Καίσαρα διωθησάμεν. οὗτος ἦν Θεόφιλος Ἰπ-
 E παρχοῦ πατὴρ τῆς πλῆθον τῆς Ἀντωνίου διωθηθέντος, τῶν
 πύτου δὲ πρὸς Καίσαρα τῆς ἀπελευθέρων μεταβαλομένης,
 καὶ κατακίσηστος ὕστερον ἐν Κορίνθῳ. ταῦτα μὲν οὖν ταῦτα καὶ
 τὸν Ἀντωνίου. ἐν Ἀσίᾳ δὲ πολὺ ὁ φόλος ἀπὸ τῶν Καίσαρι
 χροῖον, καὶ μέγιστον βλαβεὶς ὑπὸ τοῦ κλύδωνος ὑψηλοῦ
 κατὰ τὴν ὥρην ἰσαμύδου, μάλιστα ὥστε δεκάτης ἀπέπειπε. καὶ
 νεκροὶ μὲν οὐ πλείους ἐχθόντο πεντακισχιλίων, ἐάλωσαν δὲ
 περιακίσιαν ἡνῆς, ὡς αὐτὸς ἀνέγραψε Καίσαρ. ἦσαν δὲ
 οἱ πολλοὶ πεφθαρῆτος Ἀντωνίου, καὶ τοῖς πυρομύδοις το-
 τῶν ὡρῶν ἀπίστος ἦν ὁ φόλος, εἰ δέκα καὶ ἐνεία τὰ γὰρ πε-
 F ζῶν ἀπὸ τῆτων, καὶ διςχιλίοις ἐπὶ μυρίοις ἵππεσις ἀπολιπῶν
 οἴχεται, κατὰ τὸν οὐ πολλὰς ἐπὶ ἀμφοτέρω τῆς τύχης κα-

χρημῶς, ὅσα δὲ μυρίων ἀγόνων καὶ πολέμων μεταβολῆς ἐχθρομυνοσμήτος. οἱ δὲ στρατῶται καὶ πόρον ἑνὴν καὶ
 πρὸς δόξαν εἶχον, ὡς αὐτῶν ποδῶν ἐπιφασμομῶν καὶ ποσαύτῳ ἐπεδείξαντο πίσιν καὶ δρετιῶν, ὡς τε καὶ
 τῆς φυγῆς αὐτῶν φαιεσῆς γυρομῶν, ἡμέρας ἐπὶ συμμείναι, ἀπειροκίτες ἐπιπρὸς δόξῳ αὐτοῖς Καίσαρα.

τέλος δὲ τῷ στρατηγῷ Κανιδίῳ, νύκτωρ ἀποδραύσας, κα-
 ταλιπόντος τὸ στρατόπεδον, ἠρόμενοι πρῶτων ἔρημοι, καὶ παρ-
 οδόντες ὑπὸ τῷ στρατῷ, τὰ κρατούσῃ παρὰ τὴν ἑσπέρην
 ἐκ τούτου Καίσαρ μὲν ἐπὶ Ἀθηνῶν ἐπέβησε, καὶ ἀφ' ἑλ-
 λῆσι τοῖς ἔλλησι, τὸν παρ' αὐτῷ οἶτον ἐκ τῷ πολέμου διένειμε
 τῆς πόλεως, παρὰ τὴν ἑσπέρην ἀθλίως, καὶ παρὰ τὴν ἑσπέρην
 χρημάτων, ἀνδραπόδων, ὑποζυγίων, ὁ γὰρ παρὰ τὴν ἑσπέρην
 ἠμῶν Νίκαρχος διηγείτο τοῖς πολίταις ἀπὸ τῆς ἀναγκά-
 ζεσθαι τοῖς ὁμοῖοις καταφέρειν μέτενια πυρᾶν τετραγμῆνον
 ὑπὲρ τὴν παρὰ τὴν Ἀντικύραν θάλασσαν, ὑπὸ μαρίων
 ὑπὲρ τὴν ἑσπέρην, καὶ μίαν μὲν οὕτω φορᾶν ἐνεγκῆν, τὴν
 δὲ δευτέραν ἢ δὴ μεμετενημένοι καὶ μέλλουσι ἀφραδαί, ἰε-
 νικημένοι Ἀντώνιον ἀγγελεύσῃ. καὶ τῷτο ἀφραδαί τὴν
 πόλιν. ὁ γὰρ τῷ Ἀντωνίου διοικητῶν καὶ στρατιωτῶν φυ-
 γόντων, ἀφραδαί τὸν οἶτον αὐτοῖς. Ἀντώνιος δὲ Λι-
 βύης ἀφραδαί, καὶ Κλεοπάτραν εἰς Αἴγυπτον ἐκ Παραι-
 τοίου παρὰ τὴν ἑσπέρην, αὐτὸς ἀπέλαυνε ἐρημίας ἀφρόνου σι-
 δυσιφίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος, ἔλλω μὲν Ἀριστο-
 κρήτη ῥητορικῶ, Ρωμῆα δὲ Λουκιλίω. παρὰ οὐδὲ ἑτέρων
 γεγραφαίμεν, ὡς ἐν Φιλίπποις ὑπὲρ τῷ ἀφραδαί Βρῦ-
 τον, αὐτὸς αὐτὸν, ὡς δὴ Βρούτος ὦν, ἐνεχείρισε τοῖς δώδεκα
 καὶ ἀφραδαί ὑπὸ Ἀντωνίου, ἀφραδαί τὸν οἶτον αὐτῶν καὶ
 βέβαιος ἀφραδαί τῷ ἑσπέρην παρὰ τὴν ἑσπέρην. ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν
 ἐν Λιβύῃ δὴ ἀμιν ὁ πεταῖς ὁμοῖος ἀπέστησεν, ὁρμήσας ἐ-
 αὐτὸν ἀφραδαί, καὶ ἀφραδαί τὴν Φίλων, καὶ χημι-
 αδαί εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὡς Κλεοπάτραν ὑπὲρ τὴν ἑσπέρην
 ἔργα παρὰ τὴν ἑσπέρην καὶ μετὰ τῷ. τῷ γὰρ εἰρηγῆτος ἰσμοδὲ τὴν ἑ-
 ρυθῆν ἀπὸ τῆς κατ' Αἴγυπτον θάλασσης, καὶ δουκῶτος Ἀ-
 σίδω καὶ Λιβύῃ οὐδέ τῃ ἢ σφίγεται μάλιστα τοῖς πελάγεσι,
 καὶ βραχυτέρος ὁδὸς ἐστὶ, πελαγοῦν σαδίων ὄντων, ἐνε-
 χείρισε ἀφραδαί τὸν οἶτον, ὑπὲρ τὴν ἑσπέρην, καὶ ἀφραδαί τῷ
 ναῖς εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον μετὰ χρημάτων πολλῶν καὶ
 δυνάμεως, ἔξω κατὰ τὴν ἑσπέρην, ἀφραδαί τὴν δουλείαν καὶ πό-
 λεμον. ἐπεὶ δὲ τῷ παρὰ τὴν ἑσπέρην ἀφραδαί τῷ νεανίῳ παρὰ
 τὴν Πέτραν Ἀραβίαν κατέκαυσαν, ἐπὶ δὲ Ἀντώνιος τῷ ἐν
 Ἀκλίω στρατῷ ὡς συμμῆν, ἐπαύσατο, καὶ τῷ ἐμβολὰς
 ἐφύλαττεν. Ἀντώνιος ὁ τὴν πόλιν ἐκλιπὼν καὶ τῷ μὲν τῷ
 Φίλων ἀφραδαί, οἰκῆσιν ἕναλον κατεσκεδάσεν αὐτῶν πε-
 εἰ τὴν Φάρον, εἰς τὴν θάλασσαν ἕνωμα παρὰ τὴν ἑσπέρην. καὶ δι-
 ἠμῶν αὐτῷ φυγᾶς ἀνδρώπων, καὶ τῷ Τίμωνος ἀφραδαί καὶ ζη-
 λῶν βίον ἐφραδαί, ὡς δὴ πεπονητῶ ὁμοῖα. καὶ γὰρ αὐτὸς ἀφραδαί
 τῷ παρὰ τὴν ἑσπέρην καὶ ἀφραδαί τῷ, ἀφραδαί τῷ παρὰ τὴν ἑσπέρην
 ἀφραδαί καὶ δευτερεύειν. ὁ δὲ Τίμων, ὡς Ἀθηνῶν, ὡς καὶ
 γέροντες ἡλικία μάλιστα κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλε-
 μον, ὡς ἐκ τῷ Ἀριστοφάνει καὶ Πλάτωνος δραμάτων λα-
 βῆν ἐστὶν (κωμῶδειται γὰρ ἐν ἐκείνοις ὡς δευτερεύει καὶ μι-
 σάν, δευτερός) ἐκκλίνων ὁ καὶ διωγῶν ἀφραδαί ἐν τεύξειν,
 Ἀλκιβιάδου νεόν ὄντα καὶ φραδαί ἡσπέρην καὶ κατεφίλη
 παρὰ τὴν ἑσπέρην Ἀπηνάμου ὁ φραδαί, καὶ παρὰ τὴν ἑσπέρην τὴν
 ἀφραδαί, φιλῆν ἔφη τὸν νεανίσκον, εἰδὼς ὅτι πολλῶν Ἀθηνῶν
 κακῶν ἀφραδαί ἔσοιτο. τὸν ὁ Ἀπηνάμου μόνον, ὡς ὁμοῖον αὐ-
 τῷ καὶ ζηλῶν τὴν δαίτην, ἐστὶν ὅτε παρὰ τὴν ἑσπέρην καὶ ποτε τῆς
 τῷ φραδαί οὐσης ἑσπέρην, εἰσπέρην καὶ αὐτῶν οἱ δύο. τῷ δὲ
 Ἀπηνάμου φραδαί, ὡς κατὰ τὸν Τίμων, τὸ συμπόσιον ἠμῶν, εἶχε σὺ (ἔφη) μὴ παρῆς. λέγεται ὁ, Ἀθηνῶν
 ἐκκλινῶν, ἀφραδαί ὅτι τὸ βῆμα, ποιῆσαι σιωπῆν καὶ παρὰ τὴν ἑσπέρην μετὰ τὴν ἀφραδαί. εἶπα εἰπεῖν,
 Ἐστὶ μοι

A Denique ubi dux noctu profugit Canidius & ca-
 stra reliquit, ab omnibus derelicti, proditque à
 ducibus suis, aggregauerunt se ad victorem. Hinc
 nauigauit Cæsar Athenas, ac Græcis placatus ci-
 uitatibus afflictis & exutis pecunia seruitiisque &
 iumentis, superans ex bello frumentum distri-
 buit. Commemorabat proauus noster Nicar-
 chus, ciues nostros modum prænitum tritici o-
 mnes humeris deferre coactos ad prætextum An-
 ticyræ mare, flagellisq; ad maturandum conci-
 tatos, atque vnum onus sic portasse; alterum men-
 sum iam sublaturis victum Antonium allatum fu-
 isse, idque conseruasse ciuitatem. Extemplo enim
 procuratoribus & militibus Antonii fugam arri-
 pientibus frumentum ipsos partitos. Porro Anto-
 nius in Africam delatus, præmissa in Ægyptum
 ex Parætonio Cleopatra, coniecit se semel in
 solitudinem cum duobus amicis palans & va-
 gans, Græco Aristocrate rhetore & Lucilio Ro-
 mano. de quo alio loco scripsimus acie, Philippen-
 si, quo spatium haberet Brutus effugiendi, tradidit
 se sese, vt si Brutus esset, insequentibus, & quòd
 conseruatus ab Antonio esset, fidum ei firmum-
 que vsque ad extrema tempora permanisse. Post-
 quam præfectus copiis Africanis desciiuit ab eo,
 institit sibi manus inferre: verum interpellatus ab
 amicis, delatusque Alexandriam, Cleopatram of-
 fendit opus aggressam audax & grande. Isthmum,
 qui mare rubrum dirimit ab Ægyptio, qui etiam
 distinguere Asiam & Africam putatur, qua maxi-
 me ab vtroque stringitur pelago & coarctatur, vt
 non plus trecentis stadiis pateat in latum, adorta
 est traicere classem, demissisque in sinum Arabi-
 cum cum magna pecuniæ vi copiis & nauibus se-
 des quærere remotas, seruitutem & bellum refu-
 giens. Cæterum quia primas naues quæ subuehe-
 bantur, Arabes Petræi inflammauerunt, & Anto-
 nius exercitum Actiacum existimauit adhuc inte-
 grum esse, destitit cœpto, atque ostia Nili stationi-
 bus sepsit. At Antonius relicta vrbe & amicorum
 consuetudine, domiciliū sibi in mari ad Pharū ex-
 truxit proiecto in altum aggere, atq; ibi extorris ab
 hominibus egit. Vitā ferebat se imitari & æmulari
 Timonis, quòd res suæ eodem loco essent. Quippe
 violatum se ab amicis suis, atq; ingratitude eor-
 um expertū, ideo omnibus diffidere & ab omni-
 bus abhorrere hominibus. Fuit Timon ciuis Athe-
 niensis, vixitq; circa bellum Peloponnesiacum, vt
 est colligere ex Aristophanis & Platonis comædi-
 is, in quib. perstringitur vt inimicus & os for generis
 humani. Hic quū declinaret & reiceret omnium
 hominum congressum, Alcibiadē iuuenem & au-
 dacem sedulo, salutabat & exosculabatur. Stupen-
 te Apemanto causamq; requirente, diligere ait se
 adolescentem quòd multorū eum populo Athe-
 niensi malorum aliquando autorem sciret fore. V-
 num admittebat interim Apemantū, vt germanū
 sui & eiusdem vitæ sectatorem. Quum aliquando
 inferiarū solemne esset, cōuiuabantur hi duo inter
 se soli, ac quū dixisset Apemantus, Quam est, Ti-
 mon, egregium nostrū conuiuū! Siquidem tu, in-
 quit, non adsis. Fertur in concione populi Atheni-
 ensis conscendisse suggestū, silentio autē & expe-
 ctatione propter rei nouitatē magna facta dixisse,

Εστὶ μοι

αὐτὸν δὲ καταμείνας, καὶ παρθοῦς Ἀντωνίου, ἐτόλμησεν εἰς ἑὸν ἔλθειν Καίσαρος, Ἡρώδη πεπορθῶς. ὤνησε δὲ αὐτὸν ὁ δὲν Ἡρώδης, δὴ δὴ ὄντος εἰρηθεῖς καὶ χρομιαθεῖς εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα δίσμιος, ἐκὴ Καίσαρος κελύσαντος ἀνηρέθη. τοιαύτω μὲν Ἀλέξας ἐπὶ ζῶντι δίκην Ἀντωνίου τῆς ἀπίστιας ἐξέτισε Καίσαρ δὲ πύς μὲν ἑστέρῃ Ἀντωνίου λόγους ἐκλυέμετο, Κλεοπάτραν ἢ ἀπεκρίνατο μηδένος ἀμαρτήσεως ἢ ὀπιεικῶν, ἀειλοῦσαι Ἀντωνίου, ἢ ἐκβαλοῦσαι. σιωπέμεν δὲ καὶ παρ' αὐτὸν πᾶσι τῶν ἀπελευθέρων, Θύρεον, ἐκ αἰήτων ἀνδραγαθῶν, ὁ δὲ ἀπιτάνως αἰετὸν ἠγεμόνος νέου Δαλαφρέντα πρὸς γυναικὰς σφοδαρά, καὶ θαυμαστὸν ὅσον ἔπι κάλλει φεροῦσαν. οὗτ' ἐπιτάνων αὐτῆ μακρότερον ἢ ἄλλων, καὶ ἡμιμόρφος Δαφροῦτος, ἑσπῶντοια τῶν Ἀντωνίου παρῆσχε, καὶ συλλαβῶν αὐτὸν ἐμασίγησεν, εἴτα ἀφῆκε πρὸς Καίσαρα γράψας ὡς ἐν τρυφῶν καὶ περὶ φροῦν παρῆξυφέν αὐτοῖ, ἀπαρῆξυτο. ἑσπῶν κῶν ὄντα. Σὺ ἢ εἰ μὴ φέρεις ὁ παρῆμα (ἐφη) μετρίως, ἐχρῆς ἐμὸν ἀπελευθέρων ἰπῶων χον, τῶτοι χρεμσασ μασίγησεν, ἵνα ἴσον ἔχωμεν. ἐκ τοῦτου Κλεοπάτρα μὲν ἀπολυομένη τῶν αἰτίας καὶ ἑσπῶν, ἐπερῆθεν αὐτοῖ περὶ τῶν. καὶ τῶν ἑαυτῆς γημέλιον τῶν περὶ τῶν Δαφραροῦσα καὶ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν, τῶν ἐκεί-επῶσαι ἑσπῶν κῶν λαμῶν τῶν τῶν καὶ πολυτέλειαι, ἐσπῶσαι, ὡς τε πολλοὺς τῶν κῶν κῶν ὄντα, περὶ τῶν ἐλθόντας, ἀπελευθέρων πλουσίοις. Καίσαρα ἢ Ἀγρίππας ἀνεκαλεῖτο πολλάκις ἀπὸ Ρώμης, γράφων, ὡς ἢ ἐκὴ περὶ τῶν τῶν παρῆσαι αὐτὸν ποιοῦτων. ἑσπῶν οὐκ ἀναβολῆν ὁ πόλεμος τότε. ἑσπῶν δὲ χῶν τῶν παρῆσαι, αὐτῆς ἐπῆει Δαφ Συρίας, οἱ δὲ στρατηγῶν Δαφ Λιβύης, ἀλόντος ἢ Πηλεσίου, λόγους ἑσπῶν Σέλβχον ἐκ ἀχρῶσης τῆς Κλεοπάτρας, ἢ ὄκείνις μὲν γυναικῶν καὶ παιδῶν Ἀντωνίου κῶν ναὶ παρῆχεν αὐτῆ ἢ τῶν ἑσπῶν καὶ μνήματα κατεσκόδα σμῆνα περὶ τῶν εἰς τε κάλλος καὶ ἕψος, ἀ παρῶν κῶν περὶ τῶν τῶν τῶν τῶν, ἐσπῶν τῶν βασιλικῶν σινεφῆρει τῶν πλείστῶν ἑσπῶν, χρῶν ἀργυροῖ, σμάραγδον, μαρμαρίτω, ἐσπῶν, ἐλέφαντα, κῶν ἑσπῶν ὄντα πᾶσι δὲ δῶδα πολλῶν καὶ ἐσπῶν, ὡς τε δῆσαιτα περὶ τῶν χῶν Καίσαρα, μὴ τραπομένη πρὸς ἀπῶν ἢ γυνὴ Δαφ φῆρη καὶ καταφλέξῃ τῶν πλοῦτοι, αἰετῶν ἐλπίδας αὐτῆ Φιλανδρῶν πρὸς πέμπειν, ἑσπῶν τῶν στρατῶν πορῶν ὄντα ὄντα τὴν πόλιν, ἑσπῶν τῶν τῶν τῶν τῶν, Ἀντωνίου ἐπεξελθῶν ἠγωνίσαστο λαμῶν, καὶ ἑσπῶν τῶν Καίσαρος ἰπῶων ἐποίησεν, καὶ κατεδίωξεν ἑσπῶν τῶν στρατοπέδου. μαγαλιωμόρφος δὲ τῆ νίκη, παρῆθεν εἰς τῶν βασιλεία, καὶ τῶν Κλεοπάτραν κατεφίλησεν ἐν τοῖς ὄπλοις καὶ τὸν ἠγωνισμένον παρῆμοῦ τῶν στρατῶν τῶν σινεφῆσεν. ἢ δὲ ἀριεῖον αὐτῶν καὶ χρῶν καὶ κῶν ἐδῶκεν. ἐκείνους μὲν οὐκ ἀνδραγαθῶν λαβῶν ταῦτα, Δαφ νυκτὸς νύτομολῆσεν ὡς Καίσαρα. πάλιν δὲ Ἀντωνίου ἐπέμπε, Καίσαρα μονομαχῆσαι πρὸς καλοῦ μορφος. ἀποκρίνα μὲν δὲ ἐκείνου, πολλὰς ὁδοὺς Ἀντωνίου παρῆσαι θανάτου, σινεφῆσας ὅτι τῶν δῶν μάχης ὄντα ἐστὶν αὐτῶν βελτίων θανάτου, ἑσπῶν καὶ ἑσπῶν ἑσπῶν καὶ ἑσπῶν τῶν τῶν τῶν τῶν, καὶ τῶν τῶν τῶν τῶν, ὡς λέγεται) τοῖς οἰκέταις ἐκείνους ἑσπῶν καὶ παρῆμοῦ τῶν τῶν τῶν τῶν, ἀδῶν γὰρ εἰ τῶν ποιήσασιν αὐτοῖ, ἢ δῶν τῶν ἐτεροῖς ὑπηρετήσασιν, αὐτὸς δὲ κῶν σκελετὸς καὶ ὁ μηδὲν γῶν μορφος. τοῖς δὲ φίλους ὄντα πῶν τῶν Δαφ κῶν τῶν τῶν, ἑσπῶν μὴ παρῆσαι ὄντα τῶν μάχης, δὲ ἢ αὐτῶν θάνατον ἀκῶν μῶν ἢ σωτηρίαν ζητεῖν καὶ νικῶν.

A Cæterum restitit apud eum prodito Antonio, sustinuitq; Herode fretus in Cæsaris venire conspectu. At nihil ei profuit Herodes: verum confestim vincetus atq; in patriam suam in cõpedibus deportatus, ibiq; Cæsaris iussu necatus est. Has Alexas viuo adhuc Antonio pependit perfidiæ pœnas: Cæsar reiectis Antonii postulatis, Cleopatraz respondit nihil benignitatis ei, si sustulisset vel eiecisset Antoniũ, defuturum. Misit etiam vna libertum suum Thyreũ, hominẽ haud insulsum: qui oratione sua iuuenis imperatoris nomine missus inflatũ mulierem ac mire formæ causa tumidam posset mouere. Hic prolixiore oratione quam alii cum ea agens, & supra modum honoratus ab ea suspicionẽ mouit Antonio. Itaq; corripuit eum & flagellis cecidit, inde remisit ad Cæsarẽ, scribens insultatione & superbia illius se fuisse iritatum, qui esset ob erumnas iritabilis. Id tu si fers, inquit, ini- que, habes libertum meũ Hipparchum. hunc suspensum flagellato, vt par feramus. Mox quo dilueret Cleopatra crimina & suspensiones illius, coluit eum mirifice, ac die suo natali summissẽ & presentĩ fortuna acto natalẽ illius summo splendore & magnificentia celebravit, vt multi ad cœnam inuitati, qui accesserant inopes, opulenti discesserint. Porro Cæsarẽ literis ex vrbe scriptis subinde reuocauit Agrippa, temp. significãs eius presentiam postulare. Vnde habuit bellũ in presentia, dilationẽ. Hyeme transacta mouit iterũ in Antonium per Syriam, & duces eius per Africam. Pelusio capto, rumor fuit oppidum illud non inuita Cleopatra fuisse Cæsari a Seleuco traditum. At Cleopatra dedit Antonio ad supplicium vxorẽ illius & liberos. Conditoria habebat & monumenta eximio artificio & fastigio extructa, quæ solidis tẽplo adiecerat. Eo ex regis thesauris pretiosissima quæq; congescit, aurũ, argentũ, smaragdũ, vnionem, ebenũ, ebur, cinamomum. postremo magnam vim tedarũ & stuppæ. Vnde metuens illis opibus Cæsar, ne eas despondens animum perderet illa & concremaret, ostendit ei assidue, dum cum exercitu ad vrbe contendit, benignam spẽ. Vt confedit ad Hippodromũ, erumpens infestus Antonius certauit strenue, atq; equitatum Cæsaris profligauit, effusumq; egit vsque ad castra. Hac elatus victoria, ingressus est regiam, & Cleopatraz in armis osculatus est: atq; eum qui fortissime dimicauerat, commendauit illi. Cleopatra præmiũ ei auream lorica & galeam donauit. Iste vero his acceptis transit nocte ad Cæsarem. Porro pro-uocauit denuo per nuntios Antonius Cæsarem, vt solus secum certaret. qui respondit, Vias Antonio multas patere ad interitum. Quare confiderans non posse quam in prælio mori se honestius, deliberauit simul terra marique Cæsarem adoriri: atque inter cœnandum, vt fertur, imperauit seruis vt propinarent & exciperent epulis se liberalius, incertum esse idem nefacturi postridie essent, an aliis dominis ministraturi: ipse vero extinctus iaceret & exanimis. Amicos ob hæc quum cerneret illacrymari, non ducturum ait se ad pugnam, ex qua mortem gloriofam potius quam salutem & palmam speraret se qua siturum.

Circa noctis illius conticinium fama est, quum silentium & mœstitia ex metu & expectatione euentus teneret ciuitatem, repente omnis generis organorum exauditam symphoniam, strepitumque turbæ cum clamore Bacchico & tripudiis Satyricis, velut sacris Liberi patris choro non sine ingenti tumultu erumpente: concessiffic hanc turbam, quæ ingens esset, media ferme vrbe ad portam quæ foras ad hostes ducebat, atq; ea euassisse. Visum est autem prodigiũ hoc reputantibus, à deo quem præcipue effingere, & ad quem consueuerat se accommodare, esse Antonium destitutum. Simulatque diluxit, peditatum ipse in tumulis pro vrbe collocauit. Classẽm vero in altum prouectam atque in hostem spectauit pergentem. Constitit ibi præstolans, vt successum eius cerne- ret. Classici postquam remigio appropinquaue- runt aduersæ classis, salutauerunt Cesaris milites. Quibus salutem reddentibus, descuerunt ad illos: atque ex omnibus nauibus vna effecta classis urbem infesta petiit. Dum id contemplatur Antonius, extemplo desertus est ab equitibus, qui transitionem fecere. Peditatu fuso, recepit se in urbem, proditum se à Cleopatra vociferans iis in quos illius causa sumperat arma. Quæquum iram eius & desperationem formidaret, confugit ad monumentum, cataractasque demisit claustris & repagulis firmatas, ac misit ad Antonium nuntiatum defunctam se esse. Id credens ille, & se- cum loquutus, Quid ultra moraris Antoni? vni- cam fortuna & reliquam eripuit tibi trahendi spiritus causam: cubiculum ingreditur, laxans- que & aperiens lorica, Non crucior, inquit, Cleopatra, quia te sum orbat, (mox enim istuc adero) sed quod tantus imperator superari animi celsitudine deprehensus sum à femina. Erat ser- uus ei fidus Eros nomine. Hunc iam pridem ora- uerat, si res postularer, vt interficeret ipsum. Tunc exegit promissa. Ille districtum ensẽ extulit quasi illum icturus: verum auerso vultu intere- mit semetipsum. Quo ad pedes suos collapsus: Antonius, Macte Eros, inquit, qui, quod non sus- tinuisti mihi ipse facere, quid faciendum sit do- ces. Ita ventrem fodit, atque in lectulum demittit se. Ictus non fuit is qui maturaret mortem. Vnde cursu sanguinis, postquam decubuit, inhibito re- fostillatus, orauit assistentes vt se confoderent. illi eiecerunt se ex cubiculo, vociferante & discer- ciante se Antonio, dum Diomedes scriba venit à Cleopatra, iussus eum in monumentum ad illam deportare. Quam vt cognouit viuere, seruis im- perauit ardentem, vt tollerent se, ac manibus ad ianuam ædificii est gestatus. Non referauit Cleo- patra fores, sed ex fenestris spectantes testes & fu- niculos demisit. his anæxum Antonium traxit in altum ipsa & duæ mulieres, quas in monu- mentum solas secum duxerat. Nihil aiunt fuisse illo spectaculo, qui adfuere, lamentabilius. Quip- pe sanguine oppletus & animam agens traheba- tur, manusque versus illam porrigebat, & anni- tebatur sustollere se. Neque enim id mulieribus factu procliue erat: sed magno labore Cleopatra manibus incubens & prona facie, apprehedit vin- culum, excitantibus eam qui infra stabant, & vic- cẽ eius anxiiis. Vt eum hoc modo accepit & depo- suit in lectum, repleta eum lamentans dilacerauit, uoluntatem. δὲ ἀναμνήν δὲ αὐτὸν οὕτως, καὶ καθ' ἑκκλίνασα, ἀπεεργήξατο τοὺς πύπλους ἐπ' αὐτῆς, καὶ τῆς

A ἐν ταύτῃ τῇ νυκτὶ λέγεται μετὰ τὴν μάχην, ὅτι ἡσυχία καὶ κα-
τηφεία τῆς πόλεως ἔχε φόβον καὶ παρρησίαν τῆς μέλλοντος
ούσης, ἀφ' ἰδίων ὀργάνων τε πρυτανείων ἐμμελεῖς φωνὰς
ἀκροθιῶν, καὶ βολῶν ὄχλων μετὰ θύσασιν καὶ πηδῆσεων
σατυρικῶν, ὡς παρ' ἰάσον πρὸς Ἰσὶ ἀπορῦβον ἐξελαύνοντος. εἶ
ἢ τὴν ὀρμὴν ὁμοῦ π' ἔχε τῆς πόλεως μέσης, ὅτι τὴν πύλιν
ἔξω τὴν τετραμενίαν πρὸς τὴν πολεμίαν, καὶ ταύτη τὸν
θύρῳσον ἐκπεσεῖν πλείστον ἠρόμενον. ἔδδοκει ὅτι τοῖς ἀναλογο-
ζομένοις ὁ σημεῖον ἀπολείπειν ὁ θεὸς Ἀντωνίου, ὃ μάλιστα
συνεξομοῶν καὶ συνοικειῶν ἑαυτὸν διετέλεσεν. ἅμα ὃ ἡμέ-
B ρα τὸν περὶ αὐτὸς ὅτι τῆς πόλεως λείπον ἰδρῶ-
σαι, ἔθετο τῆς ναῦς ἀνημένας, καὶ τῆς τῆς πολεμίων πρὸς-
φερομένης καὶ ἀειμένης, ἔργον τι παρ' ἐκείνων ἰδεῖν, ἡσύ-
χαζεν. οἱ δὲ, ὡς ἐγγύς ἔγγοντο τῆς κώπης ἠσπασατο τὴν
Καίσαρος ἐκείνων τε αἰτασασαμένην μετεβάλλοντο, καὶ
πάσης ἅμα τῆς ναυτῆς ὁ φόβος εἰς ἠρόμενος ἐπέπλει πρὸς
τὴν πόλιν ἀπὸ πρὸς. τὸ Ἀντωνίου ἰδὼν, ἀπελείφθη μὲν
ἀδύς, ἔπειτα ἔπειτα μεταβαλλομένην, ἠτήρησι δὲ τοῖς πε-
C ζοῖς ἀνεχώρησεν εἰς τὴν πόλιν, ἔπειτα Κλεοπάτρας πρὸς δε-
δοδατα βραδύς οἱς δὲ ἐκείνῃ ἐπολέμησεν. ἡ δὲ τὴν ὀρμὴν αὐτῆς
φοβηθεῖσα καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ εἰς τὸν τάφον κατέφυγε, καὶ τοῖς
κατὰ ῥῆσιν ἀφῆκε, κλείθρις καὶ μοχλοῖς καρτεροῖς ὄν-
C τας. πρὸς δὲ Ἀντωνίου ἐπεμψε τοῖς ἀπαγγελῶν τῆς ὅτι τε-
θνηκε. περὶ τούτου δὲ ἐκείνος καὶ εἰπὼν πρὸς αὐτὸν, Τί ἐπι-
μέλλεις Ἀντωνίη; τὴν μόνον ἢ τὴν τύχην καὶ λοιπὴν ἀφῆκε τῆς φι-
D λωφύχου πρὸς ἄσπιν εἰς ἡλθὲν εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ τῆς θύρας
καὶ τῆς ἀλῶν καὶ ἀφῆκε, ὅτι Κλεοπάτρα (εἶπεν) ὅτι
ἀχθὸς σε φερούμενος αὐτὴν γὰρ εἰς ταύτην ἀφίξομαι, ὅτι
ὅτι γυναικὸς ὁ τληχρὸς ἀνδραγαθῶν ἀτυχία πεφύραμαι
D λειπόμηνος. ἡ δὲ τῆς οἰκίτης αὐτῆς τῆς, ἔρωσ ὄνομα. τὸν
ὅτι πολλοὺς ἀνακεκληκῶς, εἰ δεήσειεν, ἀεὶ ἔχον αὐτὸν, ἀπῆται
τὴν ἑσπέρην, ὅ δὲ ἀσπάρηνος ὁ ζῆφος, ἀέσχετο μὲν ὡς
παύσων ἐκείνου, ἀποτρέψας δὲ τὸ πρὸς αὐτὸν ἑαυτὸν ἀπέ-
κτεινε. περὶ τούτου δὲ αὐτῆς πρὸς τοὺς πόδας, ὁ Ἀντωνίος, Εὐγε
(εἶπεν) ὅτι ἔρωσ, ὅτι μὴ δυνήσῃς αὐτὸς, ἐμὲ ποιεῖν ὁ δὲ διδά-
E σκεις, καὶ πάσης ἀφῆκε τῆς κριλίας ἑαυτὸν ἀφῆκε εἰς τὸ κλι-
νίδιον. ἡ δὲ ὅτι ἀνδραγαθῶν ἢ πληγῆ. δὲ καὶ τῆς φορῆς τῆς
αἵματος, ἐπεὶ κατὰ κλίθην, παυσασαμένης ἀναλασῶν, ἔδειτο τῆ
παρόντων ὅτι σφάττειν αὐτὸν. οἱ δὲ ἐφῆζον ὅτι τῆς δυνά-
τιου, βραδύς καὶ σφραδαζόντος ἀφῆκε οὐ τῆς Κλεοπάτρας
E ἦκε Διομήδης ὁ γραμματεὺς, κερμίζεν αὐτὸν ὡς ἐκείνῃ
εἰς τὸν τάφον κελυθῶν. γοῖς οὖν ὅτι τῆς, πρὸς τὴν ἐκεί-
λθου ἀφῆκε τοῖς ἑσπέρηνος ὁ σῶμα, καὶ ἀφῆκε χερῶν
πρὸς κερμίζῃ τῆς θύρας τῆς οἰκίτης. ἡ δὲ Κλεοπάτρα
τῆς μὲν θύρας ὅτι ἀφῆκε, ὅτι δὲ θυρίδων πινῶν φαιεῖσα,
σειεῖς καὶ κελυθῶν καὶ τῆς. καὶ τούτοις ἐναφάντων τὸν Ἀν-
τῶνιον, ἀφῆκε αὐτὴ καὶ δύο γυναικῶν, αἱ μόναις ἐδέξατο
μετ' αὐτῆς εἰς τὸν τάφον. ὅτι δὲ ἐκείνου λέγουσιν οἱ ἐξ-
περὶ ἠρόμασι οἱ τῆς ἠρόμοι θάμα. πεφύραμος γὰρ
αἵματι καὶ δυσθανατῆς εἶλκετο, τῆς χεῖρας ὀρέγων εἰς ἑ-
F κείνῃ καὶ παρεφύραμος. οὐ γὰρ ἡ γυναικὶ ῥάδιον ὅτι ἔρ-
γον, ἀλλὰ μάλιστα ἡ Κλεοπάτρα τῆς χερῶν ἐμπεφυκῆα
καὶ καθ' ἑκκλίνασα τῆς πρὸς ἑαυτῆς, τὸν δεσμὸν ἀεὶ ἀμ-
βανεν, ὅτι κελυθῶν τῆς κατὰ αὐτὴ καὶ σιωπῶ-
σαν.

ερνα τυπομένη και απαράηουσα τῆς χειρὶ, και τῶ
 παρῶν τῶ αἵματος αἰαμαπομένη, δεσποτικῶς ἐκάλει, καὶ
 αἰδρα καὶ αἰδορα πορα και μικρῶ δειν ὄπιλέλητο τῶ αὐτῆς
 κακῶν, οἰκτω τῶ ἐκείνῃ, καταπαύσας ὃ τῶ θρῦων αὐτῆς Ἀν
 τῶνιος, ἤτησεν οἶνον πειν εἶτε διψῶν, εἶτε συντομῶτερον ἐλ
 πίζων ἀπολυθῆσα, πινὼν ὃ, παρήνεσεν αὐτῇ τὰ μὲν αὐτῆς,
 αἰ ἢ μὴ μετ' αἰχμῶν σωτήρια πῆλα, μάλιστα τῶ Καίσα
 ρος ἐπαίρων Προκλήσιον πικρῶς αὐτὸν ὃ μὴ θρῦν εἶν ὄπι τῶ
 ὄσαταις μεταβολαῖς, ἀμὰ μακαρίζῃ ὡν ἔτυχε καλῶν, ὄπι
 Φανέστος ἀνδραποῦν ἡρόμυρος, και πλείστοι ισχύσας, καὶ νῦ
 οὐκ ἀγνώστῳ Ρωμαῖος ὑπὸ Ρωμαῖς κρατηθείς, ὄσον ὃ ἀπο
 λείποντος αὐτῶ, Προκλήσιος ἦκε τῶ Καίσαρος, ἐπεὶ γὰρ ἐ
 αὐτὸν πατάξας ὁ Ἀντωνίος ὄχετο παρῶς Κλεοπάτραν κομι
 ζομένη, Δερκεταῖος τις τῶ δδρυφόρων, λαβῶν δ' ἐν χειρὶ
 αὐτῶ και ἀποκρύψας, ὑπεξῆλθε, και δραμῶν παρῶς Καί
 σαρα παρῶτος ἠγῆλε τῶ Ἀντωνίῳ τελευτῶν, και ὁ ξίφος
 ἐδείξεν ἡμαρμένον, ὃ ὡς ἦκεσεν, εἰδοτέρω τῶ σκηπῆς ὑπο
 σῆς, ἀπεδάκρυσε αἰδρα κηδεσῆν ἡρόμυρον, και συνάρρησαι,
 και πολλῶν ἀγῶνων και παρῶν κρινῶν ὄπιτα τῶ ὄπιτα
 λαβῶν, καὶ τῶς φίλους καλέσας, αἰετῶν σκεῖν, ὡς δὲ γνώ
 μονα γράφοντος αὐτῶ καὶ δίκαια, φοβικῶς καὶ καὶ ὑπερφανος
 αἰ παρῶς ἀποκείσει, ἐκείνῳ, ἐκ ὃ τῶ τῶ Προκλήσιον ἐ
 πεμψε κελύσας, καὶ δῶνται, μάλιστα τῶ Κλεοπάτρας ζῶ
 σης κρατησῶν, καὶ γὰρ ἐφοβεῖτο παρῶ τῶ κρημάτων, καὶ μέγα παρῶς
 δοξαῖν ἦτο τῶ θριάμβου, καταγαγῆν ἐκείνῳ, εἰς μὲν οὖν
 χεῖρας ὄπι Προκλήσιον συνελθῆν οὐκ ἐθέλησεν ἐγίνοντο ὃ λέ
 γον ἐν τῶ οἰκῆματι, παρῶς ἐλθόντος ἐξῶθεν αὐτῶ καὶ ἴρας
 ὄπι πέδοις, ἀποκεκλεισμένας μὲν ὄχυρῶς, φωνῆ ὃ διέξοδον
 ἐχούσας, και διελέχθη, ἢ μὲν, αἰετῶν πῶ βασιλείας τῶς
 πασι, ὃ ὄπαρῆν καὶ πῶτα πεινῆν Καίσαρι κελύσων, ὡς ὃ
 καπιδῶν τῶ τῶ ἀπῆλθε Καίσαρι, Γάλλος μὲν ἐπέμφθη
 πάλιν, ἐπὶ δὲ ὄμυρος αὐτῆ, καὶ τῶ καὶ ἴρας ἐλθῶν, ὄπι
 τῶδες ἐμήκυνε τῶ λόγον, ἐν τῶ τῶ Προκλήσιος κλίμακος
 παρῶς τῶσις, ἀπὸ τῶ κηδεσῆς εἰσῆλθεν ἢ τῶν Ἀντωνίων αἰγυ
 ναῖκες ἐδείξαντο, και παρῶς τῶ ἴρας αὐταῖς ὄπις, αἰς ἢ Κλεο
 πάτρα παρῶσῃ παρῶς ἔχουσα τῶ Γάλλῳ, καὶ τῶ αἰρῆν, ὄπι
 ῆ καὶ ἔχων δύο μετ' αὐτῶ, τῶ δὲ συγκραθῆν τῶ Κλεοπά
 τρα γυναικῶν τῶ ἑτέρας ἀνακραυγῶς, Τάλαμα Κλεο
 πάτρας ζαζῆ μεπαγραφείσα καὶ θεασαμένη τῶν Προκλήσιον,
 ὄρμησεν μὲν αὐτῶν πατάξας, (παρῶς ὄσμένη γὰρ ἐτύχανε τῶ
 λησεικῶν ξιφιδίων) παρῶς δραμῶν δὲ ταχὺ, και παρῶν αὐ
 τῶ τῶς χειρὶ ἀμφοτέρωσιν ὁ Προκλήσιος, Ἀδικεῖς (ἐφη) ὄ
 Κλεοπάτρα σεαυτῶν και Καίσαρα, μεγάλῳ ἀφαιρῶν
 κρησότητος ὄπι δὲ εἰν αὐτῶ, καὶ ἀββάλλουσα τῶν παρῶτων
 ἠγεμόνων, ὡς ἀπίστον και ἀδύνατον, ἀμὰ δὲ και ὁ ξίφος
 αὐτῆς παρῶλετο, καὶ τῶ ὄπιτα, μὴ κρύπτοι ἢ φάρμακον, δὲ
 σισεν, ἐπέμφθη δὲ καὶ τῶ Καίσαρος τῶ ἀπελθῶν Ἐπα
 φροδίτου, ὄπι παρῶς τῶ κῶσαι αὐτῶ φυλάτῆν, ἰσχυρῶς
 ὄπι μελῶν τῶν παρῶς ὄρασεν, εἰδιδόνα και ἠδισον, αὐ
 τῶς δὲ Καίσαρ εἰσῆλθεν εἰς τῶ πόλιν Ἀρείῳ τῶ φιλοσόφῳ
 παρῶς ὄπι ἡρόμυρος, καὶ τῶ δὲ δῆλαι ἐν δὲ δῶκῶς ἵνα ὄπις ἐν τοῖς
 πολίταις παρῶς ληπίος εἶν καὶ θαυμαζοῖτο, ἡρόμυρος ὑπὸ
 αὐτῶ παρῶς, εἰς ὃ τῶ γυμνασίον εἰσελθῶν και ἀββάς ὄπι
 ὄπιτα πειποιημένοι, ἐκ πεπληγμένων ὑπὸ δέοις ὄπιτων,
 και παρῶς πῶ τῶν, ἀμὰ τῶν κελύσας, ἐφη πάσης αἰτίας τῶν δὲ ἡμῶν ἀφίενα, παρῶς μὲν, ὄπι τῶ κτίσῃ Ἀλέξανδρον

A pectusque suum percutiens & lanians manibus,
 cruentemq; facie abstergens, dominū, virum, im
 peratorem appellavit, ac suorum pene malorū est
 illius miseratione oblita. Lenito Antonius eius
 dolore, vini haustū poposcit: vel quod sitiret, vel
 quod celerius ita expiraturū se speraret. Postquā
 bibit, monuit eam ut rerum suarum, si absq; turpi
 tudine liceret, consuleret incolumitati, ac præci
 pue inter amicos Cæsaris fidem adiungeret Pro
 culeio. se vero ob nouissimam rerum conuersio
 nem ne lamentaretur: sed gratularetur ob bona
 quæ fuerat consequutus, quod omnium hominū
 fuisset clarissimus, & plurimum potuisset, atq; eo
 tempore non ignauiter esset Romanus à Roma
 no superatus. Iam efflabat animam, quum à Cæ
 sare adfuit Proculeius. Quum enim semetipse
 Antonius percussisset, & ferretur ad Cleopatram,
 Dercetæus quidam eius fatelles rapto Antonii
 pugione reconditoque, subduxit se, currensque
 ad Cæsarem exitum Antonii primus nuntiauit ei,
 atque ensē ostendit cruentum. Ille accepto hæc
 nuntio in intimum secessit tabernaculum: vbi il
 lacrymauit Antonio, affini quondam & collega
 suo, multorumque certaminum & rerum socio.
 C Mox sumptis epistolis, accitisque amicis, recita
 uit ad lenia & æqua scripta sua quam ille semper
 respondisset importune & superbe. Inde Procu
 leium mittit, mandans ut maxime, si queat, Cleo
 patram redigat viam in potestatem. etenim time
 bat thesauris, & magnificum ad ornamentum du
 cebat triumphi, si illam adduxisset. Illa vero con
 gredi ex propinquo abnuic cum Proculeio, sed
 colloquium cum eo ex illo ædificio habuit absi
 stente foris ad positum in plano ostium quod fir
 miter erat obseratum, ut admitti tamen vox pos
 set. In colloquio illa regnum liberis suis petiit: al
 ter bono animo ut esset hortatus est, & omnia
 D permitteret Cæsari. Ut locū contemplatus Cæsari
 renuntiauit, iterū missus est ad eam appellandam
 Gallus. Qui ut venit ad fores, produxit de indu
 stria sermonem. Interea Proculeius admotis sca
 lis intrauit per fenestram, qua exceperant mulie
 res Antonium, trahensq; secum duos ministros
 descendit confestim ad ipsas fores, quibus absiste
 bat attendēs Gallum Cleopatra. Vbi vna ex mu
 lieribus, quæ incluserant se illic cū Cleopatra, ex
 clamauit, Misera Cleopatra, viua in potestatem
 venis: conuertens se cernensque Proculeium, in
 stitit seipsam ferire. nam sica erat accincta. Cæte
 rum accurrens propere & complexus eam am
 babus manibus Proculeius, Iniuriam facis, in
 quit, Cleopatra, & tibi & Cæsari: quæ magno do
 cumento eum clemētia priuas, & lenissimo im
 peratori notam inuris perfidia & sœuitiæ. Simul
 detrahit ei gladium, vestemq; eius, nequid tege
 ret veneni, excutit. Missus etiam à Cæsare libertus
 eius est Epaphroditus: cui imperatum, intentissi
 ma cura ut viuā custodiret, reliqua haberet quam
 lenissime & blandissime. Cæsar urbem inuectus
 est cum Ario philosopho colloquens, dextraque
 eum tenens, quo tam eximio honore ab ipso cul
 tus, conspicuus ciuibus & suspiciendus esset. In
 gressus gymnasiū, conscēso tribunali, quod cre
 ditum erat, cōsternatos metu ciues & humi se ab
 iicientes exurgere iussit, aitque populum se omni
 noxa liberare, primū Alexandri causa cōditoris,

.. τῷ Καίσαρος μειδιῶντος, καὶ καταπαύοντος αὐτῷ, Ἄλλ'
 .. οὐδὲν (εἶπεν) ὦ Καῖσαρ, εἰ σὺ μὲν ἤξιώσας ἀφικέσθαι πρὸς
 .. ἐμὲ καὶ πρὸς εἰπεῖν ἔγωγε πρὸς ἡσσαν, οἱ δὲ δουλοῖμου κατηρ-
 .. ροῦσιν, εἴ τι τῶν γυναικείων ἀπέδωκεν ἑαυτῇ δὴ πρὸς
 .. θεν ἢ τάλαια χροῖον, ἀλλ' ὅπως Ὀκταβία καὶ Λιβία τῆ σῆ
 .. μικρὰ δούσα, δι' ἐκείνων ἴλεώ σου τύχοιμι καὶ πρὸς ἄλλοις.
 .. πύτοις ὁ Καῖσαρ ἠδὲ, πρὸ τῶν πασῶν αὐτῷ φιλοφρονεῖν οἰ-
 .. μῆρος, εἶπεν οὖν ὅτι καὶ ταῦτα ὅπιτρέπει, καὶ ἄλλα πάσης ἐλ-
 .. πίδος αὐτῇ χεῖρ ἔλαμψε, ὡς ἔπειτα ἀπὸν ἔξηπατη-
 .. κέναι μὲν οἰμῆρος, ἔξηπατημῶς δὲ μάλλον. ἰὼ δὲ Κορηλίου
 .. Δολβεμάς ἐπιφαινήσας ἐπὶ τοῖς Καίσαρος ἐπαίεσι.
 .. οὗτ' εἶχε πρὸς τὴν Κλεοπάτραν ἑαυτῶν, καὶ τότε χαι-
 .. ζόμενος αὐτῇ δεηθείς, κρύφα πέμψας ἐξήγειρεν ὡς αὐτὸς
 .. μὲν ὁ Καῖσαρ ἀναζήτησι περὶ τῆς Συρίας, ἐκείνῳ δὲ
 .. μετὰ τῶν τέκνων ἀποπέμψαι εἰς τρίτῳ ἡμέρῳ ἐγγυακῆν ἢ δὲ
 .. ἀχρυσάσα ταῦτα, πρὸς μὲν ἐδέηθη Καίσαρος, ὅπως αὐ-
 .. τῷ ἐάσει χάρις ἐπειγέειν Ἀντωνίῳ, καὶ συγχωρήσασθαι, ὅτι
 .. τὸν παῖον χρηματίζουσα καὶ πρὸς ἐπεσούσα τῆ σαρῶ μὲν τῆ σιωπῆ-
 .. θων γυναικῶν, ὦ φίλε Ἀντωνίε, (εἶπεν) ἔθαπτον μὲν σε
 .. πρὸς ἐπιχειροῦν ἐλθῆς, ἀπένδω δὲ νῦν ἀχμαλώτος
 .. οὐσα καὶ φερούμεν ἢ μητε χρεπετοῖς μητε θρῆνοῖς ἀκίσα αὐ-
 .. τῶν δούλων τῶ σῶμα, καὶ τηρούμενον ὅτι πῶς καὶ σὺ θελάμ-
 .. βος ἄλλας δὲ μὴ πρὸς ἀέρου τιμῆς ἢ χάρις ἀλλ' αὐταῖ σοι
 .. τελῶται, Κλεοπάτρας ἀφροσύνης. ἔπειτα μὲν γὰρ ἡμᾶς ἔ-
 .. θεν ἀλλήλων διέστη, καὶ διωδύμενον τῶν θανάτων ἀφαι-
 .. ψασθαι πῶς τόπος, σὺ μὲν ὁ Ρωμαῖος, ἐν ταῦτα κείμενος,
 .. ἐγὼ δὲ ἢ δύστηνος, ἐν Ἰταλία, ποσὸν τῶ σῆς μεταλαβούσα
 .. χάρις μόνον. ἀλλ' εἰ δὲ πῶς τῶ ἐκείθεν ἀγκυλὴ καὶ δυνάμεις (οἱ γὰρ
 .. οὐκ αὐτὰ πρὸς ὁδὸν ἡμᾶς) μὴ πρὸς ζῶσαν τῆ σιωπῆ γυ-
 .. ναῖκα, μηδὲ εἰ ἐμοὶ πρὸς ἀέρας θεία μὲν ὁδὸν σιωπῆ, ἀλλ'
 .. οὐκ αὐτὰ μὲν κρύφον μετὰ σιωπῆ καὶ σιωπῆ. ὡς ἐμοὶ μὲν
 .. εἶων κακῶν οἴων, ὅσῳ ἔγωγε μέγα καὶ δεινὸν ἔστιν ὡς ὁραχὺς
 .. οὗτ' ἔχει ὅσον σὺ χρεῖς ἔζηκα τοιαῦτα ὁλοφουραμένη, καὶ
 .. φεφασα καὶ καταπαταμένη τῶ σαρῶν, ἐκέλευσεν αὐτῇ λου-
 .. εῖν ἢ ἀλ. λισαμένη καὶ κατακλιθεῖσα, λαμπερῶν ἀείρων
 .. ἡείσα καὶ πῶς ἢ κεν ἀπὸ ἀγροῦ κίση πινὰ χερμίζων. τῶ δὲ φυ-
 .. λακῶν ὁ, πφῆρι πωθνομένων, ἀνίξας, καὶ ἀφελὼν τὰ
 .. θεία, σὺκων πρὸς πλεῶ δὲ ἀγγεῖον ἐδείξε, θαυμασάτων δὲ τὸ
 .. κάλλος καὶ τὸ μέγεθος, μειδύσας παρεκάλει λαβῆν. οἱ δὲ, πῶ
 .. φθασαντες ἐκέλευον εἰσενεγκῆν. μὲν δὲ τὸ ἀείρων ἢ Κλεοπά-
 .. τρα, δὲ λπν ἔχουσα γεγραμμένη καὶ κατασεσημασμένη,
 .. ἀπέειλε πρὸς Καίσαρα, καὶ τὸς ἄλλους ἐκποδῶν ποιησα-
 .. μένη, πλὴν τῶν δυοῖν ἐκείνων γυναικῶν, τὰς ἑτέρας ἐκλίψε.
 .. Καῖσαρ δὲ λύσας τῶ δέλτον, ὡς ἐπέτυχε λιτῆ καὶ ὁλοφουροῖς
 .. δεομένης αὐτῆς σὺν Ἀντωνίῳ θάψαι, ταχὺ συνῆκε τὸ πε-
 .. πρὸς ἀμῆνοι καὶ πρὸς μὲν αὐτὸς ὤρμησε βοηθεῖν, ἐπειθα-
 .. ποῖς σκεφομῶν καὶ πῶς ἔπεμψεν. ἐγγυακῆ δὲ ὅξυ τὸ πά-
 .. ρο. δρομὸν γὰρ ἐλθοῖτες, καὶ πῶς μὲν φυλάσσοντες ὅσῳ ἢ ἡδη-
 .. μῶνους καταλαβόντες, τὰς δὲ ἑτέρας ἀνίσταντες, ἄρῳ αὐ-
 .. τῶν τεθνηκυῶν, ἐν χερσὶ κατακειμένη κλίση, κεκοσμη-
 .. μένη βασιλικῶς. τῶ δὲ γυναικῶν ἢ μὲν Εἰρας λεγομένη
 .. πρὸς τοῖς ποσὶ ἀπέθισκεν, ἢ δὲ Χάρμιον, ἢ δὲ σφαιρο-
 .. μῶν καὶ κρηβαρόσα, κατεκόσμη δὲ ἀφαιδῆμα πρὸς τῶ
 .. κεφαλῶν αὐτῆς. εἶποντος δὲ πῶς ὄργη Καλα ταῦτα Χάρ-
 .. μιον. Κάλισα μὲν οὖν (εἶπεν) καὶ πρὸς ποῖτα τῆ ποσούτων ἀπορῶν βασιλέων. πλεονδὲ ἔδεν εἶπεν, ἀλλ' αὐτῶ πρὸς
 .. τῶ κλίῳ ἔπεσε. λέγεται δὲ τῶ ἀσπίδα χρησθῆναι σιωπῆς σὺκῆς ἐκείνοις καὶ πῶς θείοις ἀφῆν ὅτι καλυφθεῖσαν.

A Subtridente Caesare atq; illam reprimente, Anne
 graue, inquit, Caesar est, quum tu inuisere me hoc
 in statu & appellare sis dignatus, a seruis me meis
 deferri, siquid reposui muliebre, no mihi sane mi-
 seræ mundū: sed quo pauca munera Octauiae &
 Liuiæ tuæ feram, vt placatum te per illas & cle-
 mentiorē habeam? His gauisus est Cesar, omnino
 illā existimans teneri cupiditate vitæ. Igitur Ca-
 sar, vbi ostendit & hæc ei concedere se, cæteraq;
 supra omnē spem cū ea acturū, digressus decepit
 se arbitrabatur se eam, at magis deceptus ipse est.
 Cornelius Dolabella erat nobilis iuuenis inter
 Cæsaris amicos: hic Cleopatræ cupidus, precanti
 tunc hoc dedit beneficii, vt per internuntiū clam
 ei significaret Cæsare ipsum pedibus decessurum
 per Syriā, ipsam vero cum liberis statuisse post tri-
 duū in Italiam mittere. Quo intellecto, primum
 Cæsare orauit vt sibi inferias dare permitteret An-
 tonio. Annuente illo, vbi ad monumentū est per-
 lata, incumbens cū familiaribus mulieribus in tu-
 mulum, Nuperte, inquit, liberis adhuc manibus,
 chare Antoni, funeraui, nunc parento captiua &
 custodia, ne planctibus & lamentationibus sug-
 gillum seruire hoc corpus, quod ad triumphum
 de te feruatur. Alios honores vel iusta ne expecta-
 ueris, verum hæc tibi à Cleopatra, quæ abducit-
 tur, sunt nouissima. Viuos nos nihil distraxit,
 nūc vero morte videmur commutaturi loca: tu
 vt Romanus hic iaceas, infelix ego hic in Italia,
 hæctenus modo patriæ particeps tuæ. At siquid
 istic numina valent & possunt, (nam nostrates
 nos dii prodidere) noli deferere viuam tuam con-
 iugem, neque in me permittere triumphum du-
 ci de te, sed hic me tecum abde & cōde. nam mihi
 ex infinitis malis nihil tam graue vel acerbū est,
 quam breue hoc tempus quod te sine vixi. His
 editis lamentis, postquā coronas & oscula tumulo
 tulit, precepit sibi parari balneum. Lota accubuit
 & splendida est epulata. Tum cistam quidam rure
 veniens attulit. Percunctantibus quid ferret, fa-
 tellitibus, aperiens & auferens folia cophinum
 plenum ficorum ostendit. Mirantes speciem &
 magnitudinem, arridens, inuitauit vt sumerent.
 Illi nihil suspicati, iusserunt ficos eum intro fer-
 re. Sub prandium tabulas, quas scriptas & confi-
 gnatas habebat, misit Cleopatra ad Cæsarem.
 tum omnibus eiectis reliquis præter duas illas
 fœminas, obdidit fores. Solutis tabulis Cesar vt
 obsecrationes & questus legit, precantis vt apud
 Antonium conderetur: intellexit ilico quid ge-
 stum esset. Ac primum institit illuc ipse accurre-
 re, deinde spectatum propere misit quid rei esset.
 verum momento transactum cum illa fuerat.
 Nam cursu illuc profecti, & stationem nihil
 offendentes sensisse, referata ianua defunctam in-
 uenerunt, & in aureo iacentem lecto, regio cul-
 tu exornatam. Ex mulieribus eis, Iras nomi-
 ne ad pedes eius expirauerat, Charmium iam la-
 psabunda & capite grauata componebat diade-
 ma, quo redimitū erat caput eius. Ibi quum qui-
 dam fremens dixisset, Hæccine pulchra Char-
 mium? Puleherrima sane, inquit, decentiaq; regū
 propaginem tam multorū. Nihil amplius loquu-
 ta iuxta lectum ibi concidit. Perhibent aspidem
 inter ficos illos illatam, foliisque fuisse intectam.

Ita enim iussisse Cleopatram, ut ignorantis corpus bestia inuaderet: ut tollens de ficis conspexit eam, dixisse Cleopatram, Nempe hic illa est, brachiumque nudatum morfui prae buisse. Alii in clusam hydriae aspidem atq; ita fuisse autumant asseruatam, fusoque aureo ipsam laceffentis & stimulantis arripuisse Cleopatrae brachium. Sed veritatem nouit nemo: quando venenum quoque gestasse proditum est eam in nouacula caua, eamque recondisse coma sua. Verum nec macula in corpore extitit, neque aliud veneni vestigium. Neque vero bestia illa intus comparuit. Tractus aliquos eius tantum iuxta mare, quo cubiculum spectabat & fenestras erant, aiunt deprehensos. Nonnullis brachium quoque Cleopatrae notas duas ex punctione visum est habere tenues & exiles: quibus credidisse Caesar videtur. Siquidem in triumpho eius imago translata est ipsius Cleopatrae & aspidis mordicus brachio affixa. Haec eo modo feruntur gesta. Caesar quamuis molestiam traxit ex illius decessu, animum tamen eius generosum est admiratus, & corpus condi apud Antonium splendide & regaliter iussit. Sortitae sunt & mulieres funus iussu eius honorabile. Excessit Cleopatra annos nata vndequadraginta, quorum duos & viginti regnavit, imperavit cum Antonio amplius quatuordecim. Antonium alii sex, alii tres & quinquaginta annos aiunt vixisse. Stauae Antonii deiectae sunt: Cleopatra, loco non morte. Impetrauit amicus eius Archibius a Caesare mille talentis, ne cum Antonianis conuellerentur. Antonius sobolem ex tribus vxoribus septem liberorum reliquit. Ex his stirpis maximus Antyllus a Caesare vnus est interfectus. Reliquos accepit Octauia, quos cum suis eduxit. Ex Cleopatra susceptam Cleopatram lepidissimo regi Iuba collocavit, Antonium ex Fulua in tantum euexit ut quam primum locum apud Caesarem Agrippa, Liuae filii secundum tenerent, tertius esset & numeraretur Antonius. Ex Marcello illa filias duas, vnicum filium Marcellum habebat. Hunc simul adoptauit & generum fecit Caesar. Alteram filiam Octauia Agrippae nuptum dedit. Quum Marcellus breui post has nuptias interisset, neq; Caesari generum, cui fideret, ex caeteris amicis promptum esset deligere: sermonem Octauia mouit Caesari, ut Agrippa ipsius filiam dimissa duceret sua. Inducto Caesare primo, inde Agrippa, receptam suam Antonio nuptui dedit, Caesaris filiam duxit Agrippa. Duarum quae supererant Antonii & Octauiae filiarum, alteram in matrimonio habuit Domitius Aenobarba, alteram castitate & forma celebrem Antoniam Drusus Liuae filius priuignus Caesaris. Ex his procreati Germanicus & Claudius. quorum Claudius post imperavit. Ex Germanici liberis Caius, cuius nobile infamia nec diuturnum fuit imperium, cum filia & vxore est interemptus. Agrippina, quae filium ex Aenobarba L. Domitium habebat, nupsit Claudio Caesari. Hic adoptauit Domitium, quem Neronem Germanicum dixit. Is imperans nostra memoria interfecit genitricem suam, vecordiaque & amentia pene Romanum evertit imperium, ab Antonio in successione numero quintus.

A οὐτω γὰρ τὴν Κλεοπάτραν κελύσασα μὴ δὲν αὐτῆς ἐπιτραπέζης τὰ σώματα πωρροπεσιῶν ὁ θηρίον. ὡς ὁ ἀφαιροῦσα τὸ σίκων εἶδεν, εἰπεῖν, Ἐν ταύτῃ τὸ ἄρα τὸ πο. καὶ τὸ βραχίονα πωρροπεσιῶν τὰ δὴ γμαπὶ γυμνώσασα. οἱ δὲ τρηϊάδα μὲν εἰς ὑδρία τὰ ἀσπίδα καθεργμένῃ φάσασαν ἠλακία τὴν χροσὴν τὴν Κλεοπάτρας ἐκκαλεῖται αὐτῶν καὶ ἀφαιροῦσας, ὁρμήσασαν ἐμφυῖαι τὰ βραχίονα. ὁ δὲ ἀληθὲς ὁσθὲς εἶδεν ἐπεὶ καὶ φάρμακον αὐτῶν ἐλέγητο φορεῖν εἰς κησίδι κηλίη, τὴν ὁ κησίδα κρύπτειν τῇ κόμῃ. πλὴν οὐτε κηλὶς ἐξέλυσε τὸ σῶμα τὸς, ἔτε ἄλλῃ φάρμακον σημειῖον. ἔμῃ ὁσθὲς ὁ θηρίον **B** εἰσὶν ὡφθη, συρμοὶς δὲ πινὰς αὐτῶν πωρροπεσιῶν, ἢ ὁ δωμάσιον ἀφαιροῦσα, καὶ θυρίδες ἦσαν, εἶδεν ἐφασκον. ἐνιοὶ δὲ, καὶ τὸν βραχίονα τῆς Κλεοπάτρας ὁφθῆναι δύο νυγμάς ἐρηθῆ, λεωθῆς καὶ ἀμυδράς. οἷς ἔοικε πιεῦσας καὶ ὁ Καίσαρ. εἰ γὰρ τὰς θριάμβω τὴν Κλεοπάτρας αὐτῆς εἶδωλον ἐκμίξεν, καὶ τῆς ἀσπίδος ἐμπεφυκίας. ταύτῃ μὲν οὕτω λέγεται ἠφαιροῦσα. Καίσαρ δὲ, καὶ τὸν ἀφαιροῦσας ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς γυναικὸς ἐτάμασε τὴν δὴ θυρίδα αὐτῆς. καὶ ταφῆσαι ὁ σῶμα σὺν Ἀντωνίῳ λαμπερῶς καὶ βασιλικῶς ἐκέλευσεν. ἐν τῆμου δὲ καὶ τὰ γυνάμα κηδείας ἔτυχεν, αὐτῶν πωρροπεσιῶν. **C** ἐπελῆθη δὲ Κλεοπάτρα μὲν ἐνὸς δέοντα πεσασα ἐκκαλεῖται ἐπὶ βιώσασα, καὶ τῶν δὲ δύο καὶ εἴκοσι βασιλεύσασα, στωρῆσα δὲ πλείω τῶν δεκαπενταράων. Ἀντωνίον δὲ οἱ μὲν εἶς, οἱ δὲ τρεῖς τὰ πενήκοντα ὑπεβάλλειν φασίν. αἱ μὲν οὖν Ἀντωνίου καθερέθησαν εἰσίνες, αἱ δὲ Κλεοπάτρας καὶ ἠφαιροῦσαι ἐμείναν, Ἀρχιδίος πινὸς τῆς φίλων αὐτῆς χίλια τάλαντα Καίσαρι δόντος, ἵνα μὴ ὁ αὐτὸ τοῖς Ἀντωνίου πάθωσιν. Ἀντωνίου δὲ θυρεῶν ἀπολιπόντος ἐκ τειῶν γυναικῶν ἐπὶ παῖδας, ὁ πωρροπεσιῶν Ἀντυλλος ὑπὸ Καίσαρος ἀηρέθη μόνος. τῆς δὲ λοιποῖς Οὐκαβία πωρροπεσιῶν καὶ τῆς εἰσίνης ἐφαιροῦσα. καὶ Κλεοπάτρα μὲν τὴν ἐκ Κλεοπάτρας, **D** ἢ ὁσθὲς ἐφαιροῦσα. καὶ Κλεοπάτρα μὲν τὴν ἐκ Κλεοπάτρας, *v. Palmer.* Ἰόδα τὰς χροσὴν τῶν βασιλέων στωρῆσαι. Ἀντωνίον δὲ τὸν ἐκ Φυλακίας οὐτω μέγαν ἐποίησεν, ὡς τε τὴν πωρροπεσιῶν τῶν Καίσαρι πηλὴν, Ἀγρίππου, τὴν δὲ δούπεσαν τῆς Λιβίας παιδων ἐχόντων, τρεῖς ἔτι καὶ δοκεῖν Ἀντωνίον. ἐκ δὲ Μαρχέλλον δούσιν αὐτῇ θυγατέρων οὐσῶν, ἐνὸς δὲ ἡοῦ Μαρχέλλου, τῶν μὲν αἱμα παῖδα καὶ γαμβρὸν ἐποίησεν Καίσαρ, τῶν δὲ θυγατέρων Ἀγρίππας τὴν ἐτέραν ἔδωκεν. ἐπεὶ δὲ Μαρχέλλος ἐτελεύτησεν νεόγαμος κημιδῆ, καὶ Καίσαρ γαμβρὸν ἐρηθῆ πῖσιν ἐκ τῶν πορον ἢ ἐκ τῶν ἄλλων φίλων ἐλέαξ, λόρον ἢ Οὐκαβία πωρροπεσιῶν ὡς χροσὴν τῆς Καίσαρος θυγατέρας λαβεῖν Ἀγρίππην, ἀφέντα τῆς αὐτῆς. παιδέντος δὲ Καίσαρος πωρροπεσιῶν, εἶτα Ἀγρίππας, τὴν μὲν αὐτῆς ἀπολαβεῖσαστωρῆσαι Ἀντωνίῳ, τὴν δὲ Καίσαρος Ἀγρίππας ἐγημῆν. ἀπολειπομένων δὲ τῶν Ἀντωνίου καὶ Οὐκαβίας δούσιν θυγατέρων, τῶν μὲν Δομίπος Αἰνὸβαροβὲς ἐλαβε, τῶν δὲ στωρροπεσιῶν καὶ καλλεῖ πωρροπεσιῶν Ἀντωνίῳ, Δροῦσος ὁ Λιβίας ἡοῦ, πωρροπεσιῶν ἢ Καίσαρος. ἐκ τῶν ἐρηθῆ Γερμανικὸς καὶ Κλαύδιος. ὡν Κλαύδιος μὲν ὑτέρον ἦρξεν τῆς Γερμανικῆς παιδων, Γάιος μὲν, ἄρξας ὅτι φαικῶς ἔπολιω χροσὴν, ἀηρέθη μὲν τέκνα καὶ γυναικὸς. Ἀγρίππας δὲ ἡοῦ δὲ Αἰνὸβαροβὲς Λούκιον Δομίλιον ἔχασα, Κλαυδία Καίσαρι στωρῆσαι. καὶ θεῖμος τῆς ἡοῦ αὐτῆς Κλαύδιος, Νέρονος Γερμανικὸν πωρροπεσιῶν. ὁσθὲς ἄρξας **E** **F**

ἐφ' ἡμῶν, ἀπέκτεινε τὴν μητέρα, καὶ μικρὸν ἐδέσεν ὑπὸ ἐμπληξίας καὶ πωρροπεσιῶν ἀναβίψαι τὴν Ρωμαίων ἡγεμονίαν, πέμπτος δὲ Ἀντωνίος καὶ ἀριθμὸν δὲ ἀδοχῆς γυρόμνος.

cessariis, oscitaret luderetq; secum circa Canopi & Taphosiridis littora. Postremo ut Paris, quum profugisset ex praelio, in illius se sinum abdidit. Imo victus confugit in thalamū Paris, Antonius Cleopatram consecrans fugit & proiecit victoriam. Ad hæc non lege vetante Demetrius, sed more à Philippo & Alexandro inter reges Macedonum vsurpato, plures, sicut Lyfimachus & Ptolemæus, duxit vxores, quotquot autem duxit, honorem habuit omnibus. Antonius primum, quod erat apud Romanos inauditum, duas simul accepit vxores. Deinde ciuem & iustam vxorem expulit domo, quo peregrinæ & illegitimæ indulgeret. Vnde ex matrimonio huic summa mala, illi nullum euenit. Piaculum tamen ex lasciuia contractum nullum tantum Antonii facta, quantum Demetrii habent. Quippe scribunt historiographi tota arce arceri canes solere, quod præcipue hoc animal ineat in aperto. At Demetrius in ipsius penentralibus Mineræ cum scortis consuevit, & vrbanas matronas stuprauit complures. Quod vero minime conueniendum existimes esse cum deliciis & voluptatib. vitium scuitiam, id Demetrii lasciuiz adest: qui pro nihilo duxit, imo coegit, formosissimum & castissimum puerum Atheniensem, ut stuprum effugeret, misere vitam profundere. Breui semetipsum Antonius per incontinentiam, Demetrius alios læsit. Vice versa aduersus parentes suos præstitit se Demetrius vsquequaq; irreprehensibilem: Antonius auunculum dedit, ut interficeret Cicero-nem: rem per se execrabilē atq; immanem: ut vix in eo ignoscas Antonio, si salutis auunculi Cicero-nis cædes merces fuisset. At periuria & perfidiz vtriusq; , quod hic Artabazum vinxit, ille obtruncavit Alexandrum: velamentum in Antonio habet confessum. nam desertus ab Artabazo in Media & proditus fuit. Demetrium multi memorant ad factum suum falsis colorandum causis insimulasse illum qui ab ipso fuit violatus, nō pœnas persequutum à violatore. Palmarum suarum vicissim ipse effector Demetrius fuit: contra Antonius, vbi non adfuit, pulcherrimas maximasq; per legatos suos retulit victorias. Imperium vero amisit sua culpa vterque, non pari tamen modo: sed superior destitutus, quod defecissent ab eo Macedones: hic, destituens suos. fugit enim desertis illis qui dimicabant pro ipso. Itaque crimen est Demetrii, quod reddiderit in tantum infestis sibi milites suos: Antonii, quod paratam tantam beneuolentiam atq; fidem deseruerit. Exitum certe neutrius commendes: improbandus Demetrii tamen magis: siquidem in manus sustinuit hostium venire, & in custodia vsuram facere triennii passus est, vino & ventre pecudum modo cicuratus. Antonius timide quidem & lamentabiliter turpiterq;: prius tamen quam corpus suum in potestatem venit hostis, exitum sibi conciliauit.

A δμασίαις, ἐν τῷ Κεῖων καὶ Ταφύσειν ἀκταῖς ἀλύειν καὶ παύζειν μετ' αὐτῆς. τίλος δὲ ὡς ὁ Πάρις ἐκ τῆς μάχης ἀποδράς εἰς τὴν ἐκείνης κατεδύετο χάλκους, μάλλον δ' ὁ μὲν Πάρις ἠτήθει ἐφ' ἑαυτὸν εἰς τὸν θαλάσσιον, Ἀντώνιος δ' Κλεοπάτραν διώκων, ἐφ' ἧν καὶ παρεθήκατο τὴν νύκτωρ. ἐπὶ Δημήτριος μὲν οὐ κεκωλυμένος, ἀλλ' ἀπὸ Φιλίππου καὶ Ἀλέξανδρου γερωνῶς, ἐν ἔθῃ τοῖς Μακεδόνων βασιλεῦσιν ἐγάμει γάμοις πλείονας, ὡς ἄρ' Λυσίμαχος καὶ Πολεμεῖος ἔγραψεν ἅμα τῆς μητρὸς ὅσας ἐγγυητὴν Ἀντώνιος δ' ἑσθλὸν μὲν ὁμοῦ δύο γυναικῶν ἠγάγετο, ἑσθλῆμα μηδενὶ Ῥωμαίῳ τεπολ-
B μημένον, ἔπειτα τὴν ἀσπίδα καὶ δικάσιος γαμηθεῖσαν ἐξήλασε, τῆ ξένη καὶ μή καὶ νόμοις στυγούσῃ χειρὶ ζυμῆτος. ὅθεν καὶ ἐκ γάμου τὰ μὲν οὐθέν, τὰ δὲ τὰ μέγιστα τῶν κακῶν ἀπήνητησεν. ἀσέβημα μὲν τοσοῦτον δι' ἀσέλγεια οὐθέν τῆς Ἀντωνίου παρέσθῃ, ὅσον τῆς Δημητρεῖς παρόεστιν. οἱ μὲν γὰρ ἰσοειχίφασι, καὶ τῆς ἀκροπόλεως ὅλης εἶργασθαι τῆς κινώας, ἅμα δ' ἅ μὲν ἐμφατῆ μέγιστα ποιεῖσθαι τὸ τὸ ζῶον. ὁ δ' ἐν αὐτῷ τὰ παρρησῶν τὴν τε πόρνας στυγῶν, καὶ τῶν ἀσπῶν κατεκόνθησε πολλὰς. καὶ οὐ τις δὴ ἦκε τῆς πιασῶς θυφάσ καὶ ἀπολαύσεις οἷοιτο μετέχειν κακῶν, τῆς ἀμώτητος, τὸ τὸ ἐστὶ τῆ
C Δημητρεῖς φιληθονία, ἑσθλὸν μὲν, μάλλον δ' αἰαγέσαντος οἰκίας ἀποθανεῖν τὴν καλλίστην καὶ σωφρονέστατον Ἀδριαμένην, φθόνῳ δ' ἐκασθῆναι τὴν στυγῶν δὲ εἰπεῖν, Ἀντώνιος μὲν ἑαυτὸν ἅμα τὴν ἀρεσῶν, Δημήτριος δ' ἄλλοις ἠδίκησε. παρὲς μὲν τοῖς γυνεῖς ἀμειπτον ἑαυτὸν εἰς ἀπὸ τῆς παρέσθῃ ὁ Δημήτριος. Ἀντώνιος δ' τὸν ἀδελφὸν τὴν μητρὸς ἐξέδωκεν, ὅτι τὰ Κικέρωνα ἀποκτεῖναι, ἑσθλῆμα καὶ κατ' ἑαυτὸν μισῶν καὶ ὁμόν, ὡς μόλις Ἀντώνιον ἐπ' αὐτῷ συγγνώμης τυχεῖν, εἰ σωτηρίας τῆς τοῦ μισθῶν καὶ ὁ Κικέρωνος θάνατος. ἀτόνῳ ὅτι πῶρθησαν ἀμφοτέρω καὶ παρεσπόνθησαν, ὁ μὲν
D Ἀρτάβαζον συλλαβῶν, ὁ δὲ Ἀλέξανδρον ἀποκτείνας, Ἀντωνίῳ μὲν ἔχει τὴν παρὰ τὴν ὁμολογομένην ἀπελείφθη γὰρ ἐν Μήδῃς ὑπὸ Ἀρτάβαζου, καὶ παρεδόθη Δημήτριον δ' πολλοὶ λέγουσι ψευδεῖς ἀπίστας ἐφ' οἷς ἔδρασε πλασάμνον κατηγρεῖν, ἀδικηθέντα ὅτι ἀδικήσαντα ἀμειψάσθ. πάλιν δ' ἅμα μὲν κατὰ τῶν ἀδελφῶν ὁ Δημήτριος γέρονε, καὶ τὸν ἀπὸ τὸν ὁ Ἀντώνιος ἐπ' οἷς ἐπαρῶν, καλλίστας καὶ μεγίστας δὲ τῆς στρατηγῶν ἀηρεῖτο νίκης. ἐξέπεσον δ' ἅμα τῶν ἀμφοτέρω μὲν δι' αὐτοῖς, ἐ μὲν ὁμοίως ἀλλ' ὁ μὲν, εἶκατα λειψθεῖς, ἀπέστησαν γὰρ αὐτῷ Μακεδόνες) ὁ δ' εἶκατα λειπών, (ἐφυγε γὰρ τὴν ὑπὸ αὐτῷ κινδυνόοντα) ὡς τε ἔ μὲν εἶκατα λειψθεῖς) ὁ δὲ δεικνύει ἔτι κατὰ αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀσπῶς τὴν μαρτυροῦν δ' ὅτι παρεσθῆσθαι μὲν οἰοῖται τοιαύτῳ καὶ πῶν εἶκατα λειπείν. τὸ δ' ἄνατον ὅσοι τέρη μὲν ὅστιν ἐπαμείσθαι, ψεκτὸς δ' ὁ Δημητρεῖς μάλλον ἀγχαλωτὸς τε γὰρ ὑπὸ ἐμεινε γυμνάσθ, καὶ κηρατῆς, ὑπὸ ἐμεινε ὅτι κερδάναι πεισθῆσαι, οἶνον καὶ γαστρί, κατὰ τὰ ζῶα, χειρῶν τῆς γυμνάσθ. Ἀντώνιος δὲ δει-
 λῶς μὲν καὶ οἰκτρῶς καὶ ἀπίμψ, οὐ μὲν ἀλλὰ παρὰ τὴν κίεον γυμνάσθαι τὸν παλῆμοι τὸ σῶματος, ἑαυτὸν ἐξήγαγον.